

കെ. എം.
എഴുതിയ

ഉപന്യാസങ്ങൾ.

(രണ്ടാം ഭാഗം)

പ്രസാധകൻ
സി. വി. രവിശർമ്മരാജാവ്.

കെ. എം.

എഴുതിയ

ഉപന്യാസങ്ങൾ.

(രണ്ടാം ഭാഗം)

പ്രസാധകൻ

സി. വി. രവിശങ്കരരാജാവി,

കെ. എം.

എഴുതിയ

ഉപന്യാസങ്ങൾ.

(രണ്ടാം ഭാഗം)

പ്രസാധകൻ

സി. വി. രവിദാസ് രാജാവാഴ്.

തൃശ്ശിവപേരൂർ

ഭാരതവിലാസം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചത്.

1089

വില 12-88.

പകർപ്പവകാശം തൃശ്ശിവപേരൂർ ആനന്ദാശ്രമത്തിനോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു.

സംഗതിവിവരം

ഭാഗങ്ങൾ

അവതാരിക...	...	...	...	...	1-4
1 സൂയ്യൻ...	...	...	...	...	1
2 ശരീരം	...	...	...	...	10
3 സൗന്ദര്യം	...	...	...	...	13
4 അന്തഃകരണസംസ്കാരം	...	...	...	...	17
5 പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ	...	...	...	...	26
6 നവ്യരിമാരുടെ ചില ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ	...	...	...	...	39
7 കടവല്ലൂരമ്പ്രാന്തം	...	...	...	...	48
8 കടകഥകൾ	...	...	...	...	65
9 ഇന്ത്യാചരിത്രം	...	...	...	...	73
10 ഇന്ത്യാചരിത്രസാമഗ്രികൾ	...	...	...	...	88
11 മലയാളത്തിലെ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ	...	...	...	...	105
12 വിദ്യാഭ്യാസസാമഗ്രികൾ...	...	...	...	...	138
13 ദീപിയാക്ഷരപ്രാസം	...	...	...	...	144
14 മലയാളഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണം	...	...	...	...	155
15 മലയാളനിഘണ്ടു	...	...	...	...	168
16 ഗദ്യരചനാനീതി	...	...	...	...	185
17 നാടകം	...	...	...	...	196
18 'ഭ' എന്നക്ഷരം	...	...	...	...	199
19 അവാദി കഞ്ഞിപ്പുതുവാൾ	...	...	...	...	202
20 വിചാരസംഗ്രഹം	...	...	...	...	217
21 ശങ്കരവിജയം	...	...	...	...	223
22 വയ്യത്തു വെച്ചുണ്ടായ ഭാഷാപോഷിണിസഭ	...	...	...	...	231

ക്രമപത്രം.

൧൭൭൭-ാംഭാഗം ൭-ാംവരിയിൽ "കാണപ്പെടുന്ന" എന്നത് "കാണപ്പെടുന്നു" എന്നു വായിച്ചു നിൽക്കണം. ൧൭൭൭-ാംഭാഗം ൧൧൧ വരികളിൽ "ശക്തി" എന്നു കാണുന്നതിന്നു "ശക്തി" എന്നു വായിക്കേണ്ട.

അ വ താരി ക് .

മാസികകളിലും പത്രങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഉപന്യാസങ്ങളെ ഗ്രന്ഥരൂപം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക എന്നതു യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക എന്നീ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ സാധാരണയായിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായമാകുന്നു. ആ രാജ്യങ്ങളിലെ കേളിഭക്ത ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പല കൃതികളും മാസികകളിൽനിന്നു സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ഉപന്യാസങ്ങളാണ്. മാസികാപത്രങ്ങളിലെ പഴയ ലക്കങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദീർഘയുസ്സോടും അമിതപ്രചാരത്തോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിന്നു യോഗ്യങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ മലയാളത്തിലും ധാരാളമുണ്ട്. അവയെയെല്ലാം തേടിപ്പിടിച്ച് പുസ്തകങ്ങളാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക എന്നതു ഭാഷാസാഹിത്യപ്രചാരണത്തിന്നു സഹായമായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. ഈ വിചാരമാണ് കെ. എം. അവർകൾ എഴുതിയ ഉപന്യാസങ്ങളെ ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗ്രന്ഥാവലിയായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിന്ന് ഇത്തരത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞപോലെ ഈ രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ അധികം പ്രൗഢങ്ങളായ വിഷയങ്ങളാണ് സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പുസ്തകത്തിന്റെ അധികം ഭാഗവും ചരിത്രസംബന്ധവും സാഹിത്യസംബന്ധവുമായ ഉപന്യാസങ്ങളാകുന്നു. വസ്തുസ്വരൂപനിരൂപണമായും കുറച്ചൊരു തത്വശാസ്ത്രപരമായുള്ളതായുമിരിക്കുന്ന ചില ലേഖനങ്ങളും ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യർ അവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങളാകുന്നു.

സ്പെൻസർ മുതലായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ തത്വശാസ്ത്രങ്ങളിലും യോഗ്യതാശാസ്ത്രത്തിലും പലതരത്തിലുള്ള പരിചയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപന്യാസങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

ണുന്നുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ വിഷയങ്ങളുടെയും ഏറ്റവും വിസ്താരമായ അർത്ഥത്തെയാണ് നമുക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ. ഒരു ജ്ഞാതവ്യവിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചു പ്രാധാന്യത്തിനടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ള ശാസ്ത്ര തത്വങ്ങളെ അധികം കാണിച്ചുതന്നു. കെ. എം. അവർകളുടെ എഴുത്തിൽ ഈ ഒരു വിശേഷം കൂടിയുണ്ട്: അദ്ദേഹം എടുത്ത പ്രതിപാദിക്കുന്ന മിക്ക വിഷയങ്ങളേയും സർവ്വത്തിനും മൂലഭൂതമായിരിക്കുന്ന, എല്ലാവർക്കും ജീവനെ കൊടുക്കുന്ന, അനുഭവിക്കേണ്ട ശാസ്ത്ര തത്വങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി ഘടിപ്പിക്കുന്നു. “ഗദ്യരചനാ രീതി,” “കടകഥ,” “മലയാളനിഘണ്ടു,” “ദ്രിതീയാക്ഷരപ്രസംഗം” മുതലായ ഉപന്യാസങ്ങൾ ഈ രണ്ടു സംഗതികൾക്കും ഉദാഹരണമായിട്ടെടുക്കാവുന്നതാണ്.

ഓരോരു വിഷയങ്ങളുടെയും പരമാവസ്ഥയ്ക്കു സംധാരണന്മാർ കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു അധികം ഉപരിയായ സ്ഥാനമാണ് കെ. എം. അവർകൾ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതു നിമിത്തം പലതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭ്യർത്ഥനയോടുകൂടി പോരലു ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതായിട്ടും തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയെന്ന ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ടും അനുഭവമുണ്ട്. വേദാന്തത്തെയും ഭക്തിയെയും സഹിതം, ചിത്രമഴത്ത്, നാട്യപ്രവിശ്വ മുതലായ സുകുമാരകലകളെയും സംബന്ധപ്പെടുത്തിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ, “ഇന്ദ്രാചര.ത്രം” എന്ന ലേഖനത്തിൽ സമാജ്യസ്തന്മാരുടെയും ഭക്തിയെയും ഒന്നു കെട്ടിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ, “ഉത്സവവിതയ്ക്കുള്ള ഹൃദയ ഗദ്യമായിരിക്കണം”, “ദ്രിതീയാക്ഷരപ്രസംഗം വേണമോ വേണ്ടതോ എന്ന വാദംതന്നെ നിരർത്ഥകമാകുന്നു” എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള സാഹിത്യസംബന്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ മുതലായവ മേല്പറഞ്ഞതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിട്ടെടുക്കാം. കേവലം വാദിമുഖന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ഈവക അഭിപ്രായങ്ങൾ അസംബന്ധങ്ങളാണെന്നു ധരിച്ചേക്കാം. എ

നാൽ ഗാഭിരാശയന്മാരും വിചാരശീലന്മാരുമായിട്ടുള്ളവർ അവയെ പലപ്പോഴും പല ഘട്ടങ്ങളിലും പ്രശംസിക്കുകയും ഉദാഹരണമായിട്ടുള്ളതുപര്യായവും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞതോതിരിയിലുള്ള ദോഷം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നില്ലെന്നു തീർച്ചയാവുന്നുണ്ട്.

“ഒരു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഭാഷാതീതി സ്വന്തം മനസ്സിന്റെ പ്രതിബിംബമായിരിക്കേണ്ടതാണ്; എന്നാൽ ഭാഷ സ്വാധീനപ്പെട്ട പരിക, പദങ്ങളെ ഉചിതപോലെ പ്രയോഗിക്കാറാവുക എന്നിവ ആസത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് വരുന്നത്” എന്നിങ്ങിനെ എഡ്വഡ് ഗിബ്ബൺ എന്നു പേരായ പ്രസിദ്ധപാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതു വളരെ ശരിയായിട്ടുള്ളതാകുന്നു; എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ ഒരുവന്റെ സകല ചേഷ്ടിതങ്ങളും അവന്റെ ചിന്തവൃത്തികളുടെ വ്യക്തി മാത്രമാകുന്നു; ഒരുവന്റെ ബാഹ്യചേഷ്ടിതങ്ങളിൽനിന്ന് അവന്റെ ചിന്തവൃത്തികളുടെ ഗതി ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അഗാധമായ ആലോചന, ശാന്തഗാഭിരമായ ഭാവം, പരിശുദ്ധിയല്ലായ്മ, ഭയചിത്രം പോലെ പല പലവിധപ്പെടുന്നതൊക്കെ ഫലിതങ്ങൾ മുതലായവ കെ. എം. അവർകളുടെ ഭാഷാതീതിയിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്ന മനോഹരങ്ങളിൽ ഏതാനും ചിലതു മാത്രമാകുന്നു. കെ. എം. അവർകളുടെ ശൈലി മിക്കവാറും ശുദ്ധ മലയാളംതന്നെയാണ്; സംസ്കൃതശൈലികളെയും ധാരാളം ആശ്രയിക്കാറുണ്ട്. പരിഭാഷകളിൽ ചിലേടത് ഇംഗ്ലീഷ് ശൈലികളുടെ മായ കണ്ടെക്കാവുന്നതാണ്; ചില പുതിയ ആശയങ്ങളെ മലയാളഭാഷയിൽ മറുപ്രകാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു തോന്നീട്ടു വളരെ ചെറുനാസ്യത്തോടുകൂടിയാണ് അവയെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളത് എന്നു ഞങ്ങൾക്കറിയാം.

ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയുടെ ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം ഞങ്ങൾക്കു ധൈര്യമുണ്ടാകുമായിട്ടു വന്നതുപോലെ ഇപ്പുസ്തകവും ഞ

ങ്ങളുടെ ശോഭനമായിരിക്കുന്ന പ്രതീക്ഷകൾക്കനുരൂപമായിരിക്കുമെന്ന വിചാരിക്കുന്നു. സംഗീതം, തത്ത്വശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ശേഷം ഉപന്യാസങ്ങൾ മൂന്നാംഭാഗമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ്.

ചിററങ്ങൂർ

24-10-89.

}

സി. വി. രവീശർമക്കുമാർ,

കെ. എ. ഐ.

എഴുതിയ

ഉപന്യാസങ്ങൾ.

(൨൭൩൦ ഭാഗം.)

സൂത്രം.

“അസൗ ആദിത്യോ ബ്രഹ്മ”=ഈ ആദിത്യൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു. “ഈ ആദിത്യൻ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷമായി നാം കാണുന്ന സൂര്യമണ്ഡലമെന്നതുമെടുക്കേണ്ടത്. “ഈ ആദിത്യൻ” എന്നതിന്ന് ഈ ആദിത്യനിൽ അധിവസിക്കുന്ന വിരാഡ് പുരുഷൻ—ജഗദാത്മാ, ജഗദീശ്വരൻ എന്നർത്ഥം ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. “ജഗദാത്മാവായി ഈ ആദിത്യനിൽ അധിവസിക്കുന്ന പരമപുരുഷൻ തന്നെയാകുന്നു ബ്രഹ്മ” എന്നാണ് മമലക്ഷതിയിരിക്കുന്ന മന്ത്രത്തിന്റെ സാരം. നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമായിരിക്കുന്ന ആദിത്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധി എന്നപ്പോലെയാണ് കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് “ഈ ആദിത്യൻ ബ്രഹ്മ” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. “സയശ്ചായം പുരുഷേ, യശ്ചാസാധാദിത്യേ സ ഏകഃ=മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വാസം ചെയ്യുന്നവനും ആദിത്യനിൽ അധിവസിക്കുന്നവനും ഒരാൾ തന്നെയാകുന്നു” (തൈത്ത്രിയോപനിഷത്ത്) എന്ന ശ്രുതിവാക്യവും മുൻ പറഞ്ഞ അർത്ഥത്തെത്തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. “പുരുഷശ്ചാധിഭവതം” (ഭ. ഗീ. അ. ൮. ശ്ലോ. ൨.) എന്നു ഭഗവദ്ഭാ

കൃവുമുണ്ട്. ഇവിടെ* പുരുഷൻ എന്ന പദത്തെ “ആദിത്യനുൾക്കനായിരിക്കുന്ന ഹിരണ്യഗർഭൻ, സർവ്വപ്രാണികളുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുമാഗ്രാധകൻ” എന്നാണ് ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. മേൽ കാണിച്ച ഒരു മന്ത്രംകൊണ്ട്, ത്രിസന്ധ്യയിലുമനുഷ്ഠിക്കപ്പെടേണ്ട സന്ധ്യാവന്ദനം എത്രത്തോളം മാഹാത്മ്യമുള്ളതാണെന്നു ഹിഷാക്കുന്നതാണ്. സന്ധ്യാവന്ദനാനുഷ്ഠാനം ഒരുവനു ഖാഗ്യാഭ്യന്തരശുദ്ധിയെ വരുത്തുന്നു. ഖാഗ്യാഭ്യന്തരശുദ്ധി ജ്ഞാനത്തിന് അവനെ യോഗനാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തദാശാ അവനു മോക്ഷസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നു. മഹാപ്രസിദ്ധമായ ഗായത്രിമന്ത്രവും മുൻ വിവരിച്ച മന്ത്രാത്മകങ്ങളെന്നാണ് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. അതും വളരെ മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയതും മഹാഫലമുള്ളതാണെന്നുമാകുന്നു. പരമാത്മാവിന് ഒരു പ്രതിനിധി എന്നപോലെ കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആദിത്യൻ ശ്രുതിസ്മൃതികളിൽ പലവിധത്തിലും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, പലവിധത്തിലും സ്തുതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ, ആദിത്യൻ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഇത്രയും പൂജാർഹനാണെങ്കിലും നമുക്കെന്തുപ്രകാരം ഗോപ്യമായിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്തെന്ന് മറ്റൊരാൾക്കുമാർദ്ദത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സൂര്യമണ്ഡലത്തെ പറ്റി വിസ്മയമായ ഒരു വർണ്ണന ഒരു ദിക്കിലും കാണപ്പെടുന്നില്ല. ഇതിനെപ്പറ്റി പാശ്ചാത്യജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രതിപാദിക്കുന്ന തത്വങ്ങളിൽ ചിലതിനെ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക.

പ്രഭാതസമയത്തു നാം പുറത്തിറങ്ങി കിഴക്കോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ കാണുന്ന അതിഭയങ്കരസ്സാദൃശ്യം ഉദിച്ചു പൊങ്ങിവരുന്ന സൂര്യൻ കാഴ്ചയിൽ ഒരു വലിയ പപ്പടത്തോളം മാത്രമേ ഉള്ളുവെങ്കിലും പരമാത്മത്തിൽ മഹത്തായിരിക്കുന്ന ഒരു ഗോളമാകുന്നു.

* : താഴെനിൽ നമുവും പൂർണ്ണമായിക്കൊണ്ടുവോ അതു പുരുഷൻ, അല്ലെങ്കിൽ, മോക്ഷിക് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവൻ പുരുഷൻ.

സൂര്യബിംബത്തെ ഉഭയത്തിലും അസൂരനത്തിലും മാത്രമേ നമുക്കു നോക്കുവാൻ കഴിയുള്ളൂ. പിന്നെയുള്ള സമയങ്ങളിൽ സൂര്യൻ അതിപ്രകാശത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്ക് അതിന്റെ നേരെ നോക്കുവാൻ തന്നെ വയ്യ. കരി പിടി പ്പിച്ച ഒരു ചില്ലിൽ കൂടി നോക്കിയാൽ തപ്തമായ അയ്യപ്പിണ്ഡംപോലെ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഗോളത്തെ കാണാം. ഉഭയസമയത്തു സൂര്യബിംബം ദൃശ്യമാകുന്നതിനുമുമ്പ് അതിഭീഷണമായ അതിന്റെ കിരണങ്ങളാണ് ആദ്യം കാണപ്പെടുന്നത്.

സമാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഗോളം എന്തൊരു സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു; അതെത്രത്താളം വലിയതാകുന്നു; നാമധീവനിക്കെന്ന ഭൂമിക്കും അതിനുമായി വല്ല സംബന്ധമുണ്ടോ; ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെന്താകുന്നു; നമ്മളിൽനിന്ന് എത്ര ദൂരെയാണ് സൂര്യൻ; സൂര്യനെന്ന പരയപ്പെടുന്നതുതന്നെ എന്തൊരു പദാർത്ഥമാണ്; എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംശയങ്ങളെ സാമാന്യമായി വിവരിപ്പാനാക്കിക്കുന്നു.

സൂര്യൻ എത്ര വലിയതാണെന്നുള്ളതു ചില ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്ക് വിഷയമാവുകയുള്ളൂ. നാമധീവനിക്കെന്ന ഭൂമിയുടെ ചുറ്റും ഒരു കയറിട്ടു പിടിച്ചാണ് സാധിക്കുമെങ്കിൽ ആ കയറ് ഇരുപത്തിനാലായിരം നാഴികയിൽ കുറഞ്ഞൊരു നീളമുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരുവൻ ടി വാസന ഇരുപതുനാഴിക വീതം നടന്നു ഭൂമിയെ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുവാനുണ്ടെന്നുവെങ്കിൽ മൂന്നിൽ ചിലപാനം സംവത്സരംകൊണ്ടു അവന്റെ പ്രയാസം സഹജമാവുകയുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്നു ഭൂമിയുടെ വലിപ്പത്തിന്റെ ഏകദേശത്തോന്നുണ്ടാകുന്നതാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഭൂമിക്ക് പന്ത്രണ്ടു ലക്ഷത്തോളം കൊണ്ടുവന്നു ശുദ്ധിച്ചുള്ളതവച്ചാൽ എത്ര വലിപ്പമുണ്ടാകുമോ അത്രയും വലിപ്പമാണ് നമ്മുടെ സൂര്യനുള്ളതെന്നു ഹാസ്യകരവാൻ കണക്കാക്ക

ട്ടത്തിരിക്കുന്നു. അഗ്നിഭഗവൻ തന്നെ ഒരു തീവണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചു സൂര്യഗോളത്തിനു ചുറ്റും റെയിലിട്ടു വണ്ടിയാടിപ്പോൻ ഭ്രമിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മണിക്കൂറിൽ ൩൦-൩൫ മൈൽ വേഗം വരാം. അത്രയും വേഗം അഞ്ചു കൊല്ലംകൊണ്ടു സൂര്യവേഗം അതിവേഗം ചുറ്റിവണ്ടിയാടി സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതു കേവലം ബിംബത്തിന്റെ വലിപ്പമാണ്; അതിന്റെ രശ്മികൾ തന്നെ അനേകായിരം യോജന നീളമുള്ളവയാകുന്നു. സൂര്യനും ഭൂമിയുമായി ഒരു മുഴുത്ത ചെറുനാരായും ഒരു കട്ടകമണിയുമായിട്ടുള്ള അന്തരമുണ്ട്. ഇതു വലിപ്പംകൊണ്ടുള്ള താരതമ്യമാകുന്നു. ഇനി പലനംകൊണ്ടുള്ള അന്തരമെത്രയെന്നു നോക്കുക. ഒരു തുലാസ്സിന്റെ ഒരു തട്ടിൽ സൂര്യനേയും മറോതിൽ മൂന്നു ലക്ഷം ഭൂമികളെയുമിട്ടു തുലിനോക്കിയാൽ സൂര്യന്തിരിക്കുന്ന തട്ട് കുറച്ചു മേൽക്കുമായി കാണാവുന്നതാണ്.

സൂര്യന്റെ ഉഷ്ണതെപ്പറ്റി ഇനി കുറഞ്ഞൊന്നു പറയാം. പക്ഷെ അതിനു മുമ്പായി പ്രകൃതിദാസ്യസംബന്ധമായ ചില തത്വങ്ങളെ പറയുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈ തത്വങ്ങളുടെ പരിജ്ഞാനംകൊണ്ടു മാത്രമേ സൂര്യന്റെ ഉഷ്ണതയുടെ ഏകമേളം അറിയുന്നതിലും ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

ഭൂമിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന സകല വാതങ്ങൾക്കും ഉഷ്ണത്തിന്റെ ഗുണ ലക്ഷ്യതപസ്യത അനുസരിച്ച് കട്ടിയായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ, ദ്രവാവസ്ഥ, വാസ്താകാരമായ അവസ്ഥ എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു വിധത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തുവിൽ അത്യുഷ്ണമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വാസ്താകാരമായ അവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഉഷ്ണം അതിലും കുറച്ചു കുറഞ്ഞാൽ അതു വസ്തു ദ്രവാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ചൂടു കുറഞ്ഞു കിടന്നാൽ അതു കട്ടിയായ അവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ വസ്തുക്കളുടെ കാഠിന്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു തക്ക രാജകീയമായ കട്ടിയുള്ള ഉഷ്ണത്തിന്റെ ഏകമേളംകൊണ്ടു മാ

ശ്രമേ അതാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ സംഗതിയെ ചില ഉച്ചാന്നങ്ങളിലൊക്കെ വ്യക്തമാക്കാം. രസം എന്ന പദംതന്നെ ഭൂവാവസ്ഥയിലാണ് സാധാരണ കാണപ്പെടുന്നത്. വളരെ കുറച്ചുപോലും ചൂടുകൊണ്ട് അത് വാസ്താവാരത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. വെള്ളവും ഭൂവാവസ്ഥയിലാണ് സാധാരണ കാണപ്പെടുന്നത്. രസം എന്ന ലോഹം വാസ്താവാരമായിത്തീരുന്നതിന്നു മേൽവരുന്ന ഭൂതലോഹം വളരെ അധികം ഉഷ്ണം ചെയ്തും തിളക്കംവെക്കുന്നു. അതിലും വളരെ അധികം ഉഷ്ണമുണ്ടായാൽ മാത്രമേ അതു വാസ്താവാരമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ അതു റോം രാ.സ.ക എന്ന വായുവിനെപ്പോലെ അമൃതമായിത്തീരുന്നു. വാസ്താവാരത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ജലം, അല്ലെങ്കിൽ നിരാവി, വളരെ ശക്തിയുള്ളതാകുന്നു. തിവണിയുടെ മന്ത്രം, നെൽമന്ത്രം, ചർമ്മമന്ത്രം, അച്ചടിയന്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള നാനായിലും ആധുനികമന്ത്രപുണികൾ ആവിയുടെ ശക്തിയാൽ പ്രേരിതങ്ങളായിട്ടാണ് പല പ്രകാരത്തിലുള്ള വ്യാപാരങ്ങളെ ചെയ്യുന്നത്. ജലത്തെ ഭൂവാവസ്ഥയിൽനിന്നു കുട്ടിയായാണമേകിൽ അതിൽനിന്നു വളരെ ഉഷ്ണത്തെ എടുത്തുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു. അപ്പോൾ ആ കുട്ടിയായ വെള്ളം അല്ലെങ്കിൽ മഞ്ഞിൻകുട്ടി നമ്മുടെ സ്പർശത്തിന്നു വളരെ തണുപ്പുള്ളതായിത്തീരുന്നു.

ലോഹങ്ങളെ സാധാരണയായി കുട്ടിയായ അവസ്ഥയിലാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. അവതന്നെ ഓരോന്ന് ഓരോവിധശക്തിയോടുകൂടിയ ഉഷ്ണകൊണ്ട് ഉരുകി ഭൂവാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. അവ വാസ്താവാരമായി നമുക്കു കാണുമ്പോൾ എങ്കിലും അതിശക്തിയോടുകൂടി തീ ഉണ്ടാക്കാമേകിൽ എല്ലാ ലോഹങ്ങളും ഉരുകുന്നതിന്നുപുറമെ വാസ്താവാരത്തെത്തന്നെ പ്രാപിക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. കൊല്ലന്റെ ഉപതീയ്ക്ക് സാധാരണ അഗ്നിയോടൊപ്പം വളരെ അധികം ശക്തിയുള്ളതാകുന്നു. എങ്കിലും അതിൽ ഇരുമ്പ് ഉരുകി ഭൂവാവ

സ്ഥായ മാത്രമേ പ്രദർശിക്കുന്നുള്ളൂ. അതിലും വളരെ അധികം ശക്തിയുള്ള തിര്യങ്ങാക്കിയാൽ ഇരുമ്പ് വാസ്തവകാര്യത്തെ പ്രദർശിക്കുകയുള്ളൂ. പ്ലാറ്റിനം എന്നൊരു അതി ലോഹമുണ്ട്. അതിനെ ഉപയോഗിച്ച് എത്രതന്നെ ഉഷ്ണമായും ചൂടുപറ്റിക്കുന്നതല്ലാതെ ലോഹപോലും ഉത്ഭവിക്കുകയില്ല. അതിനെക്കുറിച്ചു പ്ലാറ്റിനം സൂര്യസ്ഥാനിയിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്നതല്ലാത്ത ഒരു വാസ്തവകാര്യമായിത്തീർന്നു എന്നാണു് ഓസ്ട്രേലിയയിലെ അഭിപ്രായം. ഇങ്ങിനെ ചില സംഗതികളെക്കൊണ്ടല്ലാതെ സൂര്യന്റെ ഉല്പത്തിന്റെ ഒരു സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചാണു് വളരെ പ്രമാണമെന്നു്. സൂര്യന്റെ ഉല്പന്നം ഇത്ര ഡിഗ്രി ഉണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിയിൽ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോളുള്ള (ഉല്പാദനം) 'തെക്കോടിൻ' കൊണ്ടു് സാധിക്കുന്നതല്ല. അസംഖ്യം അതിരും ഡിഗ്രി അളക്കുന്നതും ഒരു തന്ത്രത്തെ പുതിയതായി സൃഷ്ടിച്ചാൽ എങ്ങിനെയാണെന്നു് അറിയാം.

ഭൂമിയിൽനിന്നു സൂര്യനിലേക്കു് തൊള്ളായിരത്തിയെട്ടു ലക്ഷം നാഴിക ദൂരമുണ്ടു്. ഈ ദൂരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് പലരും നമുക്കുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരുപോലും പലതും ഇടവിടാതെ ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന് എന്നിങ്ങിനെ വേഗം എണ്ണുന്നു എന്നു് വിചാരിക്കുക; എന്നാൽ, പത്തുലക്ഷം എണ്ണിക്കഴിയുന്നതാകിൽ മൂന്നു ദിവസം വേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ സൂര്യനിലേക്കുള്ള ദൂരം ഇത്ര കൈപ്പത്ത് എന്നു് സംശയാതം എണ്ണിത്തീർന്നാൽ അതന്നു് (ഒരുവൻ ഉണ്ടും ഉറപ്പുവരുത്താൻ) മെനക്കിട്ടിരുന്ന് രാവു പകലും എണ്ണുന്നതാണു്) വെളുത്തുമാസത്തോളം വേണ്ടിവരും. എണ്ണി എത്തിച്ചാൽ അന്നു് വെളുത്തുമാസം വേണ്ടിവരുന്നതായ ഒരു സംശയാതം നാഴിക ദൂരത്തെ എങ്ങിനെയാണു് നാം വിചാരിക്കുന്നതു് !

ഗോളാകാരമായിമാണു് ഉണ്ടാകുന്ന അതിരേതല്ലാത്തതല്ലാത്ത ഈ

സൂര്യനിന്നും ഏതെല്ലാം പദാർത്ഥങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്ന് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതന്നാണിവിടെയായി ഇങ്ങിനെ ഒരു യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ യന്ത്രത്തിൽ (Spectroscope=ദൃശ്യകുഴപ്പോപ്പി) സൂര്യരശ്മികൾ പതിച്ചാൽ സാധാരണ വർണ്ണഭേദങ്ങൾ (അതിൽ) കാണപ്പെടുന്ന ഇന്നിന്നപദാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് ജ്ഞാപിച്ച്, അതതിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന രശ്മികൾ ആ യന്ത്രത്തിൽ പതിച്ചുവെങ്കിൽ അതതിന്നനുസൃതമായ പ്രത്യേക വർണ്ണഭേദങ്ങൾ അതിൽ കാണപ്പെടുന്നുവെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരീക്ഷാർത്ഥം അറിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനെ അനുസരിച്ച് സൂര്യരശ്മികളെ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന മിക്ക ധാതുക്കളും സൂര്യനിൽ ഉണ്ടെന്നു അവയിൽ ചിലത് അത്യുഷ്ണവീർത്തും ഉപാപസ്മരയയും ചിലത് വാഷ്പാകാരത്തെയും പ്രാപിച്ചു ജ്വലിച്ചു വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്നുപുറമെ, ഭൂമിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന മിക്ക ധാതുക്കളും ഇവിടെയില്ലാത്തതായ വേദാ അനേകം ധാതുക്കളുംകൂടിച്ചേന്ന് ഒരു മഹത്തായ ഗോളാകാരമായി അതിതീർത്തതായ പ്രമേയാട്ടുകൂടി ജ്വലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭവസമയാണ് നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമായിരിക്കുന്ന ഈ സൂര്യബിംബമെന്നും അവർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ഈ കാണുന്നതു മുഴുവൻ സൂര്യബിംബത്തിൽ ചേർന്നതല്ല, അതിപ്രകാശത്തോടുകൂടിയ ബിംബത്തിനു പുറം ചില വായുക്കളുണ്ട്. അവയെ സ്പഷ്ടമായി കാണണമെങ്കിൽ ബിംബം മുഴുവൻ മൂടുന്നതായ ഒരു ഗ്രാമിണം വരണം; അപ്പോൾ മാത്രമേ ആ വായുക്കളെ നല്ലവണ്ണം വേർതിരിച്ചുകാണാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഗ്രാമണകാലത്തു ബിംബം മുഴുവൻ മൂടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതിനു പുറം പല വിധ വർണ്ണങ്ങളോടുകൂടി ഒരു തേജസ്വിതന കാണുന്നത് ആ വായുക്കൾ നിമിത്തമാകുന്നു.

നമ്മുടെ നിരൂപരിചയമുള്ള അഹോരാത്രം, ചന്ദ്രൻ, മാസം,

ഇതുക്കൾ എന്തിനെയെല്ലാം പാശ്ചാത്യർക്കിടയിൽ സൂര്യന്റെ ഗതി വിശേഷംകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു തോന്നുന്നുവെങ്കിലും പരമാർത്ഥത്തിൽ അവ ഭൂമിയുടെ ഗതികൊണ്ടാണെന്നുള്ള ശ്രോതൃശ്ലോകസ്രവണത്താൽ അഭിപ്രായത്തെ ഇപ്പോൾ കുറച്ചു പരിച്ഛേദിച്ചു എല്ലാവരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും സൂര്യൻ യാതൊരു ചലനവുംകൂടാതെ ആകാശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭൂമി സൂര്യന്റെ ആകർഷണശക്തിയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലും അതിന്റെ ശക്തി സൂര്യനെ അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും സൂര്യന്റെ ഗതി ഇനപ്രകാരമാണെന്നു ശാസ്ത്രീയമായ ചില യുക്തികളെക്കൊണ്ട് അഭിപ്രായപ്പെടാൻ മാത്രമേ പാടുള്ളൂ.

നമുക്ക് ഏറ്റവുമടുത്ത സ്വയംപ്രകാശത്തോടു കൂടിയ വസ്തു സൂര്യനാകുന്നു. ബുധൻ, വ്യാഴം, ശുക്രൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗ്രഹങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന പ്രകാശം സൂര്യനിൽനിന്നാകുന്നു. സൂര്യന്റെയും ഭൂമിയിലെന്നപോലെ ആവയിലുംപതിച്ചു പിടുന്ന അവയിൽനിന്നു പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ അവ പ്രകാശവസ്തുക്കളാണെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നു. ആവക ഗ്രഹങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ ഇങ്ങനെയൊണ് ഉരുവൻ ഭൂമിയെ നോക്കുന്നതായാൽ ഭൂമിയും പ്രകാശത്തോടു കൂടിയതാണെന്ന് അവനെ തോന്നുന്നതാണ്. അതിനുള്ളകാരണവും കേൾപാഞ്ഞുതന്നെയാകുന്നു. വ്യാഴം മുതലായ ഗ്രഹങ്ങളും സൂര്യന്റെ ആകർഷണശക്തിയിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവയുടെ ശക്തിയും സൂര്യനെ അപേക്ഷിച്ചുതന്നെയിരിക്കുന്നു.

സൂര്യന്റെയും ഭൂമിയിൽ പതിച്ച് ഭൂമിയുടെ തീരത്തുണ്ടാക്കിയ ഏതഭവസ്ഥയ്ക്ക് ചാലിത്തീർത്തിട്ടില്ലാത്തതെന്നുവെങ്കിൽ ഭൂമിയിൽകാണപ്പെടുന്ന ചരാചരജന്തുക്കളായ ചേതനവസ്തുക്കൾ യാതൊന്നും ഉണ്ടാവാതായിട്ടു അയില്ല. സൂര്യന്റെയും ഭൂമിയുടെയും ഭൂമിയിൽനിന്നാകർഷിച്ചു വന്നുകാണുന്ന നമുക്കു വ്യാഴിയെ തരുന്നു. സൂര്യന്റെയും

കർമ്മാധിപന്മാരിൽ പ്രവേശിച്ച് അവയെക്കൊണ്ടു ഭൂമിയിലുള്ള ജലത്തെയും ധാതുക്കളേയും ആകർഷിച്ച് അവയെ പുഷ്പിയായി വളർത്തുന്നു. തത്പരതാർത്ഥം ശാശ്വതാത്മ്യം പാണ്ഡിത്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്; സൂര്യരശ്മിയില്ലെങ്കിൽ അവയ്ക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. സൂര്യരശ്മികൾ പ്രാണികളുടെ ജാതാഗ്നിയാക്കി പരിണമിച്ച് അവർ ഭക്ഷിക്കുന്ന അന്നത്തെ വേണംവണ്ണം ദഹിപ്പിച്ച് അവയുടെ ദേഹത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു; പ്രാണനായി പരിണമിച്ചു ജീവിക്കുള്ള പലവിധത്തിൽ ചേർത്തുപിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ധാരാളം കഴിക്കുന്നവർക്കും ഈ അവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നതു സൂര്യരശ്മിയിൽക്കൊക്കുന്നു. നാം ശ്വാസിക്കുന്ന വായു ഈ അവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നത് സൂര്യരശ്മിയുടെ സർവ്വാധികാരമാകുന്നു. നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന അന്നം ഈ അവസ്ഥയിലാകുന്നത് സൂര്യരശ്മിക്കാണാകുന്നു. നാം കാക്കിക്കുന്ന വിറകു സൂര്യരശ്മികൾ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ ദേഹം തന്നെ സൂര്യരശ്മികൾ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതാകുമ്പോൾ ഭാഗപാത്രത്തെ സംഗ്രഹിക്കുകയില്ലെന്നു സിദ്ധമാകുന്നുണ്ട്. എന്തിനധികം പറയുന്നു; സൂര്യരശ്മികളില്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ജീവൻ എന്ന വ്യവഹാരമെന്നു ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇതാണ് പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. നമ്മുടെ ശ്രുതിസ്മൃതികളിലും ഈ അഭിപ്രായംകാണുന്ന പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു. “ആദിത്യൻ്റെനിന്ന് വൃഷ്ടി, വൃഷ്ടിയിൽനിന്ന് അന്നം, അന്നത്തിൽനിന്നു പ്രഭ” എന്ന സൂക്തവാക്യംതന്നെ ഒരു ഉദാഹരണമാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ സകല പ്രാണികൾക്കുമുപയോഗം സൂര്യൻ്റെതന്നെയാണെന്നു സിദ്ധമായതിനാൽ സൂര്യരശ്മികളായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ പുരാതനന്മാർ സൂര്യനെ ജഗദാത്മാവായും ജഗദ്ദൈവനായുമായി കരുതി പുകയോത്തതന്റെ പ്രതിനിധിയായി കല്പിച്ച് അദ്ദേ

ഹാജർ ഗായത്രിമന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആരാധനം ചെയ്യുന്നതു യുക്തമാകുന്നു.

യോ നോ ധീരഃ പ്രേമയതേ
പരമാത്മാ സനാതനഃ
തസ്യ ദേവസ്യ സവിതുഃ
പരം ജ്യോതിരപാസ്തദഹം.

൨ ശരീരം.

ഇദം ശരീരം കൊന്തേയ
ക്ഷേത്രമിത്യഭിധിയതേ
പുരുഷോ വേദത്തി താപ്രാഹുഃ
ക്ഷേത്രമേ ഇതി തഥേദമ്.

(ഭ. ഗീ. അ. ൧൩-ശ്ലോ. ൧)

“അപ്സരോ അജ്ഞാ! ഈ ശരീരം ക്ഷേത്രമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇതിനെ ആർ അറിയുന്നു? അവനെ ക്ഷേത്രമെന്നാണ് അറിയേണ്ടത് (ക്ഷേത്രക്ഷേത്രജ്ഞന്മാരെ) അറിയുന്നവർ പറയുന്നു.”

ക്ഷേത്രശബ്ദത്തിന്നു വിളഭ്യമി എന്നർത്ഥമുണ്ട്; അതിനാൽ, സകല കർമ്മങ്ങളുടേയും ഫലങ്ങളാകുന്ന സുഖദുഃഖാദികളുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനമാകയാൽ ഈ ശരീരം ക്ഷേത്രമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, സാമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു നമസ്കരിക്കുന്ന അനന്തത്തിൽനിന്നു ശാഭിക്കുന്നതായ പുരുഷനെ രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ശരീരം ക്ഷേത്രമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. മേൽകാണിച്ച ക്ഷേത്രപദത്തിന്റെ നിഷ്പന്നാർത്ഥമാകാൻ സകല പുരുഷാർത്ഥസിദ്ധിക്കും നമുക്കുവേണ്ടും ഈ ശരീരമാകുന്നുവെന്നു സിദ്ധമാകുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരമുള്ള ക്ഷേത്രത്തെ ആപാദപുഷ്പം ആർ തന്റെ ഉജ്ജ്വലത്തിന്നു വി

ഷയമാണെന്നുവോ അറുനാകുന്നു ക്ഷേത്രത്തെ—ബുദ്ധിമുതൽ സ്വപ്നഭാവംവരെയുള്ള സകല ശുശ്രൂഷാത്മങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നമാണ് താൻ എന്നായിരുന്ന ആത്മാ എന്നർത്ഥം. ബ്രഹ്മബുദ്ധിതൽ തുണുവരെയുള്ള സകല ശരീരങ്ങളിലും പ്രത്യഗാത്മാവായി ക്ഷേത്രത്തെ രൂപേണ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആത്മാ ഏകനാകുന്നു. അറിവില്ലായ്മ മേന്മയായിട്ട്, ഘടാകാശംപോലെ ദേഹംപ്രതി വേറെവേറെയായി തോന്നപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും പരമാർത്ഥത്തിൽ ആത്മാ ഭൂതനാകുന്നു. അദ്വൈതം പരിപൂർണ്ണനാകുന്നു; ആകാശംപോലെ ആകാശമാറിത്താകുന്നു. അദ്വൈതം നിവ്വികാരൻ, നിരഞ്ജനൻ, കൂടസ്ഥൻ, ചിത്തപൻ. ക്ഷേത്രത്തെരൂപേണ ഇരിക്കുന്ന ഈ ആത്മാ നിവ്വിശേഷമായിരിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു. ഇതിന്നു പ്രമാണമായി 'ഈ ആത്മാ ബ്രഹ്മമാകുന്നു; ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു; അതുതന്നെയാണ് നീ' എന്നിങ്ങിനെ അനേകം ശ്രുതിവാക്യങ്ങളുണ്ട്. ഇപ്രകാരമിരിക്കുന്ന നിവ്വിശേഷബ്രഹ്മംതന്നെയാണ് അനന്തകോടി ബ്രഹ്മാസന്ധങ്ങളും ആടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചമാസകലത്തിന്നും അന്തർഭൂമിയായി ക്ഷേത്രത്തെനായിരിക്കുന്നത്. നിശ്ശബ്ദബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ക്ഷേത്രത്തെരൂപാവസ്ഥാനമാകുന്നു—ഉപാധിയോടുകൂടിയവൻ എന്നപോലെയാകുന്നു ഈ ആവസ്ഥയാകുന്നു—ഈശ്വരൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന തത്വം. അദ്വൈതം എവിടെ ചൈതന്യം കാണപ്പെടുന്നുവോ അവിടെയെല്ലാം ഈശ്വരസ്സു തിരുമുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈശ്വരൻ ഉഗ്രരൂപേണ പ്രകാശിക്കുന്നു; പക്ഷികൂപേണ പ്രകാശിക്കുന്നു; വൃക്ഷരൂപേണ പ്രകാശിക്കുന്നു; ഫലരൂപേണ പ്രകാശിക്കുന്നു; പൂഷ്പരൂപേണ പ്രകാശിക്കുന്നു. മേന്മയായ ഇടി, മിന്നൽ, കൊടുങ്കാറ്റു, സമുദ്രത്തിൽ കോളിളക്കം ഭൂതന്മാർ എന്നിവയിലും ആ ഏകശക്തിതന്നെയാണ് തത്ത്വരൂപമായി പ്രകാശിച്ചുകേൾക്കുന്നത്. പൂജകളുടെ ഇടയിൽ നാം അതിഭക്തിയുള്ള മത പണ്ഡിതന്മാരും

ബാവാൾ അതിനെ ചവിട്ടാതെ വളരെ സൂക്ഷിച്ചുമാറുന്നു; ഈ ശേഷന്റെ പുഷ്പരൂപമായുള്ള സ്തൂതിയെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് സന്ദോഷവും ആനന്ദവുമുണ്ടാകുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ തരുമതാദികളിലും പക്ഷികളാദികളിലും മറ്റും ഉള്ള ഈശ്വരസ്തൂതിയെക്കുറിച്ച് നാം വളരെ സന്തോഷത്തോടും വാത്സല്യത്തോടും കൂടി അവയെ പോറ്റിവളയ്ക്കുകയും സ്റ്റോറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിയിൽ നമുക്കുചുറ്റാം വിവിധങ്ങളായി പ്രകാശിക്കുന്ന ഈശ്വരത്വത്തെക്കുറിച്ച് നാം ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു; ഭയപ്പെടുന്നു; പുകിടുന്നു; നമസ്കരിക്കുന്നു; സ്റ്റോറിക്കുന്നു; വാത്സല്യിക്കുന്നു.

എന്നാൽ മനുഷ്യരൂപംപോലുള്ള ഈശ്വരൻ ഉള്ളതിൽ അധികം പ്രകാശിക്കുന്നത്. ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ദേവൻ എന്നുപോലെ ഈശ്വരൻ നമ്മളിൽ പ്രത്യഗഭാവമായി, സാക്ഷിയായി, ക്ഷേത്രങ്ങളായി സഭാ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. അനുസന്ധാനുകൂലത്വം ഈശ്വരഭാവത്തെ പ്രാപിച്ചാൽ മനുഷ്യനല്ലാതെ വേറെ ഒരു പ്രാണിക്കും കഴിയുന്നതല്ല. ഈ ശ്വരസ്തൂതി മനുഷ്യനിൽ എല്ലാവിധമധികമുണ്ട് എന്നതിന്ന് അതുതന്നെ ഒരു കാണുമാകുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യശരീരത്തോടുകൂടി നാം നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് എന്താണ് പ്രവൃത്തിക്കുന്നത് എന്നു നോക്കുക. ജഗദാന്തരമായിരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ പരമേശ്വരൻ ക്ഷേത്രങ്ങളത്രപോലെ അധിവസിക്കുന്നതും നമ്മുടെ സകല പുരുഷാത്മവിധികളുമാകുമായിരിക്കുന്നതുമായ ഈ ക്ഷേത്രത്തെ, ഈ ശരീരത്തെ, നാം ഉപലേഖം ഗണ്യമാക്കി വിചാരിക്കാറില്ല. വിരുദ്ധികളായിട്ടുള്ളവർ അതിനായ വിഷയസേവകമാണ് ഈ ദേഹത്തെ ക്രമേണ നശിപ്പിക്കുന്നു; വേറെ ചില മതഭ്രാന്തന്മാരും ക്രമേണ ശ്വരസ്തൂതിക്കുമായവർ ഈശ്വരപ്രീതിക്കായിക്കൊണ്ട് എന്നസ്ഥാിച്ച് പ്രതാദികളെക്കൊണ്ടു ദേഹത്തെ അതിനായി കളിപ്പിച്ചു ശോഭിപ്പിക്കുന്നു. 'ജന്തുനാം ന

രണ്ടാം ദൃഷ്ടിക്ക് എന്തിന്റെ ആചാര്യസാമീകരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം ഇത്രയും ദൃഷ്ടിയായിട്ട് സിദ്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, അത് പറഞ്ഞപ്രകാരം മറ്റൊരുപരിശുദ്ധമായതുമായ ഈ ദോഹത്തെ നാം സാമ്പ്രദികമായും മിതമായുള്ള ആഹാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു പോറ്റി കൊണ്ടിട്ട് സൂക്ഷിക്കേണ്ടതല്ലയോ? നമ്മളിൽ ഈശ്വരൻ അധിവസിക്കുന്നു എന്നു നാം അറിയുമ്പോൾ ഈ ദോഹത്തെ അതിരായ വിഷയസമവകാളംകൊണ്ട് ഭാജിപ്പിക്കേണ്ടതല്ല അത്യാവേശം വരുത്താനുത്തരമായിട്ട് ആരോഗ്യവസ്ഥയിൽ വെച്ചുകാണിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമല്ലയോ?

രസികരാനിവി

സൗന്ദര്യം

പരമാർത്ഥത്തിൽ സൗന്ദര്യം എന്നത് കേവലം സ്വലപരമാർത്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഗുണമല്ല. അത് ആത്മാവിന്റെ ഒരു ഗുണമാകുന്നു. 'ഭംഗിയുള്ള' എന്നു സാധാരണ പറയപ്പെടുന്നസ്വഭാവനായും അപേക്ഷനയുമുള്ള സകലവസ്തുക്കൾക്കും ആകർഷമായിട്ട് ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ച് അതി സൂക്ഷ്മമായ ഒരു സൗന്ദര്യമിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഭവനന്റെ സ്വഭാവഗുണത്തെ അനുസരിച്ചാണ് ആദ്യ പുറത്തുള്ള പ്രകാശിക്കുന്നത്. ആകൃതി, ചേഷ്ടകൾ, ശബ്ദ വിശേഷം ഇവയെ സംബന്ധിച്ച് നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സൗന്ദര്യം അപ്രകാരമുള്ള സൂക്ഷ്മസൗന്ദര്യത്തിന്റെ സമഗ്രമായ പ്രകാശം മാത്രമാകുന്നു. ഒരു സൗന്ദര്യമുള്ള മുഖം എന്നു നാം പറയുമ്പോൾ ആ മുഖത്തെ സംബന്ധിച്ച സൗന്ദര്യം ഒരു സൗന്ദര്യമുള്ള അന്തഃകരണത്തിൽനിന്ന്, ഒരു സൗന്ദര്യമുള്ള ഹൃദയത്തിൽനിന്ന്, സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു ഉൽക്രാന്തസ്വഭാവവിലെ

ലത്തിൽനിന്ന്, ഉണ്ടാവിച്ചതാണെന്നു ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എങ്ങിനെയാണെന്നാൽ, ജന്മാന്തരസൃഷ്ടിതവിലോഷംകൊണ്ട് യാതൊരു പരീക്ഷണമാണ് നിർമ്മാമായി വേിച്ചിരിക്കുന്നത് ആ അന്ധകരണം സൗഭാഗ്യമുള്ളതാകുന്നുവെന്നു പറയും. മേലുപകാരംതന്നെ, ഏകദേശം എപ്പോൾ വിത്തുവുമായി തീരുന്നവോ അപ്പോൾ അതും സ്വന്തമായി ഭവിക്കുന്നു. സ്വഭാവവും പരിപൂർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണ് സൗഭാഗ്യമുള്ളതായി തീരുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ജന്മാന്തരസംസ്കാരവിലോഷംകൊണ്ട് നിർമ്മാതയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന അന്ധകരണത്തെയും വിത്തുവുമായ പുറയത്തേയും ഉൽകൃഷ്ടമായ സ്വഭാവത്തെയും ആശ്രയിച്ച് യഥാർത്ഥമായ യാതൊരു സൃഷ്ടി സൗഭാഗ്യമാണിരിക്കുന്നത് അതുതന്നെയാണ് മുഖരത് പ്രത്യക്ഷമായി പ്രകാശിക്കുന്നത് എന്നാണ് മുൻപാണുതരികൾ താല്പര്യപ്രകൃതിയിൽ നമുക്കു ചുറ്റും കാണപ്പെടുന്ന അഗ്നിയുള്ളതായ സകല പദാർത്ഥങ്ങളും—പേർകാതിലുള്ള സകല ജന്തിരണങ്ങളെയുംകൂട്ടിച്ചേർത്തു വെച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഭോജനയ അതിശയിക്കുന്ന ഭോജനോടുകൂടിയ മഴവില്പ്, ദർശനമാത്രത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടമെന്നോവികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്നതായും അതിപ്രകാരത്തോടുകൂടിയ വിവിധവസ്തുങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് മനോഹരമാകുംവണ്ണം ലയിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായുതിരിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മാസൂക്ഷ്മം, അതിമനോജ്ഞമായും കാഴ്ചയിൽ നമുക്ക് ആസ്വാദനത്തു ജനിപ്പിക്കുന്നതായുമുള്ള ഓരോപ്രദേശങ്ങൾ, ഉത്തരശ്വരപ്രദേശങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന അതിശോഭനോടുകൂടിയ കിരണ ശുപരിപ്ലി (അഭോരാജഡാരിയംപിസ്) എന്ന പ്രഭാമിശ്രേണം, നമ്മുടെ മനസ്സിൽ കലാതകം തോന്നിക്കുന്നതായ പൂർണ്ണരംഗം പത്രങ്ങൾക്കുമുള്ള മണിയത, കാരവീത്തമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മധുരസ്വരങ്ങൾ, സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന കണ്ണുന്നതരണകമായ ധ്വനിവിശേഷം ഇങ്ങിനെ നമ്മുടെ ബുദ്ധിയിൽ ഹൃദയസ്പർശത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായ ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന

സകല സുന്ദരപദാർത്ഥങ്ങളും—സർവ്വവ്യാപിയായും സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരകർത്താവാകും ഇരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ജഗദീശപരന്റെ അപരിമിതമായ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള സ്പർശിക്കാമാത്രകൾ. അതുതോതുവായിട്ടു, സകലജാതിസൗന്ദര്യവിശേഷത്തിന്റേയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനം ഇശ്വരപരൻ ആണെന്നുവെന്നു പറയണം. സുന്ദരപദാർത്ഥങ്ങളിൽ നമുക്കഭിലമായിത്തീരുക എന്നു വെച്ചാൽ പരമാർത്ഥത്തിൽ അതിപ്രേമത്താടുക്കടിയാം ഇശ്വരനെ ഭജിക്കണമെന്നു എന്നാണ് അർത്ഥം ശരിക്കേണ്ടത്. സൗന്ദര്യമെന്നതു സകല ഭൂതങ്ങളുടേയും ഉള്ളിൽ പ്രത്യഗ്ഗാണമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന, വാസ്തവമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ആ പരമജ്ഞാപതിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ മാത്രമാകുന്നു. അതിനാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ സൗന്ദര്യമുള്ളത് യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശിഷ്ടമായിരിക്കണം. അപ്രകാരം തന്നെ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശിഷ്ടമായത് യഥാർത്ഥത്തിൽ സൗന്ദര്യമുള്ളതായിരിക്കണം. പാപം സുന്ദരമായിരിപ്പാൻ പാടില്ല; എന്തെന്നാൽ സൗന്ദര്യം പാപത്താടുക്കടിയിരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. ചെളിയിൽ രത്നങ്ങൾ കിടക്കുന്നതു നാം ചിലപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ട്; അതുപോലെ, സുന്ദരമല്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സൗന്ദര്യം മൂടിക്കിടക്കുന്നതും നാം കാണുന്നു. ‘വിശിഷ്ടത്വമുടേ സൗന്ദര്യം’ അസംസൃതമായ രത്നങ്ങളെപ്പോലെ, സംസ്കരിക്കപ്പെടുന്നതുവരെ നമുക്ക് ദൃഷ്ടിഗോചരമായി വെക്കുന്നതല്ല.

മേവലാ ഹൊദ്യമായിട്ടുള്ള കോമളരൂപം എന്നതിന്നു സൗന്ദര്യം എന്നതിന്നു ഒരു അർത്ഥം ശരിക്കുവാൻ പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ ചാത്താത്രം ചിലപ്പോൾ സുന്ദരങ്ങളല്ലാത്തപി ല ചിഹ്നങ്ങളാൽ ബാധിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ, നമുക്കു ഭൂതസ്സാവഹമായി തോന്നാം. ‘നോർമറിച്ച്’, അത്രതന്നെ കോമളമല്ലാതെ

* ‘മാതാമൂല’, മാതാലാലന എന്നീ രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ മറ്റൊരു അർത്ഥം സൗന്ദര്യമുള്ളതിന്നു വിവക്ഷിതമായിട്ടുണ്ടാകാം.

മറ്റൊരു ഭൂമി പ്രസ്താവിക്കുകയും നമ്മളിൽ സന്തോഷത്തെ ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ മുഖത്തിന്റെ പിൻഭാഗത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉൽകൃഷ്ടസ്വഭാവവിശേഷത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം സഭാ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ ഭൂമിയും ശോഭനമായി ഭവിക്കുന്നു. ധാമികത്വം, ആരാധന, സൗഖ്യവും, സൗന്ദര്യം ഇവയെല്ലാം ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. ധാമികത്വം എന്നത് സ്വഭാവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണത, അല്ലെങ്കിൽ സൗന്ദര്യം ആകുന്നു; ആരാധന എന്നത് ദേഹത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണത, അല്ലെങ്കിൽ സൗന്ദര്യം ആകുന്നു; സൗഖ്യവും എന്നത് തത്വമന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ സൗന്ദര്യവുമാകുന്നു. “സ്വസ്ഥമായിരിക്കുന്ന ഒരു ദേഹത്തിൽ വിശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സ്” എന്നുള്ള ഒരു സാർവാത്രികത പണ്ടുള്ള യവനന്മാർ പ്രബലമായി അനുവർത്തിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ദേഹം പൂർണ്ണപരിഷ്കാരം അനുഭവിക്കാൻ പൂർണ്ണവികാസത്തെയും പ്രാപിക്കാൻമുമ്പിൽ പരിപൂർണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വഭാവമുണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ദേഹപരിഷ്കാരം, അനുഭവിക്കുന്നതിനുമുമ്പെ പ്രകാരം ഇവ മൂന്നുമുടി ചേർന്നിട്ടുള്ളതായ ഒരുവസ്തുവെ പരിപൂർണ്ണമായി സിദ്ധിപ്പിക്കുകയോ അവനെ മാത്രമേ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പരമകാര്യത്തെ പ്രാപിപ്പാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ആത്മാവിന്റെ സൗന്ദര്യം ആത്മരമായിട്ടേ കാണപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ബാഹ്യമായി കാണപ്പെടുന്നതല്ല. യഥാർത്ഥമായ സൗന്ദര്യം തൊലിപ്പറമ്പെയുള്ളതല്ല. നമു ബാഹ്യമായിട്ടുള്ള യാതൊരു കർമ്മകാര്യം സിദ്ധിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. കായികമായ സൗന്ദര്യവും അപ്രകാരംതന്നെയാകുന്നു. കായികമായ സൗന്ദര്യത്തെയും ധാമികമായ സൗന്ദര്യത്തെയും വേർതിരിച്ചു താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നെന്നാൽ രണ്ടിന്റേയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനം ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു— ഉൽകൃഷ്ടസ്വഭാവമുള്ളതായിത്തീർന്നു.

ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും ആണ് അവ രണ്ടും ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ന. അന്തർദേശീയസംസ്കാരം.

‘ചരിത്രകമായ ലോകസമ്പത്തിന്റെ അഭാവവിമുക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രപരമായ പരിശോധനയും അതിന്റെ നിത്യജീവിതത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അനേകം ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതായി വന്നു കാണുന്നുണ്ട്. ഉൽകൃഷ്ടവിഷയങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഉൽകൃഷ്ടചരിത്രവികാസങ്ങളുടെ അഭാവം മുൻപറഞ്ഞ ചരിത്രത്തിന്റെ അംഗമാകുന്നു. പക്ഷെ ഒന്നു സ്റ്റേഷനാവാമാണ്. സമീപമായി വന്നതായ ലോകത്തെയും ഇപ്പോഴത്തെ തത്കാലം പ്രകാരമുള്ള ഉൽകൃഷ്ടലോകത്തെയുംക്കുറിച്ചുള്ള യുക്തമായ ഒരു അഭാവം ചരിത്രത്തിന്റെ ചേരുവയായി വകപ്പെടുത്തുന്നു. പക്ഷെ, സാമ്പത്തികമായ പദാർത്ഥങ്ങളെ കാണുന്നതിനും അവയെക്കണ്ടെത്തുന്നതിനും ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനും ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനും ഉള്ള ശക്തിയുള്ളതും, മറ്റൊരുതരത്തിലുള്ള കല്പനയെക്കുറിച്ചുള്ള അഭാവം, ഇപ്പോഴുള്ള ശക്തികളുടെ—നമ്മളിലുള്ള സാമ്പത്തിക വികാസം നമുക്കു ലഭിക്കാവുന്നതായിട്ടുള്ള കല്പനയായ പലതായി ഇപ്പോഴും നൽകിയിട്ടു നൽകുന്ന അത്യുൽകൃഷ്ടമായ അവസ്ഥയായ പ്രാപ്തിയെന്ന ഈശ്വര ശക്തികളുടെ—അഭാവം വിമുക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രമാണ് എന്തെന്നതിൽ യുക്തമായിട്ടുള്ളത്; മനസ്സിൽ എന്തെന്നതിൽ യുക്തമായിട്ടുള്ളത്; അതുവന്നതാകുന്നു. ഇതിനെ ഒരു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ പാശ്ചാത്യമാണ് ഈ ലോകത്തിലെ വിവിധങ്ങളുടെ ഒരു സൂചനയെന്നത്.

മുൻപറഞ്ഞ പലതായ സാമ്പത്തിക ചരിത്രപരമായ കാര്യം

ടി ചുരുക്കി പറയാവുന്നതാണ്. 'സ്റ്റേഫാത്യാം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന മാരിട്രമാണ്' എന്നാവുമ്പിടം ജന്മകരവും ദുഃഖകരവുമായിട്ടുള്ളത് എന്നു പറയാവുന്നതായാൽ ആ അർത്ഥപ്രാപ്തമാണെന്നു കിട്ടുക. എന്തിനെന്നെന്നാൽ, മുൻകാണിച്ച പലവക ദാരിദ്ര്യങ്ങളും സ്റ്റേഫാത്യാം എന്ന മാരിട്രവിശേഷത്തിലാണു അശ്വലോഹിതാണിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ പ്രാദർഭാവത്തിൽ മാനുജവരണ്ഡം വന്നുകൂടുന്നു; തിരോഭാവത്തിൽ ബ്രഹ്മതത്വവും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ മുൻപാണു ദാരിദ്ര്യവിശേഷങ്ങളുടെ നിസ്തേജനിവൃത്തി ഉൽകൃഷ്ടമായ സ്റ്റേഫാത്യാം ഗ്ലിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഉണ്ടാവുകയുള്ളതെന്നു വരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വേറെ വിധത്തിൽ പറയാം. മുൻപാണു ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ അഭാവനിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന മാരിട്രവിശേഷങ്ങളുടെ നിസ്തേജനിവൃത്തി, അതായത് ആവക ഗുണങ്ങളുടെ സമ്പന്നം, അന്തഃകരണശുദ്ധീകരണമുണ്ടാവുകയുള്ളു. ശുദ്ധാന്തഃകരണമായവന്നു മാത്രമേ ആവക ഉൽകൃഷ്ടാവസ്ഥകളുണ്ടാവുകയുള്ളു; അപ്പോൾ മാത്രമേ പരമാർത്ഥസ്റ്റേഫാത്യാം അവനിൽ ഉദിക്കുകയുള്ളു. 'അതാ, എന്താ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് സാമാന്യമായി കല്പങ്ങളും നീചങ്ങളുമായ വേറെ അനേകം അധികവും ഏകാന്തതകരണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നുവോ ആ അന്തഃകരണം മലിനമായിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. അർത്ഥമിച്ഛ, 'അതാ' എന്നു അവയും 'സർവ്വപ്രാണികൾ' എന്നു അവയും ഒന്നു അന്നുമായി എവന്റെ അന്തഃകരണത്തിൽ അന്നന്നുവോ, അപ്രകാരമെന്ന 'എന്താ' എന്നും 'സർവ്വപ്രാണികളുടെ' എന്നും ഇപ്രകാരം എവന്റെ അന്തഃകരണത്തിൽ അന്നന്നുവോ— അറിഞ്ഞു സുഖദുഃഖങ്ങളെയും ഇതരപ്രാണികൾക്കുള്ള സുഖദുഃഖങ്ങളെയും ഒന്നുപോലെ എവൻ വിചാരിക്കുന്നുവോ, തനിക്ക് എന്നു സമാർത്ഥശുദ്ധീകൃതത സർവ്വപ്രാണികൾക്ക് എന്നു നിലയിൽ എവൻ പ്രവൃത്തിക്കുന്നുവോ— അവന്റെ അന്തഃകരണം ശു

ഭാഗ്യമായിരുന്നു. ഈശ്വരൻ അനുഭവകരണത്തിൽ കയറി തന്റെ സിദ്ധിയാൻ പരമാർത്ഥസ്വഭാവത്തിനല്ലാതെ വേദം യാതൊന്നിനും അധികാരമില്ല. ഇപ്രകാരം സ്വേച്ഛാത്തിനിവിട്ടിടമായിരിക്കുന്ന അനുഭവകരണത്താൽ ഉത്ഭവിക്കുന്ന സകല പദാർത്ഥങ്ങളും സുന്ദരങ്ങളായിത്തീരുന്നു; അവയെ സർവ്വവും ആനന്ദത്തെയും ആശ്ചര്യത്തെയുമുണ്ടാക്കുന്നു; അവന്റെ സർവ്വപ്രവൃത്തികളും സർവ്വശക്തികളായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായും ഭവിക്കുന്നു. സ്വേച്ഛാസ്വഭാവത്തെ അതിന്റെ ഏറ്റവും വിസ്മയമായ അർത്ഥത്തിലാണ് ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. സ്വേച്ഛാത്തിന്റെ ഏറ്റവും വിസ്മയമായ അർത്ഥം ഭക്തിയാകുന്നു. ഒരു കാഴ്ചയെക്കുറിച്ചുവെത്തിയിട്ടുള്ള പ്രത്യേകവൃത്തിയിലുള്ളതല്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകദൈവത്തെ ഭക്തിക്കുക എന്നല്ല ഇവിടെ ഭക്തിയെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥം. 'താത്', മലിമ ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ഭൂമിയിൽനിന്നും മറ്റും അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെപ്പോലെയല്ല ഭക്തി എന്നും അനുഭവിക്കാവുന്നതാണ്; ഹിന്ദുവെങ്കിലും ക്രിസ്ത്യനെന്നോ മുസ്ലിമാൻ എന്നോ മറ്റോ യാതൊരു മതപ്രകാരവും അറിയാത്തവനെയും ആരാധിക്കുന്നതിനും മറ്റും അനുഭവിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നതല്ല, എല്ലാവരും അവരും 'അനുഭവിക്കേണ്ടതാണ്' എന്നതല്ല പക്ഷേ. എന്തെന്നാൽ ഭക്തിയെ ശീലിക്കുക എന്നത് സകല അനുഭവകരണവൃത്തികളെയും സംസ്കരിക്കുക എന്നുള്ള കർമ്മാസംഭാവമാകുന്നു. അതിന്റെ ഫലം അനുഭവകരണത്തുടരിച്ചും തടയാതെ പരമാർത്ഥസ്വഭാവത്തിലായിരിക്കും. എന്തിനെന്നെന്നാൽ, ഈശ്വരസ്വഭാവത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതും സർവ്വമതസ്ഥന്മാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഈശ്വരന്റെ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളെ അനുസരണപരമായി ചെയ്യുന്നതും ഈശ്വരന്റെ നാണമല്ല, ഇതിനെ ഈശ്വരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുണ്ടാകാൻ ഈശ്വരന്റെ അനുസരണപരമായി ചെയ്യുന്ന സമാഹൃത റാജ്യ

ഒരു അനുകരണപുസ്തകം തയ്യാർക്കുന്നതായി പരിണാമിക്കുന്നു. ഈ വിധം നാം സർവ്വതോ ശിഖാകണിതായാൽ നമ്മുടെ സകല അനുകരണപുസ്തകവും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. റിപ്രിമിറ്റുകൾക്ക് അപ്പോൾ ഇടമില്ലതായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ രചാത്മകരണം പൂർണ്ണമായി സാർവ്വത്രികപ്പെടുകയും തന്നിടത്തു ശുദ്ധമായു വെക്കുന്നു. അനുകരണം ഇതുവരെയുൾക്കൊള്ളുന്ന ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളെ യോഗ്യമായി ഭവിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളെ എന്നു ചെപ്പാൽ ഇപ്പോൾ പരമാപ്രഭം എന്നുതന്നെയാകുന്നു. ഈശ്വരൻ പരമാപ്രഭം എന്നു ചെപ്പാൽ ഈശ്വരനായിത്തീരുന്ന സകല പദാർത്ഥങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പദാർത്ഥം എന്നുതന്നെയാകുന്നു. കാര്യപരമായതന്നെ ക്രിസ്തുശക്തികൾ പരമാവധിയെന്നു യേശുക്രിസ്തു എന്ന മഹാൻ ഇരിക്കുന്ന പദാർത്ഥം:— 'അനുകരണശക്തി വന്നപ്പോൾ അനുഗ്രഹിക്കാതെയാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ അപകടം ഇപ്പോൾ പരമാപ്രഭം പരമാപ്രഭം.' ഈ അവസ്ഥ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ് തീർത്ഥാടകങ്ങളെ പരമാപ്രഭം. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സാധിക്കുന്നതിനുള്ള അത്യാവശ്യമായ അനുകരണത്തിന്റെ പൂർണ്ണ സാധ്യതയും അതിനനുപാദായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളാകുന്നത് യോക്തൃപഥങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യത സിദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള അത്യാവശ്യമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളാകുന്ന കഴിവു നാം പരമാവധി സാധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ, ലോകീകരായ കാര്യങ്ങളെ യഥാവിധി വിശ്വസിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യരെ യോഗ്യമാക്കുന്നതിനു പരമാവധി വിശ്വസിക്കുന്ന പരമാവശ്യമായതായ ഈ അപരമായും പ്രാപിക്കുന്നതിന് അവരെ യോഗ്യമാക്കുന്നതിന് എന്തു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായംകൊണ്ടാ അതെ പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാകുമ്പോൾ പരമാവശ്യമായ അതു ഭക്തിയെ ശിഖിക്കുന്നതു കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതാകുന്നു വരുന്നതാണ്. എന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞ അവസ്ഥ എല്ലാവർക്കും അതിർവശത്തിൽ സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല.

ഏകിലും അധര താളിപ്പാലത്തിൽനിന്നും വിപണിയിലായിരിക്കണം വില്പനയ്ക്കായി എത്തിക്കേണ്ടതല്ല. പരമാവധിയിൽനിന്നും നാല്പതു മുതൽ മുപ്പതു വരെയുള്ള വില താഴ്ന്നുപോകാൻ പാടില്ല; അതിനുള്ളിലായിട്ടു നടന്നാൽ ഏകദേശം അതിന്റെ എട്ടുതൊട്ടായിരത്തിലൊന്നായിരിക്കണം.

ഇവിടെ ഈശ്വരനിൽ ഭക്തി എന്നും വിദ്യാഭ്യാസമെന്നും, തത്ത്വചിന്തയിൽ അന്തർലോകസംസ്കാരമെന്നും മറ്റും പാവ്യനും തുടങ്ങി. അവയ്ക്കു തമ്മിൽ എന്തൊരു സംബന്ധമാണുള്ളത് എന്ന് ഡായനാഥൻ വിചാരിക്കുമായിരിക്കും. എന്നാൽ കുറച്ചുനേരം ചിന്തിക്കാനുണ്ടാകുമായാൽ എല്ലാം വളരെ സംബന്ധപ്പെട്ടതെന്നു തീർക്കുന്നതാണ് കാണാവുന്നതാണ്. നമുക്കും നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന ലോകത്തിനും ഈശ്വരനും തമ്മിൽ നാം വിചാരിക്കുന്നതിലും അതുമേലും; നമ്മളിൽനിന്നോ അല്ലെങ്കിൽ മൊത്തം പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നോ ഈശ്വരൻ എന്നു തത്ത്വം വളരെ ദൂരെനിൽക്കെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്നു കുറച്ചുനേരം ചിന്തിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്. ഭഗവദ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗീതയിൽ ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു:—‘‘മതി സർവ്വദിനം പ്രേതഃ സൂക്ഷ്മ ഭക്തിഗുണാ ഇവ=എനിക്ക് പ്രപഞ്ചമാസകലം ആവിൽ രത്നങ്ങൾ എന്നു പോലെ കോർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു; അദ്ദേഹം സർവ്വതു സ്വനിച്ഛ മോക്ഷം പാപഹരതമമായ സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിലും— സർവ്വപരമാണമല്ലിപ്പോകി— അനുസ്മരതായി സുസ്ഥിതയെ സർവ്വം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു കാല്പന. ഗീതയിൽ പരമേശ്വരൻ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നും ഈ തത്ത്വം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അതിനാൽ സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും മനുഷ്യമാനീയങ്ങളായ പ്രപഞ്ചതത്ത്വങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതൊട്ടുപി ചെമ്മത്തത്തായ ഈശ്വരസത്തയായും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മരുവൻ എന്തെന്നും മരു ശാസ്ത്രത്തെ പരിശോധിച്ചിട്ട് അതിന്റെ അർത്ഥം

നമോ അതു ധർമ്മകന്മാരും അതിന്റെ വിപരീതം അധർമ്മകന്മാരും പാപരും ദോഷശാസ്ത്രാദികളുടെ അപ്രായോജകമാണു തന്മൂലമുള്ളതിനെ സ്വതന്ത്രമായൊരുമനോഭാവവും അതോടുകൂടി കൃഷിസംസ്കാരമെന്നൊരു കാര്യം, പിന്നെ, ധർമ്മബുദ്ധിയായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കൊണ്ട് അനർത്ഥകരണങ്ങൾവെച്ചു ബാധി സകല വൃത്തികളും സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞുവെന്നു. ഇതിനെ സ്വപ്രകാരമേ അനർത്ഥകരണം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട ശുദ്ധമായിത്തീരുന്തോൾ ആ അനർത്ഥകരണത്തിൽ പ്രവേശനമായ ആ അനർത്ഥകരണപ്രകാശിക്കയും അപ്പോൾ മെധ്യൻ നിത്യതുപ്തനാവുകയും ചെയ്യുമെന്നു അർത്ഥം. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ബുദ്ധിവൃത്തിയെ പ്രധാനമായി സംസ്കരിക്കുന്ന ലോകത്തെ പ്രതിപാദകങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളെ അപ്രായോജനം ചെയ്യത്തക്കവിധത്തിലാണ് വിദ്യാഭ്യാസസംസ്കാരം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. അത് അനർത്ഥകരണമാണ് എന്നതിന് ഇപ്പോഴത്തെ ഇപ്പോഴത്തെ അനുപാസനപ്രകാരം തെളിവുകൾ. നമ്മുടെ ഭാഗ്യകർമ്മങ്ങളായും നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസംസ്കാരത്തിന്റെ ചുരുക്കലുകളായും ഇപ്പോഴാണ് ഈ ആവശ്യം നോക്കിയെടുക്കേണ്ടതുപോലുള്ള വിഷയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും നമ്മുടെ സാമൂഹ്യം.

അതിനാൽ അദ്വൈതനിഷ്ഠതാസകങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെ നമുക്കും നിവൃത്തിയുണ്ടെന്നും അപരം സകല അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനും ഏതുവിദ്യാഭ്യാസരീതിയും ഉപയോഗിച്ചു ചെയ്യുന്നതോ അത് പൂർണ്ണമായിരിക്കുകയല്ല എന്നു വേണ്ടതാണ്. ഇതങ്ങിനെയായതാണ് സാധിക്കുക എന്നാണ് ആ വിചാരിക്കേണ്ടത്. അവിഷയമായ ഉപദേശങ്ങൾ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിലില്ലാത്തതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായം അത്ര അനുകൂലം ഗുണപരമായിത്തീരുന്നത് എന്നും അതിനാൽ ആവശ്യമായിട്ടുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടതെന്തെന്തെന്നും ചി

ല മഹാനാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആ അഭിപ്രായം ഏതാനും വാസ്തവമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും അതുകൊണ്ടും ഇട്ടിട്ടു കാഴ്ചയും ഭൂമി വൻ ഇപ്പോൾ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയമുണ്ടു്. ഏതെന്നാൽ, 'മെറ്റേം സ്റ്റേഡിയം', 'സമഗ്ര പ്രാണികളെയും സ്നേഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു', 'എടുത്തതെചകിടത്തുടിച്ചാൽ വളരെ ചെറു കിട്ടു കാണിച്ചുകൊടുക്കണം', 'അധിഷ്ഠാ പരമം പേർ' എന്നിങ്ങനെ കേവലം ശബ്ദരൂപേണ മനുഷ്യർ ഉപദേശം വിദ്യാത്മികരിൽ എത്രത്തോളം പലിക്കുമെന്നു കാഴ്ചം വളരെ സംശയത്തിലാണിരിക്കുന്നത്. ഏതെന്നാൽ, ഉപദേശത്തെ അനുസരിച്ചു് അനാജിപ്പാൽ വശമില്ലാത്ത ഉപദേശങ്ങൾക്കു് ഉപദേശത്തിന്നൊരാണ് വിഷയ് അത് എങ്ങിനെയാണ് വിദ്യാത്മികരിൽ യോഗ്യപ്പെടുന്നത്? ഉപദേശമില്ലാത്ത സാമത്രിപോലെ അനുജിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ള ഉപദേശയന്മാർ ഇപ്പോൾ വളരെ ദുർലഭമാണെന്നു്. ഉപദേശവിഷയങ്ങളെ അനായാസന അനുജിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാരാണ് പണ്ടു് പേരുകേട്ടവരെ ചെല്ലിക്കുന്നത്. വിദ്യാത്മികർ ആവക ഉപദേശങ്ങളെ ദുഷ്ടനപുരും ഗ്രഹിക്കുകയാൽ അവരിൽ അവർ നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധയും വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുപ്രകാരം അവർ നടക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിൽ വിദ്യാർത്ഥന ചെല്ലിട്ടുള്ളവരിൽ അനേകംപേർ ഈശ്വരനിൽ വിശ്വാസമില്ല. അതിനാൽ ഇപ്പോൾക്കു് ചെല്ലുക എന്നതു് പരിമിതമായ ഒരു കാര്യം ആയിട്ടു് വ്യക്തമാകുന്നു. അവർ വിചരിക്കുന്നത് പഴയതിനുള്ള ഉപദേശങ്ങളിലും അവരികവിധികളിലും അനുജനങ്ങളിലും വിശ്വാസവും ശ്രദ്ധയുമില്ല എന്നല്ല, വളരെ പക്ഷം അന്നു ഉണ്ടായതും സൃഷ്ടിക്കാത്തതുമായ അനേകം തത്വങ്ങളെ അവർ അവരുടെ ഭാഷയിൽ 'ഫോർസ്', 'എനർജി',

‘സാമൂഹികലാസ’, ‘ഇലക്ട്രിസിറ്റി’ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് പറയുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് ‘അവയുടെ സമഗ്രവും സമുചിതവും മനസ്സിലാക്കണമെന്നാണ്’ അവർ അന്വയിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശരീരത്തെ ഒരു നാഴികമണിപോലെയും ആയിരത്തുപോലെയും നമ്മുടെ അനുഭവകരണവ്യതികരള ഒരു സൈനോജോറഗ്രാഫ് എന്ന യന്ത്രവിശേഷംപോലെയും—ഇങ്ങിനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ആയുർക്കരങ്ങളായ വിവിധരക്തിവിഭാഗങ്ങളെ കേവലം സമതുല്യമായി—നമുക്ക് ഇഷ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കത്തക്കവണ്ണം അവർകളുടെ കിടക്കുന്നതായി—വിചാരിക്കണമെന്നതിൽ ആ അനുഭവകരണ നമ്മുടെ ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ട് എത്രയുപയോഗം സിദ്ധിക്കുമെന്ന്? അതുകൊണ്ട് അനുഭവകരണത്തിന് എത്ര സംസ്കാരവിശേഷമാണുണ്ടാകുന്നത്? നമ്മുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ പരമപ്രയോജനം അതുകൊണ്ട് എങ്ങിനെയുപയോഗിക്കും? ‘നമ്മുടെ ഈ സംസ്കാരം തലച്ചോറുകൊണ്ട് പ്രാപ്തമാക്കത്തക്കവിധം മുഴുവൻ ഗ്രാമിക്കാക്കുന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽപരം കഠിനമായിട്ടോ മോശം വ്യയമുണ്ടാകും?’ എന്നു കാർക്കലത് എന്ന ഭരണൻ പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ ചേരാനെ ദിക്കിൽ ‘പ്രപഞ്ചത്തെ പണ്ടുതന്നെ ദുരവഗാധമാക്കത്തക്ക അപേക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ന്യായശാസ്ത്രവും യുക്തിശാസ്ത്രവും കേവലം കുട്ടികളുടെ കൊഞ്ചലി’ എന്നല്ലാതെ മേൽക്കൂറും പരമാർത്ഥമായിട്ട് എന്നു പറയുന്നു.

അതിനാൽ അനുഭവകരണത്തിന്റെ ഏകദേശരേഖയെ മാത്രം സംസ്കരിക്കത്തക്കതായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പകരം ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തെയും ഇപ്പോഴത്തെ ജനസമുദായത്തിന്റെ വാസ്തവമായും അനുസരിച്ചു സമഗ്രമായിട്ടുള്ള സംസ്കാരം ഏതു രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണു സിദ്ധിക്കേണ്ടെന്നാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടതു്. അതു ചേരാനെവസരത്തിൽ വിവ്രുചിക്കും.

3. പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

സർവ്വതലങ്ങളിൽ മഹാപ്രസിദ്ധങ്ങളായിട്ടുള്ള പതിനെട്ടു പുരാണങ്ങൾ, പതിനെട്ട് ഉപപുരാണങ്ങൾ, പിന്നെ വേദവ്യാഖ്യാനം പുരാണങ്ങൾ, ജ്ഞിയാസങ്ങൾ എന്നിവയുടെ ആസക്തമായ കണക്കുനോക്കുന്നതായാൽ ആരോക്കും വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അവയെല്ലാം ഒരുവട്ടം വായിച്ചുകീടുന്നതിനാൽ ഒരുവശത്തു ആയുഷ്കാലം മുതിർക്കുമ്പോൾ എന്നു സംഭവിക്കുന്നു. അതോ അവസ്ഥകളിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരാൾ ജാതിക്കാരും ഉപതിരുമാനിക്കുന്ന ഐഹികമായും പാരത്രികമായുമുള്ള ദുഷ്ടങ്ങളെ ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയുള്ള സകല വിഷയങ്ങളും അവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. അവയെല്ലാം വായിന്നും പുറമെ 'ഒന്നാമതും കല്ലുവെച്ചു പൊളി' എന്നു പറയാറുള്ളപോലെ അനവധി പൊളിക്കുമ്പോൾ അവയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അതിവിശിഷ്ടവും സംഖ്യപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവയായ—ഭഗവദ്ഗീതയുടെ നിരൂപണങ്ങളായ വിവിധ പ്രകൃതിനിരൂപണങ്ങൾ തീരെ വിശാലമായിരിക്കുന്ന—ഭാരതം സംഗ്രഹികളെ ഏറ്റവും പഴയവയെന്നൊട്ടുകി വെളിച്ചിരിക്കുന്നതു വായിക്കുമ്പോൾ, നിർവ്വരാജമായി പറയുന്നതായാൽ, തലമുട്ടി ഒരു പുഞ്ചിരിയിടാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല, ആവക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഒരിക്കൽ ഈ ലേഖകൻ—“ഇത്രവളരെ അസംഖ്യങ്ങളെ എഴുതിത്തുടർച്ചയായായിട്ടുള്ളതു പ്രയാണമല്ലാത്തതല്ല” എന്നു തോന്നുകയുണ്ടായി. “അങ്ങിനെ തോന്നുന്നതുതന്നെ മനുഷ്യജാതിയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ്” എന്നു ചില മഹാജാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതായിരിക്കാം. പക്ഷെ, തന്നിരിക്കുന്ന പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു മുമ്പു കണ്ടതൊ

അനന്ത ചില അന്യർക്കും ഈ പ്രേമപരണം വെളിപ്പെടുത്തുകയും അതു കാരണം ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അവയെ വിഷ്ണുവിടുള്ള മഹിമയായ പ്രതിപാദിച്ചും ബഹുമാനവും ഭക്തിയും ഭക്തപരങ്ങളാകും പറ്റിയ അവധികമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള നിരൂപണമാകുന്നു ഇപ്രേമപരണത്തിലെ മുഖ്യവിഷയം.

പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും അസംഖ്യങ്ങളായ അനേകം കഥകളെ പറയുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതുനിസ്സംശയമായി ചിന്തിപ്പാനും പാപാനും ദൈവത്തുമുള്ള വരല്ലായ്മയും സമ്മതിക്കുന്ന സംഗതിയാകുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനെ പ്രാജ്ഞാതിയായി ചിന്തിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്ക് അവരിൽ വിശ്വാസത്തിനും ഭക്തിയ്ക്കും ഭേദമെങ്കിലും കുറവുവേണ്ടമെന്നില്ല. പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മുഴുവൻ പൊളിക്കുമ്പോൾ എന്ന് പറഞ്ഞ് എവൻ അവനെ നിസ്സാരമായി തള്ളിക്കളയുന്നുവോ അവന്ന് അവരിൽ വിശ്വാസവും ഭക്തിയുമില്ലെന്നു പറയാം. എന്നാൽ, അവ പൊളിക്കുകയില്ലെന്നായാണെന്നു വരിച്ചുകൊണ്ട് അവയുടെ പ്രയോജനത്തെപ്പറ്റി എവൻ ചിന്തിക്കുന്നുവോ അവനും മനുഷ്യജാതിയില്ലാത്തതാണ് അങ്ങിനെ തോന്നുന്നതെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവിശ്വാസംകൊണ്ടാണ് എന്നോ ഒരിക്കലും പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. പരമാർത്ഥമായിട്ടുള്ള ജിജ്ഞാസകളാണ് അവന്ന് അങ്ങിനെ തോന്നുന്നത്. എത്ര വിഷയത്തിലെങ്കിലും ഭക്തപരം പരമാർത്ഥജിജ്ഞാസ ഉണ്ടാകുന്നില്ല എങ്കിൽ—എത്ര വിഷയങ്ങളെങ്കിലും ഭക്തൻ കണ്ണടച്ചു വിശ്വാസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ—അവന്ന് അങ്ങിനെ തെറ്റം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതല്ല എന്നു റിക്ഷം സർവ്വത്ര പ്രാപിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിനാൽ എല്ലാ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചും പരമാർത്ഥമായ ജിജ്ഞാസ ആവശ്യമാകുന്നുവെന്നതു വാദിക്കുവാൻ സംഗതിയാകുന്നു. കാരോ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പരമാർത്ഥമായ ജിജ്ഞാസയുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഭക്തി

വന്ന് അതതു വിഷയങ്ങളുടെ സ്വരൂപജ്ഞാനമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ; സ്വരൂപജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ മാത്രമേ അവയുടെ മോഹത്തോ മറസ്സി വാവുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ അത്രമേ അവിയിൽ വിഹാസമുണ്ടാവുക യുള്ളൂ; പാശാഞ്ചിജ്ഞാസംയാട്ടുകൂടി തത്ത്വനിരൂപണാർത്ഥം ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി വാദിക്കേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ വാ ദം നിർദ്ദേശമാകുന്നു. 'വാദ പ്രവർത്തനം' എന്ന ഗ്രന്ഥം ശ്രീ കൃഷ്ണൻ ഗിതയിൽ വിശുദ്ധ്യോക്തയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. വർണ്ണന ന്നതു ഗുണഭിജ്ഞാസം അല്ലെങ്കിൽ തത്ത്വം അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ കൂടാതെ തത്ത്വനിരൂപണാർത്ഥമുള്ള തത്ത്വമാകയാൽ അതു ശ്രേ ണ്യ പക്ഷം അതിനാൽ അതു മറ്റൊരാൾ വിശുദ്ധ്യോക്തനാവണം ശ്രീ ധരാചാര്യസ്വാമികൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയ വാദം മോഹമുണ്ടാകുന്നു. ഇത്രയും പാ ണ്തിട്ട് ഇവി പ്രകൃത വിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇത്രവളരെ ചെറുകൊലകളെ കൊ ണ്ണുപന്നിടുന്നതുകൊണ്ടും പ്രയോജനമുണ്ടാകാത്തതും, അവ ദൈവ ലം അസംബന്ധങ്ങൾ മാത്രമേ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ളതും വ്യാസമഹർഷി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള പ്രയോജനത്തെപ്പറ്റി തട്ടുപാടി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും അവ ദൈവം അസംബന്ധങ്ങളാണെന്നു വി ചാരിപ്പാൻ വഴികണ്ടാണില്ല. എന്തെന്നാൽ, അദ്വൈതനിശ്ശ്രേ യ സകലജായ സകല പക്ഷങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന പെരുന്തോടൊ ടിഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാധാരണജനങ്ങൾക്കു പ്രാപ്യമല്ലാത്തതാൽ സർവ്വ പ്രാണികൾക്കു അനുഗ്രഹത്തെ ചൊന്യാൻ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടിതിൽ അ ന്ന ഗ്രന്ഥം പേരു വ്യാസമഹർഷി സകല പേരുകളിലേക്കും അ ന്നാർക്കുമാലയും സാധാരണജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കത്തക്ക വി ധത്തിൽ കഥാത്രിപണ എഴുതിട്ടുള്ളവയാകുന്നു പുരാണഗ്രന്ഥ ണ്ങ്ങൾ എന്നതു പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഈ ലേ ഖകൾക്കുന്ന മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ എഴുതിട്ടുള്ളതിനെ അവി

ചേർന്നു:—“സകലജാതി മനുഷ്യരെയും—വിഭാഗന്മാരെയും ഭൂപരി
ന്താരെയും, ബുദ്ധിമാന്മാരെയും മനുഷ്യാശിരങ്ങളെയും, സ്രീകുളിയും പ
രുഷന്മാരെയും—ഒന്നുപോലെ ഉദ്ധരിപ്പിക്കണം എന്ന മഹത്വാ
യ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണ് വ്യാസമഹർഷി പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളെ
നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ആ വക ഗ്ര
ന്ഥങ്ങളിൽ വിവിധവർണ്ണധർമ്മങ്ങളെയും ആശ്രമധർമ്മങ്ങളെയും പ്ര
തിപാദിക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്കു ലോകവ്യവഹാരങ്ങളെ യഥാവിധി നി
ർവ്വഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ആറിവിനെ കൊടുക്കുന്ന നാനാവിധ ശാ
സ്ത്രങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. എല്ലാവരും അവസരമനുസരമായി
രിക്കുന്ന ധർമ്മങ്ങളെ വേണ്ടപോലെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ അതു
കൊണ്ട് അവസരമനുസരമായ ശ്രേയസ്സിനേയും അപമർത്യപുരസ്കാ
രായാൽ അന്നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ദോഷത്തെയും ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പു
ന്നു. നിത്യകർമ്മങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രാണികൾക്കനുജയിക്കേണ്ടിവരുന്ന
നാനാവിധമൃഗങ്ങളുടെ സിദ്ധത്തിനേയും കഥാരൂപമാണു ഉപദേശ
തിക്കുന്നു. സത്യത്തെ ജ്ഞാപിക്കുന്നു. അസത്യത്തെ നിന്ദിക്കുന്നു.
ഏതു ജ്ഞാനമനുഭവിച്ചാലും സത്യബ്രഹ്മയ്ക്കിനിന്നു പിൻവലിക്ക
രുത് എന്നു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പലരായി കഥകളെക്കൊണ്ടുത
ന്നെ നിഷ്പക്ഷിക്കുന്നു. പിന്നെ, പല ഘട്ടങ്ങളിലും ആത്മവിശുദ്ധമാ
യ സംഗ്രഹികളെയും യോഗമാർഗ്ഗത്തെയുമുപദേശിക്കുന്നു.*” ഇങ്ങി
നെ മഹത്വമായിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ഉൽകൃഷ്ടവിഷയങ്ങളെ
പ്രതിപാദിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ നമുക്കു ഓർമ്മയുണ്ടെന്നു തോന്നു
ന്ന ചില കഥകളെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു കേവലം അസംബന്ധം
മാത്രമാണ് എന്ന് ഭരിക്കാലും പറയുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഈ
വിടെ ഇതിനെ ഒരു ശങ്ക വരുന്നതായാ:—“വിഭാഗന്മാരിൽനിന്നു

* ഇതിലെ പ്രസ്തുതചെയ്തിട്ടുള്ള പുരസ്കാരം ‘നവുതിരിപ്പാടിയിലെ ശാ
ലാമുഖിപ്പാട്ട്’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കെ.എം. എഴുതിട്ടുള്ള അവതരിക അനുഭവം.

ചിലവകക്കാർ സാമയായിട്ടുണ്ടാകും സംഗതികൾ പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അനവധി വിസ്തൃതിയോടും പറയാറുണ്ട് എന്നുള്ളത് അസാധാരണയല്ല. വ്യാസമഹർഷി ഒരു കൂട്ടത്തിൽ രാജാക്കന്മാർ പാടില്ല എന്നുണ്ടോ? അദ്ദേഹം മനുഷ്യവുമായിട്ട് പൊളി എഴുതിക്കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടമെന്നില്ല. ചില ഭൂവരവിശേഷങ്ങൾ ആദ്യമായിട്ടും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ലെന്ന്

ഈ ശങ്കയും നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. എന്തുതക്കമുണ്ടെന്നാൽ പുരാണഗ്രന്ഥകർത്താവായ വ്യാസമഹർഷിയെന്ന എഴുതിക്കൂട്ടിയ വേദനാസൂത്രാദി ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ശ്രുതിക്കും യുക്തിക്കും അനുസൃതത്തിനും ലഘുവായിട്ടെങ്കിലും യോജിക്കാത്ത ഒരു ഘട്ടമെങ്കിലും കാണുന്നതല്ല. ശാസ്ത്രപ്രതിപാദനത്തിൽ മറ്റൊരു വിഷയങ്ങളെ ഒരു രംഗിച്ച് ഉപസംഹരിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും തൽപ്രയോജനമെന്ന പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ശാസ്ത്രത്തിന്നു വിഷയത്തോടും പ്രയോജനത്തോടുമുള്ള സംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും താഴെ പറയും എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളുമായിത്തുല്യം അഗ്രഗണ്യസാക്ഷരതയെന്ന് ഏകദേശം സമ്മതിക്കാത്ത കഴിയുന്നതല്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചിലദിക്കിൽ അസംസന്ധ്യം പാടത്തിരിക്കുന്നുവെന്നു ശങ്കിക്കുന്നതു മഹാസാഹസമാകുന്നു. അതിനാൽ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പൊളിയുണ്ടെന്നു കേണുന്നതോ അങ്ങനെയോ കഥകളെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത് ഒരു പ്രത്യേകപ്രത്യേകത്തോടുകൂടിയായിരിക്കണം എന്നു സൂചകമാകുന്നുണ്ട്. അതെന്തെന്നാണ് ഇനി വിവരപിക്കുക.

സമുപാണികളെയും അനഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നു ഇപ്പോഴോടുകൂടി ഭഗവാൻ വ്യാസമഹർഷി പുരാണങ്ങളെ എഴുതണമെന്നു വിചാരിച്ചുകാണിയിരിക്കുന്ന സമയത്തിങ്കൽ വാത്സികി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായിരിക്കുന്ന ഒരു ഉദ്ദേശ്യത്തെ മറഞ്ഞു സന്ദേശമായിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുതന്നെ ഒരു മന്ത്രത്തെ ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളുക. ഒരു മന്ത്രം മേൽമേൽ മേൽ മേൽമേൽ മേൽമേൽ

യാൽ ഉദിച്ചുകാഴ്ചയും സഹജമായി ഭവിക്കുന്നതാണ് എന്ന് പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം തിരിയെ പോകയും ചെയ്തു. ഉപദേശപ്രകാരം ആ മന്ത്രത്തെ അനുസരണമായി ചെയ്യുതിന്റെ ഫലമാണ് വ്യക്തമായി പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളെ എഴുതുന്നതുകൊണ്ട് എന്നാണ് ഒരു തിരുവാസം. 'വിശ്വരൂപം' എന്നാകുന്നു ആ മന്ത്രം. സമുത്ത പ്രാപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവനും ചരങ്ങളിലും മറ്റും ചരങ്ങളിലായിരിക്കുന്ന സകല വസ്തുക്കളിലും അന്തർലീനമാകുന്ന സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനുമായ സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരൻ അന്നുമാകുന്നു ഞാൻ എന്നാണ് ആ മന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം. ചരാചരങ്ങളായ സകലവസ്തുക്കളുടേയും അനുസരണമുള്ള അറിവുകൾ സമുപ്രാണികളുടേയും ഹൃദയത്തിലായിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം സാധിക്കുമെന്നു പറയുന്നു എന്നുപോലെ അറിഞ്ഞ് അനുഭവപ്പെടുത്തുക; സകല പ്രാണികളുടേയും അനുസരണമനുഭവമായിട്ടുള്ള മനുഷ്യരുടേയും ചോദ്യവിശേഷങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കി അറിവുകൾ, ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഭാരതമാസകലം, ഉള്ളതയിൽ നെല്ലിനെ എന്നുപോലെ, ഒന്നായി ഏകകാലത്തിൽ കാണുന്നവുകൾ— ഇവയാണ് മുൻപറഞ്ഞ മന്ത്രത്തിന്റെ അനുസരണമായിരിക്കാൻ പറ്റുന്ന ഫലം. ഉള്ളതയിൽ നെല്ലിനെ എന്നുപോലെ ഭോജകമാസകലം കാണുവാൻ ശക്തനായവൻ മാത്രമേ സമുപലോകാനുഗ്രാഹകമായിരിക്കുന്ന മഹത്തരമായ കർമ്മം ചെയ്യാൻ യോഗ്യനാവുകയുള്ളൂ. അപ്രകാരമുള്ള യോഗ്യതയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ആളാണ് ദൈവൻ വേദവ്യാസമഹർഷി.

അടുത്തതായിട്ടുള്ള വിഷയത്തിന്നു പ്രസ്താവനാസഹ നിരൂപണമായി ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് ഇവിടെ വിഷയത്തിലേക്കു നേരിട്ടു ചടങ്ങാം. നാം ഭാരതജനതയും അവരുടെയും ബുദ്ധിസംസ്കാരത്തെ അനുസരിച്ച് അവരുടെ വിശ്വാസം വിവരണം പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളെ വേർതിരിച്ച്. എന്നാൽ വ്യക്തമായി അത്ഭുതശിശുസംസ്കാരങ്ങളെ അനുസരിച്ച് സമുപ്രാണികളുടേയും വി

ലായിൽ നിന്നു കണ്ടുവരുന്നതാണ് പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉള്ളത്. ഇതൊരു സാക്ഷാത്കാരമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി ഹൈന്ദവങ്ങളിൽ ചിലർ നാത്ര ആലോചിക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ചിലർതന്നെ അസംബന്ധമാണെന്നു തോന്നുവാറായിട്ടുണ്ടു്. ഈ സംഗതി വിശദമാക്കുന്നതിന്നു മനുഷ്യരിൽത്തന്നെ ഹൈന്ദവങ്ങളെക്കാൾ താണു അവസരമായിരിക്കുന്ന ചില വകക്കാരുടെ ബുദ്ധി സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയും അവരുടെ നന്നായിട്ട വിശ്വാസങ്ങളെപ്പറ്റിയും ആലോചിച്ചുനോക്കുക. നമ്മുടെ ജനസമുദായത്തിലുള്ള കിഴക്കുകാർ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ആധിപത്യക്കാരെക്കുറിച്ചും മറ്റും അതിൽ നാടടുത്തുള്ള ചെറുകാൾ മുതലായ ജാതിക്കാരെയും സാമാന്യന ഈ കാഴ്ചയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കപ്പെടുകയാണെന്നു താണു്. ഭൂതപിശാചാദി ദുഷ്ടവർത്തമാരെക്കൊണ്ടും യക്ഷഗന്ധർവ്വദികളെക്കൊണ്ടും മറ്റും ഈ ലോകമാസകലം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് അവരുടെ പൂർണ്ണവിശ്വാസം. ആ വക ഭൂതപിശാചാദികൾ സാധാരണയായിട്ടു മനുഷ്യരുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ദോഷമാകുന്നില്ല എന്നും എങ്കിലും അവർ ചില സമയങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്ക് അവരെ കാണാവുന്നതാണെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ അവർക്കു ശക്തനെന്നു തോന്നാറില്ല. മനുഷ്യരെപ്പോലേതന്നെ രാഗദ്വേഷാദികൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു മനുഷ്യർക്കു പലയിടത്തിലും ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു ശക്തന്മാരുമായ ചാത്തൻ, ചാമുണ്ഡി, ചൊടലഭദ്രകാളി, കരപ്പൻ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ക്ഷുദ്രദേവന്മാരാകുന്നു അവരുടെ ഭജനത്തിന്നു വിഷയമായി ഭവിക്കുന്നതു്. രാഗദ്വേഷാദിമഹിമനായും അറിവ്ചെറിയ പ്രമേധപരനായും സകലപ്രാണികളുടേയും സമ്പ്രകാരണയുള്ള അപരാധങ്ങളെ ക്ഷമിച്ചു് അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു സർവ്വ സന്നദ്ധനായും അതൃപ്തനായിട്ടുതന്നെ കരുണാസമുദനായുതിരിക്കുന്ന ജഗദിശ്വരൻ അവരുടെ ബുദ്ധിക്ക് ക്ലിഷ്ടം.

ഗോപാലാകുന്നതല്ല. അവന്റെ ധാർമികമോഹിപ്പുള്ള ബുദ്ധിയും അവന്റെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിന്നനുരൂപമായിത്തന്നെയുണ്ടെന്നു കണ്ടു. ഭയം, സത്യാ, ക്ഷമ, ഇതപ്രാണികളിൽ അനുകമ്പ എന്നിങ്ങിനെ യുള്ള ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ സ്വരൂപമെന്നും വളരെ കറച്ചുമാത്രമേ അവർക്കുള്ളൂ. ഒരവൻ മറ്റൊരാളെന്ന് ഒരപകാരം ചെയ്താൽ മാത്രമറ്റൊരാളെന്ന് അതിന്നു പകരം ചോദിക്കാതെ അതിനെ സഹിച്ചു വെങ്കിൽ ഭീരുതയുണ്ടാകുന്നു എന്നല്ലാതെ ക്ഷമ എന്ന ഉൽകൃഷ്ടഗുണം കൊണ്ടാണ് അവൻ അതിനെ ചെയ്തതെന്ന് എന്ന് അവർ ഓർക്കയും വിചാരിക്കുന്നതല്ല. ധർമ്മമായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ഒരവനെ ഉന്നയിക്കുന്നതിനാൽ അവസ്ഥത എവ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളും സ്വീകര്യങ്ങളുമാകുന്നു എന്നും, നേരമെടുത്ത്, അധർമ്മപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്താൽ അധോനയിക്കുന്നതിനാൽ ദുഃഖമുണ്ടെന്നാലി അത്പ്രതികരം സംബന്ധമുള്ളതെന്തെന്നു സ്ഥത എവ അവ നീചങ്ങളും നിസൃങ്ങുമാകുന്നു എന്നും അവർക്കു തിരികയും വിചാരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഈ അവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നവർ മുൻപറഞ്ഞ വകക്കാർ മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നു പറയാൻ പാടില്ല. അതിനെക്കുറിച്ചുവരെ എല്ലാ ജാതിയിലും കാണുന്നതാകുന്നു. ബുദ്ധിമുട്ട മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം മാത്രമുള്ള സംസ്കാരത്തോടുകൂടിയവർ എന്തെല്ലാം അറിഞ്ഞാൽ കാണ്മാനല്ലെന്നുവോ അവരെയെല്ലാം ഒരതരമായി ചേർത്തിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സൂഷ്മമായിട്ടാകാകിലും നോക്കുന്നതായാൽ അന്ത്യരിൽ അധികപക്ഷവും ഈ ക്ലാസ്സിൽ പെട്ടവരാണെന്നു കാണാനാകുന്നതാണ്. ഈ ക്ലാസ്സ് ആസൂക്രമബുദ്ധിയുണ്ടാക്കി, അവരെ അധർമ്മത്തിൽ നിന്നു പിന്തിരിപ്പിച്ചു, സ്വസ്ഥധർമ്മങ്ങളിൽ അർപ്പണമുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത്, അവരെക്കൊണ്ട് പെന്തീകമാരായ നല്ലമേക്കത്ത പ്രാപിപ്പിക്കുകയും പരലോകപ്രാപിക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ അവർക്കു തിരിച്ചുനോട്ടക്കുകയും വേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യം വ്യാസമഹർഷിയുടെ പ്രധാനമോഹിപ്പുനായിരിക്കണമെന്നു കാഷ്ടത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അ

ഞിനെത്തുടച്ചവർ അധർമ്മത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ജ്ഞാനപരമയും ആലാസ്യകരവും കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കിരണശാക്തകൃതി പുരപ്പെടുന്ന അതിഭയങ്കരനായ കാലനും “ചെമ്പു കിടാരം ചുട്ടപഴുപ്പിച്ചുവെച്ചോടൊരാൾ ഞായ്ക്കുമ്പോഴിപ്പോ” തെന്തൊരാൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള നരകങ്ങളും മറ്റും കൂടാതെ ഏണിനായാണ് സാധിക്കുന്നത്? പിന്നെ, മൃഗജന്മം ഈശ്വരവിശ്വാസമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തവർ മഹാജന്മം എടുത്തിട്ടുള്ള ഉപാധം നേർക്കുക. പക്ഷേ ശരീരം നെർ വാസസ്ഥലമായ ശൈലവാസപർവ്വതത്തെ രാവണൻ കയ്യിലെടുത്ത് അന്ധാരാധന അമ്മാനാടിയിരുന്നതും, കഷ്ടകണ്ഠന്റെ ഉറക്കം കളയുന്നതിനായേങ്ങി ആനകളുടെയെങ്ങും മൂർത്തികളെ തോമങ്ങളും വലിപ്പിച്ചിട്ടും പുളിക്കാരന്റെ സുഖമായതിനുള്ള ഭംഗം വന്നിരല്ലെന്നും പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള വണ്ണനകളുടെയെങ്ങും രാവണന്മാരായ കഷ്ടകണ്ഠന്റെയും അപാരമായ കായബലത്തിന്റെ സമുപായം മറ്റൊരാളെത്തുല്പാദനത്തിനോടൊക്കെക്കൂടെ. എന്നാൽ വാസുധത്തിൽ രാവണന്മാർ അത്ര കയ്യിൽക്കൊണ്ടു എന്തും കഷ്ടകണ്ഠന്റെ മൂർത്തികളെ തോമത്തിന്നു അത്ര ബലമുണ്ടോ എന്നും ചോദിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. എന്തെന്നാൽ യാതൊരു ചോദ്യവും കൂടാതെ പറയുന്നതല്ലാതെ അതി ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ട വിശ്വാസികൾ മൃഗജന്മങ്ങളുടെ സമാധാനമാകുന്നു. കഥയിൽ ചോദ്യമില്ല എന്നു ചൊല്ലുക എന്ന മൃഗജന്മസമാധാനത്തിൽനിന്നു തടവിട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള മൃഗജന്മസമാധാനത്തെ പ്രതിമാർ കട്ടമട്ടിയാക്കി ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാലാണ് അവർ അപ്രകാരം വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. മഹത്തായ കായബലത്തിന്റെ സമാധാനപരതാനം മൃഗജന്മത്തിനോടൊക്കെക്കൂടെ മാത്രമേ ആതുരമാണു അവർക്കുണ്ടെന്നുള്ളതു സംഭവിപ്പാൻ മറ്റൊരു പാടില്ലാത്തതായ ഒരു സഹോദികളുടെ അതിശയോക്തിയോടുകൂടിയ വണ്ണനകളോടൊക്കെയും മേലിക്കുകയില്ല എന്നു അവർക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട്. ഇതിനോടൊക്കെ

യിട്ടു നോക്കുന്നതായാൽ നമുക്കുണ്ടാവേണ്ടുള്ള സംഗതികൾ അനേകം ഇന്നും നടന്നുവരുന്നതു കാണാവുന്നതാണ്. മത്സ്യത്തെ വെട്ടിനടുക്കി പാകംചെയ്തു കൂടത്തിലാക്കി വാണയ്ക്കി പഴനിയിൽ കൊണ്ടു പോയി കളത്തിന്റെ വക്കത്തുവെച്ചു പാത്രം കെട്ടിപ്പിട്യാൻ മത്സ്യം കളത്തിലോളം ഉത്തമമാകുമെന്നും മണൽനിറച്ചു കൊണ്ടുപോയാൽ അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ പഞ്ചസാരയാകുമെന്നും നാലുദിവസം കൂടുതലായാ നിറച്ചു പാൽ അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ യാതൊരു കേടും കൂടാതെ തിളച്ചുകാണിരിക്കുമെന്നും മറ്റുമുള്ള കഥകൾ പഴനിക്ക് ഇപ്പോഴും പായാറുള്ളതാണല്ലോ. ആ വക കഥകളെ കേൾക്കുന്നവർ യാതൊരു ചോദ്യവും കൂടാതെ വിശ്വസിക്കുകയും പാടി വാകുന്നു. എന്നാൽ മൃതന്റെ ഭർത്താക്കന്മാർ പ്രാപിക്കുന്നതും മണലിന്റെ ഗുണങ്ങൾ പഞ്ചസാരയ്ക്കുമുണ്ടാവുക എന്നതും വരുമാൻ പാടില്ല എന്നും മറ്റുമുള്ളത് ഈശ്വരകൃപിതമാണെന്നതാണ് എന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അനന്തകോടി ബ്രഹ്മാജ്ഞാലയം സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസ്ഥാധാരണങ്ങൾക്കു കാരണമുതലായിരുന്നെങ്കിൽ അവിടുത്തെ അനേകകോടി ജീവജാലങ്ങളുടേയും മോഹമോഹങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ കാണിയിരുന്ന സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരൻ അതിനിസ്സാരമായിരുന്ന ഭൂമി എന്ന ഒരു ഗോളത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ കിടക്കുന്ന ചില ഭൂമജനങ്ങൾക്കു തനതിൽ വിശ്വാസം ജനിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി തന്നാൽ സാമാന്യനായ വ്യവസ്ഥാപിതങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ താൻതന്നെ ലംഘിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി ലോകം ആലോചിക്കുന്നവർക്ക് എങ്ങിനെയാണ് വിശ്വസിക്കാവുന്നതായി ഭവിക്കുന്നത്? ധീരന്മാർക്കകൾ പറയുന്നതെന്നു വായനക്കാർ വിചാരിക്കാതിരിപ്പാൻ സവിനയം അപേക്ഷിക്കുന്നു. മറ്റൊരു സംഗതികളെ യാതൊരാളോടൊന്നും കൂടാതെ വിശ്വസിക്കുന്നതു സ്വഭാവമെന്നുള്ളതെ സ്വഭാവമാകുന്നു. മറ്റൊരു കഥയ്ക്കു പാൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുകയും

ഇങ്ങിനെത്തന്നെ മനുഷ്യസംഭാവത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിയുന്ന കൊണ്ടാണ് പ്രതിമാർ മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെയുള്ള വർണ്ണനകളെക്കൊണ്ടു രാവണന്റേയും കുംഭകർണ്ണന്റേയും മായതായിരിക്കുന്ന കായംബലത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തോടനുബന്ധം ക്ഷിത്തിത്തതിന്റെ രേഖയും അത്ര ബലവത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യരോട്പ്പോലെയായിരിക്കുന്ന ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ അനായാസേന ഹിംസിച്ചുവെന്നും പറയാൻ പോരുന്നു. ഇത്രയും ബലവത്തായവരെ അനായാസേന ഹിംസിക്കുക എന്നത് ആമാന്യമായോ പ്രവൃത്തിയെന്നോ യാതൊന്നും അതിനാൽ ശ്രീരാമൻ ഈശ്വരായത്തോടൊന്നായതോ എന്നതും അവർക്കു ബോദ്ധ്യവരുന്നു. ഇങ്ങിനെ നോക്കുമായി ഭഗവദ്ദൈവത്തിൽ മൃഗജന്തുക്കൾക്കു വിശ്വാസം ജനിപ്പിച്ചതിന്റെരേഖയും അദ്ദേഹം അവതാരരൂപേണ ചെയ്തിട്ടുള്ള ദുഷ്ടനിഗ്രഹവും, ശിഷ്ടപരിപാലനവും മുതലായ ലോകാനുഗ്രഹകർമ്മങ്ങളേയും സമകാലമായിട്ട് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വാത്സല്യത്തെയും സർവ്വപ്രാണികളിലുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണാതിരയെന്നയും കൂടാതെ കഥകളെ കൊണ്ടു പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ബോധ്യപ്പെടുത്തി അവരെ ധർമ്മപ്രയാണം ആലർത്തിക്കളവാക്കിക്കിട്ടെന്നു.

ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ടു പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിക്കുന്നതായാൽ അവയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള പൊളിക്കേടുകളല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നായിരിക്കണമെന്ന് എല്ലാവർക്കും ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ അവയെക്കൊണ്ടു മുൻസാധിച്ചപ്രകാരമുള്ള ഉദ്ദേശ്യ അത്രയേയുള്ളവെന്നു പറയുന്നതു മഹാ സാമാന്യമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ പ്രതിമാർ ഇങ്ങിനെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ഇതിഹാസഗ്രന്ഥങ്ങളെയും എഴുതിട്ടുള്ളത് എന്നു തിരിച്ചു നിർദ്ദേശിച്ചുപറയാൻ അവരോളം കഴിയാത്തവർക്കു അത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിലെ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചിലതിനെക്കുറി

ഈ മനുഷ്യലിംഗവും കിഞ്ചിൽ അന്ധനായ അസുരോളികൾ അറിയാൻ ശ്രമിക്കുകയും എല്ലാം കണ്ണടച്ച വിശ്വസിക്കാത്ത തൃപ്തികരമാകാത്തതും യുക്തിയുക്തമായ സമാധാനങ്ങൾ കിട്ടുന്നതുവരെ അവയിൽ സമാ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നുവെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഇന്ദ്രാധികാരികൾ സകലജാതി അജ്ഞാതരും വിദഗ്ദ്ധരും മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കും സാധനമുതന്നെയും പ്രവൃത്തിയർത്ഥങ്ങളേയും നിവൃത്തിയർത്ഥങ്ങളേയും പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുരാണത്തിനനുസൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിക്കുന്ന കാഴ്ചയിൽ അധികാരിവിഭാഗം ചെയ്യുന്നതായാൽ മുൻപറഞ്ഞ വകക്കാർ അധർമ്മാധികാരികളായിട്ടാണ് ഗണിക്കേണ്ടത്.

ഇനി അവയിൽത്തന്നെ മദ്ധ്യമാധികാരികൾക്കായിട്ടുള്ള അംശങ്ങളേയും മദ്ധ്യമാധികാരികളേയുംപറ്റി നിരൂപിക്കുക.

സാമ്പ്രദായികാർക്കു ബുദ്ധിക്ക് കരുവിധം സംസ്കാരം വരുത്തിട്ടുള്ളവരും യുക്തിഹിനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ തൃപ്തിപ്പെടാത്തവരുമാകുന്നു മദ്ധ്യമാധികാരികൾ. പ്രേരണാപരമായും കരുണാപരമായുമായിരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരൻതന്നെയാണ് പ്രവൃത്തിസ്വരൂപമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്നും സർവ്വപ്രാണികളുടേയും യോഗക്ഷേമങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സർവ്വ ജാഗ്രതയോടെ നയിക്കുന്നുവെന്നും ജന്മാന്തരകർമ്മങ്ങൾ ഇങ്ങനെയായിത്തന്നെ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന സകലപ്രാണികളും ഇഹലോകത്തിൽ അൽക്കാരങ്ങൾ അഭ്യവഹരിക്കുന്നു തന്നെയും മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ധർമ്മമായ കർമ്മങ്ങളെ യഥാവിധി ചെയ്തു സർവ്വമെന്നും അദ്ദേഹത്തെ അഭിഷേകംതാക്കുന്നുവെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള മുൻപറഞ്ഞ കാര്യം പൊളിമെക്കളിൽ തൃപ്തിതോന്നാതിരിപ്പാറായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ആവക ഭാഗങ്ങൾ അവർക്കു കൈപ്പറ്റ എന്നതിന് അതുതന്നെ ഒരു തെളിവുകൊണ്ടു.

ഞാൻ അധ്വാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇവർ അവരിൽനിന്നും
ഈ കല്ലട കയറി നില്ക്കുന്നവരാണ്.

ഒന്നാംപരാവൃന്ധം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പിന്നെ അധികാര രണ്ടാംപരാവൃന്ധത്തിലാണ് ഉൾപ്പെട്ടത്. രണ്ടാംപരാവൃന്ധം പഠിക്കുന്നവർ പിന്നെയും ഒന്നാംപരാവൃന്ധത്തിൽ പരിശ്രമിച്ച കാലം കഴിഞ്ഞുവന്നിട്ടില്ല. അതുപോലെ തന്നെ മദ്ധ്യധികാരികൾ അധികാരികൾക്കുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ തന്നെ പിന്നെയും പരിശ്രമിച്ച കാലം കഴിഞ്ഞുവന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ പഠിപ്പം പട്ടം ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായതായും വേണ്ട.

മദ്ധ്യമായിരിക്കട്ടെ ഒരു സംസ്കാരത്തിനനുരൂപമായും അവർ തൃപ്തി വരത്തക്കപണ്ണം യുക്തിയോടുകൂടിയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഭാഗമായിട്ടു രാജങ്ങളിൽ ധാരാളം കാണുന്നതാണ്. അപരയെ എടുത്തുദാഹരിക്കുന്നതായാൽ ഈ പ്രേമം തന്നാമധേയത്തിനു യോഗ്യപ്രജ്ഞാതാത്മിതരെന്നു വിചാരിച്ചു വിഷയത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാത്രം ചെയ്യുന്നു. ഭാഗദ്രവ്യമായിരിക്കുക, ഭക്തന്മാരുടെ കഥകൾ, വൈദികകർമ്മാജ്ഞാനവിധികൾ, ഗൃഹസ്ഥധർമ്മങ്ങൾ, ധർമ്മശാസ്ത്രാത്മപ്രതിപാദകങ്ങളായ മാനേകം കഥകൾ എന്നിവയെല്ലാം മദ്ധ്യമായിരിക്കുകക്കുടികാരമുള്ള ഭാഗങ്ങളാകുന്നു.

ഇനി ഉത്തരധികാരികളെപ്പറ്റിയാണ് വിചാരിപ്പേണ്ടത്. ഇവർ ഐക്യകാല സർവ്വതന്ത്രയുപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവരാകുന്നു. ഉപേക്ഷകത്തിൽ അവർക്ക് സിദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടു യാതൊന്നുമില്ല. അതിനാൽ ഉത്തരധികാരികൾക്കായി പുരാരണതിഹാസങ്ങളിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ അവർക്കുവശമില്ലാതായിപ്പോകുന്നു. അവർ കേവലം മോക്ഷപ്രാപ്തിയിൽ മാത്രം തൽപരന്മാരായിട്ടുള്ളവരാകുന്നു. സർവ്വതന്ത്രധിയാസനായും കൂടനന്മചിട്ടുപാസംഗനായും പ്രശ്നാത്മാവായും നിർണ്ണയനായിരിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മം എന്ന് പറയാവുന്നത് പരാത്മതത്വം മാത്രമേയ്ക്ക് അവർക്കു ഉപാസനാ

ജ്ഞാതാവിനായി വരികുന്നത്. ആ മഹാമാരുടെ ഉൽകൃഷ്ടമായ ജ്ഞാതാവിനായി വരികുന്നതുപോലെയും അവരുടെ ഉദ്ദിഷ്ടമനോരമത്തെ സംഫലമാക്കുന്നതിന്ന് അവർ വഴി തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായുള്ള മോക്ഷസാധനപ്രതിപാദകങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഇതിഹാസഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അസംഖ്യമുണ്ട് എന്നത് അവയിൽ കാച്ച പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന സംഗതിയാകുന്നു.

മുൻപ്രതിപാദിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ട് സർവ്വപ്രണികളേയും മനോഹരവ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി വ്യാസമഹർഷി എഴുതിട്ടുള്ള പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉദ്ദിഷ്ടകർമ്മങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ എന്ന് ഭക്തിയും നമിക്കുന്നവകപ്പെട്ടുണ്ടെല്ലോ. സർവ്വപ്രണികളേയും അനുഗ്രഹിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പഞ്ചകവാൽ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാനാഭാതി അധികാരികൾക്കായിട്ടുള്ള പഞ്ചകവാൽവന്നതു സുവ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. മേതിനാൽ എല്ലാപരം അവാവർണ്ണരൂപമായ ഭാഗങ്ങളെ അപരിൽ നിന്നൊട്ടുള്ള പ്രധാനമാക്കി വെച്ചുകൊണ്ടു സ്വസ്ഥ മനോഭാവങ്ങളെ സാധിപ്പാൻ യത്നംചെയ്യേണ്ടതാകുന്നുവെന്ന് അതു കാണു സു ചിഹ്നം. താഴെത്തന്നുള്ള അധികാരികൾക്കായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളേയും കൂടി വ്യാസപ്രാകതമാണല്ലോ എന്നു വെച്ചു കണ്ണടച്ചു മുഴുവൻ വിശ്വസിക്കുകയോ തെല്ലെങ്കിൽ അവയെ നിന്ദിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടാവരുമില്ല.

—o—

ന. നവ്യതീരിമാരുടെ

ചില ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ.

—o—

നവ്യതീരിമാരുടെ യോഗ്യമായ മനോഭാവങ്ങളെ നമിക്കപ്പെടുന്ന ഈ ലാസികയിൽ നവ്യതീരിമാരുടെ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ

മെല്ലാരി വെട്ടിക്കൊന്നു എന്നതു കറച്ചു മേനിച്ചുവെച്ചായില്ല എന്നു ചിലർ കെട്ടിപ്പറയുന്നു. അതു കേവലം ദുഷ്ടതയെന്നായി മറിച്ചു കേൾക്കരുത്. എന്തെന്നാൽ, നമ്പൂതിരിയല്ലാത്ത ഒരാളാണ് ഇതെഴുതുന്നത്. അങ്ങനെയൊരാളിലും ഈ എഴുത്തുകാരൻ തന്മൂലം റിമാന്ദത്തെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളാകുന്നു. യോഗ്യമായ അനവധി സാമ്പത്തികമായിട്ടു സഹവസിക്കാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ അവരുടെ ചില ഭൂതകൃത്യഗുണങ്ങളെല്ലാമറിയാൻ അറിയുന്നതിന്ന് ഈ ലേഖകൻ മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ അധികം അറിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, അവർക്ക് സഹജമായിട്ടുള്ള ചില ഗുണങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും മറ്റൊന്നിലൊക്കെ എന്തെങ്കിലും ലേഖകൻ ഒരു ചുരുക്കമായിട്ടാണ് വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഈ കാഴ്ചയിൽ മുമ്പത്തെ ശങ്കരൻ യാതൊരു വകാരവും ഉണ്ടാകുന്നതൊന്നില്ല.

അതുകൊണ്ട് ചുരുക്കം ഒരു ശബ്ദത്തിനും വേദവേദനകളിൽനിന്നും രസമായ ചില പദങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അതു ചെയ്യുന്ന ചില ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാർ തൃപ്തിപ്പെട്ടവരായിട്ടു നടക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സത്യം. അങ്ങനെയൊക്കെയും നടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് അന്യജാതിക്കാരിൽ മഹാപരിഷ്കാരികളായ ചില മഹാജാർ "ഇത്രയും സിവിലിസേഷൻ * വളർത്തിയിട്ടെന്നു ഈ കാലത്തിനുള്ള സെഞ്ചറിയിൽ ഇത്ര വിപ്ലവമായിട്ട് ഇനി പലരും ഒരു കൂട്ടരെ കാണുവാൻ കരാറുണ്ടാവില്ല (അസാധ്യം) ആയിരിക്കും; ഇല്ലേ സർ?" എന്ന് ഈ ലേഖകനോടു പലപ്പോഴും പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ചിലർ ബി. എ. പരീക്ഷ പാസ്സായിട്ടുള്ളവരായിരിക്കും; ബി. എൽ. തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടല്ല എന്നു സംശയമുണ്ട്. സാമാന്യരായ എല്ലാ നമ്പൂതിരിമാരും അങ്ങനെയൊരാളാണ്.

* പരിഷ്കാരം എന്നാണ് ഈ ശബ്ദത്തിന് അർത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുത്തത്.

ന പാവൻ പാടില്ല എന്ന് ഇങ്ങനം പറയുവാൻ ഭാവിക്കെന്നു
 ഒക്കെ അവരുടെ മഹാധാടികൊണ്ട് ഇവന്ന് ഒന്നും പറയുവാൻ
 താമില്ലാതെയായിത്തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, അവരുടെ ബി. എ.
 അല്ലെങ്കിൽ ബി. എൽ. എന്ന സ്ഥാനം അവരിൽ നഖശിഖാ
 നാം— (ഐ! അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ ചിലപ്പോൾ അബദ്ധമായിരുന്ന
 വന്നാക്കാം)— വെറും മുതൽ ശിരസ്സുവരെ— (ഇപ്പോൾ അത്ര
 തന്നെ ചിട്ടക്കില്ല നിശ്ചയം)—സർവ്വ പ്രപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതി
 പുള്ള അഭിമാനത്തിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടു തന്നെ സർവ്വവ്യവ
 രല്ലന്ന് അവർ ലഭ്യമാകും ബോദ്ധ്യമില്ല. എന്നാൽ കർമ്മങ്ങൾ
 ശേഷമുള്ള പണം അവർക്കായിട്ട് അനേകകാലങ്ങളിൽ വളരെ അ
 നന്മമുള്ളതിനാൽ (നിഷ്കലഭമെന്ന കരുതലോടുകൂടി) ആ വക പാട്ടു
 ങ്ങളിൽ അവരായിട്ട് തരികെയാൻ പോവുക പതിവില്ല. എങ്കി
 ലും അവരുടെ അവിചാരികമായ ആ വക അഴിപ്പായങ്ങള
 ഉള്ള കേൾക്കുന്നവർ ഇവന്നു സഹസമമായിട്ടിരിപ്പാനും മനസ്സു വര
 ന്നില്ല.

ലോകത്തിൽ സൂക്ഷ്മദർശികളും വിശ്വകിക്ഷമായ മാനുഷർ
 ബാഹ്യപരമാർത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു മോടി കൂട്ടി നടക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ വ
 ഉൾക്കരിവായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു ജനസമുദായ
 ത്തിൽ ചിലരുടെ അഭിപ്രായവിശേഷംകൊണ്ട് അവർ അങ്ങി
 നെ നടക്കേണ്ടിവന്നാലും അതിൽ അവർക്ക് ആത്മമായ ഭൂമം ഒ
 റിക്കും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. നേരെ 'മറിച്ച്' 'സംഹൃദാഭിക്ഷി' കി
 ങ്ങിൽ അന്യമായവർക്കു മോടി കൂട്ടി നടക്കുന്നതിൽ വളരെ ഭൂമം
 കാണുന്നതുണ്ട്. ഈ സംഗതി പണ്ടും ഇന്നും എല്ലാദിക്കിലും ഒരു
 പോലെ തരുന്നതാണ്. ലോകത്തിൽ എല്ലാദിക്കിലും കാണപ്പെട
 ന്ന അഹ്വാനവിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ രണ്ടു സംഗതികളും സമാധാനി
 കമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, അറിഞ്ഞിട്ടോ അറിയാതേ
 യോ, മനസ്സിൽ കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്നെ തന്നെക്കുള്ള യോഗ്യത

ഇങ്ങിനെ ഓരോരുത്തന്, എന്നപോലെ ഓരോ ജനസമുദായത്തിനും പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നതായാൽ നമ്പൂതിരിമാർ സാമാന്യനായോടുകൂടി യാദൃച്ഛികമായിട്ടുള്ള ഒരു വളരെ കുറഞ്ഞ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവരാകുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ കാലത്തും അധ്വാനിപ്പോഷണകാലത്ത് അവരുടെ ചുറ്റും കിടന്നു കളിക്കുന്ന മായില്ലാത്തതായ അനേകം ശൈലികൾ അവരിൽ ചിലരെ ബലമായിട്ടുള്ളതല്ല എന്നു പറയുന്നില്ല. പക്ഷെ ഈ പ്രകൃതത്തിൽ ആ വശം വിശേഷസംഗതികളെപ്പറ്റി പ്രാജ്ഞിപ്രദമായ വിചാരിക്കുന്നില്ല; പ്രസ്തുതിച്ചിട്ടുള്ളവയായില്ല. അവയെപ്പറ്റി ഇവിടെ സംസാരിച്ചാൽ വിസ്മയകരമാകുന്നു.

മേൽപ്രകാരത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർ വിദ്യാഭ്യാസം ധനംകൊണ്ടും കലകൊണ്ടും ഇതരജാതിക്കാളേക്കാൾ പലതരുന്ന ഉൽകൃഷ്ടമായ രാജീനതയിനാൽ ബാഹ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ തന്നെ അവർ എല്ലാവരും പൂജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ ഇതരജാതികളിൽനിന്നുള്ള ബഹുമാനത്തിനും പ്രശംസയ്ക്കും തോടിയാകട്ടെ ധാർമികമായ അവസ്ഥാഗുണമായിരുന്നു. അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഇവരിൽ അദ്ധ്യാസകന്മാർ, മേൽപറയുന്നതിൽക്കൂടി, വിനയം, സത്യഭാഷണം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചില ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ അവരിൽ ഉപജാതിച്ചുവന്നായി. അവ അവരുടെ സ്വഭാവമായിട്ടുതന്നെ തീർന്നു. ഒരു വർഗ്ഗക്കാരുടെ അകച്ച നോക്കുന്നതായാൽ ആത്മപ്രശംസ ഇത്ര കുറഞ്ഞിട്ടുള്ള ജാതിക്കാർ ലോകത്തിൽ ഇനി ചേരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാകുന്നു. ചേരെ ഇതിക്കാരിൽ വളരെ കുറച്ചതായും മേനിപറയുന്ന ദൈവനെപ്പോലെ ഒരു നമ്പൂതിരി സംസാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ ആൾ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മഹാമേനിക്കാണെന്നായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ സംഗതി വിശേഷമുള്ളതിനാൽ ഈ ലേഖകൻ വളരെ ചെറു

സ്ത്രീജനാർത്ഥം അവരോടു സംസാരിക്കാറുള്ള. വിനയവും ഇത്ര ശീലിച്ചിട്ടുള്ള വകക്കാർ വേറെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതു പോലായിട്ട്, അവരുടെ ഇടയ്ക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുവനെ കണ്ടെത്തുന്നതായാൽ ആ ആൾ വിദ്യാനാണ് എന്നറിയുന്നതിന്ന് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു എത്രയെങ്കിലും കോപ്പുള്ള ആളാണെന്നുള്ളതു വളരെ സാധാരണയിൽ മാത്രമേ മനസ്സിലാകുകയുള്ളൂ. അപ്രകാരം തന്നെ, നവ്യതയിലോ അതിന്റെ വിശുദ്ധതയോ വളരെ കേന്ദ്രീയ സമ്പ്രദായത്തിലോകയാൽ അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരാൾ എത്രത്തോളം ധനികനാണെന്നുള്ളത് ഒരു സ്വപ്നം! അറിയുവാൻ വളരെ പ്രയാസമായിരിക്കും. സാധ്യതയിലാൽ പ്രധാനമായിട്ടു കാണപ്പെടുന്ന ഈ വക ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ മലയാളികളിൽ അങ്ങനെയൊന്നും എത്രയെങ്കിലും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. മലയാളികളെ അപേക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ പരദേശികൾ സാമാന്യരായ യോടിക്കും ധാടിക്കും അധികം ഭ്രമമുള്ളവരാണ് എന്നു ധാരാളം പറയാവുന്നതാണ്. കാൽ വിദഗ്ദ്ധവും മേൽ പെട്ടും കൂടിയാണ് ഒരു പരദേശിവിടവാൻ എന്നറിയുന്നതായാൽ അവരല്ലാതെ മലയാളികൾ പൂർണ്ണമായി പറയാൻ പറ്റാത്തതാണ്. അതിൽ കുറച്ചു വാസ്തവമില്ലെന്നില്ല എന്നതന്നാൽ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു നമുക്കിപ്പോൾ അനുഭവമുള്ള ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു എടുത്തുനോക്കുക. ഒരു മലയാളി ബി. എ. മെ. വാൻ ഒരു പരദേശി ബി. എ. അദ്ധ്യാപകന്റെ മോശ്ശത്താലാലാകാണ്ടു കാണിച്ചതിലും മേലെയല്ലാതെ ഒട്ടും താഴെ പോവുകയില്ല. എങ്കിലും പരദേശി സ്ഥിതിക്കാൻ പറ്റില്ലാത്ത തരത്തിൽ മോശ്ശത്താലാലാകാണ്ടു കൂലനാലായും ചില കേന്ദ്രീയരായതെന്നും അതിനായി ഭൂമി ഉണ്ടെന്നും. എന്നുവെങ്കിൽ, പരദേശിയുടെ വാസ്തവമായ കാൽ മോശ്ശത്താലായും മേൽ മോശ്ശത്താലായും തമ്മിൽ 'അപ്പോഴായി' അദ്ധ്യാപകൻ താഴെത്തന്നെ ചരിക്കാൻ മോശ്ശത്താലായാകാണു, പി

ഭട്ടമാണ് എന്നു ചേർത്തിരിച്ചറിവാൻ വയ്യാതെ ആവിവേകികളും ബാഹ്യദൃഷ്ടികളുമായിട്ടുള്ളവർ— എന്നുമാത്രമല്ല ചില വിവേകികളും സുഷുഗ്രാഹികളും കൂടി— മോഹിതനായിരായി ഭവിക്കുന്നുവെന്നു താല്പര്യം. ഇതുതന്നെ മലയാളികളെ ആസക്തമാക്കിയിട്ടുള്ള നാമകരണവും പരദേശികളെ അകറ്റിപ്പോകുവാൻ കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു വായനക്കാർ തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിപ്പാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. സ്ഥാണിമാരുമായ അനേകം ഉക്തയുഗ്മണങ്ങളോടുകൂടിയ പരദേശിപ്രമാണാർ ധാരാളമുണ്ട് എന്നതിന്നു യാതൊരു വാദവുമില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ, തദ്ദേശിപരിഗണനയോടുകൂടിയ മലയാളികളും ധാരാളമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു കാർഷ്വത്തിലും ആർക്കും ഒരു വാദവുമില്ല. എന്നാൽ മലയാളികളുടേയും പരദേശികളുടേയും സാമാന്യനായുള്ള സാമൂഹികസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ രണ്ടിന്നും തമ്മിൽ മൂന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുപ്രകാരം പ്രശ്നമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നു സാധിക്കുക മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ.

അന്യനോടു ഹിതമായും പ്രിയമയ്യുള്ള വാക്കു മാത്രമേ സംസാരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നുള്ളതിനെ നമ്പൂതിരിമാർ പരമ്പരയായി അതിനിഷ്ഠയോടുകൂടി ശീലിക്കുകനിമിത്തം മുഖത്തുനോക്കി നമ്പ്രം പറയുക എന്നതു കഴിപ്പാൻ അവർക്കു പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കേണ്ട എന്നു ഭീഷായിട്ടുണ്ട്; അത്ര മയ്യാമയോടുകൂടിയെ അവർ അന്യനോടു സംസാരിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ നിഷ്ഠാപരതയായിട്ട് അവർ അന്യന്റെ മോഹത്തെപ്പറ്റി ഒരിക്കലും നേരിട്ടു പറയുക പതിവില്ല. അഥവാ പറയുന്നപക്ഷം എല്ലാം മൂന്നു വളച്ചോല പറയാറുള്ളൂ. പക്ഷേ, ഞാണെന്നു വെച്ചു വളച്ചുപിടിച്ച് ഭ്രാന്തും വിട്ടുന്നതിന്നും വലിക്കാതെ വിട്ടുന്നതിന്നും തമ്മിൽ ശങ്കിക്കു് എന്നു തോന്നാലും വ്യത്യാസമേണ്ടാ അത്രയും വ്യത്യാസം വളച്ചുപറയുന്ന തന്നാലുണ്ടാകുന്ന ഫലിതത്തിന്നും നേരിട്ടു പച്ചയായി പറയുന്ന

തിനാവുണ്ടാകുന്നതിനും തമ്മിൽ കാണുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഗീരിമിശ്രക നിമിത്തം മിക്ക സംഗതികളെയും ഒന്നു വളച്ചുപറയുക എന്നത് അവർക്കു സാധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ മാതരി സാക്ഷാത്കാരി നമ്പൂതിരിമാർക്കു പ്രത്യേകമുള്ളതാകുന്നു. അവരുടെ സാക്ഷാത്കാരിതയിൽ അവർ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുതം ഭൂവൻ ഗ്രഹിക്കുവാൻ അവരുടെ ഇടയിൽ പെരുമാറ്റത്താൽ ശക്തമായിരുന്നതല്ല.

അതിഥിസൽക്കാരകാര്യത്തിലും നമ്പൂതിരിമാരെ കടത്തിവെക്കുവാൻ ലോകത്തിൽ വേറെ ആരുമെന്നു ഉണ്ട് എന്നു അന്നു നീല്ല.

സത്യസാക്ഷനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള നിഷ്ഠുരന്മാരാണ് നമ്പൂതിരിസാമന്തന്തിന്നു പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള വേദാന്തമുക്തയുഗ്മം. എന്നതന്നെ സാക്ഷാത്കാരി പൊളി ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂട എന്നുള്ളതിനെ കരുതുകപാലായാണ് അവർ ഭീഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ നിഷ്ഠുരതയുള്ള അതിനിഷ്ഠുരതയെ അവർ എല്ലാ സംഗതികളെയും സംശയമായിട്ടേ പറയുക പതിവുള്ളൂ. സംഗതിവശാൽ വല്ല വാക്കിലും അസത്യം വരുന്നതിലോ എന്നുള്ള അതിയായ ഭയംകൊണ്ടാണ് അവർ ആരു കരുതാമെന്നു സംസാരിച്ചു നീലിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോൾ അത് അവർക്കു സാധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സ്വഭാവം നിമിത്തം 'ശുദ്ധം മാറിയില്ല എന്നു ശങ്ക; കളിച്ചുപോയ എന്നു ശങ്ക; ഉണ്ടോ എന്നു ശങ്ക (ആ കണ്ണും ചിലത്തിട്ടുണ്ടോയും), ഉറങ്ങിയോ എന്നു ശങ്ക (കുടുംബത്തിൽ കേട്ടിട്ടു ബാക്കിയുള്ളവർ നന്നെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോയും)' എന്ന് അങ്ങിനെ നമ്പൂതിരിമാർ സംസാരിക്കുന്നതിനെ പ്രകൃതമായിത്തീർത്താൽ ഇത്തരത്തിലാൽ കേൾക്കുമ്പോൾ അവർ അതിനെപ്പറ്റി കഷ്ടത പരിഹാസിച്ചു ചിരിക്കാറില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ അങ്ങിനെ സൂക്ഷ്മ മനസ്സിലാകുമ്പോൾ അവർ അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുകയില്ല എന്നുതന്നെയല്ല, നമ്പൂതിരിമാരിൽ അവർക്കു ബഹുമാനം തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഇത്തരംതരങ്ങൾ ചെയ്തതായിട്ട് ഇനി വേറൊരു ഉൽകൃഷ്ടഗുണം അവരിൽ സാക്ഷ്യമായിട്ടു കാണുന്നുണ്ട്—പരമംഗിതജ്ഞാനം. 'പരമംഗിതജ്ഞാനംപോലാ ഹി ബുദ്ധയഃ' എന്നുള്ള വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം നവ്യതീരിമാരിലാണ് പൂർണ്ണമായി ഹലിച്ചു കാണുന്നത്. ആന്യര ഹിതമായും പ്രിയമായുമുള്ള വാക്കു പഠകയുള്ള എന്നുള്ളതിനെ നിഷ്പ്രയോധമായി ശീലിക്കുന്നവന്റെ പരമംഗിതജ്ഞാനം അവസ്യം ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ആന്യനാടു ഹിതമായും പ്രിയമായുമുള്ള വാക്കു പഠയെന്നതെങ്കിൽ പരമംഗിതജ്ഞാനം കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ല; അല്ലെങ്കിൽ, പരമംഗിതജ്ഞാനമുണ്ടായാലേ ഹിതമായും പ്രിയമായുമുള്ള വാക്കു പഠയുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. മറ്റ് പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരമുള്ള ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ എത്ര വകക്കായിൽ കാണപ്പെടുന്നുവോ അവർ ഉൽകൃഷ്ടന്മാരെന്നുവന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആവക ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ പരമ്പരയായിട്ട് അന്യേകകാലം ശീലിച്ചിട്ടുണ്ടായവയാകുവാനേ വഴിയുള്ളൂ. കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ട് അവ അവരുടെ സ്വഭാവംതന്നെയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളെ സാക്ഷ്യമാക്കിട്ടുള്ളവരുടെ ബുദ്ധി പല വിധത്തിലും സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവണം എന്ന കാര്യത്തിലും സംശയമുണ്ടാവാൻ തരമില്ല. പക്ഷെ, കാലത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ഇല്ലായ്മയാൽ ആ ബുദ്ധി ഇപ്പോൾ ബലബോധപ്രകാശിച്ച് എല്ലാദിക്കിലും വ്യാപിച്ചു സർവ്വഭാഷും വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചു വിധത്തിലായിത്തീർന്നില്ല എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഈ കാര്യത്തിൽ വിചാരിക്കിലാതാകും കാലഭേദാവസ്ഥകളെ വേണ്ടപോലെ അറിയുവാൻ ശക്തന്മാരുമായ ഹൈന്ദവർ മനസ്സുവെക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തെ പ്രവാചരൂപമായിട്ടു കാണണമെന്നാകുന്നു. ആ പ്രവാചകത്തിൽ സകല പ്രാണികളും—നവ്യതീരിമാരും കൂടി—പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവർ സ്വർഗ്ഗം കാഞ്ചനഭാഷണത്താ

കുന്നു. അതിൽ ആദ്യം പൂർവ്വമാനത്തുതന്നെ നിലകൊണ്ടിരുന്ന പ്രചാരത്തിനെതിരായിട്ടു പോകുന്നതിന്നോ സാധിക്കുന്നതല്ല. എല്ലാവരേയും ഗതി കഴിക്കുന്ന അനുസരിച്ചുതന്നയാകുന്നു. അങ്ങനെയല്ലാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ആ കാലത്തിൽ നാം തിരെ അശങ്കതരമാകുന്നു. ഈ തത്ത്വത്തെ മുമ്പിൽക്കൂട്ടിത്തന്ന ഗ്രാമീണക്കാരുടെ പരമേശ്വരസ്വാമന്റെയോലെയെ നമ്പൂതിരിമാരും കാലദോഷാവസ്ഥകളെ അനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ അധർ ഇപ്പോഴും എല്ലാവരേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായിത്തന്നെയിരുന്നേനെ. അതിന്ന് ഇനിയും കാലം അതികൂർച്ചിച്ചുവെന്നു പറയാമായിട്ടില്ല. ഇനിയെങ്കിലും കൊണ്ടുപിടിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്.

ഇത്രയും ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായിട്ടുള്ളവരെ വിഡ്ഢികൾ എന്ന് അറിയും ആലോചനകൂടാതെ കേവലം ബഹുദൃഷ്ടികളായ ചിലവകക്കാർ നിഷ്കം പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടു പ്രകൃതം അറിയുന്നവർ ഒന്നും മിണ്ടാതിരിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലല്ലോ എന്നുള്ള വിചാരമാകുന്നു ഇതെഴുതുന്നതിനുള്ള കാരണം.

വു. കെ. വല്ലഭനോമ്പ്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ഉൽകൃഷ്ടനിലയിലായിരുന്നതും അവരുടെ പ്രശസ്തഗുണമിതിയും നടന്നുവന്നിരുന്നതും കേവലം ഒരു പഴയപോലെ പഴയതല്ലാതെ മാത്രം അറിയാവുന്ന വിധത്തിലായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയ്ക്കും പണ്ടത്തെ നിലയ്ക്കും തമ്മിൽ അഭേദമന്യമായിത്തന്നെയുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ ഇടയിലുള്ള വേദപാരവും അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില പരിഷ്കരണങ്ങളും പണ്ടത്തെ നിലയിൽനി

ന്നു വളരെ താണുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. വേദജ്ഞന്മാരുടെ എണ്ണം ചുരുങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ടും വേദപാരമ്പര്യമുള്ള നിജസ്ഥാനം വേദജ്ഞന്മാർക്കുള്ള പൂജതന്ത്രം കുറച്ചു വന്നതുകൊണ്ടുമാണ്. അവരുടെ ഇടയിലുള്ള യോഗമണ്ഡലമാണ് അതിന്നുള്ള മുഖ്യകാരണം. ഇതിന്നുദാഹരണമായി ഭൂഗോളികളുടെ ഇടയിലുള്ള 'കടവല്ലഭരത്നാസ്ത്രം' എന്ന പേരുപരിജ്ഞാസമ്പ്രദായത്തെ എടുത്തു കാണിക്കാം. 'കടവല്ലഭ' എന്ന ഭാഗത്തുള്ള യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ വെച്ചു തുല്യീവപേത്രം യോഗശാസ്ത്രം തിരുനാവായയോഗശാസ്ത്രം കൂടിച്ചേർന്നു നടത്തുന്ന പേരുപരിജ്ഞാമാണ് 'കടവല്ലഭരത്നാസ്ത്രം' എന്നു പറയുന്നത്. ഈ ഉപനിഷത്തുനിന്നു ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കണം ഈ പേരുപരിജ്ഞാസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതിന്നു മുമ്പ് ആ രണ്ടു യോഗശാസ്ത്രങ്ങളും ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള പേരുപരിജ്ഞാസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി കുറഞ്ഞൊന്നു പറയാം. എന്നാൽ മാത്രമേ 'രത്നാസ്ത്രം'യിന്റെ സമാധാനം നല്ലവണ്ണം വിശദമാക്കുകയുള്ളൂ. തുല്യീവപേത്രം ബ്രഹ്മസംഹാരത്തിലെ പേരുപരിജ്ഞാസമ്പ്രദായം തിരുനാവായയോഗശാസ്ത്രം കൂടിച്ചേർന്നു നടത്തുന്ന പേരുപരിജ്ഞാമാണ് 'കടവല്ലഭരത്നാസ്ത്രം' എന്നു പറയുന്നത്. ഈ ഉപനിഷത്തുനിന്നു ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കണം ഈ പേരുപരിജ്ഞാസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതിന്നു മുമ്പ് ആ രണ്ടു യോഗശാസ്ത്രങ്ങളും ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള പേരുപരിജ്ഞാസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി കുറഞ്ഞൊന്നു പറയാം. എന്നാൽ മാത്രമേ 'രത്നാസ്ത്രം'യിന്റെ സമാധാനം നല്ലവണ്ണം വിശദമാക്കുകയുള്ളൂ. തുല്യീവപേത്രം ബ്രഹ്മസംഹാരത്തിലെ പേരുപരിജ്ഞാസമ്പ്രദായം തിരുനാവായയോഗശാസ്ത്രം കൂടിച്ചേർന്നു നടത്തുന്ന പേരുപരിജ്ഞാമാണ് 'കടവല്ലഭരത്നാസ്ത്രം' എന്നു പറയുന്നത്.

നവോദയമായി ഭൂഗോളശാസ്ത്രം അവസരമുള്ള ഇല്ലത്തു വെച്ചുതന്നെ ഒരു ക്ലാസ്സിൽ അടുത്തേക്കു ഇരുന്നു പഠിച്ചിട്ടാണ് ഇന്നു നമ്പൂതിരിമാർ തുല്യീവപേത്രം വരുന്നത്. 'പരമേശ്വര', 'കൃഷ്ണ', 'ഭക്തി', 'രത്ന', എന്നിങ്ങനെ അറിയുന്ന മേൽപ്പേരുകളുള്ള പാണ്ടനല്ലെ ബ്രഹ്മസംഹാരത്തിൽ വെച്ചു കൊണ്ടുവന്ന വെട്ടുപേരുകളുള്ള പാണ്ഡ്യൻ നമ്പൂതിരിമാരുടെ അഭിപ്രായം. തുല്യീവപേത്രം ബ്രഹ്മസംഹാരത്തിലുള്ള നാലുവകയിൽ തെക്കിൻ അറ്റത്തിൽ

വേൽ വെച്ചാണ് വേദാഭ്യയനം ചെയ്യുന്നത്. പതിവായി കാലത്തെ മാറ്റവും വൈകുന്നേരവും 'കാത്തുകുടൽ' എന്നൊരു സ്വപ്രദായമുണ്ട്. അതായത്—മുറത്തിലെ നാലുകെട്ടിന്റെ കിഴക്കിനിയിലായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീകൃഷ്ണസ്ഥായിയുടെ നടയ്ക്കൽ ചെയ്ത വാല്യോൻ മണിയടിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. അതിന്നു മുമ്പായി കൊക്കിനിത്തറയിലേയ്ക്കുള്ളവരെല്ലാവരും താഴെത്തക്കിറങ്ങുന്നു. കൊക്കിനിത്തറയുടെ വടക്കേ അറ്റത്തു മൂന്നു തൂണും നാലു തൂണുപഴയതും ഉണ്ട്. മറ്റൊട്ടിയിലേലാണ് തൂണുകൾ ഇരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. വാല്യോൻ മണിയടിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ശേഷം കിഴക്കേനിന്നു ഭണ്ടാ മരത്തു തൂണുപഴുതിന്റെ പടിയുടെ മേൽക്കൽക്കായി തെക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞിറക്കുന്നു. അഭ്യയനം ചെയ്യുന്ന ശിഷ്യവർഗ്ഗമെല്ലാം പത്തു 'കിട'യായി വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽ 'പരോന്നം' എന്ന സ്ഥാനമാണ് ആദ്യത്തേത്. 'പരോന്നം'ക്കുശ്ശെ സംഹിതമന്ത്രം കഴിച്ച് വശമായിരിക്കും. വേദപാഠസംഭരസംഭരമായി വേറെ അതേനും അവർ ശരിച്ചിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. അതിനാൽ അവർ വാല്യോന്റെ അടുക്കൽത്തന്നെ നേരെ മുമ്പിലായി വടക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞിറക്കുന്നു. പിന്നെ, 'കിടക്കേ കിട' എന്നും 'പടിഞ്ഞാറെ കിട' എന്നും രണ്ടു ഭാഗമാകുന്നു; * അവർ 'പരോന്നം'യുടെ കിഴക്കുവശവും പടിഞ്ഞാറെവശവുമായിട്ടിരിക്കുന്നു. പരോന്നംക്കുശ്ശെ ആ ക്ലാസ്സുകൾ പ്രിലക്ഷ കയറിക്കൊടുക്കുന്നതിന്നു 'കിടയിൽകൂട്ടുക' എന്നാണ് പറയുക. നല്ലവണ്ണം 'വകതിരിവായ്ക്കൽ' മാത്രമേ 'കിടയിൽകൂട്ടുക'യുള്ളൂ. 'വകതിരിവായ്ക്കൽ' എന്നുവെച്ചാൽ പദമേറ്റുപോയവരും വായ്ക്കുകയും കയ്യാകുന്നിപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കാവുകയുമാകുന്നു. അതിലും മേലെയുള്ള കിടക്കാരെ 'തൂണിൻമുവട്ടിലുള്ളവർ' എന്നു പറയുന്നു. അവർക്കു പരം ഉത്തമാർത്ഥി വശമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.

* കിടക്കേ കിടയിലും പടിഞ്ഞാറെ കിടയിലും മിലം കയറുന്നതിനുള്ള കൂപ്പ്. പരോന്നം മേൽക്കൽ പ്രാകൃകിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

കിഴക്കും കിഴയിലുള്ളവരെ വാല്യോന്തർ കിഴക്കുപറേയുള്ള തൂണിൻ ചുവട്ടിലുൾക്കൊണ്ടു പടിഞ്ഞാറൻ കിഴക്കിലുള്ളവരെ വാല്യോന്തർ പടിഞ്ഞാറൻ വശത്തുള്ള രണ്ടാമത്തെ തൂണിൻചുവട്ടിലേക്കുക്കൊണ്ടു. അതിലും മേലെ ഉള്ള കിടപ്പുള്ള 'മാന്യസ്ഥാനം' എന്നു പേരാകുന്നു. ആ സ്ഥാനത്തിലിരിക്കാനായിട്ടുള്ളവർ പരമ നല്ലവണ്ണം ചരക്കായിരിക്കുന്നു. അവർ കിഴക്കും കിടക്കായുടെ മാന്യസ്ഥാനം വാല്യോന്തർ കിഴക്കുപറേയുള്ള തൂണുപറ്റിരിയ്ക്കൻ പടിയുടെ കിഴക്കെ അറ്റവും പടിഞ്ഞാറൻ കിടക്കായുടെ മാന്യസ്ഥാനം വാല്യോന്തർ പടിഞ്ഞാറൻ വശത്തുള്ള രണ്ടാമത്തെ തൂണുപറ്റിരിയ്ക്കൻ പടിയുടെ പടിഞ്ഞാറൻ അറ്റവുമാകുന്നു. കിഴക്കുക്കിട മാന്യസ്ഥാനക്കൽ വാല്യോന്തർ ചുവട്ടിലും പടിഞ്ഞാറൻ പടിഞ്ഞാറൻകിട മാന്യസ്ഥാനക്കൽ കിഴക്കുക്കിട തീർത്ത്ത് ഇരിക്കുന്നു. അതിലും മേലുള്ള കിടപ്പുള്ള വലിയ മാന്യസ്ഥാനം എന്നു പേർ. ആ കിടക്കാർ കടവല്ലഭസ് 'കടന്നിരിക്കുക', 'വലിയകടന്നിരിക്കുക' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉപരി പരിഷ്കരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരായിരിക്കും. 'കിഴക്കേക്കിട വലിയ മാന്യസ്ഥാനക്കാർ' ആ മാന്യസ്ഥാനക്കാരുടെ പടിയിരുമ്പൽ തന്നെ പടിഞ്ഞാറൻ അറ്റത്ത് അവക്കുളിച്ചുവെച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ 'പടിഞ്ഞാറൻകിട വലിയ മാന്യസ്ഥാനക്കാർ' ആ മാന്യസ്ഥാനക്കാരുടെ പടിയിരുമ്പൽ കിഴക്കേ അറ്റത്ത് അവക്കുളിച്ചുവെച്ചിട്ടും ഇരിക്കുന്നു * പിന്നെ ഏറ്റവും ഉപരിയായിട്ട് ഒരു കിടയും കൂടിയുണ്ട്. നാലുകെട്ടിന്റെ ചുറ്റത്തു പടിഞ്ഞാറൻ വശത്തായിട്ടുള്ള കെട്ടിന്റെ പടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗത്തുള്ള പടിയുടെ തെക്കേ അറ്റമാകുന്നു ആ കിടയുടെ സ്ഥാനം. വേദാധാരാധാരമായി കാൽ വെട്ടാൽ സാരവും ചേർത്തിരിക്കുകയില്ല എന്നു നിശ്ചയം ആക്കുന്നു.

* വാദികളെന്തെന്നു നോക്കി വാല്യോന്തർ ചുവട്ടിലിരിക്കുന്നിട്ട് എന്തുകൊണ്ട് അവർ വേദപഠനത്തിൽ വാല്യോന്തർ തെവക്കുറവല്ല എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കഴിവുമാത്രമല്ല ആ ആളാണ് ആ സ്ഥാനത്തിനിപ്പാൻ അർഹൻ. അവിടെ ഇരിക്കുന്ന ആളുടെ ചുമതല വാഗ്ദാനം കഴിക്കാൻ എന്നതു പഴയതല്ല. അതാണ് സത്യം. അതാണ് നമ്മുടെ നിയമം. ഇപ്പോൾ ആരും ഇല്ല. പണ്ടു കോനനമ്പലിൽനിന്നും രണ്ടു പേർ ആ സ്ഥാനത്തിരുന്നിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നു നമ്മുടെ നിയമം പറയുന്നുണ്ട്.

ഓത്തുതുടങ്ങുക—എല്ലാവരും യഥാസമയം ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷം മാർക്സിക്ക്കുറായി മാർക്സ് 'സൂക്ഷാവി'യെ (ഒരു സൂക്ഷാത്തിലെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു പദത്തെ) പറയുന്നു. * അതിന്റെശേഷം വാല്യുസ് അതതു സൂക്ഷാത്തിന്റെ ആദിമതൽക്ക് ഒരു 'വക്ടാ' 'കൈകമാണിക്കണം'. പിന്നെ എല്ലാവരും അവരവരുടെ പാങ്ങാളി മൂലം അറിയാം. ഒരു കിടയിലുള്ള രോമിക്ക് അതിൽ വേണ്ട മാറ്റമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിനോടടുത്തുള്ള കടൽ വേക്കിന്റെ അടിയിൽ അറയ്ക്കുന്നത് 'ഓത്തുതുടങ്ങുക' കഴിയുന്ന പക്ഷം വാല്യുസ് പറയുന്നതാണ്. ചെറുപ്പക്കാരായ വേലാത്തുകാർക്കു് അതു വളരെമാത്രമായ ഒരു വസ്തുമാണെന്നു പറയണമല്ലോ. കിടക്ക കിടയും പടിക്കാൻ കിടയും തമ്മിൽ പാർപ്പിക്കാൻ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. അതിനാൽ പലോരും

[illegible]

കിടയിൽനിന്നു ജ്ഞാപ്തകന്യാദം കൊടുക്കേണ്ടുന്നവരെ വാല്യാനന്ദൻ തുകതാപാദല അപയിൽ എതിലേക്കെങ്കിലും അയയ്ക്കുന്നു. പാറിപ്പുകൊണ്ടു സമന്മാരാണെങ്കിലും കിഴക്കേകിടക്കത്തും പടിഞ്ഞാറേ കിടക്കാത്തായിട്ടു നല്ല മേമ്പരമാകുന്നു.

ഓരോ തുടങ്ങുവാൻ ചില ദിവസങ്ങളിൽ വാല്യാനന്ദൻ തമോകാരതപനാൽ ഓരോന്നരിൽ ഒരാളായിരിക്കും ആ ക്രിയ നടത്തുവാൻ. പക്ഷേ, അതിൽ ഒരു വിരേഷം മാത്രമുണ്ട്. ഓരോ തുടങ്ങുവാനായി വാല്യാനന്ദൻ പകരം വന്നിട്ടുള്ള ആരും വാല്യാനന്ദിനിക്കു വളരെ സ്ഥാനത്തിരിക്കുകയില്ല; ആ പ്രത്യേകസ്ഥാനത്തുനിന്ന് അല്ലാമെങ്കിലും കിഴക്കോട്ടോ പടിഞ്ഞാറോ നീങ്ങിയിരിക്കുന്നതാണ്.

കടവല്ലഭന്യോന്മുഖം എന്ന പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ—‘വാമിരിക്കുക’, ‘ജടപാല്യക’, ‘മഥപാല്യക’ ഇവയാണ് പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള വിഷയം. ഇവയെപ്പറ്റി മേലിൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്. അതതിൽ പരീക്ഷയുപോകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവർ പല പ്രാവശ്യവും ‘സമഞ്ജസ്സു’പോയി ചൊല്ലി ജയിച്ചിട്ടുള്ളവരായിരിക്കണം. സമഞ്ജസ്സുപോയി ചൊല്ലുക എന്നുവെച്ചാൽ ഭാരതദേശങ്ങളിലുള്ള അമ്പലങ്ങളിൽവെച്ചു നടത്തുന്ന വാരങ്ങളിൽചെന്നു ചൊല്ലുകയാകുന്നു. പിന്നെ, തൃശ്ശിവപേരൂർ ബ്രഹ്മസംഹാരത്തിൽവെച്ച് എല്ലാ തുലാമാസങ്ങളിലും ‘കിഴക്കേ പടിഞ്ഞാറ്’ എന്നു പറയുന്നതായ ഒരു പരീക്ഷ നടത്തുന്നു. അതു കടവല്ലഭന്യോന്മുഖത്തിന് ഇതു മോഹത്തിലെ ദേവാശ്വാതികളെ അയയ്ക്കുന്നതിനുള്ളതായ അവർ അതിന്നു മോഹശാലാഭാസം എന്നു് ഇതിലെ ഭാരതയുഗാശ്വാതികളെന്നുമാത്രം നടത്തുന്ന ഒരു പരീക്ഷയാകുന്നു. കടവല്ലഭൻ ‘വാമിരിക്കുക’ എന്ന പരീക്ഷയെ പോകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവന് കിഴക്കുപടി

ത്താൻ പരീക്ഷയിൽ രണ്ടാമത്തെങ്കിലും നയിച്ചുകൊണ്ടും. അവിടെ ജട ചൊല്ലുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്ന ആൾ ഇവിടെ നാലു ജട പിടിക്കാതെ ചൊല്ലണം. അവിടെ മേ ചൊല്ലുവാനിച്ഛിക്കുന്നവൻ ഇവിടെ രണ്ടു മേ പിടിക്കാതെ ചൊല്ലണം. കിഴക്കേപ്പടിത്തോറു പരീക്ഷയിൽ ജടയും മേയും ചൊല്ലുമ്പോൾ നെറിലധികം പിഴ പറ്റിപ്പോയിട്ടുള്ളവരെ കടവല്ലൂർ സാധാരണയായി ക്ഷണിക്കാറില്ല.

വേദാഭ്യസ്ത കണ്ടു എന്തെങ്കിലും വേദപരീക്ഷയ്ക്കു ചേരുവാൻ തന്നവളിക്കുന്നതിന്നു 'ക്ഷണിക്കുക' എന്നാണ് ഋഗ്വിജ്ഞാതെ ഒരു സംജ്ഞ.

വാമമിരിക്കുക, ജടചൊല്ലുക, മേചൊല്ലുക എന്നീ പരീക്ഷ കണ്ടെല്ലാം സാധാരണയായി രാത്രിസമയത്താണ് നടത്താറുള്ളത്. വാമമിരിക്കുക എന്ന പരീക്ഷ ഭക്ഷണത്തിന്നുമുമ്പും, ജടചൊല്ലുക, മേചൊല്ലുക എന്നീ പരീക്ഷകൾ ഭക്ഷണസമയത്തുമാകുന്നു.* ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാലും പരീക്ഷ കഴിയുന്നതുവരെ എല്ലാവരും ഇലയുടെ മുമ്പിൽത്തന്നെ ഇരിക്കണമെന്നതു നിർദ്ദേശമാകുന്നു. ഭേൽപരഞ്ഞ കിഴക്കേപ്പടിത്തോറ് എന്ന പരീക്ഷയ്ക്കു ചേരുവാൻ ഓരോരുത്തരെ മേയ്ക്കാത്തിലെ ഓരോരുത്തർ പകൽസമയം ക്ഷണിക്കുന്നു.

ഇലാം 25-ാം- (കിഴക്കേപ്പടിത്തോറ് അവസാനിക്കുന്ന ദിവസം) ബ്രഹ്മസമയത്തിൽ ഒരു പാൽപായസം കഴിക്കുക പതിവാകുന്നു. അന്നു കടവല്ലൂരവ്യാസത്തിന്ന് 'ഒന്നാണി മുമ്പിലിരിക്കുക', 'ഒന്നാണി മഞ്ഞാവാതം', 'ഒന്നാണി ജട', 'മൂന്നാണി മേ' എന്നി

* പതിവായതുകൊണ്ടു (വാത്സ്യായികർ ദ്വാരേണ മേയോ ചൊല്ലുകയും, തസമയം നേടാമെന്നു പദം കേൾക്കുന്ന മുമ്പു നമസ്കാരം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പിമ്പത്താണ്) എന്ന സാധിക്കുകയും തന്നെ കടവല്ലൂരവ്യാസ മഠത്തിൽ കേൾക്കുന്നതാകുന്നു.

നീക്കിനെയുള്ള ചില പ്രധാനപരീക്ഷകൾക്കു പോകുവാൻ ഏറ്റം ഗുണമുള്ള വേദാദ്ധ്യായികളെ അവിടെയെച്ചു തന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നു. (കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറ്) പരീക്ഷയിൽ പിന്നെയും അനേകപേർ ജയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ ആരെല്ലാമാണ് കടവല്ലഭ ശേഷമുള്ള പരീക്ഷകൾക്കു ക്ഷണിക്കേണ്ടത് എന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർക്കു ചു തിട്ടുവാക്കു പരിചിപ്ത. അതിനാൽ പരീക്ഷയ്ക്കു പോകണമെന്നുള്ളതുവരെല്ലാവരും (പുറമെ അനവധി സ്വസ്ഥന്മാരും) കടവല്ലഭ പോകും. എന്നാൽ പരീക്ഷയ്ക്കു ക്ഷണം അമാകണമെന്നു ചെയ്തു പലരും തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ കുറച്ചുദൂരമു തെക്കേക്കു മേലാമാലിക്ഷകപരിവരണം.

തൃലാമാംസം 28-ാം-നാണ് കടവല്ലഭംകളെ വേർപ്റ്റാറ്. അന്നു വേരടത്തത്തന്നെ എല്ലാവരും കളിച്ചു നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു പരിവരണ വടക്കുന്നാഥ ക്ഷേത്രത്തിൽ തൊഴുതുവരുപ്പടുന്നു. അന്നു കാലത്തെ അവരുടെ ക്ഷണം തൃശ്ശിവപേരൂർനിന്ന് എക്കരക്കു 5 നാഴികപടിഞ്ഞാറ് പേരാമണലത്തുള്ള മൂലയൂർ ക്ഷേത്രത്തിലാണ്. അന്നു വൈകുന്നേരത്തെ ക്ഷണം ചെമ്മന്തട്ടക്ഷേത്രത്തിലാണ്. 29-ാം-നാലത്തു പട്ടിമുറി എന്നദേശത്തുള്ള ക്ഷേത്രത്തിലാകുന്നു. വൈകുന്നേരം ആലാഞ്ഞാട്ടുള്ളതെന്നും. 30-ാം-നാ കാലത്ത് അവിടുന്ന് 4 നാഴികദൂരത്തുള്ള ചൊവ്വരത്തമ്പലത്തിൽ പോയി തൊഴുതു ക്ഷേണത്തിന്ന് ആലത്തോട്ടുള്ളതെന്നു മടങ്ങും. യോഗക്കൾ തൃശ്ശിവപേരൂർനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടു വഴിക്കുള്ള മുൻപറഞ്ഞ ദേശങ്ങളിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അതതു നേരങ്ങളിൽ അനുദൂരീയന്മാർ അവരെ ഇടിപൊടിയാക്ക സദ്യയോടുകൂടിയാണ് സല്ലരിക്കുക. തിരുനാലായ യോഗക്കൾ തൃലാ 16-ാം-നാ മുതൽ 19-ദിവസം ചതുപട്ടത്തു സ്ഥലകളിലു പിറന്നിറങ്ങും. ചുവപ്പാക്കര

സുവിശ്വാസികളെ ഇല്ലാത്തതല്ലെന്നും. അവിടേയും പിറന്നൊന്നും ഉ
തിക്കാനും വരാനും ഉള്ള 30-ാം-വയസ്സുള്ള ചെറുപ്പൻ കേന്ദ്രം
ലോകത്തുപോലും യോഗക്കാരും ചെറുപ്പനുള്ള ഒക്കിണാമുതലിയെ വ
ഴിപോലെ സേവിച്ച് വഴിവാടുകൾക്കുകഴികുക പതിവുവന്നു. അന്ന്
അവിടെ അന്യങ്ങളുടെ വക യോഗക്കാരായിട്ടുള്ള സമുദായം എ
ങ്കിലും ഇല്ലാത്തതല്ല യോഗക്കാരും സേവകരിൽത്താലുള്ള ഒക്കിണ
നായിത്തീർന്നുപോയതല്ലെന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതല്ല എന്ന് അദ്ദേഹം
ഇ. 30-ാം- വയസ്സുവരെയെങ്കിലും ഇതായോഗക്കാരും കടവ
ല്ലാർ ചെയ്തതല്ല *.

കടവല്ലാർ അന്യം കടവല്ലാർക്കും ഇല്ലാത്തതല്ല ഇല്ലാത്തതല്ല
എന്നതും ഇതായോഗക്കാരും വടക്കുവേദി പടിഞ്ഞാറുകുന്നു. അതു
കൊച്ചിയിലായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ ഇതല്ല നൂതിയെങ്കിലും
കടവല്ലാർക്കും അവിടെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ശ്രീമാ
പ്രതിഷ്ഠയാകുന്നു.

ഒരു യോഗത്തിലുള്ളവർ അതല്ല വേദത്തെപ്പറ്റിയതല്ല. മ
റ്റൊ യോഗക്കാരും സേവിൽപ്പെട്ടു കാണിച്ചുവെച്ച അവർ വിരുതി
കളും പൂജാക്കാരും ആയിത്തീർന്നുവെക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണ് ചട്ടം. നൂതി
സുവിശ്വസ്തം പ്രയോഗിക്കുക എന്നതും ഈ ചട്ടം അ
നുസരിച്ചതല്ലെന്നാകുന്നു. കടവല്ലാർക്കും എന്നതും അതല്ല
യോഗക്കാരും കടവല്ലാർക്കും കടവല്ലാർക്കും ഇതായോഗക്കാരും ഇതി
യോഗക്കാരും വേദാധ്വാനികളുടെ വേദാധ്വാനികളെ കൈപറ്റി
യെ അന്യം പരിചരിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായമാകുന്നു. ഇതിലേക്കായി ഒരു യോഗക്കാരും കടവല്ലാർക്കും വേദാധ്വാനികളുടെ വേദാധ്വാനികളെ കൈപറ്റി
യെ അന്യം പരിചരിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായമാകുന്നു. ഇതിലേക്കായി ഒരു യോഗക്കാരും കടവല്ലാർക്കും വേദാധ്വാനികളുടെ വേദാധ്വാനികളെ കൈപറ്റി
യെ അന്യം പരിചരിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായമാകുന്നു. ഇതിലേക്കായി ഒരു യോഗക്കാരും കടവല്ലാർക്കും വേദാധ്വാനികളുടെ വേദാധ്വാനികളെ കൈപറ്റി

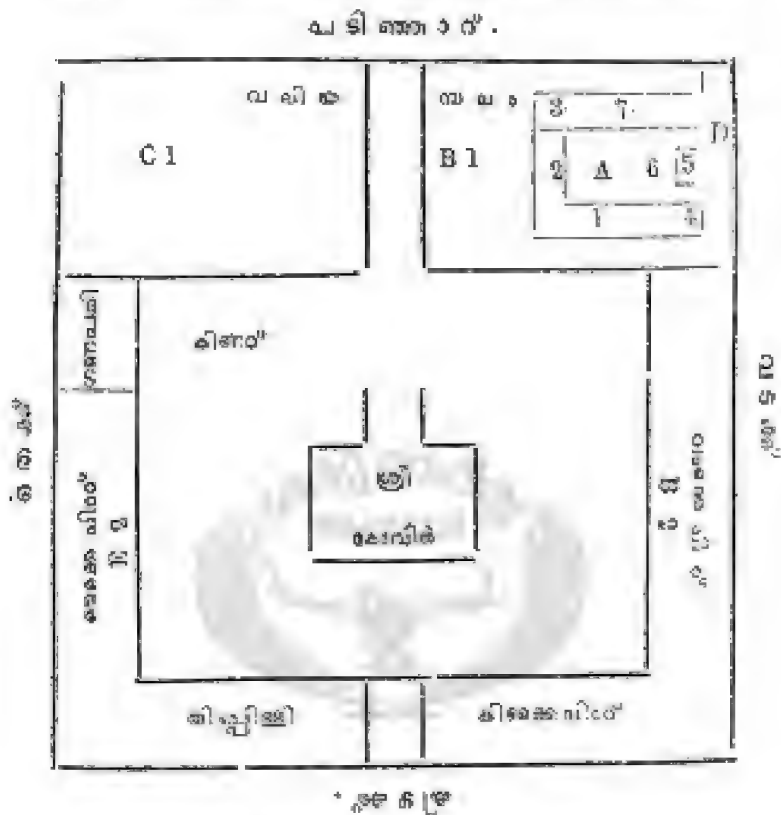
* കടവല്ലാർ ചെറുപ്പനായിട്ട് 30-ാം-വയസ്സുള്ള ചെറുപ്പൻ കേന്ദ്രം
ലോകത്തുപോലും യോഗക്കാരും ചെറുപ്പനുള്ള ഒക്കിണാമുതലിയെ വ

ച്ച നടത്തുന്നു. ചില കൊല്ലം പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള ആളുകൾ അധികമുണ്ടായിരുന്നത് പരീക്ഷ 24 ദിവസത്തോളം നീട്ടുന്നതാണ്.

കടവല്ലൂർ ശ്രീരാമക്ഷത്രത്തിന്റെ സ്ഥിപത്ത് അച്ചുതത്ത് എണ്ണാപക്കയിലെ എന്നും രണ്ടു മുത്തന്മാരുടെ ഇല്ലങ്ങളാണ്. ആ രണ്ടു പക്കാരും അധികത്തെ തുകാവിൽ പ്രവൃത്തിക്കാരാണ്. അവരിൽ അച്ചുതത്തുവർ തൃശ്ശിവപേരൂർ പക്കവും പക്കിയിലുള്ളവർ തിരുനാവായ പക്കവുമാകുന്നു. അവർ തമ്മിലുള്ള കൂറു മേൽക്കൂറു നമ്പൂരിമാർക്കുള്ളതിനേക്കാൾ ഒട്ടും കുറയുന്നതല്ല. തുലാം 20-ാം നമ്പെ കുന്നും രണ്ടു യോഗക്കാരും അവരവരുടെ പക്കക്കാരായ മുത്തന്മാരുടെ ചേരങ്ങളിലാണ് ചെല്ലന്നുചേരുന്നത്. അവിടെ നമ്പൂരിമാരുടെ തല്ലാലാപത്രത്തിനായി ചില നെടുമ്പുരകളും മറ്റും കെട്ടിട്ടുണ്ടാകും. രണ്ടു യോഗക്കാരും അതതു ചേരങ്ങളിൽ ചെന്നുചേർന്നാൽ പിന്നെ അവരുടെ സകല സൗകര്യങ്ങളേയും നോക്കേണ്ട ചുമതല ആ രണ്ടു മുത്തന്മാർക്കുമാകുന്നു.

രണ്ടു യോഗക്കാർക്കും അന്യോന്യം പൊതു രാവിലത്തെ കൂടെ ഒരു അതതു മുത്തന്മാരുടെ ഇല്ലങ്ങളിൽ തന്നെയാണ്. അതിലേക്ക് അതതു യോഗത്തിലേ പക ബ്രഹ്മസൂത്രം മേടത്തിൽ നിന്നു തന്നെ വട്ടംകൂട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അവിടെത്തെ ദേഹസ്ഥം പട്ടന്മാർക്കാണ്. വെക്കുന്നതും അമ്പലത്തിൽ വാമുനപ്പുരുഷൻ. അത് ഓരോദിവസം ഓരോരുത്തരുടെ വകയാകുന്നു.

താഴെ കാണിക്കുന്നത് കടവല്ലൂർ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്ലാൻ ആകുന്നു. അതു നോക്കിയാൽ അതതു യോഗക്കാർക്കു് അനുചരരിലുള്ള സ്ഥാനം ഇന്നുതന്നെനന്നം ഇന്നിന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചാണ് അവർ പരീക്ഷ നടത്തുന്നതെന്നും ഉള്ള വിവരം നല്ലവണ്ണം സ്പഷ്ടമാകും.

ഇതിലെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളുടെ വിവരണം.

A. ഉപന്യാസം.

B. 1. B. 2. ഇതിലെ വലിപ്പം കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്.

C. 1. C. 2. കിണറിലെ വലിപ്പം കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്.

1. ഉപന്യാസത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള ഭാഗം.

2. ഇതിലെ വലിപ്പം കണക്കാക്കി നൽകിയിട്ടുള്ള ഉപന്യാസത്തിന്റെ കിണറിലെ വലിപ്പം.

3. കിണറിലെ വലിപ്പം കണക്കാക്കി നൽകിയിട്ടുള്ള കിണറിലെ വലിപ്പം.

4. കിണറിലെ വലിപ്പം കണക്കാക്കി 'കിണറിലെ വലിപ്പം' നൽകിയിട്ടുള്ളതാണ്.

വന്നുള്ള കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ കത്തരപ്പിത്തം ഒരു തൂണിന്റെ പുറംഭാഗത്തു വെ.

4. തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗക്കാർ മുതിരെ അയ്യോ വേരും മെല്ലെ വാക്കു, കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തു കൂത്തരപ്പത്തുപുറം പാർപ്പിച്ചു വെ.

1-2. എന്തി അഞ്ചു മക്കാർ ഇട്ടിട്ടുള്ള പാർപ്പിക്കൽക്കാരായാണ് അയാളു മക്കാർക്കുക്ക് 'കമനീഷ്' എന്ന മെല്ലെക്കാരെ നൽകു സമാവധി.

5. പുറംഭാഗത്തു കൂട്.
6. അതിന്റെ പുറംഭാഗത്തു തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗക്കാർ വെ. കൂത്തരപ്പത്തുപുറം എന്ന പേരിലും മേൽക്കൂടാ മെല്ലെക്കാരെ അതിനുള്ള സ്ഥാനം.
7. കിത്തമ്പലക്കാർക്കു വെ. കടവല്ലഭനാട്ടാട്ടം എന്ന പേരിലും അയാളു, അയാളു, കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തു.

പരിഷ്കരിച്ചുള്ള സ്ഥാനമെന്നപോലെ അമ്പലത്തിലുള്ള സ്കല ഏറ്റുമാനൂർക്കു കണ്ടായിട്ടുവന്നു. അക്കാഴ്ചയിന്നു ലാഭമുള്ള നൂതനന ഇന്നിന്നാകുകയുണ്ട് ഇന്നിന്നാകുകയുണ്ട് എന്താ വിധമുണ്ട്. നല്ല യോഗത്തിലും അതിൽ പ്രൊപ്പോർഷനായിട്ടുള്ളവയും നല്ല യോഗത്തിൽവിന്നും അന്നേദിവസം ജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവയും കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ കത്തരപ്പാണു ഉണ്ണുന്നിരിക്കുക. അതിൽവന്നവ വടക്കുഭാഗത്തും കിഴക്കുഭാഗത്തും തൃശ്ശിവപേരൂർ കത്തരക്കാർക്കും കത്തരക്കാർക്കും പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തും തിരുനാവായ കത്തരക്കാർക്കും ഇവ വെക്കുന്നു. പിന്നെ, കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തുള്ള (പ്രാതിക B 1 എന്നടയാളമിട്ടിട്ടുള്ള) സ്ഥലത്തു തിരുനാവായ കത്തരക്കാർക്കും പിൻഭാഗത്തുള്ള (P എന്നടയാളമിട്ട) താണിരുകിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ കത്തരക്കാർ ഉണ്ണുന്നിരിക്കുന്നു. (H 2 എന്നടയാളമിട്ടിട്ടുള്ള) വടക്കു ചിറ്റിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗക്കാരിരിക്കുന്നു. അതിനെ അനുസരിച്ചു (C 2 എന്നടയാളമിട്ടിട്ടുള്ള) കത്തരക്ക ചിറ്റിൽ തിരുനാവായ യോഗക്കാരിരിക്കുന്നു. (C 1 എന്ന ചിറ്റാ അടയാളമിട്ട) വലിയമ്പലത്തിന്റെ കത്തരക്കാർക്കും തിരുനാവായ

മോഹമാരുടെ അധീനതയിലാണെങ്കിലും അത്തരത്തിന്നിലവെ
 ജ്ഞാനസ്ഥാനം ആ മോഹ പന്നിയുൾഗ്രാമക്കാർക്കു്ത്താനിരിപ്പാൻ ഒരി
 കൊട്ടിക്കണമെന്നാണ് എപ്പോഴും. ഭക്ഷണത്തിന്നിരിപ്പാൻ പിന്നെ
 യും സ്ഥലം മതിയാതില്ലെങ്കിൽ സ്ഥാപിച്ചുള്ളവർ കരിക്കല്ലുവിരിച്ചിട്ടു
 ല്ല തിരുമിറത്തുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഇത്ര നിഷ്പക്ഷതയോടുകൂടിയ
 ഈ ജാതി വസ്ത്രം കർമ്മ അനുവശ്യമാണെന്നു വായനക്കാരിൽ
 ചിലർക്കു തോന്നുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇനി മേരിൽ ഉന്മാദി
 കടയാൻപോകുന്ന അനേകം സംഗതികളെ നല്ലവണ്ണം മനസ്സു
 പാക്കുന്നതിന്നും, നിസ്സാരമാണെന്നു തോന്നുന്ന മുൻപറഞ്ഞ കാര്യ
 മുള്ളൊരു നിഷ്പക്ഷതയോടെ അത്യാവശ്യമാണെന്ന് അവർക്കുതന്നെ
 ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

അന്ത്യോന്ത്യം ലത്തു സന്ധ്യസ്ഥയത്തു കർമ്മ നായനാർ കൂടി
 'രാമമാരെ! എന്ന് ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ ജപിച്ചുകൊണ്ട് രാ
 സ്വലത്തിന്നുപുറം പ്രദക്ഷിണം വെക്കുക പതിവുമാകുന്നു. അകത്തു
 നിന്നു വരുന്ന വേദപ്രഘോഷം അസഹ്യമായിട്ടുള്ളവരുടെ ശ്രോ
 ത്രേന്ദ്രിയത്തിന്നു ഗോചരമായി ഭവിക്കുകയെന്നുവെച്ചാണത്രേ അ
 ഞ്ഞിനെ ഒരു ചട്ടം വെച്ചിട്ടുള്ളത്! അതിനുമുമ്പായി ആ നായനാ
 ണ് അക്കാലങ്ങളിൽ അസ്വലത്തിൽനിന്നു ചോര പതിവുവെച്ചി
 ട്ടുണ്ട്.

ആദ്യത്തെ ദിവസത്തെ പരീക്ഷയുടെ പേര് 'ഒന്നാമതിമുസി
 ലിരിക്കും' 'ഒന്നാമതി രണ്ടാംവാർദ്ദം' എന്നാകുന്നു. മുസിയിരി
 ക്കെ എന്നുവെച്ചാൽ ആ കൊല്ലത്തെ കടവല്ലുതരവെച്ചുള്ള പരീ
 ക്ഷയിൽ ഒന്നാമതായി വാമമിരിക്കുക എന്നർത്ഥമാകുന്നു. 'ഒന്നാ
 മതിമുസിയിരിക്കും'യും 'ഒന്നാമതി രണ്ടാംവാർദ്ദം' രണ്ടുഭാഗങ്ങൾക്കു
 ണ്ട്. ഈ കൊല്ലം വൃശ്ചികം ഒന്നാം തിയതി മുസിയിരിക്കാൻ തൃശ്ശി
 വടവയൂർ മോഹത്തിൽനിന്നാണെങ്കിൽ വടക്കുകൊല്ലം തിരുനാവായ
 മോഹത്തിൽനിന്നായിരിക്കും. ആഞ്ഞിനെവരണങ്കിലും ഈ കൊല്ലം

അന്നു വൃശ്ചികം രണ്ടാംതിയതി മുമ്പിലിരിക്കാൻ തിരുനാവായ യോഗത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് അതിന്നു അമ്പൽ അഞ്ചുദിന 'ഒന്നാ ന്നിമുമ്പിലിരിക്കൽ' എന്നുതന്നെ പറയുന്നു. വൃശ്ചികം ഒന്നാംതി യതി തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗത്തിൽനിന്നു മുമ്പിലിരിക്കുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ തിരുനാവായയോഗത്തിൽനിന്ന് ഒരാൾ വാരമിരിക്കുന്നു. അത് അവരുടെ 'ഒന്നാന്നി രണ്ടാംവാൾ'മാകുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ഒന്നു വൃശ്ചികം രണ്ടാംതിയതി തിരുനാവായയോഗത്തോടെ 'ഒന്നാ ന്നിമുമ്പിലിരിക്കൽ' കഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗ ത്തിൽനിന്ന് ഒരാൾ വാരമിരിക്കുന്നു. അത് അവരുടെ 'ഒന്നാന്നി രണ്ടാംവാൾ'മാകുന്നു. അതിനാൽ എല്ലാ കൊല്ലവും ഇതേയോഗത്തോ ളും 'ഒന്നാന്നിമുമ്പിലിരിക്കലും' 'ഒന്നാന്നി രണ്ടാംവാൾ'മുണ്ട്. ഇ ത്തിന്നു പരീക്ഷ കഴിയുന്നതുപോൾ ഒരു യോഗത്തിൽനിന്നും മറ്റി മാനി മുമ്പിലിരിക്കലും രണ്ടാംവാൾവും പരീക്ഷയിൽ നടത്തിവരുന്നു.

മേൽ പറഞ്ഞ രണ്ടു പരീക്ഷകളും ആദ്യത്തെതാകയാൽ അവ ള്ള കുറേ അധികം വലിപ്പം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ജയിച്ച വർ മാന്യന്മാരായി ഭവിക്കുന്നു. ഒരാൾ പല പ്രവാശ്രദ്ധാ സമ്മേ ള്ളപായി പ്രശംസിച്ചു ജയിക്കയും അന്റെ യോഗത്തിലുള്ള ഭാ ഷതമാക്കു പലവിധത്തിലും തൃപ്തിയായ ഉഭയാഭിഷേകവും ചെയ്യുവാൻ മാത്രമേ അയാളെ മുമ്പിലിരിക്കാൻ അണിക്കുകയുള്ളൂ.

മുമ്പിലിരിക്കുവാനുള്ള ആൾ ഒന്നാന്നിയായി ഉച്ചയ്ക്കുതന്നെ പാലവഴിവാടുകളും നേറ്റ് അതിനുള്ള ചെന്നു കെട്ടിവെള്ളക പ തി ചാകുന്നു. കടവല്ലഭാക്ഷത്രത്തിൽ അപ്പം പ്രധാനമാകയാൽ യഥാമതി ഇതു കൂട്ട് അപ്പം വേണമെന്നതിരിക്കും മുഖ്യമായ ഒരു വഴിയാണ്. മൂത്ത കാലമുട്ടിത്തന്നു എല്ലാം ചോരിച്ചറിഞ്ഞ് വേണ്ടു ന്നു കൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതാണ്. മുമ്പിലിരിക്കുവാനുള്ള ആൾ പകുത്തുതന്ന കളിച്ച് അമ്പലത്തിൽ ചെന്നു വളരെ ദൈവക മെല്ലാം ചെയ്തു പിന്നെയും ചില പ്രത്യേകവാഴിവാടുകൾ ചെയ്യുന്നു.

സമ്പ്രദായങ്ങളും ഭക്തന്മാരിന്റെ പുറത്തു നായന്മാരുടെ വക 'രാ-മാ-ഹ-ദേ' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള നാമങ്ങൾക്കു തുടങ്ങുന്നു. അതു കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ പരീക്ഷയുള്ള വേദാദ്ധ്യായിക്കു പരിഭ്രമം കലശലാകും. ഉടനെ ആ മുൻ കൂടെ സ്വയംതാൽ കയറി അതതു യോഗത്തിലേക്കു നിശ്ചിതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥാനത്തെ അനുസരിച്ചു ചെന്നിരിക്കുന്നു. ഉടനെ ഉത്തരീയസ്ഥാനമായ ഭണ്ടാഭുങ്ങ് വിവശപ്പെട്ടു താഴെ ഇട്ട് അതിന്റെ അകത്തുകാഗത്തായി താടിവാളുംചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ഒരു പ്രത്യേകമന്ത്രം ചൊല്ലിയതിന്റെശേഷം അതിന്റെ പുറത്തുകാഗത്തായി ഒന്നുകൂടി അടിവാളും ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെശേഷം മുണ്ടുടുത്ത കൈകളുടെ പടം മുടി കണ്ണുകൾ തൊഴുതു ഗ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് വരും ചൊല്ലുവാൻ ഇന്നുകാഗമാണ് എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നത്. അതിന്നു 'പട്ടക്ക' എന്നാണ് പറയുക. വിന്യാസമനുഷാൽ അതിന്നുപ്രകാരമാണെന്നു വിവരിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. അതിനെപ്പറ്റി ഇനി ഒരിക്കൽ വിസ്തരിച്ചുപറയുന്നതാണ്. 'പട്ടക്കവാൻ' കണ്ടാൽ വേണം. അതു മറക്കരുതെന്നു പറയുക. 'പട്ടക്ക' കഴിഞ്ഞിട്ട് ഭട്ടക്കം ഇന്നുകാഗമാണെന്നു പറയുകാൽ അതിലെ ആദ്യത്തെ ഒരു ഭൂഷ് വാരുമിരിക്കുന്ന ആളും പട്ടക്കെന്നു ഒരാളും ഭൂഷ് കയ്യു കാണിക്കുന്നു. അത്, ഇന്നുകാഗമാണ് എന്നു അറിയേ മറന്നില്ലായി എന്നറിയിക്കുന്നതിന്നാകുന്നു. അതിന്റെശേഷം വാരുമിരിക്കുന്ന ആൾ പത്തു ഭൂഷകളും ഒന്നു 'നിരൂപിക്ക'ന്നു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ആദ്യത്തെ ഭൂഷ് ഒരു പ്രാവശ്യവും കയ്യു കാണിക്കുന്നു. അതു വാൻ തയ്യാറായി എന്നറിയിക്കുന്നതിന്നാകുന്നു. അതിന്റെശേഷം, പട്ടക്കെന്നു ആൾ ഇന്നുകാഗമാണെന്നു ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. ഉടനെ മുഖ് ആ പത്ത് ഭൂഷകളെയും ക്രമമായി ചൊല്ലുവാനാരുമിരിക്കുന്നു. ചൊല്ലുന്നതായും സമാന്ത യോഗത്തിലെ ഭാഷണാഭാസങ്ങളെപ്പർ കയ്യു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നായി കൂ

അമ്പലത്തറയിലേക്ക് തുറിക്കുന്നതാണ്. എവിടെയെങ്കിലും ഒരു പിഴ പിഴച്ചാൽ പിഴച്ചുതന്നു. ഉടനെ ചൊല്ലുക മെയ്ക്കരി 'മുണ്ടിട്ടു'പോകുന്നു. പിന്നെ ആ മോഷ്ടനെ അവിടെയെങ്ങും കാണുന്നതല്ല. വാസ്തവ്യ ഉണ്ണുന്നതല്ല താമസിക്കാതെ വളരെ വൃസനത്തോടുകൂടി ഇല്ലത്തുള്ള പോകുന്നു. ജമിയാലയത്തോടും മറ്റും കേൾക്കുന്നതാണ്. ആ ആൾ തന്നെത്തന്നിരിക്കുക കൂടെ അമ്പലത്തറയിൽ കാത്തുനിൽക്കുകയും ചെയ്യാം. അതു വളരെ മാനുഷമായിട്ടുള്ള ഒരു വസ്തുതയാണ്.

പിന്നത്തെ പരീക്ഷ 'കുന്നാണി' ഒട്ടിയുകുന്നു. അതു രണ്ടു ഭാഗക്കാക്കുകയാണ്. അതായതാഗക്കാക്ക് (വൃത്തികൾ കുന്നാണിയിരിക്കാത്തതും തിരുതിക്കും) എന്നുള്ള തിരുതികളിലാണ് ആദ്യത്തെ ഒരു പരീക്ഷയെന്നത് അത് അവസരമുള്ള 'കുന്നാണി'യെന്നും. പിന്നെത്തന്നെ 'കുന്നാണി' മറ്റൊരുതന്നെ. മേൽപറഞ്ഞ സ്ത്രീകളെ അനുസരിച്ചുതന്നെ മണ്ടയാഗക്കാക്കും 'കുന്നാണി' മറ്റ് ഉണ്ടാകുന്നു. വാമലിക്കാലയത്തോടും അടുത്തും മറ്റും എന്തെങ്കിലും മാനുഷമായിട്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. ആദ്യമായിവന്ന എല്ലാത്തിലും പരീക്ഷകൾക്കും അധികം മാറ്റംതന്നെ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഭിന്നതയിൽ ചൊല്ലുന്ന സാധാരണയെക്കൂടും മറ്റും 'മുക്കിലെ' ഒട്ടിയും 'മുക്കിലെ മറ്റ്' എന്നും പേരുകൾ ചെയ്യുന്നു. തുണിന്റെ മുക്കിലെത്തന്നെ ഒട്ടിയും മറ്റും ചൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയെ പേർ പറയുന്നത്. തുണിയിലേക്കും മറ്റും കൂടെ മുക്കിലെ ഒട്ടിയും മറ്റും ചൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയെ പേർ പറയുന്നത്. തുണിയിലേക്കും മറ്റും കൂടെ മുക്കിലെ ഒട്ടിയും മറ്റും ചൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയെ പേർ പറയുന്നത്. തുണിയിലേക്കും മറ്റും കൂടെ മുക്കിലെ ഒട്ടിയും മറ്റും ചൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയെ പേർ പറയുന്നത്. തുണിയിലേക്കും മറ്റും കൂടെ മുക്കിലെ ഒട്ടിയും മറ്റും ചൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയെ പേർ പറയുന്നത്.

പേർ തയ്യാറായിരിക്കുന്നതാണ്, ഇനി കുറെ മേലേക്കിടയായ പരിഷ്കാരം 'കടന്നിരിക്കുക'യാകുന്നു. കടന്നിരിക്കുക എന്നത് മുഖിലെ മെൽമേൽ വളരെ അധികം സാമത്യാനുഭവത്തിലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രയോഗമാകുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗക്കാർക്ക് 'കടന്നിരിക്കുക' എന്ന രാഷ്ട്രയോഗത്തിനുള്ള സ്ഥാനം കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ കിഴക്കേപടിയുടെ മദ്ധ്യവും തിരുനാവായക്കാർക്ക് തെക്കേ പടിയുടെ മദ്ധ്യവും ആകുന്നു.

'വലിയ കടന്നിരിക്കലാണ്' ഉള്ളതിൽ ഉപരിപരിഷ്കാരം അതും രാഷ്ട്രയോഗമാകുന്നതാണ്. പ്രയോഗത്തിൽ അസാമാന്യമായ ചായ്വുവും അപചയ്യവുമാണ് അതിന്നു വേണ്ടത്. നല്ലവണ്ണം 'അതേത്തരവും കട്ടിത്തരവും' ഉള്ളവർ മാത്രമേ ആ പരിഷ്കാര പ്രവർത്തനമുള്ളൂ. അതിൽ ജയിച്ചാൽ നവ്യതയിലേക്കു ഇടയിലുള്ള പുഷ്പം അസാമാന്യമാകുന്നു. അതാലുള്ള കൂസലും സാമാന്യതയിലധികമുണ്ടാകുന്നതാണ്. കടന്നിരിക്കുക, വലിയ കടന്നിരിക്കുക എന്നീ പരിഷ്കാരം കുറെ അധികം കഠിനമാകയാൽ എല്ലാ കൊല്ലവും ആ പരിഷ്കാരമേ ആളുകൾ ഉണ്ടാകുന്ന കാര്യം സംഭവമാണ്. ഗോഷ്ഠത്തിൽ എല്ലാപരിഷ്കാരവും നിയമമായിട്ടുണ്ടാകുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗക്കാർക്ക് വലിയ കടന്നിരിക്കലിനുള്ള സ്ഥാനം കൂത്തമ്പലത്തിലുള്ള പൂവിന്റെ മുമ്പിലായിട്ടാകുന്നു. തിരുനാവായക്കാർ കൂത്തമ്പലത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ പടിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലായിട്ടാകുന്നു.

കടമ്പയ്ക്ക് പരിഷ്കാരമില്ലാത്ത പരിവർത്തിതമായ ഒരു വാർത്തിക്കൽ കഴിഞ്ഞാൽ 'കൂട്ടവരം' എന്നൊരു സ്വഭാവമുണ്ടാകും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സദൃശ്യം ഇലാവകുലമായി. മണ്ണാണിരിക്കുമ്പോഴാണല്ലോ ജടയോ മെഴയോ പ്രയോഗിച്ചാണുള്ള സമയം, പരിഷ്കാരമേ! എല്ലാം കഴിഞ്ഞു നവ്യതയിൽ അമ്പലത്തിൽ നിന്നു പിരിയുമ്പോൾ അർദ്ധശത്രിയുമാകുന്നതാണ്. ഇനിമുൻ

അ സന്ദർശനത്തിൽ, 'വാമനത്തിന്നു പട്ടക്കുക' എന്നു വെച്ചാൽ എന്നാണെന്നും, 'ജട മഹാജ്യക', 'കഥമഹാജ്യക', 'മൂടിപ്പച്ച', 'പച്ചമ' എന്നിങ്ങിനെ പേരുകൾ പറയുന്ന പലജാതി പ്രജാഗസംഗമങ്ങളുടെ സമഗ്രപരമോന്നതം വിസ്തൃതമായി വിവരിക്കുന്നതാകുന്നു.

ക ട മ കഥ ക െ െ .

'ദേശകത്തിൽ മനുഷ്യസ്വർഗ്ഗത്തിനും അത്ഭുതകരമായിട്ടും ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടും യാതൊന്നുമില്ല; മനുഷ്യരിൽ അനന്തകരണത്താലും അത്ഭുതകരമായിട്ടും ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടും മന്നമില്ല' എന്നിങ്ങിനെ ഒരു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത് അത്യന്തമനുഷ്യ ജന്മത്തും ദേശകത്തിലുള്ള നാനാവിധജന്മങ്ങളെ പരിവർത്തിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായ വിദേശക്കാർക്ക് അനുഭവസിദ്ധമായ ഒരു തത്വമാകുന്നു. പണ്ഡിതന്മാരുടെ കഥ ഇരിക്കട്ടെ. പരമേശ്വരനായ നമ്മുടെ ചിലക്കുതന്നെ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി കുറേമാർ ചിന്തിക്കാറുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ അനന്തകരണത്താലും അത്ര ആശ്ചര്യത്തോടെ ഇല്ലാത്തതല്ലെന്ന് എന്തൊരു സൃഷ്ടിവിശേഷമാണുള്ളത്? എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ കരപരണാദ്രവ്യവശങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ സ്വർഗ്ഗപരീതത്തിന്റെ കഥ അത്ര ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നതൊരു പല വിധത്തിലും ചോദ്യിക്കുന്നതിന് ഇതിലധികം സൗകര്യമുള്ളതായും വളരെ അധികം ബാലമുള്ളതായും ഇ സൃഷ്ടിവിശേഷങ്ങൾ ഈ ദേശകത്തിൽ അനുവദിക്കുന്നത് എന്നു സ്പഷ്ടമാകയാൽ ആ കാര്യം ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഇതിൽ മനുഷ്യാമേധത്തിന്റെ സ്ഥിരമായും ദുഃഖമായും പാടി വിചാരിച്ചിരിക്കാം. കാര്യം, തിര്യം, വെള്ളം, മണ്ണ്, ആ

കാരം എന്നീ പദാർത്ഥങ്ങളെക്കുറേണ്ടാണ് ഈ ദേഹം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലും പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങൾ എന്ന പദത്തെപ്പറ്റി മിസ്ഥാത്മയായുടെ അസാമാന്യമായിട്ടുള്ള ക്ഷോഭത്തിൽ ഒരു പക്ഷേപം ഈ ദേഹം ക്ഷണത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നു എന്നതിന്നു വാദമില്ല. കൊടുംകാറ്റുകൊണ്ടും കോളിളക്കംകൊണ്ടും അഗ്നിശാധനമിത്തരവും മലഞ്ചരിവുകളും മാരം കിളിയുപോലും മണ്ണിടിഞ്ഞു വീഴുകനിമിത്തവും അത്യാഗാധത്തിലോ വളരെ പൊക്കത്തിലോ പോവുകനിമിത്തം ശക്തമായിട്ടു കയറും ഇടിവെട്ടുകൊള്ളുകനിമിത്തവും—ഇങ്ങിനെ അനേകവിധത്തിൽ അസംഖ്യംപേർ മരിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടും ഇപ്പോഴും ലോകത്തിൽ പലേടങ്ങളിലും അല്പകാരം മരിക്കുന്നതായിട്ടും ഉള്ള കഥകൾ നമ്മൾക്ക് അറേയും അമൃതവും പ്പോലും. അതിനാലൊരുക, മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനാക്കാൾ വളരെ അധികം ജന്മമുള്ളതായും അനേകപ്രകാരത്തിൽ ചെല്ലിക്കൊന്നിന്നു പലവിധസൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയും അതിശ്രദ്ധപാലോടുകൂടിയുള്ള അനേകം ജന്മമുള്ളതാണ്. അങ്ങനെയല്ലാമാണെങ്കിലും അവയെയെല്ലാം ബലാധീനനായ ഈ മനുഷ്യൻ കീഴടക്കുന്നു; അതിശ്രദ്ധയോടെ ജന്മമുള്ള ഹിംസിക്കുന്നു. വേറെ ചിലതിനെ തനിക്കു ക്ഷണത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. മറ്റാചിലതിനെക്കുറേ തന്റെ വിവിധസൗകര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പേലു ചെയ്യിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അചേതനങ്ങൾ എന്നു സ്ഥൂലരണ പരമേശ്വരനെ വസ്തുക്കളേയും മനുഷ്യൻ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു. അത്യുന്നതമായ തിരുമലകളോടുകൂടി ക്ഷോഭിച്ചു പ്രാപിക്കിരിക്കുന്ന സമുദ്രത്തിന്റെ മേലേ അത്യാസ്തമയത്തോടുകൂടി മനുഷ്യൻ സഞ്ചരിക്കുകയും വാരുണപ്രഭത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിന്നു പാശ്ചാത്യ യന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു് അതിരസമായി അ ചൻ ആ കാലത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഹിമാലയൻ പർവ്വതത്തോടു പിന്നിൽ കൊടുമുളയൻ പർവ്വതത്തിൽ മലമല

മായി കൊണ്ടുപോയുവാൻ സാമന്ത്രിയെ നീവണ്ടി എന്ന അതിനാലും വേഗവേഗമുള്ള യന്ത്രവിശേഷത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചു. അതിനാലാണ് ഇല്ലാത്തവരെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നത്. അപരാദക്കരിയെപ്പറ്റി അവിന്യപ്രഭുമാരും കൂടിയിരിക്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിയെ മനുഷ്യൻ പുല്ലുപോലെ തന്റെ അധീനത്തിൽ പെടുത്തിക്കുന്നു. സകലാത്മകമായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മനസ്സ് ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് എത്രയെങ്കിലും ദൂരം സഞ്ചരിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ ആശയങ്ങളെ അതിർക്കെതിൽ സ്ഥിതിപെടുത്തുന്ന മറ്റൊരുതരം ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് മനസ്സിദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടു മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട് എന്ന സംഗത വിസ്മയിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലല്ലോ. ചുരുക്കത്തിൽ പറയാനാവാൻ, ഈ ബലഹീനമായ മനുഷ്യാൻ്റെ ചുറ്റും ഭരിക്കത്തക്കിരിക്കുന്ന ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നുള്ളതോ അപരമായൊരു അവസ്ഥ തന്റെ മറിട്ടുപിടിയിലാക്കി പെടുത്തിക്കുന്നു. അവന്റെ നിയമമായ അന്തരീക്ഷ ശക്തിയുടെ മാറ്റംമൂലം കൊണ്ടല്ല ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യനു സാധിക്കുന്നത്? ഈ അപരാദക്കരിയുടെ മോചനമുറപ്പാക്കി നോക്കി പശ്ചാത്താപിച്ചുത്തരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരെ പാരപ്പെട്ട നാതിന്റെ ശക്തിവിശേഷത്തെ നമുക്കു കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുവാൻ പാടില്ല; ചെയ്തിരിക്കാൻ കഴിക്കുവാൻ പാടില്ല; പെരുമാറാൻ സാധിക്കാൻ പാടില്ല. മൃതകൊണ്ടു പ്രാണിക്കുവാൻ പാടില്ല; നാശകരങ്ങളു സമാധാനമാണുവാൻ പാടില്ല. കരപരന്റെ ദ്രവ്യവഞ്ചനകളെക്കാൾ അതിന്റെ സ്വതന്ത്രപഞ്ചാനമുണ്ടാക്കുവാൻ അമിട്ടു. എങ്കിലും, ആ ശക്തികൊണ്ടാണ് കണ്ണു കാണുന്നത്; ചെയ്തി കേൾക്കുന്നത്; മൃത പ്രാണിക്കു നത്; തന്റെ സ്പർശിക്കുന്നത്; അർത്ഥസമാധാനമാണു ചെയ്യുന്നത്. അന്തരീക്ഷത്തിൽ മനസ്സ് എന്നൊരു ശാക്താണ്. അതു സകല സ്വതന്ത്രമാകുന്നു. ബ്രഹ്മാണ്ഡകരണത്തിൽ നിരൂപിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത ദൂരത്തിൽ അവിടവിടെയെങ്കിലും

സഞ്ചരിക്കുന്ന അനന്തരകാലി ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളിലും ക്ഷണനേരം കൊണ്ട് സഞ്ചരിച്ചു വരുന്നവരുള്ള ശക്തിയുള്ളതാകുന്നു മനസ്സ്. പിന്നെ അതിൽ ബുദ്ധി എന്നും അഹങ്കാരമെന്നും വേറെ രണ്ടു ശക്തികളുണ്ട്. ആ രണ്ടു ശക്തികൾ അതിവേഗത്തോടുകൂടി സഞ്ചരിക്കുന്ന മനസ്സിനെ സമ്പശത്താക്കി വിവിധസങ്കല്പങ്ങളെയും ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. നമുക്കു ചുറ്റും കാണപ്പെടുന്നവയും അത്യാത്മകൃത്യമായ ഉണ്ടാകുന്നവയുമായ മനുഷ്യരുടെ സകല ചോദ്യങ്ങളും അപ്രകാരം ക്രമപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സങ്കല്പശക്തിയുടെ റ്റൂക്കി മേത്രമാകുന്നു. മറുകെ ചിന്തയും വലിയ ചിന്തകാരന്മാരും മറ്റും അവരുടെ ബുദ്ധി ശക്തികൊണ്ട് ഈപരസൃഷ്ടിയുടെ രഹസ്യത്തെ മറയ്ക്കുന്നത് അതിലുള്ള രഹസ്യങ്ങളെ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. പ്രകൃതിരാസ്രുതത്വത്തോടും പ്രകൃതിയിലുള്ള വിവിധസൃഷ്ടിതത്വങ്ങളെയും അനന്തശക്തികളെയും തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ച് അവയുടെ സ്വഭാവത്തെ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി അവയെ മനുഷ്യരുടെ കാലക്ഷേപത്തിനു ഔസകല്യമാകുന്നവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തോൾ ലോകത്തിലുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളെയും പരിശോധിച്ചിട്ടാണ് അവയെ മനുഷ്യധത്രപോലുള്ളവയോട് പലവിധ രോഗങ്ങളാൽ പീഡിതന്മാരായ പ്രാണികൾക്കു തദ്ദൃപമായിരിക്കുന്ന ദൃഢങ്ങളുടെ നിവൃത്തി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. അതു ബുദ്ധിപരമാരാതിട്ടുള്ള പർ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ തദ്ദിഷ്ടതയായി പരിശ്രമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമാകുന്നു. നാഭത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ മനസ്സിലാക്കിട്ടുള്ള പർ മനോധരങ്ങളായ സ്വരങ്ങളെ നിർമ്മിച്ച് അവയുടെ വാവിധ വിന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചിത്തരഞ്ജനങ്ങളായ പലവിധ രാഗങ്ങളെയും അതതു രാഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ അനുഭവിക്കുന്നതിലുള്ള അത്യാത്മകൃത്യങ്ങളായ വികാരങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായ പല ഗാനങ്ങളെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സഹിതമെന്ന

ഈ വിഷയസുഖങ്ങളിൽനിന്നു വെട്ടി ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഒരു വിശുദ്ധസുഖാനുഭവപോലെന്നു ചിന്തയ്ക്കുന്ന ഈശ്വരാഭിമുഖമാക്കിത്തീർന്നതിനുള്ള തരം സംഗീതാനുഭവങ്ങളാൽ ഇതരവിഷയങ്ങളിലൊന്നുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതുതന്നെയാണ് സംഗീതത്തിന് ഇത്ര ഉൽകൃഷ്ടത. അതിനും പുറമെ, സംഗീതത്തിന് ഇതിനെ ഒരു മാധ്യമ്യം ഉണ്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ അനുഭവത്തെ അതിലുള്ള പലവിധ വിചാരങ്ങളേയും റെപ്പ്രിസെന്റേഷനുകളായും ബാറിക്ലാസ്സുകളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു വാഗ്ഗേപനമാണല്ലോ. എന്നാൽ പരമാർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ പല വിചാരങ്ങളും അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ചില ചിന്തവികാരങ്ങളേയും നാമനുഭവിച്ചറിയുന്നതല്ലാതെ അവയെ പുറത്തേക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള യോഗ്യത നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല എന്നതു വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. ഉള്ളവയെല്ലാവർക്കും അനുഭവസിദ്ധമായ സംഗതിയാകുന്നു. ആ വക ഘട്ടങ്ങളിലാണ് നോമ്പ് വാഗ്ഗേപനമായിരിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ ഭാഷയുടെ ഭാവിയുടെ അനുഭവിക്കുന്നതിന്, ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പുറമെയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഷകൾക്കകട്ടി നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള വിചാരങ്ങളുടെ മരംശം മേൽക്കു പുറത്തേക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യമുള്ളൂ. ശേഷമുള്ള അംശത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ശരിയായ ശബ്ദങ്ങൾ ഒരു അർത്ഥം കാണുന്നതല്ല. അതുതന്നെയാണ് ചിന്ത. അസാധ്യമായി ഭോവിച്ചിരിക്കുന്ന ചില സമയങ്ങളിൽ ചില നേപ്പാൾ മുഖത്തു പലവിധ സ്പോടങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും കൈകാലുകളെക്കൊണ്ടു പലവിധം ആംഗ്യങ്ങളെ കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. പരമാർത്ഥത്തിൽ അവർ വാക്കിന്നു ഗോചരമല്ലാത്ത ചിന്തവികാരങ്ങളെ ആ വക ഉപാധങ്ങളിലൊന്നു പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാകുന്നു. നാടത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ഹല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള പക്ഷം നമ്മുടെ അനുഭവത്തിലുള്ള വിവിധവൃത്തികളെ ന

പ്രപഞ്ചം പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരുമായ വിദ്വാന്മാരാണ് ഈ തത്ത്വത്തെ യഥാർത്ഥമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ വാക്കുകളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്തതായ നമ്മുടെ തന്മയം വിചാരങ്ങളുടെയും മനോരമ ചിന്തവികാരങ്ങളുടെയും ഭാഷാസമഗ്രമായിട്ടുള്ള സംഗീതമിരിക്കുന്നത്. സപരങ്ങളുടെ പല വിദ്യാഭ്യാസങ്ങളിലൊന്നു രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചിന്താമന്ദമുള്ള പലവിധ രാഗങ്ങളും നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള അതിസൂക്ഷ്മമായും തമ്മിൽ കൂടിപ്പിണങ്ങുന്ന കടക്കുന്നതായുള്ള വിവിധചിന്താവികാരങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഒരു ഭാഷയായിട്ടു നില്ക്കുന്നു. ചില രാഗങ്ങൾ ചില പ്രത്യേകമനോവികാരങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായും വേറെ ചില രാഗങ്ങൾ കൂടിപ്പിണങ്ങുന്ന മിശ്രമായിരിക്കുന്ന ചില മനോവികാരങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കുന്നു. യോഗശാസ്ത്രം, അജ്ഞാനശാസ്ത്രം, സംഗീതശാസ്ത്രം ഈ മൂന്നിന്മേലും സ്വതന്ത്രമായി നല്ലപണ്ണികളെ പഴയൊരോരുത്തർ പഠിക്കുന്ന തത്ത്വത്തെ യഥാർത്ഥമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അങ്ങിനെയുള്ള മഹാത്മാക്കൾ അപാരമായ ബുദ്ധിശക്തികളാണെന്ന് നമ്മുടെ സംഗീത അനുഭവവ്യമായിട്ടുള്ള ഔഷ്ണിയ പ്രാപിപ്പാനിടയായത്. സംഗീതത്തിൽ ഈ എഴുത്തുകാരനുള്ള 'അതിഭാതു'നിമിത്തം പ്രകൃതം വിട്ടു കറച്ചു കടന്നുപോയോ എന്നു ശങ്കിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ അത്രമാത്രം പ്രാതിപ്യാതവർ അങ്ങളുടെ ഔഷ്ണിയിൽ കുറുകുമായി തോന്നപ്പെടുന്ന ചേലകൾക്ക് ഈ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു മേൽപ്പു തരമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പിന്നെ, ബ്രഹ്മപ്രതിപാദകമായ വേദാന്തദിശാ ബ്രഹ്മാളഭമാണ് ഈശ്വരതത്ത്വത്തെയും പ്രകൃതികാര്യമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും ജീവജാലത്തെയും അറിയുന്ന സർവ്വപ്രാപിയാരും സർവ്വകർത്താവും സർവ്വജ്ഞാനായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരനാണെന്ന് അനുഷ്ഠാനിരൂപണ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഇത്തരക്കുള്ള നമ്മെ സർവ്വപ്രകാശന പവശിപ്പിക്കുന്നത് എന്നു

മനുഷ്ഠിയാക്കി ജീവശേഷമെത്രാത്ത അനുഭവിച്ച് ചില ഹോ
 നാർ കൃതാർത്ഥമായിത്തീരുന്നു. എങ്കിലും വേദകമായി സുഭിന്ധ
 പരിണമിപ്പിച്ചത് അതിന്റെ അത്യന്തമേലത്തെ നഷ്ടമാക്കിത്തീ
 രുന്നത് ദൈവശാസ്ത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുകളുള്ള പരമപ്രയത്നമാണ്. അതാണ് സ
 കലപ്രാണികളുടെയും പരമപ്രയത്നമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ പറയു
 ന്നതായാൽ, ലോകത്തിൽ എന്തെല്ലാം ശാസ്ത്രങ്ങളുണ്ടെന്ന്, ആ
 വക ശാസ്ത്രങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിച്ച് എന്തെല്ലാം കലാവിദ്യകളാ
 ളെന്ന്, ആ വക വിദ്യകളുടെ ഫലമായിട്ട് എന്തെല്ലാം അത്ഭുത
 പദാത്മങ്ങളാണ് മനുഷ്യർ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത് അവയെല്ലാം വേർതിരി
 ഈ ചെറിയ അദ്ധ്യായത്തിലൊന്നതും അവിശ്വസ്യമായിത്തീർന്നി
 യിരിക്കുന്നതായ ബുദ്ധി എന്ന ശക്തിവിശേഷത്തിന്റെ വ്യക്തി
 മാത്രമാകുന്നു.

അതിനാൽ, 'ലോകത്തിൽ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയോളം അത്ഭുതകര
 മാകിട്ടും ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടും ചേരെ യാതൊന്നുമില്ല. മനുഷ്യനിൽ അ
 ന്നതുകൊണ്ടുള്ള അത്ഭുതകരമായിട്ടും ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടും മനുഷ്യ
 എന്നിങ്ങനെ ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ആദ്യ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള
 ആ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്റെ വാക്ക് ഒറ്റനോട്ടം അത്ഭുതമായിത്തീ
 രുന്നതിരിക്കണമെന്നു നമുക്ക് ഇപ്പോൾ സ്പഷ്ടമായി ചെറുക്കുന്നു
 ണ്ട്.

മനുഷ്യന്റെ അനുഭവങ്ങളെയാണ് ഇത്രയും മഹത്വമായിരിക്കു
 ന്നു ശക്തിയുണ്ടെങ്കിലും അതു കൂടുതൽമാത്രമേ വികാസത്തെ പ്രാ
 പിടിക്കുള്ളൂ. ഒരു ശിശുവിന്റെ കരച്ചലൊന്നോളമേയുള്ളൂ. കൂടു
 ണ പൂർണ്ണ മനുഷ്യവനായതിൽ എപ്രകാരമാണ് പരമപ്രയത്നം പ്രാ
 പിടിക്കുന്നത് അപ്രകാരമെന്ന അതിന്റെ അനുഭവങ്ങളും അതാ
 തപണ്ഡിതന്മാരുപയോഗിച്ചുള്ള വിവിധസംസ്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൂടു
 ണ വളർന്ന് ഒട്ടേറെ അതിന്റെ (അനുഭവങ്ങളെത്തന്നെ) യെതവ
 നാപണ്ഡിതൻ ഒരു പൂർണ്ണവികാസത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഇവിടെ

[illegible]

വാൻ അന്ധകരണം ബാല്യമുളകളെന്ന അതതു പ്രായത്തെ അനുസരിച്ചു നല്ലപാതയ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും അതിന്നു ചേർന്നിട്ടു അപൻ തത്തൽ കാലങ്ങളിൽ പല വിധത്തിലും ഭേദിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നും എളുപ്പത്തിൽ നമുക്ക് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. അതല്ലാതെ 'ഭരണി വസം ചെളിച്ചാരുചത്' എണ്ണിനെ നോക്കിയപ്പോൾ ഞാനങ്ങോട്ടു മിടുമിട്ടെന്നായി' എന്നുള്ള അവസ്ഥ തീരെ അസംബ്രമാകുന്നു. ഇന്നുവെ ബാലനായിരുന്നവൻ ഇന്നുള്ള യുവാവാവുക എന്നത് എത്രത്തോളം അസാധ്യമാണെന്നു അത്രത്തോളം അസംബ്രമാകുന്നു. എന്നാൽ 'കലാപരണാഭ്യവയവഞ്ചോടു കൂടിയിരിക്കുന്ന സ്ഥൂലശരീരം ശൈശവമുതൽ ക്രമേണ വളന്നു മൊയനത്തിൽ പൂർണ്ണമായ പ്രാപിക്കുന്നതുചോദ്യമെന്നു അന്ധകരണവും സ്വഭാവന വികാസത്തെ പ്രാപിക്കുകയില്ലേയോ' ചോദിക്കുന്ന അന്ധകരണസംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി ഇത്ര നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പ്രയോജനം? എന്നൊരു ചോദ്യപക്ഷം ഒന്നു ചോദിക്കാം. സ്ഥൂലഭാരമുള്ളവനും കൈകളുതന്നെ അതിന്നു സാധാരണം പാവാവുന്നതാണ്. ഒരു അഗ്രവരണ വിദഗ്ദ്ധനെക്കാടു കൂടിയ രക്ഷാകർത്താവിന്റെ കീഴിൽ വളർത്താതെ യഥാർത്ഥം ചേച്ചിക്കുന്നതിന്ന് അനുവദിക്കുന്നതവളിൽ അവൻ നാനാവിധമുഷ്ണങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു, അന്റാ ഹൈഡ്രിതിക്ക് അമോശ്യമാകുന്നവിധത്തിൽ പല പ്രകാരമേ ചേച്ചിച്ചു, തന്നിരിക്കും പലവിധ രോഗങ്ങളും പിടിച്ചെടുത്തു, ഒടുക്കം മഹാദുഃഖിതനായിത്തീരുകയുണ്ടോ പതിവ്, അപന്റെ ജീവിതം നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അപ്രകാരംതന്നെ അസംസ്കൃതമായ ബുദ്ധിയും പ്രാമേണമുള്ളവരിലായിത്തീരുന്നതാണ് എളുപ്പം. നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമായി അ ചില കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു രണ്ടിലും വ്യത്യസ്തങ്ങളിലെന്നില്ല. ഈ സംഗതികളെത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്ന് അപരങ്ങളായ വൃദ്ധങ്ങളെ നമുക്കു ഉപയോഗമായി എടുക്കാം. അവ

വധി ശാഖകളോടും ഉപശാഖകളോടും ഇലകളോടും കായകളോടും കൂടിയ വലിയ ഒരു പേരാൽവൃക്ഷമായിത്തീർന്നതിനുള്ള ശക്തി അതിന്റെ അതിസൂക്ഷ്മമായ ഒരു ബീജത്തിനാണെങ്കിലും അതു വളരെ കാലാനുഭവം മന്ത്രമേ ആ അവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നുള്ളൂ. വിത്തു മുളച്ചു തയ്യാറായിത്തീർന്ന ശേഷമുള്ള അതിന്റെ ഇളം പ്രായത്തിൽ പലവിധ സൂക്ഷ്മരൂപം ചെയ്തിന്റെ ശേഷമേ അത് ഒരു വലിയ വൃക്ഷമായിത്തീർന്ന് അനേകം പ്രാണികൾക്കു നാനാ പ്രകാരമുള്ള രക്ഷയെ ചെയ്യുന്നതായി മാറിക്കൊള്ളൂ. അതുപോലെതന്നെ മനുഷ്യന്റെ അനുഭവജീവനത്തിൽ, ഈ ലോകത്തിന്റെ ആദിഭാഗങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം, അനേകം അചിന്ത്യശക്തികൾ വാസനാതുപേണ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ പ്രകാശിച്ചു പൂർണ്ണവികാസത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആദികാലം മുതൽക്കു അനുഭവജീവനത്തെ പേണ്ടപോലെ പോയിപ്പിച്ചു വളർത്തിക്കൊണ്ടു പരേതമാകുന്നു. ആനന്ദമായിട്ടു ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന വാസനകൾ വികസിച്ചു പ്രകാശിക്കുന്നതു യോഗ്യമായിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ ഗ്രാമണകൊണ്ടാണ്. വിഷയഗ്രഹണം ശൈശവദിനങ്ങളുപയുജ്ജനരൂപമായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതൊരു പാഠ്യംകൊണ്ടാണ് ശൈശവം, ബാല്യം മുതലായ അവസ്ഥകളിൽ അതതു പ്രായത്തിനു യോഗ്യമായുള്ള വിഷയങ്ങളെ കട്ടികളെ കൊണ്ടു ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നത്, യാതൊരു പാഠ്യംകൊണ്ടാണ് അപ്രകാരമുള്ള വിഷയഗ്രഹണത്തിൽ കട്ടികൾക്കു സാന്നദ്ധ്യവും ഉത്സാഹവും വളർച്ചയും, യാതൊരു പാഠ്യംകൊണ്ടാണ് (കട്ടികളുടെ ബുദ്ധിശക്തി വികസിച്ചു വരുമ്പോൾ) തത്ത്വവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള അനന്തരഭാവനയായി കട്ടികൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്, യാതൊരു പാഠ്യംകൊണ്ടാണ് (അനുഭവജീവനം പൂർണ്ണവികാസത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ) അവർ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച് അനുഭവശീലം ഇ

മേലത്തെ ഗോപരമോകാർത്തന്തായ തത്ത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്, യാതൊരുപാതാമുണ്ടെന്നുവെന്ന് ലോകത്തിലുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും സ്വഭാവത്തോടുണ്ടാകുന്നതിന്നു യോഗ്യതയിൽ സ്വതഃ പോയുള്ള ജിജ്ഞാസയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സിദ്ധിക്കുന്നത് അതാണ്. ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളും സ്വഭാവത്തിന്നു തോന്നിക്കുന്നതായുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം. അങ്ങിനെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം എന്തെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായി കാണുന്നുവോ അവതാണ് ഏതാനും പരിശീലനത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവർ. കൈകൾ, ബാഹ്യം മുതലായ അവസ്ഥകളിൽ അനുഭവിക്കുന്നതിന്റെ അവസ്ഥ എപ്രകാരമാണ് എന്നു വളരെ മനസ്സിൽ തന്നെ പരിശോധിച്ചിരിക്കുന്നവരും കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവത്തെ നല്ലവണ്ണമറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരും അവരുടെ വിവിധചേഷ്ടകളിൽ ഭ്രമലബ്ധമിട്ടുള്ളവരും പലപ്രകാരത്തിൽ പലപ്പോഴും അവരായിട്ടു സഹവസിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായ വിചാരിച്ചാണ് ബാലന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ പഠനവിധി ഉപായങ്ങളും എന്തെല്ലാത്തീട്ടുള്ളത്. കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള കടങ്കഥ അവല്ലതിൽ തോൽക്കുമ്പോഴുക എന്ന സമ്പ്രദായം മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്ദേശത്തിന് ഏതാനും സഹായമായി വേർതിരിയുന്ന ഉപായങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. കുട്ടികൾ സംഭവിക്കുന്നതായി 'ജ്ഞാനോന്നാമു' 'അജ്ഞാനോന്നാമു', 'അജ്ഞാനിനാണെന്നായിരിക്കുന്നത്' എന്നും മറ്റുള്ള ചേർത്തുണ്ടാക്കുകയോണ്ടു മോശ്ശി അജ്ഞാനം ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു നമുക്കല്ലാവർഷം അനുഭവമുള്ള കടം സംഭവിക്കുന്നതല്ല. അവരുടെ അപ്രകാരമുള്ള ചില ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ വളരെ സൗജന്യമുള്ളവയാണെന്നു കിട്ടും മൂലമനുഭവിക്കുന്ന മോശ്ശിതാക്കന്മാർക്കു തല്ലാലം അവയ്ക്കു സമാധാനം പരമമായാൻ സാധിച്ചില്ല എങ്കിൽ അങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നതു കുട്ടികളുടെ ദുസ്സാമർത്ഥ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായി വിചാരിച്ചു അവരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരായിട്ട് കുട്ടികളുടെ ഒരു സ്വഭാവത്തെ ദുസ്സാമർത്ഥ്യം

തന്ത്രമായി ഗണിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഏതെന്നാൽ, ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സകല പദാർത്ഥങ്ങളും അവയുടെ പുനരുത്പാദനം ആ വക പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സ്വഭാവപരമായതാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവയുടെ അന്തർഭാഗങ്ങളിൽ സാമ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആ തിരഞ്ഞെടുക്കലിന് നാം മേൽക്കടമക്ക് വേർതിട്ടിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യമേ അവയുടെ ആലോചനാശക്തി വർദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ; എന്തെന്നാൽ (പ്രാജമാർക്കിസം) പ്രപഞ്ചമാസകലം തന്നെയാണത്രെ പാഠപുസ്തകമാണെന്ന് അവയുടെ വിചാരിക്കാറുള്ളതല്ല; എന്നാൽ ആദ്യമേ പ്രകൃതിയിലുള്ള ആതിഥാസ്ത്രയമായ വിവിധതയെപ്പറ്റിയും അവയുടെ ബുദ്ധിമുട്ട് ഗോചരമായി ഭവിക്കുകയുണ്ടാകും. ലോകവിശ്വരൂപമായ മിക്ക പദാസ്ത്രങ്ങളും ഇവ തന്നെയാണത്രെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മതാചാര്യന്മാരുടെ രക്ഷയിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളവരാകുന്നു.

കേവലം താല്പനാദിശിക്ഷകളെ ഭയപ്പെട്ടിട്ട് മാത്രം കുട്ടികൾ ഗ്രഹിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ അവയുടെ ഉള്ളിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതല്ല. അവർ അവയെ കൂണത്തിൽ മറക്കുന്നു; അവയെപ്പറ്റി അവർ പിന്നീട് ആലോചിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ നിർവ്വന്ധം കൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കുന്ന മിക്ക വിഷയങ്ങളും ഇളപ്രായത്തിലിരിക്കുന്ന അവരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെത്തുല്പാദിപ്പിക്കുവാനല്ല എന്നുള്ളതിൽ അർത്ഥവത്തായതാണെന്നുള്ളതായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഏതൊരു വിഷയങ്ങളാണ് അവയുടെ ബുദ്ധിമുട്ട് ഗോചരമായും അതുപോലെയാക്കിത്തന്ന അവയുടെ രാധകരമായും ഭവിക്കുന്നത്, യാതൊരു വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് അവർ വാസ്തവസാധനമാക്കിട്ടുള്ളി വീണ്ടും ചിന്തിക്കുന്നത് അവ അവരുടെ അന്തർഭാഗങ്ങളിൽ ഉറച്ചുകിടക്കുന്നതാണ്. അവയെ അവർ തങ്ങളുടെ ആലോചനാശക്തിയെ വിഷയമാക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെ അന്തർഭാഗമായി അന്തരം പുറിയ തന്നെത്തള്ളി പിന്നീട് അവർതന്നെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു.

തോൽകഥപരമകൃഷ്ണ എന്നു സമ്പ്രദായം മു.പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള കാൽക്കളെ നിറവേറുന്നവയിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഒരേപ്രായത്തിലുള്ള കുട്ടികൾ തമ്മിൽ ഓരോ കടകഥകൾ പറഞ്ഞു ചിലർ തോല്പുക, ചിലർ ജയിക്കുക എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ബേതകതന്നെ അവരുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഉത്സാഹമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതേകാരണത്താൽ തന്നെ താത് അവരുടെ ആശ്വാചന്ദരകരിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു നല്ല സ്ഥാധാരയും ഭവിക്കുന്നു. അതിന്നും പുറമെ, കടകഥകൾ പറഞ്ഞു ശീലിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ലോകത്തിലുള്ള നാനാവിധ പദാർത്ഥങ്ങളെയും പല വിധത്തിലും വിഭാഗിക്കുന്നതിന്നുള്ള ബുദ്ധിശക്തി കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു സാമന്യമായിട്ടുള്ള ധർമ്മങ്ങൾ ഏവയെന്നെന്നും അതാതിന്നു വിശദമായിട്ടുള്ള ധർമ്മങ്ങൾ എവയെന്നെന്നും അവർ അതുകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കുവാനിടവരുന്നതാണ്. ചില പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു മറ്റു ചിലതിന്നും തമ്മിൽ ഏതതു ധർമ്മങ്ങളുണ്ടെന്നാണ് സമഗ്രമുള്ളതെന്നും ചിലതു മറ്റൊന്നിൽനിന്നു എത്രതൂല്യമുള്ളതെങ്കിലും വ്യത്യാസമില്ലാത്തതെന്നതെന്നും മറ്റുമുള്ള തത്ത്വങ്ങളും അവർ അതുകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയുടെ ശാസ്ത്രവിഷയമായുള്ള പരിണാമത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ചുരുക്കുപ്രകാരമാണെന്നതു വാദമഹിതമായ സംഗതിയാണല്ലോ. 'വാഗ്ദി പാലുകൊണ്ടു നാടെല്ലാം കല്യാണം' (=ചന്ദ്രൻ) എന്നും 'ഏറ്റുക്കല്ലിയിൽ ഞാറപ്പഴം' (=കണ്ണിന്റെ കൃഷ്ണമണി) എന്നും മറ്റുമുള്ള കടകഥകൾ ഏതു ബുദ്ധിക്ക് ശോചനയായി ഭവിച്ചുവോ ആ ബുദ്ധി യഥാക്രമം വികസനത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു കാലദേശോദ്യവസ്ഥകൾക്കനുസൃതമായിരിക്കുന്നത് അതുകാലിദാസന്റെ ബുദ്ധിക്ക് തുല്യമായിത്തീരുകയാൽ ഒരു പ്രയത്നവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇങ്ങിനെ കൂടാതെ കഥകളെയും പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ, ശാസ്ത്രവിഷയമായിട്ടുള്ള അതേകഥ തത്ത്വങ്ങളും മറ്റു പലതും അവയിൽ

ബിജുപേണ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള കടങ്കഥകളെ പാഠ്യവും അവയെ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ എതുസ്ഥാപനാർ തല്പരന്മാരാകുന്നുവോ, എവർ ആവക വിഷയങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ ചൊല്ലാമതിവിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടെ പരിഗണിപ്പിക്കുകയും അവയ്ക്കുള്ള അതിസാമാന്യമായ ചില തത്ത്വങ്ങൾ കണ്ടു നസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, അവർക്കു ലോകത്തിൽ മനുഷ്യർ അറിവിനേയും മാനുഷതാധാരത്തേയും കൊടുക്കുന്നതായിട്ടും സമതോഷത്തേയും ആനന്ദത്തേയും കൊടുക്കുന്നതായിട്ടും കാലക്രമം ആത്മാവഹിതമായിത്തീരുന്നതിന്നു പലവിധ സൗകര്യങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്നു മേതുവായിട്ടും എന്തെല്ലാം ശാസ്ത്രങ്ങളും കലാവിദ്യകളുമാണുള്ളത്, അവയിൽ ചിലതിലെ ബിംബം നെറുപുണ്ണം സ്ഥാപിച്ചു കേമന്മാരാകുന്നതിന്നും മനുഷ്യർക്കുള്ള അറിവ്ക്കു്റെ ആകത്തുകയിൽ തങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യമായി കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിന്നു് ഒരനുപേക്ഷിലും പുതിയതായി കണ്ടുപിടിച്ചാൻ തന്നു വരുന്നതിന്നും എളുപ്പമാകുന്നു എന്നത് കുറച്ചൊലോചിച്ചുവോക്കിയാൽ മാനുഷ്യരായി ഭവിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാകുന്നു.

200-ഇന്ത്യാ ചർ. ശ്രം.

മംഗളാദായം 2-ാം വാളിനും 2-ാം ലക്ഷത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ 'ചരിത്രം' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു ലേഖനമെഴുതിട്ടുള്ളത് വായനക്കാർക്കു്റെ അല്ലോ. അതിൽ, ചരിത്രമെന്നുവെച്ചാലെന്തെന്നെന്നും ചരിത്രത്തിൽ എന്തെല്ലാം വിഷയങ്ങളുണ്ടെന്ന് പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതെന്നും അവയുടെ അടാനും ഇന്നുള്ളവയുടെ കാര്യമേഖലയിന്നു് എപ്രകാരമു്റെ പ്രയോജനകരമായിത്തീരുന്നതെന്നും മറ്റും സാമാന്യരനു നിരൂപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവി ഇപ്പോൾ 'ഇന്ത്യാ

ചരിത്രം' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി കേരളത്തിൽ നിരവധി കലാകാരന്മാർ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഹിമവത്സരപഞ്ചനമുള്ള പ്രദേശത്തിന്നു പണ്ടു മേന്മവെ
ന്നു എന്നായിരുന്നു പേര്. എന്നാൽ ആധുനികന്മാർ അതി
ന്നു 'ഇന്ത്യാ എന്നാണ്' പേർ പറയുന്നത്. ഈ പ്രദേശത്തുള്ള മു
ഖ്യ നിവാസികൾ ഹിന്ദുക്കളാകുന്നു. പണ്ടു ഹിന്ദുക്കൾ അത്യു
ന്നതാശിഷ്ടമെന്നു പ്രാപിച്ചിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ അന്നു ഇ മേന്മക്കാർ
അനേകം ദൈവദികഗ്രന്ഥങ്ങളെ എഴുതിട്ടുള്ളതായി നമുക്കുണ്ടാ
യത്. പിന്നെ ധർമ്മശാസ്ത്രം, ആത്മശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം, ആ
യുധശാസ്ത്രം, ശില്പശാസ്ത്രം, സംഗീതശാസ്ത്രം, ആത്മപ്രതിപാദകമാ
യ ശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പലപല ശാസ്ത്രങ്ങളെ സംബന്ധി
ച്ചും കാല്പനാടകാലക്കാലം സാഹിത്യവിഷയങ്ങളെ സംബന്ധി
ച്ചും അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇന്ത്യയിൽ പലപല വിഷയം ജനപ്ര
കാരകം വിധത്തിൽ അവർ എഴുതിട്ടുള്ള കഥയും നമുക്കറിയാം. എ
ന്നാൽ അതൽകാലമേതോപസമയകളെ അനുസരിച്ചു വഴിപ്പാ
തിട്ടുള്ള രാജഭരണസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയും ജനകീയമായ ആചാര
വിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവരുടെ കാലമേതോപസമ്പ്രദായത്തെപ്പ
റ്റിയും അവരുടെ ഇടയിലുള്ള വിവിധവ്യവസായങ്ങളെപ്പറ്റിയും
മറ്റും വിവരിക്കുന്നതായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ആരമഭിക്കും എഴുതിട്ടുള്ളതാ
യി നമുക്കറിവില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു കേൾവിയുണ്ടില്ല. 'പണ്ടുണ്ടായി
രുന്നിരിക്കാം അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നശിച്ചുപോയ കൂടുതൽ അ
വയും നശിച്ചുപോയി എന്നു വിചാരിക്കരുതേ? എന്നു രേഖിപ്പാ
നും വഴിയില്ല. എന്തെന്നാൽ അങ്ങിനെ ഒരു സമ്പ്രദായം പണ്ടു
ണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ മാതിരി ഒരു ഗ്രന്ഥമെങ്കിലും ഇപ്പോൾ
രേഖിക്കാതിരിപ്പാൻ വഴിയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ
പ്പറ്റിയ ഒരു സൂചന അന്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാമായിരുന്നു. അ
തു കാണാറില്ല. അതുവെല്ലാക്കൽ അങ്ങിനെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാ

തിരു ന കഥ പരമ്പരയായിട്ടു പറഞ്ഞുവരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനെ ഒരു കേൾവിയും ഇല്ല എന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞുവരട്ടേ. അതാനുഭവമില്ലെങ്കിലും ചരിത്രമഴമുതുക എന്ന സമ്പ്രദായം പണ്ടുള്ള ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ സന്താനങ്ങളായ ആധുനികവിന്ദുക്കൾക്ക് അതിന്റെ വാസ്തവ കാര്യമുണ്ടാവാൻ സാധ്യമല്ല. അത് അശേഷം കാണുന്നില്ല എന്നതു പ്രസിദ്ധമാണ്; എങ്കിലും വായനക്കാർക്ക് അത്ക്കൊരു രോഷമുണ്ടാകുന്നതിന്നുപോലും ഈ ലേഖകന്റെ ഉദ്ദേശ്യമില്ല. എഴുത്തു പാഠം കറച്ചുകാലത്തിനു മുമ്പു മഹാജാതയത്തിൽ 'പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ' എന്ന പേരുവെച്ച് ഒരു ലേഖനത്തെ കണ്ടായി വായനക്കാർ കാണുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. അതിൽ ഒരോ സഹോദരനുമായി പാഞ്ഞുവരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന നിലയിലല്ല ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ മേൽപ്പറഞ്ഞ എഴുതിട്ടുള്ളതെന്നും ആധികാരികതയോടുകൂടി നാമോരാജന്മാരുടെ അധീനത്തിൽ ഇന്നിന്നു തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്' എന്നുപോലും കണ്ടുവന്നു. അതിനാൽ അവയ്ക്ക് പാഠ്യഗ്രന്ഥങ്ങളായി നോക്കേണ്ടതല്ല. വിശ്വാസിക്കേണ്ടതെന്നില്ല എന്നും എങ്കിലും അവയെക്കൊണ്ട് ഒരു മുമ്പു പ്രയോജനം മാറാൻ കഴിയില്ലെന്നു കാണുന്ന മുമ്പത്തെ നിമിഷം പാടില്ലെന്നും ഉള്ള അർത്ഥത്തിൽ ഒരുമുദ്രാവിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സ്മരിക്കേണ്ടത് മേൽപറഞ്ഞവയെ നോക്കുന്ന ഒരു മാറ്റം ക. പത്രാധിപർക്ക് അതിന്നു മറുപടിയായി ഒരു ലേഖനം അയക്കുകയുണ്ടായി. അതിലെ സാരം, പത്രാധിപർക്കുനിന്നു അർത്ഥമില്ലാത്ത, ഇത്രയൊക്കണം. "പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ" എന്നുപറയുന്ന ഒരു വാചിപ്പുസ്തകം. ഒരു ലേഖകൻ അതിൽ അതാത് ഭാഗങ്ങൾ എഴുതുകയും ചെയ്തു. കവിതകൾ എഴുതുന്നില്ല. കവിതകൾ എഴുതുന്നില്ല. കവിതകൾ എഴുതുന്നില്ല.

നാട്ടുകൂടി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുഴുവൻ കാൽപ്പില്ല). അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയം ഇങ്ങിനെയായിരിക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഈ ലേഖകൻ ധിക്കരിക്കുകയാണ് ആ മഹാൻ ആദ്യത്തെ ധരിച്ചുവരായി. (ആ ലേഖനം മനസ്സിൽ വായിച്ചാൽ ബാക്കി ആകെക്കിടയും അങ്ങിനെ ഒരു രമിപ്രായത്തിനിടയുണ്ടോ എന്നു സംശയമുണ്ട്). അതുകൊണ്ട് അതിനെ മണ്ഡിച്ച് ഈ ലേഖകനെ ഒരു കലാശൽ കൂട്ടണം എന്ന ഉദ്ദേശത്തിനുമുമ്പായിരിക്കണം അദ്ദേഹം അയച്ചത് എന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ കവിതയെപ്പോലുള്ള ത്വണ്ടിയില്ല എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിഷേധം ഈ ലേഖകന് ഒരു തോൽവിയായിത്തീരുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്ന് ആലോചിച്ചിട്ട് ഇനിയും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

മുൻ കാണിച്ചത് ഒരു പ്രത്യേക സംഗതിയാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. ഇതാദേശീയന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സ്വഭാവജ്ഞാനം അശേഷമില്ലാത്ത ഹിന്ദുക്കളുടെ എല്ലാവരുടേയും കഥ ഈ മാതൃക തന്നെയാകുന്നു. ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സ്വഭാവജ്ഞാനം നിശ്ചയമില്ല; പ്രതിപ്രേക്ഷകങ്ങളായ സകലരും അഞ്ചുപ്രതി എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ കണ്ണടച്ച വിശ്വാസിക്കാത്തതാൽ പാപമുണ്ട് എന്നുള്ള വിശ്വാസം പരമ്പരയായി ദൃഢമായിട്ടുറപ്പുചിടുകയുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ പിന്നെ മുൻപാഞ്ഞപ്രകാരമല്ലാത്ത വരുവാൻ താമിപ്പില്ല. അതിനാൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കു ചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ വാസന കാണാൻ എന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളുടെ ജ്ഞാനമില്ലെന്നു കരുതുന്നത് സത്യം എന്നായിരിക്കും ഇനിയത്തെ ചോദ്യം. അതിന്നു സമാധാനമുണ്ട് ഇനി പാവപ്പെട്ടുള്ളത്.

വളരെ പുരാതനമായ കാലത്തുതന്നെ ഇന്ത്യക്കാർ ഉപകരണശീലന്മാർക്കു ഹിന്ദുക്കൾക്കു തന്നെ അക്ക വിധത്തിൽ അതിരവു

ഉന്നതായസ്ഥാനം പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെന്നും അത് അന്യരാജ്യക്കാർ അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിൽ നിന്നു കരകേരളത്തിന്നു വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള കഥ ലോകപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. പണ്ടുള്ള പണ്ടുതന്നെ ഇന്ത്യാരാജ്യം ആത്മപ്രതിപാദകമായ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഇരിപ്പിടമാണ് എന്നുള്ള പ്രാദിദ്ധിയാകയാൽ അതു നേർച്ചയ്ക്ക് ആവശ്യപരമായും അലങ്കാരവിഷയമായുമുള്ള മാരോപഭാഷ്മങ്ങളെ കരകേരളം പ്രയോഗിച്ചുണ്ടാക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ ഇതവയമാണ് അനൗചിത്യം ആശ്ചര്യത്തെയും ജനിപ്പിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. അതു നിമിത്തം ഏഷ്യതാലമത്തിലും യൂറോപ്പ് താലമത്തിലുമുള്ള ഭിക്ഷ രാജ്യമാകത്തം ഇന്ത്യാക്കാരായി കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ത്യാക്കാരുടെ ഉൽകൃഷ്ട ദൈവിക ഗുണങ്ങളും അതപശാസ്ത്രങ്ങളും ജ്യോതിഷാസ്ത്രവും ശിക്ഷാശാസ്ത്രവും എന്നൊക്കെ അതാകാ ശാസ്ത്രങ്ങളും കലാവിദ്യകളും മാത്രമല്ല അക്കാലങ്ങളിൽ അന്യതാലമകാരത്തിൽ മുങ്ങിക്കടന്നിരുന്ന ഇന്ത്യയെ ശീയന്മാരെ ഇടത്താട്ടാകയിച്ചത്. അതിന്നുള്ള ഒരു പ്രധാനകാരണം ഇന്ത്യയിലെ അനേകതലധരപ്പച്ചിയാകുന്നു. അനേകതലപ്പട്ടം തൊട്ടു കൂടിയിരുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ധനത്തെ അപഹരിക്കുന്നതെന്നു ആരാഞ്ഞാട്ടു കൂടി വളരെ കാരണവരുള്ള ഭാരത രാജ്യക്കാർ പലപ്പോഴായി അതിന്നു ആക്രമിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അവരെ വെട്ടിപ്പാടി എറിഞ്ഞ് കൊടിക്കുന്നതിന്നു ശക്തി ഇന്ത്യാക്കാർ സംഗതിമാർക്ക് ലഭിക്കാതെയും വന്നു. അതിന്നാൽ ഫലമാണ് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ഏറാഴ് വോപനിയമായ അധസ്ഥ. ഇവക കഥകളെല്ലാം നമുക്കു ലഭിക്കാൻ തരമായതുതന്നെ പണ്ട് ഇന്ത്യാക്കാരിൽ ഏകപാദനായിരുന്ന അന്യരാജ്യക്കാരുടെ ചരിത്രഗുണമെന്തെല്ലാം വന്നാൽ ഇനി ഇപ്പോഴത്തെ ലോകസ്ഥിതി നോക്കുക. ഭാരത രാജ്യക്കാർ ധനചൂഷികമാണെന്നു വിദ്വാൻമാരികളാണെന്നു മറ്റൊരു പ്രധാനപാദമുള്ള സാമൂഹികമാണെന്നു ഉന്നതിയായ പ്രാപി

ചിട്ടയുള്ളതിനെ നാം കണ്ണു തുറന്നു ചూരും നോക്കിക്കൊണ്ടെന്നാൽ നാം ഇപ്പോൾ അവരോടൊരം എത്രതന്നെ താനെ സ്ഥിതിയിലാണ് കിടക്കുന്നത് എന്നുള്ളതു പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുറപ്പായിത്തീർന്നു. ഈ സംഗതി മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ, അത്രയും ഉയർന്ന അവസ്ഥയിലിരുന്നിരുന്ന നാം ഇത്ര മോശസ്ഥിതിയിൽ വരുവാനുള്ള കാരണങ്ങളെന്താണ് എന്നൊരു ജിജ്ഞാസ മിക്ക വായനക്കാരിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടുണ്ട്. അതു മേലേയും സ്വഭാവവും ഉണ്ടാകുന്നുമുണ്ടെന്നു. എന്നതെന്നാൽ ചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളുടെ ജിജ്ഞാസയുള്ള സ്വഭാവം ആകുന്നു. ആ വഴിയ്ക്കു നിരന്തരമായ ഒരു ലോചനചെയ്യും അതിനെ അനുസരിച്ച് ഒരോ പ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് അത്രാണുതന്നെ പരിശ്രമത്തെ ചെയ്യും ഉണ്ടാകേണ്ട ഫലമാണ് ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ. അതു്കൊണ്ടുള്ള സാക്ഷാൽ പ്രയത്നം ഇവിടും പറയുക കഴിഞ്ഞിട്ടു. ഇവിടെ അതിനെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുക.

ഇന്ത്യാക്കാരായ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ഒരു കാലത്തു ഭൂപ്രാകടനിലുള്ള സമഗ്ര രാജ്യങ്ങളോടു ബന്ധമുള്ളതെന്നു കേൾക്കുന്നതും വിധത്തിൽ ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെന്നു സംഗതി ഓരോ പ്രസ്താവിച്ചുവെല്ലാം. എന്നാൽ ചരിത്രസംബന്ധമായിട്ടുതർച്ചിച്ചാൽ ചെയ്യുമ്പോൾ 'പൂർവ്വന്മാർ' എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രം നമ്മുടെ തുല്യപ്പെടുവാൻ പാടില്ല. എന്നെന്നാൽ 'പൂർവ്വന്മാർ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, പിന്നാക്കം നമ്മുടെ ബുദ്ധിയിൽ ഗോചരമാകുന്ന ഭൂതകാലം മുതൽ നമ്മുടെ മുതൽക്കുതന്നെ വരേണ്ടതുപോലായതെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കാം. അതിനാൽ നാം ഈ രീതിയിൽ അർത്ഥവിശ്വാസം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇന്ത്യയിലുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കാരെയും കൂട്ടി ഒരു സമുദായമാക്കിപ്പോയത് അതിനെ ഒരു പുരുഷനാക്കി കല്പിക്കണം. *

* ഈ രീതിയിൽ അർത്ഥവിശ്വാസം ചെയ്യുവാൻ പറ്റാത്തതും അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നാൽ മാത്രമേ അതിൽ ചെറുതായൊരു ഭാഗം മാത്രം ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായിത്തീരൂ എന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

അതിൽ അനേകം ഉൾപിരിയോടുകൂടി കിടക്കുന്ന സമുദായങ്ങളെ ഒരു പുരുഷന്റെ അംഗങ്ങളായും കല്പിക്കണം. അതിന്റെ ശേഷം ഏറ്റവും വ്യക്തമായ കാര്യം മുമ്പാകെ ഇത്തരമുള്ള ഒരു പുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കുകയാണ്. ഇതിൽ അനേകങ്ങളെ പഠിക്കാം. നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്ക് ശോചനീയമായ ചരിത്രസംഭവമായ കുറച്ചു വിധ ലക്ഷ്യങ്ങളോടു കൂടിയ കിടപ്പിനെ നോക്കുകയാണ് ഇത്തരമുള്ള സമിതി എന്തായിരുന്നു അവരുടെ ഇടയിലുള്ള രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായമെന്നായിരുന്നു; രാജാവ് എന്തു ധർമ്മശാസ്ത്രത്തെ പ്രമാണിച്ചാണ് പ്രജകളിൽ നീതി സ്വരൂപങ്ങളെയും രക്ഷാതിരുക്കളെയും നടത്തിയിരുന്നത്; ഭരണശാസ്ത്രമായി പ്രജകളിൽനിന്ന് എന്താണ് വസുലാക്കിയതുന്നത്; രാജാവിന്റെ സൈന്യശാല എന്തൊരുവസ്തുവായിരുന്നു; പ്രജകളുടെ ഉപജീവനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെന്തൊക്കെയായിരുന്നു; അവർ എന്തൊക്കെ മാതിരി വ്യവസായങ്ങളിലാണ് ഏർപ്പെട്ടിരുന്നത്; അവരുടെ കാലാഭിപ്രായസമ്പ്രദായമെന്തൊക്കെയായിരുന്നു; അവരുടെ ഇടയിൽ ചിട്ടാശ്വാസം എന്തൊരു രീതിയിലാണ് നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നത്; അവർ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ധർമ്മധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിയ വിചാരമെന്നായിരുന്നു; അവരുടെ ഇടയിലുള്ള ജനശാസനീശാസനം എന്തൊരു മാതിരിയായിരുന്നു; അവരുടെ പരമഭരണരഹസ്യങ്ങളെന്തൊക്കെയായിരുന്നു; അന്യരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് അവർ കയ്യുറക്കുന്നതിനായി എന്തൊക്കെ സാമനങ്ങളാണ് അയച്ചിരുന്നത്; ഇങ്ങനെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്തൊക്കെ സാമനങ്ങളാണ് വന്നിരുന്നത്; ഭരണശാസ്ത്രമെന്തായിരുന്നെങ്കിൽ അതിനെന്തായിരുന്നു; വാഗ്ദാനങ്ങളെന്തൊക്കെയായിരുന്നു; അവരുടെ അഭ്യർത്ഥനകളോടു അവർക്കുള്ള സംബന്ധമെന്തായിരുന്നു; ശത്രുക്കൾ ആരെയായിരുന്നു; സാമന്തർ ആരെയായിരുന്നു; പിന്നെ, അവർ രാജ്യഭരണത്തിനും കയ്യുറക്കാനുമുള്ള വേറെ രാജ്യങ്ങൾ

തരെയും മുൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിലുള്ള എപ്പോഴകും എന്തെല്ലാമാ
യിരുന്നു.—ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെപ്പറ്റിയാണ് നാം ചിന്തി
ക്കേണ്ടത്. അതിനും പുറമേ, ഇന്ത്യയിൽ ഒട്ടാകെയുള്ള സമുദായ
പുരുഷന്റെ അംഗങ്ങൾ എന്നുപേരുള്ളിരിക്കുന്ന പല പ്രദേശ
ങ്ങളിലായി പല ഭാഷകളെ സംസാരിച്ചും പലവിധ ആചാരങ്ങ
ളെ പിന്തുടർന്നിരിക്കുന്ന വിവിധസമുദായങ്ങളുടെ അന്നത്തെ
സ്ഥിതിയെ മുൻപറഞ്ഞ രീതിയിൽത്തന്നെ വളരെ വിഷ്ണുവിട്ടു പരി
ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. എത്രത്തോളം രണ്ടിപ്പോട്ടുകൂടിയാണ് അ
വർ എല്ലാവരും കാലക്ഷേപം ചെയ്തിരുന്നത് എന്നറിയണം, അ
വരുടെ ഇടയിൽ അനുഭവിക്കപ്പെടേണ്ടായിരുന്നതോ എന്നും ഉണ്ടായി
രുന്നതിൽ അതിനുള്ളകാരണങ്ങളെന്തെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നും അ
റിയണം. ഈ രീതിയിൽ അക്കാലത്തെ സകല കാര്യങ്ങളെയും അ
റിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം അവരുടെ ആദ്യത്തെ തലമുറയ്ക്കുള്ളവരുടെ
സ്ഥിതിയെ ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക് ശ്രമിക്കണം. അ
ങ്ങിനെ ക്രമത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിപ്പോരുന്നതിനായിട്ടുള്ള മുൻപറഞ്ഞ
സമുദായപുരുഷൻ ഏതൊരുമയികും ഉൽക്കർഷണ പ്രാപിച്ച കാല
ത്തോളമിരുന്നെങ്കിലും കണ്ടുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇങ്ങിനെ രണ്ടോ
കാലങ്ങളിലെ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി ക്രമത്തിൽ നാം പ
ഠിച്ച വരുമ്പോൾ ഏതൊരുമയ്ക്കുവേണ്ട അവസ്ഥയിൽ എത്രയോ
രണ്ടു കാരണം ഇന്നിന്നതാണ് എന്നു നമുക്ക് അനായാസേന വ്യ
ക്തമായി ഭവിക്കുന്നു. അതേ മാതിരിയിൽത്തന്നെ പിന്നീടുണ്ടായ
ക്ഷയത്തെയും നാം ക്രമത്തിൽ രണ്ടോ തലമുറകളിലായി കണ്ട് ഇന്ന
ത്തെ ആവസ്ഥയെ വരണം. അപ്പോൾ ഇന്നിന്ന കാരണങ്ങ
ളെക്കൊണ്ടാണ് ക്ഷയം സംഭവിച്ചത് എന്നുള്ളതും സുവ്യക്തമായി
ഭവിക്കുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരം നാം ഇന്ത്യരാജ്യത്തിന്നു പുരാതന
കാല മുതൽ ഇന്നേവരെ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തികളെയുള്ള സാ
മാന്യതയും അസാധാരണമായി ഇരുന്നൊരുത്തർക്കു പറ്റിട്ടുള്ള വ്യ

ഭവിക്കുമെന്നുള്ള സാക്ഷ്യത്തെയും വഴിക്കുവഴിയായി നിശ്ചയിച്ചു പഠിക്കുമ്പോൾ നാം ഇപ്പോൾ എത്രത്തോളം ഭോചനീയമായ സ്ഥിതിയിലാണ് കിടക്കുന്നതെന്നും ഇതരദേശീയന്മാർ നമ്മെ ഉദ്ദിച്ചുകൊണ്ട് എത്രത്തോളം ഐശ്വര്യത്തോടുകൂടിയാണ് പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നുള്ളു കാരണങ്ങൾ ഇന്നിന്നാവുമെന്നും ശരിയായിട്ടു കാണുന്നതെന്നുള്ള കൽതി വെക്കേണ്ടവുമാകുന്നു. പുതിയതായ പൂർവ്വം ഇന്നത്താണെന്നു അസ്സിലായാൽതന്നെ ഭീനപകര മാറിയ കൂട്ടത്തിലായല്ലോ. എന്തെന്നാൽ ഉടനെ നമ്മുടെ നിവൃത്തിക്കുറയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ജനങ്ങൾ ഫിറീസ് ആലോചിക്കുക. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ പുഷ്പങ്ങൾ ചരിത്രത്തെ കാലക്രമത്തെ അനുസരിച്ചു വഴിക്കുവഴിയായി പഠിച്ചാൽ മാത്രമേ നമുക്ക് അവരിൽ ആനുകൂല്യം കേൾക്കുവാനാവാം തോന്നുകയുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ മാത്രമേ നമുക്കു ധർമ്മമായിട്ടുള്ള സാക്ഷാത്കീയാനുഭവങ്ങളുണ്ടുള്ളൂ. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവരുടെ സന്തോഷത്തോടു നമുക്ക് ഇപ്പോഴത്തെ കഷ്ടതയിൽനിന്നിറങ്ങാൻ പോര എന്നു തോന്നുന്നതുകൊണ്ടും ഇപ്പോൾ അസൗകൃത്യങ്ങൾ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ നമുക്കു ഒരു ഉയർന്ന നിലയിലെത്തണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശിച്ചു നമ്മളിൽ ജനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. എല്ലാവർന്നുപേരായ ഉൽപാദനം രീതിയിലുള്ള ചരിത്രപാരംഭകന്റെ വേറെ വലിയതായ ഒരു ഗുണമുണ്ടു സിദ്ധിക്കുവാനാണ്. ഇന്ത്യയെപ്പറ്റിയുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളെയും ഒരു ദേശഭാഷയിൽ ഒരു കളിച്ചിട്ടുള്ള ആ പുരുഷന്റെ ആവർത്തനമാണിതെന്നായി പല പ്രദേശങ്ങളിലായി വ്യാപാരചയ്യ പോന്നിരുന്ന പല സമുദായങ്ങളും പണ്ടുതന്നെ ഉൽക്കർഷ്ടപ്രാപ്തിക്ക് എത്തല്ലോ വിധത്തിലാണ് സഹായമായി ഭവിച്ചത് എന്നും അതോ സമുദായത്തിലുള്ള പല സമുദായക്കാരും താതാതിന്മാർ നിലനില്പിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും എപ്രകാരമാണ് സഹായിച്ചിരുന്നതെന്നും വളരെ അഭിമാനത്തോടെ അന്വേഷിക്കുക.

ച്ചുള്ള ആ പങ്കാട പ്രകടനത്തിന്നു ഹാസി വന്നുതുടങ്ങിയതാകൂടുകി
താണ് ഇന്ത്യാക്കാക്കു ക്ഷയവും വന്നുതുടങ്ങിയതെന്നു കാണുമ്പോ
ൾ അതിനുള്ള കാരണമെന്നായിരുന്നുവെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതി
കളെ ഇന്ത്യാക്കാക്കായ നാം എല്ലാപരും ചരിത്രത്തിൽനിന്നു പഠി
ച്ചുകഴിയുമ്പോൾ—യഥാർത്ഥ ജനാനില്ലാത്തതിനെയും അതിൽ തമ്മിൽ
ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ചില്ലാ ദൃഷ്ടകളെയും തമ്മിൽക്കളഞ്ഞു സാമാ
ന്യമായിട്ടുള്ള ഇന്ത്യാസമുദായത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾ എന്നുള്ള നീ
ലത്തിൽ അധാരമായിപ്പോകാത്തതായിട്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാ സമുദായ
ങ്ങൾക്കും, ഓരോ സമുദായത്തിൽത്തന്നെയുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കൾക്കും,
എന്നുവേണ്ട ഭാരാ ജാതിയിലുള്ള എല്ലാ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും 'ന
മ്മുടെ ഇന്ത്യാരാജ്യം' എന്നുള്ള ഏതൊരു ഉൽകൃഷ്ടമായും പരിശു
ദ്ധമായുമുള്ള സാമാജ്യരീതിയും ഉണ്ടാവാനിടവരുന്നതാകുന്നു. പി
ന്നെ, സാമാന്യമായിട്ടുള്ള ഇന്ത്യാസമുദായത്തിന്റെ വിഭവിദ്വി
ന്നും അഭിവൃദ്ധിക്കും അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കാത്തതായിട്ടുള്ള ഒരു ഭാരാ സ
മുദായത്തിന്റെയും നിലനില്പിന്നും അഭിവൃദ്ധിക്കും എല്ലാ ജാതിജ
നങ്ങളുടെയും ഭാരതാഭിമുഖിച്ചുള്ള പ്രയത്നം ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതാണ്
എന്നു ചുരുക്കമായിപ്പോകുന്ന നമ്മുടെ പ്രാവർത്തിക മുമ്പിട്ടിരിക്കുന്ന ഭാ
ഗ്യരീതിമാനത്തെയും വലിയവൻ, ചെറിയവൻ എന്ന അഭിമാന
ത്തെയും ധനാധാൻ, ദരിദ്രൻ എന്ന അഭിമാനത്തെയും പിന്നിൽ
നിന്നിട്ടു വെക്കേണ്ടതും ഉന്നം ഭാവിക്കേണ്ടതും തമ്മിൽ ത
മ്മിൽ സ്നേഹിക്കുന്നതിന്നും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സുഖമുദയങ്ങളെ പ
ങ്കാകളാക്കുന്നതിന്നും മറ്റും നാം പഠിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതാണ് ഭ
ക്തിശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നു നാം പഠിക്കേണ്ട ഒന്നാകത്തേ പാഠം. എ
ന്തെന്നാൽ സകല പ്രപഞ്ചത്തെയും ജ്ഞാപരമായതായി കാണണ
മെന്നും അതു ഹേതുമായിട്ടു സകല പ്രാണികളെയും ഒന്നുപോലെ
സ്നേഹിക്കണമെന്നുമുള്ള ഉൽകൃഷ്ടതത്ത്വത്തെയാണ് ഭക്തിശാസ്ത്രം
നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അതിനാലാണ് യഥാർത്ഥമായ സ. 83

ശാമിമാനം പരിശുദ്ധമാണ് എന്ന് മുഖിൽ പറഞ്ഞത്. നമുക്കു മേലിലുള്ള അഭിവൃദ്ധിക്ക് അപ്രകാരമുള്ള ജീവനും ആചാരവും ഏറ്റവുമുചയ്യേണ്ടത് എന്നതിന്നു യാതൊരു വാദവുമില്ല. ഇന്ത്യാചരിത്രം നിശ്ചയിച്ചു പഠിച്ചാലുള്ള ഗുണം ഇന്നുതന്നെ എന്ന് ഇപ്പോൾ കയ്യൊപ്പ് നേടാൻ ധരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. "ഇതേ പരമ പരമതത്വവും ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്". പക്ഷെ പഠിക്കുന്നതിന്നു പരിത്രസ്ഥാപനം ഇല്ലെന്നും പറയുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെ അതിലേക്കുള്ള വഴിയെന്താണ്? എന്ന് ഒരു ചോദ്യത്തിന്നു വരുന്നത്. അതിന്നുള്ള മേൽ ഇപ്പോഴും ഇല്ലാത്തതില്ല എന്ന് അതിന്നു സമാധാനം പറയാവുന്നതാണ്. എന്തെന്നാൽ, എല്ലാവരും ഒരതാമസിച്ചു കൊണ്ടുപോയിട്ടു ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ ചരിത്രത്തിന്നു വിശദങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുവാൻ ഇപ്പോഴും കഴിയുന്നതാണ്. അന്യരാജ്യക്കാരായ അനേകം മഹാജനങ്ങൾ, പിന്നെ ഇന്ത്യക്കാരിൽ അന്നു പല മഹാജനരും ഇപ്പോൾ ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ ശ്രമം വെച്ചുവരുന്നു. ഇന്ത്യാഗവർണ്മെന്റുതന്നെ ഈ കാര്യത്തിൽ അതിയായ ചെലവുചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവർ ഇന്ത്യാ ചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ എഴുതിയെഴുതുന്നത് സമ്പാദിക്കുന്നതെന്നും അപരമായ കാലാനുസരണം എഴുതിയെഴുതുന്നത് ക്രമാവൃതമായാണ് ശ്രമിക്കുന്നതെന്നും മറ്റുമുള്ള ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പ്രധാനംകൊണ്ടായി ഉപയോക്താക്കൾ സംഗ്രഹിക്കട്ടെ ഇതിന്റെ കൽ പ്രസ്താവിക്കാം.

മഹാചരിത്രസമാഹരണം.

(ഇന്ത്യ)

ഇന്ത്യാചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ സമ്പാദിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നിരൂപിക്കുന്നത്.

മേൽപറഞ്ഞ ശിഖാലിഖിതങ്ങളുടെ പകുപ്പുകളും അനേകം അതു ശാസനങ്ങളും ദേവദാസ്യപുരാണതിരഞ്ഞാലിഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും ഇപ്പാടി ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, റഷ്യ, ഇറ്റലി മുതലായ യൂറോപ്യരാജ്യങ്ങളിലെ പ്രധാനനഗരങ്ങളിൽ ഉള്ള ക്രിസ്തീയരുടെ പല പള്ളികളായി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ ധാരാളമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന സഹൃദയപണ്ഡിതന്മാർ അതു ഗവേഷണത്തിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരവും, പിന്നെ സ്വപക്ഷമായിട്ടും ആ വക റിക്കോർട്ടുകളെ പരിശോധിച്ചു് അതതു രാജ്യങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെയ്ക്ക് ഇന്ത്യരചരിത്രസംബന്ധമായ പല സംഗതികളേയും വെളിപ്പെടുത്തിവരുന്നു. ആ വക സംഗതികളെ അവർ മാസികകൾ വഴിക്കും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുദ്രണവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും വരുന്നു. അതിനാൽ, അവയ്ക്ക് അധികം വില്പനമുണ്ടെന്നതു യുറോപ്യ പണ്ഡിതന്മാരാണെന്നും അവർക്ക് വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം അവർക്കുണ്ട് അധികമെന്നും ഇതുതന്നെ ആകട്ടെ എന്നുണ്ട്. ഇപ്പാടി നോക്കുന്നതായാൽ മേൽപറഞ്ഞ യൂറോപ്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കു തങ്ങളുടെയുറപ്പുമാതൃകയ്ക്കു നമുക്കു വില്പനയിടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ടുതന്നായില്ല എന്നു പറയാൻ പാടില്ലെങ്കിലും വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നു ധാരാളം പറയാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട്, നമ്മുടെതായി അഭിമാനിക്കുന്ന ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും മറ്റു റിക്കോർട്ടുകളേയും യൂറോപ്യന്മാർ സ്വസ്ഥരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കടത്തിട്ടുള്ളതിനാൽപ്പറ്റി പരിവേഷിക്കുന്നതിന്നുപകരം അവർ അവയുടെ മാറാത്തുറത്ത അറിഞ്ഞ് ഭാരത സംഗതികളെ എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ നാം അവരോടു കൃതജ്ഞന്മാരായിരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

2. നമ്മുടെ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു പല ദിക്കുകളിലായി കിഴ്ന്നു മെയ്ക്കും അല്ലാതെയും കിടക്കുന്ന കേരളാദികൾ, ത്രാശൂരതത്തിന്ന് ഉൽക്കണ്ഠ വന്ന കിലത്തു പല മറ്റാവാന്മാർക്കേയും പല സംഭവങ്ങളുടേയും

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് പണിയെടുത്തപ്പോൾ സ്വപ്രിയമായിട്ടും എന്തിനെയും കോർത്തിരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം അതിവേഗം അന്തരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ കയ്യിൽ കിട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ കയ്യിൽ കിട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ കയ്യിൽ കിട്ടി.

പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നാണാവിധ ശിക്ഷാവലകൾക്കു തത്തക്കവശങ്ങളിൽ വൃദ്ധിക്കയങ്ങൾ ഏതുതോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നറിയുന്നു. ചില നാളുണ്ടു ചണ്ഡാലങ്ങളിലും ഒരു കാലത്തുണ്ടായ വേലകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയതിന്റെ ശേഷം അവയ്ക്കുള്ള പാസ്റ്ററസംബന്ധത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ഇറാഖി, ഗ്രീസ്, പെർഷ്യ എന്നീ മറ്റു ജന്മങ്ങളിൽ അതാതുകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ശിക്ഷാവലകൾക്കും ഭൂതൃഷ്ണയ്ക്കുവേണ്ട ശിക്ഷാവലകൾക്കും തമ്മിൽ എന്തൊരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നു് എന്നും, ഇതദ്ദേശീയനാരുടെ സഹായം ഈ വിഷയത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാരെക്കൂട്ടത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, അപ്രകാരംതന്നെ ഇവരുടെ സഹായം അവർക്കുതോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളെയും അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുണ്ടെന്നും ഇപ്രകാരം നിഷ്കർഷയാടുത്തി പരിശോധിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെ മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളപ്രകാരംതന്നെ മോശികമുഖനായും ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

3. നാണ്യങ്ങൾ—ചില കേരളാർ ഇന്ത്യയിൽ പലേടങ്ങളിലായി ചിന്നിച്ചിതറി കിടക്കുന്ന നാണ്യവിശേഷങ്ങളെ വളരെ പണിപ്പെട്ടു സമ്പാദിക്കുന്നു. അവയെ മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരംതന്നെ കാലാദികളെ അനുസരിച്ചു അറുതിരിക്കുന്നു. ഏതെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണ് അവയ്ക്കുണ്ടാണെന്നും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതു് എന്ന് അറിയുവുള്ള എഴുത്തുകൾക്കൊണ്ടും മറ്റുകൾക്കൊണ്ടും മറ്റുമറിയുന്നു. നാണ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാം ലോഹങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, എത്ര തൂക്കത്തിൽ, ഏതെല്ലാം ആകൃതികളിൽ, എന്തെല്ലാം മേട്രകളാലും അലക്കങ്ങളാലും കൂട്ടിയതാണ് നമ്മുടെപ്പറ്റിട്ടുള്ളതു് എന്നുള്ള സംഗതികളെ ധരിക്കുന്നു. അവയിൽനിന്നു് അനേകം ചരിത്രസംബന്ധമായ അത്ഭുതങ്ങളെയും അവർ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു സമ്പാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അങ്ങനെയെ നാണ്യ അവശിഷ്ടങ്ങൾ നാണ്യരജ്ജുക്കൾക്കു നാണ്യങ്ങളെക്കൊല്ലാമെന്നു

പിച്ഛിട്ടുള്ളത്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ നൂതനക കെട്ടിടങ്ങളെപ്പറ്റിത്തന്നെ പറയാൻ പോകുന്നു. പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചരിത്രവുമായിട്ടു പലയിട സംബന്ധമാകുന്നതായ ഉദിച്ചിരുന്നതായും അന്നത്തെ അതിന്റെ അവസ്ഥയെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന വിസ്തൃതങ്ങളായും ആനന്ദനായും ആനന്ദനായും എന്നു തന്നെയും പിന്നെയും അനേകം ഉൽകൃഷ്ടവികാസങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായുള്ള നാനാപ്രകാരമായിരിക്കുന്ന ആനന്ദനായുടെ പലകൾ ഇന്ത്യയിൽ പലയിടങ്ങളിലായി ഉൾപ്പാടും നില്ക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി, ചേരന്മാരും അനേകം കെട്ടിടങ്ങൾ പകരിൽ ജീർണ്ണപ്പെട്ട കിടക്കുന്നതായിട്ടും കാണാം. മാറാലിലത് കെട്ടിടങ്ങളും ജീർണ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയെപ്പറ്റി, ചേരന്മാരും അനന്ദനായുടെ ജീർണ്ണപ്പെട്ട കെട്ടിടങ്ങളും ചിലപ്പോൾ ഒരു പട്ടണമാണെന്നും, സാഗരിയന്മാർ ചില പ്രദേശം കീഴടക്കുന്ന സമയത്തു ജനങ്ങൾ കണ്ടു കെട്ടുന്നതായും, ആനന്ദൻ കെട്ടിടങ്ങളിൽ ഗവർണ്ണർമാരിലായിരിക്കെ അവയെ കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന മണ്ണു നീക്കി വേണ്ടപോലെ സൂക്ഷിക്കുന്നതായുള്ള സംഗതികളും ധാരാളമാകുന്നു. എന്നു കണക്കാക്കി, ഇന്ത്യഗവർണ്ണർ ഈ ആനന്ദനായുടെ പലകൾ 'കെട്ടിടങ്ങളായിരിക്കൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ്' എന്നൊരു നിരവധിമാക്കുന്ന പെരുപ്പിട്ടുണ്ട്. അതിനെയുള്ള ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകൾ ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ കെട്ടിടപ്രധാനസംസ്ഥാനങ്ങളിലും എടുത്തുനിൽക്കുന്നു. പുരാതനകാലത്തുതന്നെ 'കെട്ടിട കാലങ്ങളിലായി പണിപ്പെട്ടു പെട്ടിട്ടുള്ളവയും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നതായവയും നൂതന കെട്ടിടങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മങ്ങളെയും കേട്ടവരായ നില്ക്കുന്നതിൽ വേണ്ടപോലും നിഷ്ഠയുണ്ടാക, എന്താണു ജീർണ്ണാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നവയെ കേട്ടപാടുകൾ. ഇതു സൂക്ഷിക്കുക, പിന്നെ, കാലാനുസൃതമാകുന്ന നിലച്ച മണ്ണു മേൽക്കുമതു പന്നു കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന ചിലയിടത്തു മണ്ണുനീക്കി കണ്ടുപടി സൂക്ഷിക്കുക മുതലായവയെല്ലാം ആ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകൾക്കു കീഴിൽ

ബട്ട കായ്ക്കുന്നു. ലാഡ് കർസൻ ചൈത്രാചിന്തയായിരുന്ന കാലമാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ കുറേ അധികം നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തിയത്. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭാരതത്വപ്പരിജ്ഞയിലുള്ള വർഗ്ഗഭേദങ്ങൾ പലതരത്തിലും വർദ്ധിച്ചു. കിഴക്കും ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇന്ത്യക്കാരായ നാമജ്ഞാപനം കർസൻ പ്രഭുവിനോടു നിശ്ചയമായിട്ടും കൃത്യമായതായിരിക്കണമെന്നു കരുതി. കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഫ്രീസൻ എന്ന പേരായവരാണ് 'ഇന്ത്യയിലെ മഹാജനാധിപതി' എന്നു തലവാചകം വെച്ച് അസംബന്ധ ചരിത്രങ്ങളോടുകൂടി ഒരു വലിയ പുസ്തകമെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (അതിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ ചരിത്രപണം ഇതിന്റെ 'പ്രകാശനം' കണ്ടുകയുണ്ടായി.) അതിൽ അദ്ദേഹം, വളരെ പഴന്നുകിടക്കുന്ന ഈ വിഷയത്തെ മേൽപ്രകാരം വെറുവായിരുന്നെന്ന് അസംബന്ധമായിട്ട് അറിയിച്ചിരിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിന്റെ അടുത്തുതന്നെ ഉൽകർഷകരായ് അവർ രാജാക്കന്മാർ അധികാരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരുടെ കയ്യിലായിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിൽ, ഒരു സംഭവങ്ങളുടെ സ്മാരകമായിട്ടും മറ്റും പണിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള, കൃത്യമായിത്തന്നെ 'അമേരിക്ക' സ്വപം, മറ്റും ഇന്ത്യയിൽ പേരായവരുടെ പ്രസിദ്ധമായ 'സാഹിത്യ' സ്വപം, പ്രകാശനത്തിനും വളരെ അകലെയല്ലാത്ത 'അമേരിക്ക' സ്വപം, കേൾക്കേ സമീപമുള്ള 'സാർവത്രിക' സ്വപം എന്നിവയെയും, കൈമാറ്റം ചെയ്തുള്ള 'അമേരിക്ക', 'എല്ലാവർ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പണിപ്പെട്ടു വെട്ടിയിട്ടുള്ള വിവരങ്ങളെയും ചൈത്രാചിന്തയെയും, കൈമാറ്റം ചെയ്തുള്ള ഉൽകർഷകരായ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള കാശി, ഗണപതിപുരി, കോലാലിപുരി, ശ്രീരാമസ്വാമിപ്പുരി, ശ്രീകൃഷ്ണ, മറ്റും, അതേപ്രകാരം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ മഹാജനാധിപതിയെയും, മറ്റും ഇന്ത്യയിൽ രാജപുത്രരാജാക്കന്മാരുടെയും സിംഹാധിപതിയെയും കണ്ടുള്ള കൈമാറ്റത്തിലുള്ള 'അമേരിക്ക', 'അമേരിക്ക', 'അമേരിക്ക' മറ്റും.

രാജ്യങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന രാജധാനികളെയും, പിന്നെ മുമ്പെ
 മൺരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് ഡൽഹി, നാഗ്പൂർ, ബീജപ്പൂർ, ശ്രീഹ
 ഗപട്ടണം മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ കാണുന്ന രാജധാനികൾ, പ
 ല്ലികൾ, രാഷ്ട്രകൂടങ്ങൾ മുതലായവയെയും—ഇങ്ങിനെ തെക്കേ
 കടൽ ഉദ്ദേശം ആയിരത്തഞ്ഞൂറ് നാഴിക നീളവും വടക്കേ അറ്റത്തു
 നൂറു കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറ് എകദശം അത്രയെന്ന വിസ്താരവും ഉള്ള
 ഇന്ത്യാപണ്ഡത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലായി കാണപ്പെടുന്ന പലവി
 ഡ മരാമത്തുപേലുകളെയും—മേൽപറഞ്ഞ പശ്ചിമസൻ എന്ന മോ
 റ്റു അട്ടുറത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കാലദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു
 തരംതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുകയും, അവയെ മാതൃഭാഷയിലായും പരി
 രോധിച്ചിട്ട് ഇന്ത്യയിൽ അതതു കാലത്ത് അതതു രാജ്യങ്ങളു
 ള്ലികൾ എന്തല്ലോ തദ്ദേശസംസ്കാരമയങ്ങളായിരുന്നു് അറുവത്തി
 ചിട്ടുള്ളതെന്നും, പണ്ടു വളരെ ദൂരത്തു പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള പശ്ചി
 മീസ്, ഇറാഖ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള ശിഖിശാസ്ത്രസംസ്കാര
 മയങ്ങളെ ഇന്ത്യാക്കാർ എന്തല്ലോ കാഴ്ചയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും
 ഇന്ത്യക്കാരുടെ മരാമത്തുരീതിക്കും മേൽപറഞ്ഞ അന്യരാജ്യങ്ങളിലു
 ള്ളവരുടെ മരാമത്തുരീതിക്കും തമ്മിൽ എന്തല്ലോ കാഴ്ചയിലാണ്
 സാമ്യമുള്ളതെന്നും എന്തല്ലോതിലാണ് വ്യത്യാസമുള്ളതെന്നും, ഇ
 ന്ത്യയിൽ പല രാജ്യങ്ങളിൽ പല കാലത്തായിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള കെട്ടിട
 ങ്ങൾ എന്തല്ലോ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണ് പണിതെടുത്തു
 ള്ളതെന്നും, അവയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ തെക്കുകാലങ്ങളിലുള്ള
 പലരും ശില്പികൾ സ്വന്തപരിഗ്രഹത്തിൽ പുത്രന്മാരുമാണ് ഉന്ന
 തിയായ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും മറ്റുള്ള പലവിധ സംഗതികളെ നി
 രൂപിപ്പുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്നു ഈ വിഷയത്തിൽ
 തന്നെ പരിശ്രമിക്കുന്ന പല ആധുനികപണ്ഡിതന്മാരും തത്ത്വബോധ
 മായി ചേരുന്നും അനേകം സംഗതികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രസിദ്ധം
 ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

5. സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ— (1) വേദങ്ങൾ, വേദാംഗങ്ങൾ, ശ്രൗഹ്മണങ്ങൾ, ആരണ്യകങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ദൈവികമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (2) വിവിധ ഗർഭങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സൂതിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (3) ഉപനിഷാദപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (4) ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം, തത്ത്വം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം, സംഖ്യം, യോഗം, മന്ത്രം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അർത്ഥാനിദ്ധമുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ; (5) അവയ്ക്കു പുറമെ, കാര്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ, സംഗീതം, ഇതരസൂക്ഷ്മകാവ്യവിദ്യകൾ, തച്ചശാസ്ത്രം മുതലായവയിലോർത്തിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ—ഇതിനെ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പല സമൂഹങ്ങളായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽ ഓരോ എന്നത്തിലും അസംഖ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാശിച്ചുപോയിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നുണ്ട്. രണ്ടായിരത്തിച്ചിലപാണം സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു മുമ്പ് അലക്സാണ്ടർ എന്ന പേരായ പ്രസിദ്ധ യവനരാജാവ് ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ച കാലത്ത് അദ്ദേഹം ഇവിടേനിന്ന് അസംഖ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയി ആഫ്രിക്കയിൽ ‘അലക്സാൻഡ്രിയ’ എന്ന നഗരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചതായും പിന്നീട് അനവധി കാലം കഴിഞ്ഞതിനാൽ അതും മറ്റുതദ്ദേശങ്ങളുടെ ആക്രമണക്കാലത്ത് ആ നഗരം നശിച്ചപ്പോഴുള്ള ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അവർ ചുട്ടുപൊരിച്ചതായുള്ള കഥകൾ ഇതരദേശീയന്മാരുടെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഉദ്ദേശം നാനൂറായിച്ചിലപാണം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുമുതൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലായി പാകി, ചന്ത, പാരത്രിസ്, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നീ യൂറോപ്യദേശീയന്മാർ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്ക് ആദ്യം കച്ചവടത്തിനായിട്ടു വരികയും പിന്നീട് ക്രമേണ ഓരോ രാജ്യങ്ങളേയായി കയ്യുലാക്കുകയും അപ്പോഴെല്ലാം പലവിധത്തിലുള്ള നശിക്കലും അധികവിതരണത്തിലുള്ളതായും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നിലും അവർ (പ്രധാനമായിട്ടു പാരത്രിസ്കാരികൾ ഇംഗ്ലീഷ്കാരികൾ) അതാരു

ദിക്കുകളിലുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകളെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ മനസ്സിതത്തുക പങ്കിടായിരുന്നു. മുസൽമൻചക്രവർത്തിമാരിൽ പലരും ഇന്ത്യയിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾ തടസ്സമാക്കി മൂർത്തിക്കളായും ചിന്തിച്ചു. മറ്റു ചിലർ വേദശാസ്ത്രപുരാണനിഹാസാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈവക കാരണങ്ങളാലാണ് നമ്മുടെ പുസ്തകങ്ങൾ ഓരോ വിഷയത്തിലും സമ്പാദിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കിടയിൽ നശിച്ചുപോകാതിരുന്നത്. ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളാസകലവും മുൻപറഞ്ഞ യുദ്ധപുരാണങ്ങളിലേ പ്രധാനനഗരങ്ങളിലുള്ള മൃഗസമുദായങ്ങളിൽ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ബ്രിട്ടീഷ്ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആഭ്യന്തരസംരക്ഷണത്തിൽ അവയിൽ പലതും ഇന്ത്യയിൽ പരലാശയമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ലണ്ടൻ, പാരീസ്, ബർലിൻ എന്നീ നഗരങ്ങളിലെ മൃഗസമുദായങ്ങളിലുള്ള ശേഖരിച്ചുപോയ ഇവയിൽ കാരോ എന്ന സംരക്ഷണമാണ്. എന്നാലും നമ്മുടെ അപമാന പരിഭവത്തിനവശമില്ല. എന്നെന്നാൽ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥസമുദായങ്ങളെ മെന്ദലൈസിംഗ് അപകാരപ്രദങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്ന് അവർ വളരെ ശ്രമമെടുത്തുണ്ടെന്ന് എന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും വാദമില്ല. എങ്കിലും ഒരു നൂറ്റാണ്ടു സംഭവങ്ങൾക്കുശേഷം മുമ്പുതന്നെ ഇങ്ങനെയൊരു നിലയിലായി സംസ്കൃതഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരായ അസംഖ്യം പാണ്ഡിത്യവിഭാഗങ്ങൾ അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെ—പല അക്ഷരങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും എഴുതാൻ ചെലവുപിടിച്ചുപോയിട്ടുള്ളവയും അക്ഷരവ്യക്തിയില്ലാത്തവയുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ—വളരെ വെളിപ്പെട്ടി വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും ഓരോന്നിന്റേയും പല പാഠങ്ങളെ നേക്കി പരിശോധിക്കുകയും ആതിന്റെയേയും അവയെ നഗരരാജാക്കന്മാരിൽ അച്ചടിക്കുകയും ചെയ്തുപോകുന്നുണ്ട്; അച്ചടിക്കുകയാതുമില്ല, അവയെ മറ്റാന്നായി സ്വത്താക്കുകളിലേക്കു തള്ളിക്കളയും വരുന്നു. പ്രൊഫ്

കിട്ടുന്നോക്കത്തോൾ യുദ്ധോപപണ്ഡിതന്മാർ ഇത്രയും ഉദ്യമമായ സംഗതിയെ ഇങ്ങേയുടെ കാണാതിരുന്നതു കൂറാ ആലോചന തന്നെയാണ് എന്ന് തോന്നിപ്പോകുന്നു; അത്ര തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ വിഷയത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലുള്ള സ്വരൂപത്തന്നെ വായനക്കാർക്കു നോക്കുന്നതിൽ അതിനെപ്പറ്റി ഒരു പ്രത്യേകരേഖ നൽകുന്ന വേണ്ടിവരുന്നതാണ്.

ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ചരിത്രവിഷയമായ സംഗതികളെ പേർ നിർവ്വചിച്ചതെന്നതിന്നും മറ്റുമായി ഇന്ത്യയിലും ഔറോസ്സിലുള്ള വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഉത്സാഹത്തിനേൽ പല സങ്കേതം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ വക സങ്കേതമെങ്കിലും അല്പേകരുമായി ഈ പ്രത്യേക വശ്യത്തിനായി പല മാസികപുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള മാസികകൾ മൂലമേണ് വിദഗ്ദ്ധന്മാർ തങ്ങളുടെ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലത്തെ അല്പപ്പോൾ പാസ്സുകാ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ചിലർ വേദങ്ങളെ പരിഭാഷയിച്ച് അവയുടെ രചനാഭാവചിത്രങ്ങളും ചരണപ്പുക്കളുടെ രീതിയെയും മറ്റുംകണ്ട് അവയുടെ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള കാലത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. പിന്നെ, അവയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിൽനിന്ന് ഏറ്റവും പുരാതനമായ വൈദികകാലത്തുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഭജനപുസ്തകമാണു ആചാരണാദികൾക്കുണ്ടാകാ എപ്രകാരമായിരുന്നുവെ

കിട്ടുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ എന്തോ ഈ യുദ്ധമുഖങ്ങളെപ്പറ്റി അതു സാധിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന സംഗതി വായനക്കാർക്കറിയാതെത്തന്നെ തെറ്റിപ്പോയതിൽ അപരാധബോധവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാനാശാസ്ത്രജ്ഞൻ, അതോടൊത്തു കേൾക്കുന്നവർക്കു ഐ. എ. കിഷ്കണ്ഡകാസ് അഭിപ്രായത്തിൽ പലപ്രകാരത്തിൽ കൊള്ളുമാണ് ഈ കലമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുക അപ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല.

നാം വൈദികവൃത്തികൾ എപ്രകാരമെന്നും അവരുടെ സമുദായത്തിന്റെ കെട്ടുപാട് എപ്രകാരമെന്നും കൃഷിവാണിജ്യാദി വ്യവഹാരങ്ങളിടയിൽനിന്നുമാകുന്നവെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ രീതിയിൽത്തന്നെ വേറെ ചിലർ സൂതിപുരാരണിഹാസാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് അവയിൽനിന്ന് അത്തരം പ്രകാരത്തിലുള്ള സംഗതികളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ഇതിലാസപുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളെല്ലാം ചരിത്രയോഗ്യങ്ങളായ സംഭവങ്ങളായിട്ടുൾ എടുക്കുന്നില്ല. അവയിൽ കാരണം മറ്റൊരു ഐതിഹ്യങ്ങൾക്കു തെളിവായിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും വിഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ട എന്തെങ്കിലും വിശദീകരണങ്ങൾ എന്നു നോക്കുന്നു; ഉദാഹരണത്തിൽ ആ സംഗതിയെ ചരിത്രയോഗ്യമായിട്ടു സ്വീകരിക്കുന്നു. വിശദീകരിക്കാവുന്ന സംഭവസ്ഥാനത്തു വെച്ചുകേൾക്കേണ്ടതല്ല. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അനേകം ഐതിഹ്യങ്ങൾ ചരിത്രവിഷയമാണെന്നതുകൊണ്ട് അവയെക്കുറിച്ചു നോക്കി. ഒരു ചെറിയ വഴക്കമുള്ള യോജിപ്പായിട്ട് ബാഹ്യമായിട്ട് എന്തെങ്കിലും ഒരു വിശദീകരണമെങ്കിലും എന്ന് സംഭവം അതേവേരും കൂടിക്കിടന്നിരുന്ന എന്താലും ഭൂമിയിലുള്ള ചരിത്രവിഷയങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതിന്നു പലപ്പോഴും കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ ചരിത്രവിഷയമാണെന്നു കരുതുന്നതിൽ ഐതിഹ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു ഭാഗ്യസ്ഥനെന്നു കൊടുക്കണമെന്നതിന്നു വാമൊല്ലം. 'മുൻ കാണിച്ചു നന്നായതിൽത്തന്നെ വിവിധശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയും കാവ്യനാടകാലങ്കാരാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വേറെ വിഷയങ്ങളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മറ്റു ചില വിദഗ്ദ്ധന്മാർ പരിശോധിക്കുന്നു. അവ ഇന്നിന്നകാലങ്ങളിൽ ഇന്നിന്ന മഹാജാവാലാണ് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും അതുകൊണ്ടാകട്ടെ അതു വിഷയങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം ഉൽഭവം വ

നിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവയോടൊന്നിലും അന്യരാജ്യത്തുള്ള മഹാമാന്യരുടെ സഹായം ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടി എത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും അതുപോലെത്തന്നെ ഇന്ത്യക്കേന്ദ്രീയരായ് ആ വക വിഷയങ്ങളിൽ ഇന്ത്യക്കുവേണ്ട സഹായമത്രയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റുള്ള പല സംഗതികളെ ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് അവർ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു.

ചാലി എന്ന പ്രാകൃതഭാഷയിൽ ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും ബുദ്ധമതത്തിലുള്ള ആചാര്യന്മാരുടെ ശാസ്ത്രവിഷയമായിട്ടുള്ള അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളും, പിന്നെ, ദക്ഷിണമണ്ഡലത്തിലുള്ള തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കണ്ണടകം, മലയാളം മുതലായ ഭാവിവർഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ ചിത്രണത്തിന്നു പല വിധത്തിലും സഹായമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്; എന്നു അന്നത്തല്ല, ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഹിന്ദുക്കളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ ഈ കാഴ്ചയിൽ അധികം സഹായിക്കുന്നത് എന്നാണ് പാരമ്പര്യപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

6. ഭാഷാശാസ്ത്രം—സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്ക്, ലത്തീൻ മുതലായ അഞ്ചോ ആറോ പ്രധാനഭാഷകളുടെ നിഷ്പന്നങ്ങളാണെന്നും അവയിൽ താഴെ നില്ക്കുന്ന പേരാ ഏകദേശം പത്തോ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യപ്രയുക്തത്തിനും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരാണ് ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്നധികാരികൾ. അവർ വിവിധഭാഷകളിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളെയും രൂപഭേദങ്ങളെയും പരിശോധിച്ചിട്ട് ആവക ഭാഷകൾ ഭാഗാനിനുള്ള സംബന്ധത്തെ കാണുന്നു; അവയിൽ ചില ഭാഷകൾ തമ്മിൽ ചെറു അധികം അടുപ്പമുള്ളതായി കാണുന്നു; ഇതിൽ നിന്ന് ആ ചായ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് അന്യരായ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സംബന്ധത്തെക്കൂടി ഏതക്കാ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആവക തരം വരുന്നു. ഇങ്ങിനെത്തന്നെ അങ്ങി കണ്ടു

പിടിക്കുന്നതിന്നു ശ്രമംചെയ്യുന്ന മുൻപറഞ്ഞ പണ്ഡിതവർഗ്ഗക്കാരുടെ മനസ്സിലും പ്രകൃതവിഷയത്തിലേക്കു സമാധാനമായിത്തീരുന്നു.

7. ഉപവിപരീതശാധനം—ഇതും കുറച്ചു കാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരു ശാസ്ത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പല തരം താലകളിലൂടെ ഉൽപത്തി, അവയുടെ ആകൃതിവിശേഷങ്ങൾ, അവയ്ക്കു കാലാനുസരിച്ച് വന്നിട്ടുള്ള രൂപഭേദങ്ങൾ മുതലായ സംഗതികളാണ് തരം താല പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ചരിത്രസംബന്ധമായ അനുബന്ധികകളായും ഈ ശാസ്ത്രാനുകാണു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

8. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ചില രാജാക്കന്മാർ പണ്ട് രാജാ കാലങ്ങളിലായി ഇന്ത്യയിൽ വന്നു പല ഭിക്ഷയും സഞ്ചരിച്ചതിന്റെ ശേഷം തങ്ങളുടെ കാലങ്ങളിൽ അവർവടെ കണ്ടുനവമുള്ള ഇന്ത്യയിലെ ദാമാ രാജ്യങ്ങളെയും തന്നിവാസികളെയും രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായങ്ങളെയും ജനങ്ങളുടെ ആചാരവിശേഷങ്ങളെയും മറ്റങ്ങനെയും കണ്ടുകണ്ടയും വിവരമായി വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. അവയും മറ്റുതരം പ്രകൃതവിഷയത്തിലേക്കു മാറ്റുപ്രഭുക്കളാകുന്നു. യവനവിഭാഗമായ മഗസുനീസ്സ്, ചീനരാജ്യത്തെ പണ്ഡിതനായ ഫോമിയാൻ, ഫുയൻസൻ എന്നിവർ, രാജാക്കന്മാരായ പ്ലിനി എന്ന രോമൻ, ചെരിപ്പസ് എന്ന ഭൂമിശാസ്ത്രഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതിട്ടുള്ള ആൾ, മിസൽമിൻകാരനായ ആൽബറൂനി എന്ന വിഭാഗൻ എന്നിങ്ങിനെ ഇതരദേശീയന്മാരായ അസംഖ്യം വിഭാഗങ്ങൾ പല കാലങ്ങളിലായി ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. ആ വകക്കാരുടെ ഇടയിൽ ചരിത്രമഴയക എന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നതിനാലും, അവർ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം അവർ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ടാവുമുള്ള സംഗതികളാകയാലും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്ത്യാചരിത്രവിഷയത്തിൽ വിശ്വാസനീയങ്ങളായിട്ടാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നതെന്ന

യല്ല. ഇന്ത്യയിൽ പുരാതനകാലങ്ങളിലെ ഭാരതാ സംഭവങ്ങളുടെ കാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്ന് അവയെയാണ് ഇന്ത്യാചരിത്രകാരന്മാർ പ്രാണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് അവർ മരറാജവിധത്തിലും കണ്ണപിടിക്കുവാൻ തരമില്ലാത്ത അനവധി ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ കാലങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്.*

൧൨. മലയാളത്തിലെ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ.

ഹിന്ദുക്കൾക്കു ചരിത്രമഴുകുന്നതിനുള്ള വാസന വളരെ കറുപ്പാണ് എന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റി “ഇന്ത്യാചരിത്രം” എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാക്കുകൾ ഓർന്നുണ്ടായിരിക്കാമല്ലോ. മലയാളികളെ സംബന്ധിച്ച് ഈ അത്യാകരകൃതിയ്ക്കുമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു ഉദാഹരണമായി ഒരു സംഗതി ഇവിടെ പറയാം. സി. അച്യുതമനോൻ ബി. എ. അവർകൾ ഒരു അൽ ഒരു പ്രത്യേകാവശ്യത്തിനായിട്ട് കിന്റവിലാലേക്കുപ്രതിവെ ഗുസ്താഖരി പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ ക്ഷേത്രസംബന്ധമായി കലിയുഗാരംഭകാലത്തിൽ നടന്ന മാരാ സംഗതികളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടു പിന്നെ “അതിന്റെ ശേഷം” എന്നു തുടങ്ങി നൂറു സംവത്സരംകൂടി നടന്ന കഥകളെപ്പറ്റിയാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതത്രെ. “അതിന്റെ ശേഷം” എന്ന പദങ്ങളെക്കൊണ്ട് എങ്കിലും അയ്യായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കിടക്കു നടന്ന കഥകളെ മാരാ അല്ലെങ്കൾ. ചരിത്രമഴുകുവാനുള്ള വാസനയില്ലായ്മയ്ക്ക് ഇതൊരു നല്ല ഉദാഹരണമെന്നുമാകുന്നു. പക്ഷാപധി “മുത്തച്ഛൻ പ

* Imperial Gazetteer of India The Indian Empire vol. II. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സമാപനംകൊണ്ടാണ് ഈ പേജുകൾ എഴുതിയത്.

രഞ്ജിതുള്ളതായി അച്ഛൻ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്” എന്നല്ലാതെ അവിടുന്ന് പറ്റാത്ത ഒരു കഥ തിന്നെ അമ്മി. ഇങ്ങിനെയാണ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ മരച്ചടം ക്കും ചരിത്രങ്ങൾ, പ്രാക്രമിച്ച് അവരവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയ അറന്നും, ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ഏറ്റവും വലുതാണ് എന്ന് ഇതിന്നുമുഖ്യ ചേർത്തിട്ടുള്ള ‘ചരിത്രം’ എന്നും, ‘ഇന്ത്യചരിത്രം’ എന്നും, തലയാലകം വെച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിട്ടുള്ള രണ്ടു ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു സിദ്ധമാകുന്നതിനാൽ അതിനെ വീണ്ടും സാധിക്കുവാൻ ഇവിടെ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. മേലുള്ള രാജ്യത്തിന്റേയും അന്നിവാസികളുടേയും ശരിയായിട്ടുള്ള ഒരു പൂർവ്വചരിത്രം നാം അറയാതെ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന സിദ്ധമായ സാഹിത്യ മുതൽക്കാരാൽ ഉൾക്കൊള്ളാൻ മതിയാകുന്നതാണ്. മേലുള്ളതിലെ ചരിത്രത്തിന്നു വേണ്ട സാമഗ്രികൾ എന്നെല്ലാമാകുന്നു; അപ്പയിൽ നമ്മുടെ സാധനത്തിലുള്ളവ എന്തെല്ലാമാണ്; അന്യരുകൾക്കുവേണ്ടി അറയാതെ അറയുന്ന സമ്പാദിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ അത് എന്തല്ലാം; അവയെന്തെല്ലാം സമ്പാദിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ് എന്നിങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളെയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

കേരളചരിത്രത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികളെ അകത്തുള്ളവ എന്നും, പുറത്തുള്ളവ എന്നും സംഭാഷണ രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. മേലുള്ളതിൽനിന്നു വളരെത്തരംവെച്ചും അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളാകുന്നു. പാണ്ടിരാജ്യം, ചോളരാജ്യം, തെക്കേരാജ്യം എന്നീ അവർ രാജ്യങ്ങൾ പണ്ടു മേലുള്ള രാജ്യമായി വളരെ സംഖ്യസംഖ്യ കിടന്നിരുന്നതിനാൽ ആവക രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടാവുന്നവയായും അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. പറ്റാത്തതുകൊണ്ട് മേൽക്കാലങ്ങളിൽ മേലുള്ളതിലേക്കു കച്ചവ

[illegible]

നിരിക്കുന്നവയും, ചുവടുമുഖയാണെങ്കിലും നൊമ്മുടെ അശ്രുല നിമിത്തം ക്രമേണ താങ്ങുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയുമായ അകത്തുള്ള സാമഗ്രികളെ ഒന്നിറക്കിയതിലും എടുത്തു പ്രായോഗിക്കുന്നില്ല. അവയെ സുലഭമായി സ്വന്തമാക്കുന്നതിനും അവയുടെ അർത്ഥം ശരിയായിട്ട് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും കാലാനുസൃതമായ അനുസരിച്ചു അവയെ വേണ്ടപോലെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനും മലയാളികളായ നമുക്കുപുറത്തു ഇതരദേശീയന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാർ ഒരിക്കലും വേണ്ടപോലെ സ്വീകിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ആ ദാഹനോന്മാരുന്ന എൻ്റെ അഭിപ്രായം. ആ വക സാമഗ്രികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു താഴെ വിവരിക്കാം.

“ഇന്ത്യാചരിത്രസാമഗ്രികൾ” എന്ന ലേഖനത്തിൽ വിഷയവിഭാഗം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ അനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് ഇവിടെയും വിഷയങ്ങളെ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഏകിലും ദേശഭേദത്തെ അനുസരിച്ചു വേണ്ടതായ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തിട്ടുണ്ട്.

I വിവിതങ്ങൾ—

(1) ശിലാ ശേഷശാഖ; ജന്മസൂചകമായിട്ടൊ മറ്റൊരു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്തംഭങ്ങൾ; അവയ്ക്കും ചില പഴയ ക്രിസ്തുശാസ്ത്രപണ്ഡിതരിലുള്ള കുരിശുകൾ പീഠങ്ങൾ മുതലായവ; മുസൽമാൻ പള്ളികൾ എന്നിവയിൽനിന്നും കൊത്തിയെടുത്ത എഴുത്തുകൾ; പാറ കെട്ടിയുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗുഹകളും ശേഷശാഖയും; അവയിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചില വിഗ്രഹങ്ങൾ; മുനിയറകൾ; (2) ചെമ്പു മുതലായ ലോഹത്തുകൾക്കുള്ള കൊത്തിയെടുത്ത എഴുത്തുകൾ; (3) താമരപ്പൊതുക്കളും പ്രകൃതിദത്തങ്ങളായും ആവൃത്തമായ നമ്പൂരിലുള്ളതും വംശാവലികൾ; അവയുടെ മൈതലങ്ങളുള്ള ഗ്രന്ഥപരികൾ; ശേഷശാഖകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥപരികൾ; ക്രിസ്തുശാസ്ത്രികൾ മുതലായ ഇതര മതസ്ഥന്മാരുടെ ചില കടംബങ്ങളിലും അവരുടെ പണ്ഡികളിലും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥപരി മുതലായ റിക്കാർട്ടുകൾ; സമ്പ്രദായി

മാങ്ങലിലുള്ള പട്ടാമ്പലികളും ഗ്രാമപരികളും—ഇവയെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. മലയാളത്തിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഗ്രാമങ്ങളുടെയും പ്രാധാന്യം മറ്റും കാണാത്ത മറ്റു പല ഉപഗ്രാമങ്ങളിലും ചില ദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടുള്ള ശ്രീകോവിലുകളിലും മണ്ഡപത്തറകളിലും വലിയ വെലിമുളകളിലും പൊങ്ങലിലും മറ്റുമായി എഴുത്തുകൾ പരമാളം കാണുന്നതാണ്. വാട്ടഴത്ത്, കോലഴത്ത്, തമിഴ്, നാമ്പാമൂലം എന്നൊക്കെ പക എഴുത്ത്, മലയാളം, അച്ചുസ്സായിട്ടു നാഗരം എന്നീ അക്ഷരങ്ങളാണ് ആ വക എഴുത്തുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്, അവയിൽ തമിഴും നാമ്പാമൂലം എന്ന അക്ഷരവും മാധ്യമം തുടങ്ങൽ തിന്മ പിതാക്കുറിലാണ് കാണുക. ബാക്കിയെല്ലാവ മലയാളത്തിൽ എല്ലാ ദിക്കിലും കാണുന്നതാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളാക്ഷരത്തിൽ ഉള്ള ചെട്ടാം ആഴ്ചയിൽ കാണാത്ത വാട്ടഴത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന പട്ടാമ്പലി എഴുതിയപ്പോൾ പഴയതാണ്. ഇവയെല്ലാംതന്നെ ഇന്നു കാണുന്നത് എന്ന നിലയനുസ്പദമാകത്തക്കത്ര ശുദ്ധമായിത്തന്നെ മലയാളത്തിൽ പാലാങ്ങലിലുള്ളതായി മിസ്റ്റർ സ്വേൽ എന്ന സാജിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നായിരുന്നു.*

* മേലിന്ന ഇന്ത്യയിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലുള്ള രാജാക്കന്മാർ, പള്ളികൾ, പാർവ്വതീക്ഷണാശുപത്രികൾ, മറ്റും, അവിടങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ശിലാലിപിതങ്ങൾ, മുദ്രകൾ, കൊല്ലങ്ങൾ, വെങ്കടങ്ങൾ എന്നിങ്ങിനെ ചരിത്രത്തിന്നു വിഷയമായിട്ടുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളെയും മറ്റ് മിസ്റ്റർ മോസ് ഗവർണ്ണർ കളക്ടറായ മിസ്റ്റർ സ്വേൽ എന്ന സാജിന്റെ ശ്രമത്തിന്റെ ഏതത് വലിയ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളായി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ മലയാളത്തിലുള്ളവയുടെ കണക്കു മേന്മയുണ്ടെന്നുണ്ട്. ചരിത്രകാരുടെ അനവധിപ്പരിയൽ താല്പര്യമുള്ളവർ ആ പുസ്തകങ്ങൾ വേണ്ട സഹായമായി വേർതിരിക്കുന്നതാണ്.

മേൽപാഞ്ഞ ഖിചിത്തങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പകർത്തി എടുത്ത് “ഇന്ത്യൻ ആൻറിക്വറി”, “എച്ച്.ഇം.എം. ഇന്റിക്കിം” ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അമൂല്യപ്പെട്ട പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിൽ വിശാലം തിരുനാഥം മഹാദേവസ്വാമിന്റെ കാലത്തു മിസ്റ്റർ സുന്ദരംപിള്ള എന്ന മഹാത്മ്യം തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലുള്ള ചില എഴുത്തുകാരുടെ മദ്ധ്യേ പകർത്തി എടുത്തു വായിക്കുകയുണ്ടായി. അനേകം ചരിത്രകാരന്മാരും ആ വക എഴുത്തുകളിൽ നിന്നറിയാനാർത്ത് എന്ന അദ്ദേഹം ഗവണ്മെന്റിനും ജനങ്ങൾക്കും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സുന്ദരംപിള്ളയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ആ വിഷയത്തിൽ ഉത്സാഹം അത്രയെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇതിന്റെ കാഴ്ച കാലത്തിനനുസരിച്ച് അതിന്റെ വിവരങ്ങൾ പറ്റാത്ത അറിഞ്ഞതിനാൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റ് അതിലേക്കായി പ്രത്യേകം ഒരു ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുണ്ടാക്കുന്ന സമരപിഷ്ടമില്ലാത്ത ശാപിനമനുഷ്ഠിക്കുന്ന മഹാനാണ് ഇപ്പോൾ അതിലെ തലവൻ. അദ്ദേഹം അനേകം ഖിചിത്തങ്ങളെ പകർത്തിവെക്കുകയും അപരം തമിഴ്നാടുകളിൽ ചേർത്ത് അതാതിന്റെ ചോദ്യങ്ങളിലൂടെ അതും കൊടുത്ത് പുസ്തകങ്ങളായി അമൂല്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ കാരകാലം തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യുന്നതാൽ നല്ലപ്രായങ്ങളായിരിക്കുന്ന അനേകം ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ പുറത്തു വരുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. കൊച്ചിഗവണ്മെന്റ് ഈ കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യയെ അനുകൂലം ഭ്രമവും ചെയ്യുന്നതായതു കഴിഞ്ഞു തന്നെ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു സംഗതി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതാണ്. ചരിത്രവിഷയത്തിൽ വാസനയുള്ള ലേഖകികളായ നമ്മുടെയിൽ ചിലർ ഭ്രമിച്ചല്ലാതെ ആ വക എഴുത്തുകാരുടെ അറിയാതെ വായിച്ചു അതും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനോ അവിടെ വിരമമുണ്ടെന്നു മുമ്പിലായിരിക്കുന്ന എല്ലാ എഴുത്തുകാരുടെയും

പുറത്തു വരുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിലോ അല്ലെങ്കിലോ മറ്റേതെങ്കിലും സാധി-
തയെക്കുറിച്ച്. അതിലേക്കു സമാഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലർ ഇതി-
നെ വക എടുത്തുകൊള്ളി പകർത്തിയെടുത്തു വായിപ്പാൻ പഠിച്ചു വേ-
ണ്ടുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവർക്കുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം അതിശയിപ്പി-
ക്കുന്നു. സമീപകാലം ഉൾപ്പെടെ അറിയിക്കുന്ന മണ്ണിൽ കണ്ടെത്തി-
ക്കെട്ടുന്നവർ എന്നൊരു വിവരം ഈ വിഷയത്തിൽ കണ്ട ശ്ര-
മം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരിൽനിന്നും. അങ്ങനെയൊരു ഉദാഹരണം അപ്പ-
ലാൻതിയമനസ്സു കണ്ടത് ഇതിൽ ചില പരിശോധനകളിലും ചെ-
യ്ക്കുകയും അവയെല്ലാം ഫലിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ടുണ്ടുണ്ട്.
ആ മഹാത്മാക്കളെപ്പോലെ ഇതിലേക്കു മുന്നോട്ടു പോർ മൂന്നു സംസ്ഥാ-
നങ്ങളിൽ നിന്നായിട്ടായി മനസ്സാക്കിപ്പോയ ചില ചെറുപ്പം മാനുഷ-
കർമ്മം വേണ്ടപോലെ ഫലിക്കുകയുള്ളൂ. മിസ്റ്റർ സ്റ്റീവൻ എന്ന
സാമ്പത്തിക ബിസ്നസ് മേനോൻ വായിച്ചു നോക്കിയതിനെക്കുറിച്ച് ചി-
ത്തം തെളുപ്പം മുമ്പെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്കുള്ള ലോകമെതിരെയെ പ-
രോ ക്ഷമിപ്പാൻ ചരിത്രത്തിന്നു വിശദമായിട്ടുള്ള സാധനങ്ങൾ എ-
ത്ര അനവധിയാണെന്നുള്ളത് എന്നു കണക്കാക്കി നമുക്കു ബോദ്ധ്യ-
പ്പെടുന്നതാണ്. ആ മിസ്റ്റർ മറ്റൊരു ചെറുപ്പമായിട്ടുള്ളതല്ല, എ-
ങ്കിലും ചരിത്രത്തിൽ വാസനയുള്ള ഒരു പാർ അതു നോക്കുന്നവ-
രിൽ അവൻ ആ വിഷയത്തിൽ നിശ്ചയമായി ജിജ്ഞാസ പര-
ക്കുകയും അതിൽ പെട്ടെന്ന് കണ്ടെത്തി അതേയോർത്ത് സാധനങ്ങളെ
സംരക്ഷണ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യ-
ക്കുന്നതിന്നു വാദമില്ല. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തെന്നു ഇ-
തുതന്നെയാകുന്നു.

ശിഖാലിഖിതങ്ങൾ— ലോകമെതിരെയെ പ്രധാനപ്പെട്ട മിക്ക
ലോകങ്ങളിലും ശിഖാലിഖിതങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ
മറ്റുള്ളതിൽ ബുദ്ധമതമോ അല്ലെങ്കിലോ മറ്റേതെങ്കിലും മതം
കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നതും പിന്നീട് ആ മതം കണ്ടെത്തിയും ഈ ലോക-

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

ബോധി. പഴിതോലയുടെ ചരട് കരളാകാൻ ഉപിച്ചുപോയിരുന്നതിനാൽ തോലായിട്ട കയ്യിൽ കിട്ടുവാൻ അടയ്ക്കില്ല. ബോധശക്തിയുടെ ഒരു സഞ്ചിതഗുണത്തിൽ കോശരൂപം എന്നൊരു വൃതത്തെപ്പറ്റി വസ്തുതയ്ക്കു കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും ടിബറ്റക്കാരുടെ ഈതരക്തിരിയിലുള്ള അറകളിൽ ബോധശക്തികൾ ഇന്നും വാസം ചെയ്യുന്നതായി സ്വന്തമായിട്ട് എന്നു പോലെയുള്ള യുക്താപൂർവ്വ സഞ്ചാരി വസ്തുതയ്ക്കു കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും ഈ വക മുനിമാർക്കു ബോധശക്തികൾ വാസം ചെയ്യുവാനിരുന്ന യഥാർത്ഥമുനികൾക്കു അന്നുമായിരുന്നുവെന്നു ധിക്കാരം. ഒരു കാലത്തിനിടെ ബോധശക്തിയെന്ന വ്യക്ത പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നെന്നതിലേക്ക് അഭാവം കാണിച്ചുകൂടണം. പക്ഷേ ചില ദിക്കിൽ അസംഖ്യം മുനിമാർ ഒരു ഒന്നിച്ചു കണ്ടു നന്നായിട്ട് ഇത്രയളവു മുനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു ഒരു ഭയം. അതിലേക്കു സമാധാനമില്ലെന്നില്ല. ഭാരതത്തിൽ പ്രത്യേക അറകൾ വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു നോക്കിയിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ വളരെ കാലമുണ്ടായിരുന്നോ അസംഖ്യം അറകൾ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്ന് വഴിയുണ്ടല്ലോ. ഭാരതം പൂർവ്വം അയ്യോർ വിദ്യാർത്ഥികളായി പടിഞ്ഞാറുകാരുടെ അറയിൽ വിവരിച്ചിട്ടു കാണുകയുണ്ടകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സംശയമില്ല. കൊടകപ്പ് എന്നത് അനുജനങ്ങളുടെ കടയുടെ ആകൃതിയിൽ ചെയ്തുകൊണ്ടു പണിചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ 'കോൺ' എന്നു പറയുന്നതിനോ ആകൃതിയിൽ കൂറു ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നതിനാലാണു് എങ്കിലും ഒന്നിച്ചിലാറോ കോശരൂപത്തിൽ വിലയുള്ള കഴിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു. ഭൂതകാലമുണ്ടായാൽ അതിനെക്കണ്ടു വിരിഞ്ഞു മുക്കുവാൻകൊണ്ടു കൂടുതൽ ഒരു ഉരുണ്ട അടിപായിട്ടുണ്ടെന്നു. അടിയിൽ എങ്കിലും ഒന്നിച്ചിലാറോകൊണ്ടു വട്ടം മുക്കിൽ കഴിച്ചാൽ പിന്നെ മാത്രം വട്ടം ഉണ്ടാകും. വിശ്വാസം വളരെ കാലത്തു അതിന്റെ ഈ വിവരത്തിൽ

അപ്പാപാല വട്ടത്തിൽ ഒരു വലിയ വെട്ടുകുളി വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഇതാണ് കൊടമണ്ണ്. അതിനുള്ളിൽ എന്തെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ ലേപകൻ ഈ വക അനവധി കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. അത് കൊടുക്കുമ്പോൾ പതിമൂന്നു കൊൽ വട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. ൧൭൭൭-ൽ കൊടുക്കുമ്പോൾ കൊൽ കനവും വെട്ടിച്ച് നാലു മീറ്റർ കയറുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇത്രയും അരിച്ചു ഒരു വെട്ടുകുളി കെട്ടുകയാണു വെട്ടിയതാണ് മൂന്നു കുളികൾ കൂട്ടിച്ചെത്തുമ്പോൾ ഇതിനെക്കൂട്ടിൽ കയറി വെട്ടുന്നതും സാധ്യമാകുമെന്ന് കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ ഇല്ല. നിശ്ചയംതന്നെ. എന്തു സംഭവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ഈ കുളികൾ ഇങ്ങനെ പല ഭാഗങ്ങളിലായിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഉറപ്പിക്കാൻ ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടു കിട്ടുന്നില്ല. മുമ്പന്മാരായ കൃഷിക്കാർ ആവക കുളികളെ കേരളത്തിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവ ചരിത്ര സാഹിത്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നുവരെയും ഏതൊരു ഇലക്കയ ഇനിയെങ്കിലും നശിപ്പിക്കാത്ത വിധത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് നാട്ടുകാർക്കുണ്ടായതും പ്രത്യേകം പുരസ്കാരമുണ്ടാകുന്നു.

മലബാറിൽ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള രിക്കാർട്ടുകൾ ചലച്ചിത്രത്തിൽ പരമ്പരയിലുള്ളത്. അവയിൽ കുറെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള മൂന്നു നാലുതന്നെ സൂചനകളായി ഇന്നുവരെയും ചരിത്രകാരന്മാർക്കു വാദത്തിനു വിഷയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു വാണിരുന്ന ശ്രീ പീതരാജവചക്രവർത്തി എന്ന രാജാവ് മഹാദേവർപ്പനാണ് (തിരുവഞ്ചിക്കുളത്ത്) ഇരവികുന്ദൻകുട്ടിയർ എന്നൊരാൾക്കു അയാളുടെ സന്ദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചായിട്ട് മാനിഗ്രാഫ് എന്ന ദേശവും പിന്നെ അദ്ദേഹം ഏതാമതാണു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഒരു രേഖ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. അദ്ദേഹം ചലച്ചിത്രം കണ്ടു കണ്ടതിന്റെ വാസ്തവത്തിൽ വാസ്തവത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ

[illegible]

ഒന്നാം സമാവേശണപക്ഷം മലയാളത്തിൽ തരുന്നമുണ്ടായിട്ടുള്ള അനേകം സംഭവങ്ങൾക്കു കാര്യം ലഭ്യമാക്കും മതിയാകുന്നതല്ല. അതിനാൽ, മലയാളത്തിലുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളേയും, ഒരു സംഭവത്തിന്റെയും അതിനടുത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള പല സംഭവങ്ങളുടെയും സംബന്ധങ്ങളേയും മറ്റും കാനാറായ പുറത്തുനിന്നു നോക്കിക്കാണുന്ന ഇതരദേശീയന്മാരുടെ ഐതര്യപരമായമുണ്ടായ അഭിപ്രായങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചുപറന്നുപ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ. എന്നാൽ ഇതിന്നു വിശ്വാസ്യതയുണ്ടാകാൻ ഇതിന്നു ഒരു പുറംപക്ഷം കൊണ്ടുവരുന്നതായും ആ പട്ടികയിൽ സാക്ഷികളായി വേണാട്, കോണാട്, വട്ടപ്പനാട്, എറാണാട് എന്നീ രാജാക്കന്മാരെ കാണുന്നതായും; പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെ അത് ഇവ രാജാക്കന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്ന എന്നത് എങ്ങിനെ? ഇതിന്നു സമാധാനം പറയാൻ വളരെ അനുകൂലമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്ങിനെയാണെന്ന്, നല്ലതിരിവാറിൽ ചിലർ മത്സരമാകുന്നു എന്നിപ്പോഴുള്ളതുക നിമിത്തമാണല്ലെങ്കിൽ സഹമലയാളപരമായിട്ടുള്ള മിഷ്യനറ്റാ പെരുമാക്കന്മാർ മലയാളത്തിൽ വാണിരുന്നവെന്നതു സ്വസ്ഥജനമാകുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ— വരാട്ടകുളമുണ്ടാണെന്നും കാരാലകുളമുണ്ടാണെന്നും കണ്ടുവരാണെന്നും ഗതാഗതത്തിന്നു ദുഷ്കരമായിരുന്ന അക്കാലങ്ങളിൽ— കോണാട്ടുകളിൽ മറ്റേ രാജാക്കന്മാർ വാണിരുന്നവെന്നും പെരുമാക്കന്മാരുടെ ബലത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ അവർ അങ്ങും പൊങ്ങിയും നിന്നിരുന്നതാണെന്നും ചില പെരുമാക്കന്മാർ അതതു നാടുകളിൽ അവരവരുടെ ആധിപത്യത്തെ സമ്മതിക്കുകയെന്നു ചെയ്തിരുന്നവെന്നും വിചാരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിഭംഗവും കാണുന്നില്ല; എന്നതാണുള്ള, മോശ്യപ്രകൃതിയെപ്പറ്റി ആർവാചിപ്പുനാടുകൾവേദം മറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായമാണ് അസംഭവമായിരിക്കുന്നത് എന്നു കാനാറസമുദായം.

இருவரின் பேதலும் கை. கங்கைப் புறம் பஞ்சவர்தி தை

തകാനല്ല കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. സ്വദേശിയെപ്പോലും എന്ന രാജാവിന് സാക്ഷിർ ഈശ്വരൻ എന്ന ഒരു ക്രിസ്തു മൂർത്തിക്ക് കൊല്ലത്തു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിന്റെ കാര്യമാണത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിറന്നാൾ രാജാവിന് ഇരുന്നാൽ ഒരു പട്ടണം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയുടെ കാലം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം വാദത്തിൽ കിടക്കുന്നതെല്ലാം.

മുൻ പാശ്ചാത്യരാണ് മലയാളികളായ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ നിശ്ചയിച്ച പരിശോധിച്ചറിയാത്തവയെല്ലാം പലപ്പോഴും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിലേക്ക് ഈ ലേഖകൻ അനുഭവാപ്തിയുള്ള പേരായ ഉത്തരം എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു. ക്രിസ്തു വർഷം 1663-ൽ കൊച്ചിരാജാവു ഒരു കമ്പിഞ്ഞിപ്പുലായി ചെയ്ത ഒരു ഉടമ്പടിയെ ശോഭാപ്പട്ടത്തിട്ടുള്ള ഒരു ചെമ്പാട്ടയും അതിൽ നിന്നുൾപ്പെടെയൊട്ടാകുന്നതിന്റെ മിസ്സർ ഗോവിന്ദവാര്യ പകർത്തി അതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷപ്പെടുത്തി അയച്ചിട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകം കാണുകയുണ്ടായി. അതിൽ രണ്ടുതരം സംഗതികൾ അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കണമെന്നതായിട്ടു ചിലതിന്റെ അല്പം മനസ്സിലാചരത, അതും പാശ്ചാത്യ ചിട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്.

മലയാളത്തിലുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെയും ഉത്തരന്മാരുടെയും നമ്പൂതിരിമാരുടെയും കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും വളരെ ചെടവപ്പട്ടാരികൾ പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. അവയെ നല്ലൊരു ശതമാനം വായിച്ചതും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിന്നു നമ്മുടെ ചിലർക്കുണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഉത്സാഹിച്ചു പുറപ്പെടേണ്ടതത്രാധിപന്മാരുടെ നേതൃത്വം മുൻ പ്രാധാന്യം സംഗതികളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ പക്ഷേ അതിൽ ചിലരുടെ കൈവശമുള്ള ചില പട്ടയങ്ങളിൽനിന്നും മലയാളചരിത്രകാരന്മാർ ചിലതു ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണത്രെ.

ദക്ഷിണഇന്ത്യയിൽ പഴയ വെള്ളിനാണുത ഉന്നം കണ്ടിട്ടില്ല. മുസൽമാന് ഇവിടെ സ്ഥിരവാസം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പേ പ്രധാന നാണുങ്ങൾ സുൽത്താനകാണും വെള്ളിനാണുതായിരുന്നു. മുസൽമാന്മാരുടെയും വെള്ളിനാണുത നാണുതടിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി സുൽത്താനാണുത നടപ്പായിരുന്നു. സുൽത്താനാണുത കച്ചവടക്കാർ വാങ്ങിച്ചതൊട്ടു കി വെള്ളിനാണുതയിന്നും അധികമായ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രെഞ്ച്, ഹന്ത എന്നിവരുടെ കച്ചവട സ്ഥലങ്ങളിൽ വെള്ളിനാണുത അടിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ചില പ്രധാന നാണുങ്ങളുടെ വിവരം:— (1) മോഹൻ—ഇതിന്നു തെക്കുകിഴക്ക് മോഹൻ എന്നും തമിഴിൽ മോഹൻ എന്നും പേർ. ഇതു സ. സ്റ്റാമ്പുകാണുത; 16 വാലറും രൂപ മോഹനയിൽ 15 ആൺ (2൫൦൦) രൂപ വിവരമുണ്ടാകും. (2) തിന്നാമുളമാഹൻ— തിന്നാമുളമാഹനയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന നാണുത; ഇതിന്നു ദീർഘം 7 കാരാൺ വി. (3) ക്രിയാമാഹൻ— ഇത് കൽക്കടകനാണുതാണ്; നൂറ് അല്ലാമാൻ കിടന്നതിരിക്കും. അതിന്റെ ഒരു പുറത്തു സീതാമാഹൻ അടയും മറുപുറത്തു ഹരിമാഹൻ എന്നും ഉണ്ടായിരിക്കും. (4) കാരിപ്പണ— നാട്ടുനാണുതയിൽ വെച്ച് ഏറാറും പഴയത്; ഇതു സ. സ്റ്റാമ്പുകാണുതയൊക്കെപ്പട്ടണത്. അതിനേൽ പതിന്നാലു കുത്തു മൂത്ത, പന്ത്രണ്ടു കുത്തുകൾ മേയ്ക്കാടി പന്ത്രണ്ടു രാശികളുടേയും ചോരയുള്ള രണ്ടു കുത്തുകൾ സൂര്യചന്ദ്രശാഖയുടേയും രൂപമുണ്ടാകുന്നു. (5) പാറണം (Pagoda)— ഇതിന്നു മൂന്നര മുതൽ നാലുവരെ രൂപ വിവരമുണ്ടായിരിക്കും. വിഷ്ണുവിന്റെയും ലക്ഷ്മിയുടേയും രൂപങ്ങളാണ് അതിന്റെ അകത്തും പുറത്തും കാണുന്നത്; ചിലതിൽ ശിവന്റെയും ചാർവ്വതിയുടേയും ആയിരിക്കും. ഇതു പല ദിക്കുകളിലും അടിച്ചിരുന്നു. (6) ചാലം—നന്തരം ഇന്ത്യയിൽ വളരെ പഴക്കമുള്ള നാണുത. ഇത് തെമ്പാറു് അടിച്ചിരുന്നു; തിരുവിതാംകൂറിലും

നും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ള രോഗാനാണുണ്ടാകും*, പണ്ടിരുന്നോവിന്റെയും ചെറുരാജാവിന്റെയും വിജയനഗരം രാജാവിന്റെയും നാണു

കുറിയിലെ ചക്രം 28; കൂടിയാൽ ഒരു രൂപയായി. (7) കാളിചക്രം— ഒരു പഴയ നാണു; പണ്ട് തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പായിരുന്നു. (8) മുഴിച്ചക്രം— ഇതു തമിഴ് രാജ്യത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. (9) വിജയചക്രം— സ.സ്റ്റമ്പാണു; ബർമർ എന്ന പ്രദേശത്തുനിന്നു കിട്ടിയ നാണു. (10) പുറം— ഇത് ആദ്യമായി പത്തനംതിട്ട കലാശാലയിൽ അടിച്ചത്. (11) പുത്തൻമാറി— പുതിയ വീരരാജൻപണം. (12) പഴയവീരരാജൻ പണം— (13) ചെറുപണം— ഇതു കണ്ണൂർ കയറിലേതാണ്; ലോകമെഴുത്തിൽ പൊന്നും, സമ്പൂർണ്ണത്തിൽ ചെങ്കും, ഹിരണ്യം എന്നീ പേരുകളുണ്ട്. ഇത് സ.സ്റ്റമ്പാണ്; ഇതു രണ്ടു 'പത്തൻ'ത്തേക്കുമാറ്റം; രണ്ടു ചെറുപണം = 1 വലുതാകും. കൈപ്പത്തിൽ പണ്ട് ഇതിന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

* “കോട്ടയം— ഇവിടെ അസംഖ്യം രോഗാനാണുണ്ടാകും കണ്ടുകണ്ടായി. അവ ഒരു പിറുളക്കടത്തിപ്പാതി മേളിൽ കഴിച്ചിട്ടുണ്ടായിട്ടാണ് കണ്ടെത്തിയത്. “ഒരൊരര സ്വരങ്ങളുണ്ടെന്നു അരുത്ത കൂലിക്കാരെക്കൂട്ടിച്ചുട്ടു സ.സ്റ്റമ്പാണുണ്ടാകിയിട്ടുള്ളതു കണ്ടെത്തി പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്”. അവയിൽ വളരെതന്നെ ഉരുക്കുകൾ നാട്ടുകാർ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂറു ചെറുരാജാവിന്റെ പലൽ അനവധിയെണ്ണം ഇരിപ്പുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അവിടുത്തെ പലൽ ഉള്ള നാണുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വിവരം അറിയുവാൻ പാടില്ലേ—

അഗസ്ത്യന്റെ നാണു	...	...	...	...	8
അനന്താണിയാ അഗസ്ത്യന്റെ	...	...	...	...	8
കണ്ടവീടിയന്റെ	...	...	...	...	28
കാലിത്തലാവിന്റെ	...	...	...	...	2
കൂലിയന്റെ	...	...	...	...	16
കിരോവിന്റെ	...	...	...	...	16
കുറുപ്പൻ	...	...	...	...	78

(സൂചിപ്പിക്കാൻ ലിസ്റ്റ്.)

ങ്ങൾ— ഇവയും മറ്റും പലതും മലയാളചരിത്രരചനയിൽ സഹായികളാകുന്നു. നാണുപരിശോധനം ഏകീകരണമെന്ന് ചെല്ലുക എന്നും അതുകൊണ്ട് ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണ് പെട്ടിറപ്പുതന്നതെന്നും “ഇന്ത്യചരിത്രസംഗ്രഹം” എന്ന പേരുകളിൽ വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

4. ഗ്രന്ഥ പരിശോധന— (എ) സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ:— പുഷ്പജാലം, വേദം, തന്ത്രം, മന്ത്രം, ആശാചര്യം, ജ്യോതിഷം, മായാശാസ്ത്രം, വൃക്കരണം, തദ്യശസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പലതും ഉൾപ്പെട്ട പല വിശദീകരണങ്ങളും ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; കാവ്യനാടകാദി സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; അനേക വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മുതലായവ. (ബി) കർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ:— തോരകാസ്ത്രം എന്ന പ്രസിദ്ധ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥം, കർമ്മശാസ്ത്രം, പട്ടിനാട്ടാശയം, എളുത്തുതൊഴുതം, അമരശാസ്ത്രം, വൃക്കരണം, അപരകർമ്മശാസ്ത്രം, മണിമേക്കാര്യം, ചിത്രശാസ്ത്രം, കലാശാസ്ത്രങ്ങൾ, ആദിചര്യകർമ്മശാസ്ത്രം മുതലായവ. ഇവയിൽ ചിലവയെല്ലാം ഗ്രന്ഥസമുച്ചയങ്ങൾ അന്നുണ്ടാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഇനിയും അസംപൂർണ്ണമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്— സകല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന പൊതുനാമം നിശ്ചയിച്ചു— പരിശോധിക്കുന്ന കാര്യം മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ച് അന്നു ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ കണ്ടു കിട്ടുന്നവയാണ്. (സി) മലയാളഭാഷയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ:— യോഗം, വേദി, പ്രാമുഖ്യം മുതലായവയുടെ ചടങ്ങുകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ; ആശാചര്യം, തന്ത്രം, മന്ത്രം, ആശാചര്യം, മായാശാസ്ത്രം, വൃക്കരണം, തദ്യശസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പലതും ഉൾപ്പെട്ട പല വിശദീകരണങ്ങളും ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; കാവ്യനാടകാദി സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; അനേക വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മുതലായവ. (ഡി) കർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ:— തോരകാസ്ത്രം എന്ന പ്രസിദ്ധ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥം, കർമ്മശാസ്ത്രം, പട്ടിനാട്ടാശയം, എളുത്തുതൊഴുതം, അമരശാസ്ത്രം, വൃക്കരണം, അപരകർമ്മശാസ്ത്രം, മണിമേക്കാര്യം, ചിത്രശാസ്ത്രം, കലാശാസ്ത്രങ്ങൾ, ആദിചര്യകർമ്മശാസ്ത്രം മുതലായവ. ഇവയിൽ ചിലവയെല്ലാം ഗ്രന്ഥസമുച്ചയങ്ങൾ അന്നുണ്ടാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഇനിയും അസംപൂർണ്ണമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്— സകല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന പൊതുനാമം നിശ്ചയിച്ചു— പരിശോധിക്കുന്ന കാര്യം മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ച് അന്നു ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ കണ്ടു കിട്ടുന്നവയാണ്. (സി) മലയാളഭാഷയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ:— യോഗം, വേദി, പ്രാമുഖ്യം മുതലായവയുടെ ചടങ്ങുകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ; ആശാചര്യം, തന്ത്രം, മന്ത്രം, ആശാചര്യം, മായാശാസ്ത്രം, വൃക്കരണം, തദ്യശസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പലതും ഉൾപ്പെട്ട പല വിശദീകരണങ്ങളും ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; കാവ്യനാടകാദി സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; അനേക വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മുതലായവ. (ഡി) കർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ:— തോരകാസ്ത്രം എന്ന പ്രസിദ്ധ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥം, കർമ്മശാസ്ത്രം, പട്ടിനാട്ടാശയം, എളുത്തുതൊഴുതം, അമരശാസ്ത്രം, വൃക്കരണം, അപരകർമ്മശാസ്ത്രം, മണിമേക്കാര്യം, ചിത്രശാസ്ത്രം, കലാശാസ്ത്രങ്ങൾ, ആദിചര്യകർമ്മശാസ്ത്രം മുതലായവ. ഇവയിൽ ചിലവയെല്ലാം ഗ്രന്ഥസമുച്ചയങ്ങൾ അന്നുണ്ടാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഇനിയും അസംപൂർണ്ണമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്— സകല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന പൊതുനാമം നിശ്ചയിച്ചു— പരിശോധിക്കുന്ന കാര്യം മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ച് അന്നു ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ കണ്ടു കിട്ടുന്നവയാണ്.

നട കുടുംബങ്ങളിലും പ്രഭുക്കുടുംബങ്ങളിലും ഗ്രാമവാസി എട്ടുതി പെക്കക എന്ന സമ്പ്രദായം ഉള്ളതുകൊണ്ടുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു, അതിനാലാണിതിനെയും അനുവാദനീതിയെയും മേറും അവയിൽ ഏതാനും നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇനിയെങ്കിലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായാൽ ചിലവെല്ലാം കണ്ടുകിട്ടുമെന്ന് അതുകണ്ടാവാമെന്നു ഓരോന്നറില്ല. ആ വക ഗ്രാമവാസികൾ ചേരുമെങ്കിൽ അത്രയും പ്രീകളിതരായ ചിലവായ എന്നായിട്ടു വശമാണെന്നാണ്.

6. ദേശങ്ങളിലുള്ള ഉത്സവങ്ങൾ, ചിറ്റപ്പകൾ, പാടറി, പടച്ചാപ്പാട് എന്നിങ്ങനെ വാർഷികമായി ആവിർഭവിക്കുന്ന അടിമത്തങ്ങളുടെ ചടങ്ങുകളും അപരമായ ആഗമങ്ങളും.

7. ചേരുമെങ്കിലുള്ള പാട്ടുകൾ— (1) അനുവാദനീതിയുള്ള പാട്ടുകൾ, (2) ചോട്ടക്കാൻ പാട്ടിന്നു പാട്ടുന്ന പാട്ടുകൾ, (3) തിണ്ണപ്പിന്നുള്ള പാട്ടുകൾ, (4) അട്ടപ്പൻ പാട്ട്, (5) അനുമാണിപ്പാട്ട്, (6) പടക്കൻ പാട്ട്, (7) ചേരുമെങ്കിലുള്ള പാട്ടുകൾ, (8) പാണന്മാരുടെ പാട്ടുകൾ, (9) പുളുവന്മാരുടെ പാട്ടുകൾ, (10) പാമ്പന്മാർ, (11) ജാനകരുടെ ഇടയിലുള്ള പാട്ടുകൾ, (12) ക്രിസ്തുനികളുടെ ഇടയിലുള്ള പാട്ടുകൾ, (13) മേവരുടെ ഇടയിലുള്ള പാട്ടുകൾ, (14) ചെറുക്കളുടെ പാട്ടുകൾ. നമ്മുടെ പുസ്തകങ്ങളുടെ പലയിലും ആ പാതസമ്പ്രദായങ്ങൾ, ദൈവികമായ വിശ്വാസങ്ങൾ, ഭൂമിയിലോസങ്ങൾ, വിദ്യപരാക്രമങ്ങൾ, ഗ്രാമവാസികളുടെയും മേവരുടെയും അനേകം ലോകവ്യവഹാരങ്ങൾ ഈ വക പാട്ടുകളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ അവയെല്ലാം കണ്ടിരുന്നതും ചേരുമെങ്കിൽ കേൾപ്പിച്ച് ചേരുമെങ്കിൽ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കൂടുതൽ വിശദാംശം വേണ്ടെന്നതാണ്.

8. ചരിത്രപ്രധാനങ്ങളായും ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്നവരും കണ്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങളെ കിട്ടിച്ചു പരിശോധിക്കുക. ചേരുമെങ്കിൽ പാട്ടു പാടേണ്ടതിലോപ്പോലെയുള്ള പട്ടണങ്ങൾ വളരെ ഉണ്ടാ

കിന്നത്തായിട്ട് കേട്ടുപോയിയില്ല. പൊതുവായവരുടെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന തിരുവഞ്ചിക്കുളം ഒരു വലിയ പട്ടണമായിത്തീർന്നുവെന്നു തമിഴ്ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും വിദേശീയന്മാരായ ചില യൂറോപ്യന്മാരും വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തുനിന്ന് ഏകദേശം നാലുനാഴിക വടക്കു തൃക്കണാമങ്കിലകം എന്നൊരു ഭിക്ഷാലയം ഒരു പണല് പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലത്തു വിദ്യാലയങ്ങളുടെയും കൂടിയായിരുന്ന ഒരു സ്ഥലമായിത്തീർന്നുവെന്ന് ചിലപ്പേർക്കിടയിൽ എന്ന തമിഴ്ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. പിന്നെ, കാരാശ്ശേരി പൊതുവായവരുടെ പേരുകളിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറഞ്ഞുവരുന്നതായ സ്ഥലങ്ങൾ മദ്ധ്യകേരളത്തിലും വടക്കു മലയാളത്തിലും പെട്ടെന്നുണ്ട്. പൊതുവായവരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ട് തിരുവഞ്ചിക്കുളം സാധാരണമായിത്തീർന്നപ്പോൾ തെക്കൻ കൊല്ലം വിദേശീയരുമായിട്ടുള്ള കച്ചവടക്കാർക്കും മറ്റും വളരെ ഐക്യമായിത്തീർന്നുവെന്നും ഒരു വലിയ പട്ടണമായിത്തീർന്നതും ചെയ്തു. 'കാഴിക്കോടിന്ന്' ഏകദേശം ഒരു നൂതനം കൊല്ലത്തിൽ കായത്തു പടക്കം കാണാം. തെക്കായിരുന്നു, അകായി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും ചരിത്രസംബന്ധമായിട്ട് പ്രാധാന്യമുള്ളവയാകുന്നു. കൊച്ചി രാജാക്കന്മാരുടെയും ഒരു പട്ടണമാണ്. ക്രിസ്തു ഗ്രാമികളുടെയും മറ്റുമായിത്തീർന്നതും ചരിത്രങ്ങളിൽ മുഖ്യങ്ങളായി പറയപ്പെടുന്നവയും എങ്കിലും ഇപ്പോൾ കേന്ദ്രമെന്നും മാത്രമായി ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളവയുമായ സമുദ്രതീരത്തുള്ള പേരും അസംഖ്യം പ്രദേശങ്ങളിലും വിടുകയുവാൻ പാടില്ല. ഇന്ന്, മലനാടുകളിലും മലമ്പ്രദേശങ്ങളിലും അനേകം മറ്റും കേന്ദ്രങ്ങളും വാസസ്ഥലങ്ങളും ജീവിക്കപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നതു കാണാം. പണ്ടത്തെ പാണ്ടിരാജ്യത്തോടു സംബന്ധപ്പെട്ട് കിരണ തിരുവിതാംകൂറ് താലൂക്കുകളും ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ, ഇന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ പണ്ടും മലയാളത്തിലെ വലിയ കെട്ടിടങ്ങളിലും മറ്റും പ്രധാനമായി പണിചെയ്തതെല്ലാം

ട്ടിട്ടുള്ളതായിരുന്നതിനാൽ അന്നിബലധരിമിതാദി ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണം വികിരതയും ആ പരിഭ്രമം തന്റെ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു; അധിപതിയായിട്ടു വളരെ കഷ്ടമാത്രമേ കണ്ടുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ ആ വക പ്രദേശങ്ങളെ കീഴ്ച്ചുണ്ടാക്കുക എന്ന പേരുണ്ട് അദ്ദേഹം കൂലി കിട്ടുന്ന കഷ്ടം സംഭവമാണ്; എങ്കിലും ചരിത്രവിഷയമായിട്ടുനേരം സൂചനകളെ കൊടുക്കുന്നതും അതിനാൽ ചരിത്രകാരന് സൗകര്യമായതുമായ അനേകം പരാമർശങ്ങളെ കണ്ടു കിട്ടാമെന്നതിന്നു വാദമില്ല. ഇത് അധികവിടങ്ങളിലുള്ളവർ വളരെ ദുഃഖപ്രയത്നങ്ങളോടെ അനുവദിക്കാമെന്നു നമുക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. അതിനാൽ ഈ ഒരു എഴുത്തു പരിശ്രമത്തിനുള്ള ഒരു കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്താൽ, ചരിത്രാഗാധം എന്ന പേരിൽ അപരപത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സഹായത്തോടെ കൂടി ദൈവദത്ത പ്രദേശങ്ങളെ ഇത് അധികം നശിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ എഴുതാവുന്നതാകുന്നു.

9. മലയാളത്തിൽ വിവിധപ്രകാരങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വന്നുവന്നിട്ടുള്ള വിവിധഭാഷകളെക്കൊണ്ടു പരിഭാഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന പ്രാചീനവിജ്ഞാണുകളിൽനിന്നു മലയാളത്തിലെ ജനസമുദായം പുസ്തകങ്ങളിൽക്ക് എപ്രകാരമാണ് പ്രമേയം ശാഖാപരമായതായി വളർന്നത് ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചത് എന്നറിയുക.

10. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കൃഷ്ണങ്ങളിലേയും പരാമർശങ്ങളിലേയും പേരുകൾ പരിഭാഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു. ഈ വിധമുള്ള അപരപത്രംകൊണ്ട് എഴുതിയതാണ് അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ചരിത്രകാരന് എന്നതിലേക്കു ചിട്ടയായ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാം. 'കണ്ടുപിടിക്കുക' എന്നത് 'ഉപയോഗിക്കുക' ഒരു കടമിന്റെ പേരാകുന്നു. അങ്ങനെയും നടത്തിയപ്പോൾ 'കണ്ടുപിടിക്കുക' എന്നാണ് ശരിയായിട്ടു പറയുക.

മുഖ് എന്നു കണ്ടു. കണ്ടൻ എന്നു പേരായ ഒരു ചോമ്പൻ കടത്തു ചാനായി ആ ചുഴലത്തു താമസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഇതിനാൽ അദ്ദേഹം തീവണ്ടിയാട്ടത്തിൽനിന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടു കൊണ്ടായി ഒരു എന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്ത് 'കൊമ്പട്ടൂർ' എന്നൊരു ദുർഗ്ഗമുണ്ടു്. 'സെമ്മിൻറ് പാൾ ഉൾ' എന്നാണു് അതിന്റെ പേരിായിട്ടുള്ള ഒരു പാങ്കികളുടെ കുടുംബത്തു് (നെല്ലുസ്സയും പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ) അവിടെ സെമ്മിൻറ് പാളിന്റെ നാമധേയത്തിൽ ഒരു പള്ളിയും ഒരു സെമ്മിനാരിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ നിന്നാണു് ആ ദേവതയ്ക്കിന്നു് ആ പേരു സ്ഥിരിച്ചതു്. ഇദ്ദേഹം വഴപത്രത്തിന്നു് 13 നാഴിക കണ്ടൻ കരകളെഴുത്ത് എന്നു ഒരു ദേശത്തു് 'വെച്ചിത്തട്ടു' എന്നു പേരിായിട്ടുള്ള വീടുണ്ടു്. വെട്ടത്തു നാട്ടിലാല എന്നാണു് അതിനായിട്ടുള്ള ശബ്ദം എന്നും ആ കുടുംബക്കാർ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ളവരാണെന്നും പിന്നീടു തന്നെപ്പോലാകാം. നെല്ലുസ്സയും 1659-ാമുണ്ടിൽ വെട്ടത്തു രാജകുടുംബത്തിൽനിന്നും കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിലേക്കു കടന്നുവന്ന കഥ കൊച്ചി സ്റ്റോറിയോണുകളിൽ വിവരിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇവർ അന്നു രാജാവാണായിട്ടു വന്നു കടിലാത്തരായിരിക്കണം. ഗോദാവർ, കടത്തുമാവ് അല്ലെങ്കിൽ പാങ്കിമാവ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങൾ പണ്ടു പേരായിട്ടുള്ളതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിൽ പാങ്കികളുടെ കുടുംബമായ ഗോവദാസന്മാരിൽനിന്നു ഗോമംങ്ങ (ഗോവമംങ്ങ)യും ഒരു ശൈവമതത്തിൽ ബ്രഹ്മിൻ എന്ന രാജ്യത്തുനിന്നു കടന്നുവന്നിട്ടും പാങ്കികൾ ആദ്യമായി പേരായിട്ടുള്ളതിൽ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ ശേഷമേ അവ ഇവിടങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയുള്ളൂ. പാങ്കികളുടെ ഭാഷയിൽ കടത്തുമാവ് 'കാമ്മവ' എന്നാണു് പേരു പറയുക.

II. കർകൾ— ഒരു സംഭവത്തിന്റെ കലിദിനസംഖ്യയോ കലിപത്സംഖ്യയോ മാർഗ്ഗവശ്ശാതിനാപേക്ഷി ആ സംഖ്യയെ പരൽപേരെന്നുവിട്ടു് വാക്യത്തോടു ഒരു പേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സമ്പ്രദായമുണ്ട്. അങ്ങിനെമുള്ള വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം പലപ്പോഴും ആ സംഭവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും. കലിഭക്തഃ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ആ ചക വാക്യങ്ങൾ പല രാമീതിൽ ഡോ

* ഒരു സംഭവത്തിന്റെ കലിഭിന്നസംഖ്യ പരൽ വേഷമാകുന്നത് എങ്ങിനെയാണ് അറിയുന്നത് എന്നതിന്നുദാഹരണമായിട്ട് ഒരു ശ്ലോകം താൻ ചേർക്കുന്നു:—

1 മഞ്ജാനാനാത്മസമ്പന്നാൽ ശ്രവമിദ്രാമനാമകൻ

2 പാനാദനരം 3 തോരദ്രമനാഗാഭീതിപരംഭരമുദ.

1. കലിഭിന്നം—മഞ്ജാനാനാത്മസമ്പന്നാൽ (കലിയുൾം ഇടത്തി അന്നു 1770085 ദിവസമായി എന്നർത്ഥം) 2. ശ്രവം—ഇദ്രാമനാമകൻ (ഇത് അക്കാലത്തെ ശ്രവം) 3. വാക്യാ—ഒരു മൊറ്റാ നാഗം. ഈ മൂന്നരകാണ്ടും കൂടി ക്രിയകചയ്ക്കാൽ അന്നത്തെ തിരുതി, ആഴ്ച, തിഥി, നക്ഷത്രം എന്നിവയെല്ലാം കിട്ടുന്നതാണ്. അപരി പൂർവ്വ ഈ ശ്ലോകത്തിരകാണ്ടു് അന്നത്തെ സംഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവവും വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈവിധമുള്ള കാലഗണനാസമ്പ്രദായം മലയാളികൾ കറച്ചുധികം പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്നു കറച്ചുകൂടി മുമ്പും ഇന്ത്യയിൽ ഹിന്ദുക്കൾ ഒരു സംഭവത്തിന്റെ കാലം നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു ചില വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. സംശയമെന്നതായി ആ വാക്കുകൾക്കു സംഖ്യയിരുത്തി ഗണിക്കുമ്പോൾ വലത്തുവശത്തുനിന്ന് ഇടത്തോട്ടു വായിക്കണം. ഉദാഹരണം—‘വുഗഭഹിനരസക്യ’ എന്നതു കൊണ്ടും 1634 എന്നതിനെ കാണിക്കുകയാകുന്നു. ഇവിടെ ക്യ (=ഭൂമി), 1; സര (=ജലസമുദായം), 6; ഭംഗം=3, (ഇത് മൂന്നു ഭാഗത്തായ കാൽക്ക നക്ഷത്രത്തിന്റെ ഭേദഗതയാണ്); യുഗ(ചതുര്യുഗം)=4. അക്കങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന വാക്കുകൾ സാധാരണയോ

ഈ കാലാനുസൃതം. അവയെക്കൂടി സംഗ്രഹിച്ച് അവയ്ക്കുതോന്നുന്ന പ്രാധാന്യമായി രാജാക്കന്മാർക്കു എഴുതി അർപ്പിച്ചുവെക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവ മുഴുവൻ വിശ്വസനീയങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും അവയിൽനിന്നു വിശദീകരിക്കുവാൻ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു കഴിയും.

12. ഐതിഹ്യങ്ങളും പഴയൊല്ലുകളും—പഴയൊല്ലുകളിൽ ഇതിൽ നടപ്പുള്ള പഴയൊല്ലുകളെ പൂർവ്വതോടുകൂടി തമ്മിഴ്ന്നുവെക്കുവാൻ ഒരിക്കലും പാടില്ല. ചരിത്രസംഭവങ്ങൾക്കു നേരം സംഭവങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയും അവയിൽ മുടിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു പഴയൊല്ലം ഇ

തി ഭൂതകാലം, വേദാന്തം, പുരാണം എന്നിവയിൽ നിന്നാണ് എടുത്തുവന്നത്. ഈ തത്ത്വം 'പഴയൊല്ലം' അവയുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അക്കങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കേണ്ടതായ ചില വാക്കുകളെ ഇവിടെ ചേർത്തു. ൦=൦; ആകാശം; അതിൽ. 1=മുടി, ചന്ദ്രൻ, അവയുടെ പശ്ചാത്താപം. 2=മുടി, ദൈവം മുതലായവ. 3=അഗ്നിയുടെ അർത്ഥം എല്ലാവർക്കും; നേത്രം (തിവന്റെ മൂന്നു കണ്ണുകൾ); രാമൻ (പ്രത്യേകരൻ, ബലരാമൻ, രാമചന്ദ്രൻ). 4=മുടി, ൦.൦. 5=ബാണം (കാമദൈവന്റെ അഞ്ചു ബാണങ്ങൾ); വക്ത്രം (തിവന്റെ അഞ്ചു മുഖം). 6=മുടി, അതിന്റെ പശ്ചാത്താപം (മുഷ്ടിയുടെ ആറു ശതകൾ=കാമദൈവന്റെ അഞ്ചു മുഖം); ഇതു (ആറ്) ഇതു (കൾ); അംഗം (ആറു പദം) ഗാർ. 7=മുടി അഞ്ചു കൽ മുടി (സപ്തമുടി). 8=വസ്ത്ര (അഞ്ചു വസ്ത്രങ്ങൾ) ഗാർ (അഞ്ചു ദിനങ്ങൾ). 9=ഗ്രാഹം (നവഗ്രാഹങ്ങൾ); ദൈവം (ദൈവത്തിന്റെ നവഗ്രാഹങ്ങൾ). 10=കൾ; അവതാപം (ദൈവതാപം). 11=അഗ്നി (പ്രതിവർത്തനം അഗ്നി). 12=മുടി (പ്രത്യേക ദൈവങ്ങൾ); സൂര്യൻ (പ്രത്യേക) ആദിത്യൻ; അതിന്റെ പശ്ചാത്താപം. ഇവയ്ക്കു പുറമെ കൽ മുടി

തിലേക്കു വൃദ്ധനായോയിട്ടുള്ളതുപോലും. പണ്ടു പക്ഷേപാലൻ കൂലാൻ കൊന്നതിനാലോണം മോഷ്ടക്കാരോ മരണമില്ലാത്തതോയി. അപ്പോൾ ഒരു ചർവ്വയാധിക്യം നിമിത്തം കൂന്നു കുറിഞ്ഞു ആയായിത്തീർന്നിയിരുന്നതും മറ്റും ചെന്നു വീണ്ടു തുടങ്ങിയതിനാൽ ചെറുപ്പക്കാർ ആവക വൃദ്ധന്മാരെ പിടിച്ചു നോക്കുന്നു കഴികളിൽ— മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവക മൺചാറുകളിൽ— ഇടയ്ക്കു പതിവായിരുന്നു. ഈ കഥയിൽനിന്നു നമുക്ക് എന്താണ് പ്രാപ്തിയാണുള്ളത്? ഒരു കാലത്തു മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വലിയൊരു പിഴവുക എന്ന നമ്പ്രാളമുണ്ടായിത്തീർന്നു; പിന്നീട് ആ പിഴവ് പറ്റാതെപ്പോയി. എന്നിട്ടും പഴയ നമ്പ്രാളം തീരെ തിരിച്ചു ചെന്നു

ഇതപോലെയോയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗം നൽകുന്നതു ഒരു വേദകൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഓരോ വാക്കുകളെ ഓരോ അക്ഷരമായിട്ടുള്ളതാണു; പിന്നെ എല്ലാകൂട്ടി പിന്നാക്കം വായിക്കുന്ന അപ്പോൾ ശരിയാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണം— ചെറുപ്പം ഗുഹാക=1620. ഈ അങ്ങിനെ വന്നു എന്നു കാണിക്കാം. ചെറുപ്പം=2. ഗുഹാ=6. കൂഹാ(ചെറുപ്പം)=1. ശിശുവിന്റെ ഇടയ്ക്കു ഈ വക വാക്കുകളാകൂട്ടി സംഭവിക്കുന്നതായി “പരിമിതി” അല്ലെങ്കിൽ “പരിസംഖ്യ” എന്ന വാക്കുകൾ കാണാം; അപ്പോൾ ആ വക വാക്കുകൾ വായിക്കു കാണിക്കുകയാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ദേവതന്മാരുടെ ഇടയിലും ഈ നമ്പ്രാളം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോപ്പർ രാജാവായ മഹാദേശ്വരി മരിച്ചപ്പോൾ ഒരു ദേവതന്മാർക്കുപി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടുപോളിക്കുള്ള വല്ലി വൃക്കകൾ അപകട ഭാവത്തിൽ ഒരു വെട്ടിക്കൊക്കി. അതിന്റെ അപസാരം “മഹാദേശ്വരിയുടെ അധർമ്മം” എന്നാണ്. ആപദങ്ങൾ അദ്ദേഹം മരിച്ചു പിപസനാകൂട്ടി കാണിക്കുന്നു. അതത്ര.

യൂ.പി. അതിന്റെ അപരിഷ്കൃതമായിട്ടാണ് നാം അറുപതി കോടി രൂപയുടെ പദ്ധതിയിലൂടെ പ്ലാമിക്ചുപ്രിന്റിംഗ് മോറോ സ്ഥാപിച്ചുവന്നത്. ഭക്ഷണ ഇന്ത്യയിൽ ഏല്പിക്കുമ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞതരം മുൻപാകൾ ധാരാളമായി കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു കാലത്ത് അവിടങ്ങളിലെത്തുന്ന ശമ്പളം കൂടുതലായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഒരു കൃഷിയുമാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു സംഗ്രഹിച്ചു നമുക്ക് ഈ കഥയിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാനുള്ളത്? അതു വളരെ സാരമായിട്ടുള്ളതുമാണ് പഴയൊരു കൃഷിയിന്നും ഇപ്പോഴുള്ള സാമ്പത്തിക അനവധി സംഭാവനകൾ ഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇനി പുതുതായി കിട്ടുന്ന ചരിത്രസാഹിത്യങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് പഠനപുസ്തകം. നാലു കാലത്തെ അനുസരിച്ച് അഞ്ചു നാലുതരമായിട്ടു വിഭജിക്കാം. 1. ക്രൈസ്തവകാലത്തിന് ആയിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു മുതൽ ക്രൈസ്തവം ഭരണരംഗത്തു അവസാനം വരെയുള്ളത്; 2. ക്രൈസ്തവം ഭരണരംഗത്തുണ്ടായിരുന്ന പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം വരെയുള്ളത്; 3. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം വരെയുള്ളത്; 4. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഇതുവരെയുള്ളത്. ആദ്യം പറഞ്ഞ കാലത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സെലൂക്കിഡർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഒരു രാജാവ് ഭൂതന്മാരുടെ അജ്ഞാത വാണിപ്പം. അന്നു അദ്ദേഹിയന്മാർ കപ്പലടത്തിനായി മേലാളത്തിലേക്കു കപ്പൽവഴികൾ വരിക പതിവായിരുന്നു. പിന്നെ ക്രമത്തിൽ ആ വകക്കാരുടെ അയൽരാജ്യക്കാരായ ഹീനീയ്യൻകൾക്കും ഗ്രീക്കുകാരും തോൽക്കാനും മറ്റു പലരും ആ വഴിസമഗ്രമായിത്തന്നെ തന്നെ മേലാളരാജ്യമായിട്ടു കപ്പലടം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നിരുന്നു. അവരിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ചരിത്രകാരന്മാരായ പലരും അക്കാലങ്ങളിൽ വഴിയൊരുക്കാനായിട്ടുവിടെ വരികയും ഈ രാജ്യത്തെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പല രാജ്യക്കാർ

പല കാലങ്ങളിലായിട്ടെഴുതി വെച്ചിട്ടുള്ള ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതിനെ തേടിപ്പിടിച്ചു അവയിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇത്തരമൊന്നിരിക്കുന്ന ആ പുരാതനകാലത്തെ ചരിത്രാഖ്യായനത്തിന് ഇവ ഏറെക്കുറെ സംശയമായിത്തീരമെന്നു നിന്നു വാദമില്ല. പിന്നത്തെ ആയിരത്തൊന്നു നൂറ്റാണ്ടുവരേക്കിന്നുള്ള ഭവാനുഭവ ചില രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളും ഓറോംബി, തുടങ്ങിയവർ തെലുഗു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു മുസൽമാന്മാരും ചിന്നരാജ്യത്തുനിന്നു ചീനക്കാരും ഇറ്റലിൽ വന്നു ധാരാളമായി കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. അവരിൽ പല സംഘങ്ങൾക്കും ഓരോ കാലങ്ങളിലായിട്ടിവിടെ വന്നു സ്ഥിരമായി കുടിപാർക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വക വിദേശീയന്മാരിൽ ചില വിഭാഗങ്ങൾ ദേശസംസ്ഥാനത്തിനും മറ്റുമായി ഇവ കിരീടൽ വന്ന് ഈ രാജ്യത്തെപ്പറ്റി എഴുതി വെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും കേരളചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. ആ തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതും ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്രൈസ്തവം 1500-മാണ്ടു മുതൽ ഒരു ആറമ്പതിലധികം കാലത്തോളം പാർത്തിട്ടും പിന്നെ അവിടുന്നുണ്ടാട്ട് കഴിഞ്ഞു അവരും കാലത്തോളം വന്നുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ വന്നു പ്രവേശിച്ചു കച്ചവടവും ഏറെക്കുറെ താല്പര്യപരമായും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ ആ കണ്ട കൂട്ടക്കാരും സന്യാസിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള അസംഖ്യം റിക്കാർട്ടുകളും അവരിൽ തന്നെ പാതിരികളായിട്ടിവിടെവന്നു താമസിച്ചിരുന്ന അനേകം പണ്ഡിതന്മാരും ചരിത്രലേഖകന്മാരും കവികളും എഴുതി വെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും മലയാളത്തിലെ അന്നത്തെ കാലത്തെയും അതിന്നു മുഖ്യമുള്ള കാലത്തെയും ചരിത്രവിഷയങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒട്ടേറെ വിശ്വസിക്കത്തക്കവയാകുന്നു. അതിനാൽ കച്ചപ്പാടും പണനമൂലവും എത്രതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും

നാലും ഈ പരമ്പരയല്ലാ അതോടൊപ്പിച്ചുപിടിച്ച് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കും മലയാളത്തിലേക്കോ തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഏതായാലും ആവശ്യമാകുന്നു. ഭാരതയിൽ പാപ്പയുടെ വാദിക്കാൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലേക്കു ഗ്രന്ഥം പല പാക്കുകളുടെ തലസമാനമായ ലിസ്റ്റ് വെൺപട്ടണത്തിലും ലാതാക്കത്തു തലസമാനത്തിലും ഉള്ള മ്യൂസിയങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥം കോവരിപ്പുറം മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റു പകരിക്കാത്തകൾ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലം കൊച്ചിയിൽ പാക്കിയിട്ടുപിടൻ ഗ്രന്ഥശാല എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലാണ് ഈ പുസ്തകം പ്രകാശിതമാക്കപ്പെട്ടത്. മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റു തിരയ്ക്കലിന്റെ കൂട്ടത്തിലുള്ള ലത്തീനൈസ്കരളെ മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റ് കാരണമായി തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നാമത്തെ ചരിത്രം ഇന്ത്യയിലെ പുറത്തുവന്നു. ഗദ്യം എഴുതുന്നതാണിത്. അതുകൊണ്ടുള്ളത്. പാക്കു നമുക്ക് വളരെ തലക്കടമായ അനേകം സംഗതികളെ എഴുതുന്ന വിട്ടുകൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണ് മനസ്സിലാക്കി. അതിനാൽ ആ പക തിരയ്ക്കലിലെ പരിഭാഷയിച്ച തർജ്ജമ ചെയ്ത പകർപ്പം വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ചരിത്രകാരന്മാരായ മലയാളികൾ കൂടെ ഉണ്ടായിത്തന്നാൽ മലയാളചരിത്രത്തിന്നു വേണ്ട സാമഗ്രികൾ ഈ പുസ്തകത്തിന് ഉണ്ടാകുന്നതും കിട്ടുകയുമുള്ളു. അടുത്ത നൂറുകൊല്ലത്തെ ചരിത്രത്തിനുള്ള വിഷയങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ചെമ്പുകാരത്തിലും സമ്പാദിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം എല്ലാവർക്കും സുലഭമായി കിട്ടാനാകാതെ അവയെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിവരിച്ചിട്ടുവെച്ചിട്ടു.

ഈതലക്കട പാക്കുവന്ന സംഗതികളിൽനിന്ന് മലയാളചരിത്രത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടെല്ലാം അതോടൊപ്പിച്ചുപിടിച്ച് അവ കിട്ടുന്നതെന്നും സാമാന്യമായിട്ടു കണക്കാക്കുന്നവയെ വിശ്വസിക്കണം. എല്ലാ പാക്കുകളിലുമായിട്ടാണു തിരയ്ക്കലിന്റെ ഉണ്ടായുള്ളു. എങ്കിലും ഈ കൊണ്ടു കേരളചരിത്ര വിഷയമായ അതോടൊപ്പത്തിൽ മലയാളി

കുടുംബം എല്ലാവരും ജിജ്ഞാസയുണ്ടായിത്തീർന്നു. എന്നാണു് ഈ ലേപകാന്താമുഖ്യ ഉദ്ദേശ്യം. ജിജ്ഞാസ തരീഷ്വരകുടുംബത്തിന്നു് ജ്ഞാനം പ്രവൃത്തിക്കു കാരണമായി ഭവിക്കുന്നു. പ്രവൃത്തി കൊണ്ടാണു് പലം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ജിജ്ഞാസയുണ്ടാവുക എന്നതു് കാണുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടാതെ പലോദയംവരെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിൽ അതിയായ താല്പര്യവുമൂട്ടി ഉണ്ടാകേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ നിത്യകാലഘോഷത്തിന്നു് ഒട്ടേറെന്നെങ്കിലും തടവേറ്റിത്തന്ന വിഭാവനംകൂടാതെ ഈ വിഷയത്തിൽ നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്യുന്നതിന്നു സാധിക്കുകയുള്ളു. അവർക്ക് ചിലർ നിവാസിപിതങ്ങളെ ശരിയായിട്ടു വായിക്കുന്നതിന്നും വെട്ടുതട്ടു കോരുകയുള്ളു മുതലായ അർത്ഥങ്ങളെ വായിക്കുന്നതിന്നും ലേഖിക്കേണ്ടതാകുന്നു; നാണുപരിശോധനയും ലിപിപരിശോധനയും ചെയ്യുന്ന ജ്ഞാപിതനയാണെന്നും പഠിക്കണം. സഞ്ചാരികളെക്കൂടി വായിച്ചതും മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം എലക്കണ്ണെത്തിയിൽ വൃദ്ധത്തിസന്ധാദിക്കുക എന്നതു് ഹൈന്ദവമതപ്രകാരം ഒരു കാർയ്യമാകുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, അവർക്ക് ചിലതു വായിച്ചതും പഠിക്കു ഒരു ക്ലേശം മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ പാഠശാലകളിലും കുട്ടികളെ അഭിഷ്ടാഷം വിജ്ഞാപന പരിപാടിക്കേണ്ടതാണു് എന്നു കൂടി ഈ ലേപകത്താണുകരുതേണ്ടതായി. കേരളരാജ്യവും തമിഴ്നാളുവും പണ്ട് അത്രാത്താളം സംബന്ധപ്പെട്ടാണു് കിടന്നിരുന്നതു് എന്നു് അവർക്കു് നിന്നു വ്യക്തമായിട്ടറിയുവാൻ കഴിയി. പഠനീകാർയ്യത്തേയും ലഭാഭാഷയുടേയും ജ്ഞാനംകൂടി അപര്യം സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങിനെത്തന്നെ ഒരുക്കത്തോടുകൂടി ഈ വിഷയത്തിലേക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമശീലനായ പലരുടേയും ഉത്സാഹത്തിനാൽ മേയ്ക്കത്തിൽ ആവിടവിടെ ഓരോ സംഘങ്ങളും എടുത്തുതന്നുകയും മേയ്ക്കത്തു് തമ്മിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു ദിക്കിൽ ഒരു പ്രധാനസംഘമെടുത്തു്

தனது உயர்வு உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக
 அமைதிப் படைகளை அனுப்பியிருக்கிறது. இது
 உலக அமைதிக்கு ஒரு பெரிய அச்சமாக இருக்க
 வாய்ப்புள்ளது. அமைதிப் படைகளை அனுப்பியிருக்கிற
 அமைதிப் படைகளின் எண்ணிக்கை 10,000-ஐ
 மீறியிருக்கிறது. அமைதிப் படைகளின் எண்ணிக்கை
 10,000-ஐ மீறியிருக்கிறது. அமைதிப் படைகளின்
 எண்ணிக்கை 10,000-ஐ மீறியிருக்கிறது. அமைதிப்
 படைகளின் எண்ணிக்கை 10,000-ஐ மீறியிருக்கிறது.

[illegible]

[illegible]

അദ്ദേഹം ദുഷ്ടതാനും യജ്ഞിനും എപ്പോഴെങ്കിലും പ്രാർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ സന്തോഷിക്കുന്നതിന്നു മുഖ്യതന്നെ അതിന്റെ പലം സിദ്ധിച്ചു എന്നു നാം അറിഞ്ഞുവെല്ലോ. ബാല്യവസ്ഥയിലായിരുന്നതും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നതുമായ നിരക്കം ഗാന്ധിജി അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം മനോഹരമായിരുന്നു. ഭക്തിബാഹുലം

അതിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ചെറു പ്രധാനം വിജയനഗരം എന്നുള്ള അതിന്റെ ഭവിയ്യനാഹാരാത്മ്യത്തിനുള്ള വി.ത്ത് താത്ത്വകനം വിശ്വാസമായ ഭാഗവതാചാര്യരുടെ ഭീഷ്മർ. നാലു ജിതം വിശ്വകർമ്മാകൃഷ്ടിയത്തുടനായ രാജ്യഭരണത്തെയാണ് വിശ്വകർമ്മാകൃഷ്ടത്.

മന്ത്രിയായിരിക്കേണ്ടവനാണ് ഒരു ആചാര്യൻ പരാജയസൂതിയിലേക്കു മനസ്സു ചെലുത്ത്. പുരാതന കാലത്തു പ്രസിദ്ധമായിരുന്ന നാനാധർമ്മസൂത്രം മുതലായവയെക്കാൾ കലിയുഗത്തിൽ ഇത് ന്നതായികു പ്രാബല്യമുണ്ടാകുന്നു. “കാലപരാജയസൂതി” എന്ന ഒരു പ്രമാണംതന്നെയാണിത്. പരാജയസൂതിക്ക് അർത്ഥം അതിശിക്ഷിതമായ ഒരു പ്രാപ്തനും ഏകതയുടെ അഭാവത്താലും മലവിഷയപ്രധാനം എന്നു സഹജമായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. രാജ്യകാലങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുത്തുവന്നതൊക്കെയും അർത്ഥം അന്തരപണ്ഡിതമാകാൻ ഒരു കൈയെഴുത്തു സമയങ്ങളിൽ നാലു നാലു അദ്ധ്യായം കാലാഭിമാനവും പരിചയ കൈയെഴുത്തു പരാജയം പണ്ഡിതപ്രധാനമാകുമ്പോൾ അന്തര ഭിത്തിയെക്കാൾ എന്നപോലെ തിരിഞ്ഞുവന്നു പ്രിയസാമ്രാജ്യമായ സമയകാലത്ത് അന്തര ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽത്തന്നെ കാലാക്ഷപാദമെഴുത്തു. ഭാഗവതാചാര്യൻ അന്തര ഭിത്തിയെക്കുറിച്ചു കർത്താക്കൾ പിന്നെ ഗ്രന്ഥ പരിചയം ചെയ്യുകയാണ് അനന്തരമായി സാമയസമയം രസിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇത് കാലം ഇങ്ങനെയായിരിക്കട്ടെ സംഭവിച്ചു. ദാമനം പൊന്നു മാർമ്മപ്പെടുത്തലുണ്ടായിരിക്കട്ടെല്ലാം. ഭീഷ്മർ ഗുസ്തിൻ എന്ന കഹാൻ സപാത്യാഭിമാനം കൈപെട്ടി. ഉദിച്ചെടുത്തു അന്തര ഭീഷ്മ മാത്രം അതി പ്രതിഷേധമുള്ള കാലാക്ഷപത്തിന്നിടയ്ക്കു നടന്നുവന്നുവെങ്കിലും അതിൽ അന്തര അസംസ്കൃത കൃതികൾ ജനങ്ങൾക്കു സമ്പാദ്യമായിത്തന്നെത്തന്നെ സമയം ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു.

ഈ കാലത്തുതന്നെയാണ് ഭാഗവതാചാര്യൻ പുറംഭിത്തിയെപ്പറ്റി “ഗ്രന്ഥമലാവിസ്താരം” എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ എഴുതുക

എന്നുപറിയുന്നതുകൊണ്ടും മറ്റു വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു ഭാഷ്യം എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യും. ഈ കാലത്തു ബ്രഹ്മസംഹാരം അദ്വൈതമതത്തിനുള്ള വേദത്തിനും ഭാഷ്യംചെയ്തതും അപേക്ഷിച്ചു തന്നെ ചുരുക്കപ്പെട്ടതല്ലാത്ത ജോലി വളരെ മഹത്തരമാണെന്നിടയും അതേയ്ക്കും കൂടുതൽ അനന്തര സാധനാചാര്യനോടു കൂടി ആ ഗൗരവമായ വേല ആരംഭിച്ചു. ഇതിൽ അധികം ഭാഗം തന്നെ സാധനാചാര്യന്റെ ചുരുക്കത്തിൽ ആയിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ തന്നിൽ ചെറു കിങ്കരവയും പണ്ഡിതരവയും രണ്ടുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മധ്യവർത്തികളുടെ ജോലി വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. തന്റെ അനന്തരർ വേല പരിശോധിപ്പാൻ അദ്വൈതം തന്നെ പൂർണ്ണമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അതിന്നു വേണ്ടുന്ന ഭാഗിക വകത്തുന്നതിന്നും, ജനങ്ങളിലും ആചാരങ്ങളിലും പഴക്കംചെന്ന പരിചയവും വളരെ പാണ്ഡിത്യവുമുള്ള ആൾ വേണം. ഈ കൃതിക്ക് വേദാന്തപ്രകാരം എന്നാണ് പേര്. ഇതിലേക്കു വളരെ കാലത്തുതന്നെ പണ്ഡിതന്മാരുടെയും ഗുരുവിചാരവും വേണം. വേദാന്തപ്രകാരത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചു, വേദാന്തവിചാരം അപേക്ഷയിലേക്ക് താൻ ആ കൃതി ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു ചുമക്കേണ്ടതും എന്നും അതു പൂർണ്ണമാക്കിത്തന്നുകൊടുക്കുവാനും കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമാണ് ആരംഭിച്ചതെന്നും കണ്ടു. ആ കൃതിയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള 'സാധനാചാര്യവിചാരം മധ്യവർത്തി വേദാന്തപ്രകാരം' എന്നതുകൊണ്ട് ആ കൃതി മിക്കതും സാധനാചാര്യനാൽ വിഭാഗം പ്രസിദ്ധനായ തന്റെ ശ്യാപുത്രന്റെ അനുസരണത്തിലും അദ്ധ്യക്ഷതയിലും രചിക്കപ്പെട്ടതെന്നും തന്റെ സമ്മതത്തോടു കൂടി മധ്യവർത്തികൾക്ക് പേരിട്ടു പോകുന്നതിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തു എന്നും കാണുന്നു. ആ കൃതി രചിക്കാൻ രാജരാജകാലത്തിലല്ല, എന്നാൽ അദ്വൈതത്തിന്റെ അനന്തരമായ മെലിശതകളുടെ കാലത്താണ് ഭട്ടവനായത്.

എന്തു കാരണം നാൽ അഥർവ്വണവേദോജ്ഞയിന്റെ അവസരത്തിൽ ഹരിഹരരാജനെപ്പറ്റി സ്തുതിയാവി ഒരു സൂചന കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ മഹത്തമമായ കൃതി അവസാനിക്കുന്നതിന്നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ മധുവാചാർച്ചർ സമ്പ്രസിദ്ധകളും വിദ്യാരണ്യപരമി എന്ന നാമധേയമുള്ളവർക്കുകൂടി ശ്രീശ്ശരി ഭാത്തിൽ തമ്പരായം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രീശ്ശരിഭാത്തിലുള്ള ചരിത്രപ്രകാരം ആചാർച്ചർ ഭക്തസുഖമയം മന്ദനമൽ സമ്പ്രസിദ്ധ എന്നു ചന്ദ്രപ്പണ-യരെ അവിടെ ദർശിച്ചതന്നു എന്നും കാണുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി കാണുന്ന തിരുതിയിൽ എന്നും തൊടുന്നതന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നു. എന്നതന്നാൽ വിജയനഗര രാജ്യസ്ഥാപനത്തിൽ മധുവാചാർച്ചർ സംകരണന് സല്ല സഹായം ചെയ്തു എന്നും വളരെക്കാലം ആ രാജാവിന്റെ ഭരണിയാക്കിയതന്നു എന്നും പ്രസിദ്ധമാണ്. വിജയനഗരം സ്ഥാപിച്ചത് മന്ദനമൽ ആണെന്നും അതിന്റെ രാജസ്ഥാനമായ വിജയനഗരം മന്ദനമൽ ആണ് പണിപ്പെടുത്തിയതെന്നും നമുക്കറിയാമല്ലോ. മധുവാചാർച്ചരുടെ രാജ്യരേഖയിൽ ആ നഗരം വിദ്യാരണ്യപരമന്റെ വിളിപ്പേരുപറ്റി എന്നു ഒരു കഥയുണ്ട്.

ഇവ രണ്ടും കൂടി ചോർച്ചയുള്ള ചോദ്യമെന്നെന്നാൽ: മധുവാചാർച്ചർ വിജയനഗരം സ്ഥാപിച്ചതു മുതൽ തലന്നുറന്നു പണിയിരുന്ന ചുട്ടുപരമ ഭരണിയാക്കിയതന്നു എന്നും അതിൽപിന്നെ അദ്ദേഹം അതിലും ഉപരിസ്ഥാനമായ ശ്രീശ്ശരിഭാതിപാത്രം വഹിച്ചപ്പോൾ സ്വഭാവമൻ തന്റെ രാജ്യത്തിന്നു വളരെ സഹായങ്ങൾ ചെയ്തതിന്റെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് നഗരത്തിന്നിട്ടു എന്നും ആണ് 'കണ്ണൂർകുസുമോദനപ്രതിഷ്ഠാപകാചാർച്ചൻ' എന്ന സ്ഥാനം വിദ്യാരണ്യപരമികൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു ശേഷമുള്ള ശ്രീശ്ശരിസംഗീതാത്മാർ വഹിക്കുന്നതെന്ന മധുവാചാർച്ചരും വിദ്യാരണ്യപരമികളും ചോർച്ചയെന്നായിരുന്നു എന്നതിന്നു തെളി

വാക്യം. ശങ്കരാചാര്യന്റെപ്പോലെ വിദ്യാഭ്യാസപാഠികൾക്കും അങ്ങനെയൊരു സിദ്ധാന്തത്തെ പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടു സഞ്ചരിക്കുകയും അസ്പഷ്ട സാങ്കേതികമായി വാദിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കടഞ്ചിപ്പുഴത്തു വിശിഷ്ടാചാര്യനായി സിദ്ധാന്തിച്ചതായ അക്ഷോഭ്യഭൂമി എന്ന ഒരു സമ്പ്രദായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസപാഠികൾ സിദ്ധാന്തത്തെപ്പറ്റി വാദിച്ചു ഭക്തരും വിദ്യാഭ്യാസപാഠികൾ ജയിച്ചു എന്നും ഒരു ഇതിഹാസമുണ്ട്. ഇതിലേക്ക് ഒരു ധാക്യം തന്നെയുണ്ട്:—

‘അക്ഷോഭ്യഭൂമിയാമാസ വിദ്യാഭ്യാസപാഠികൾ?’

എന്നാൽ ചെമ്പല്ലവർണ്ണം കണ്ടുകൊണ്ടുതലമായി ഈ വാക്യത്തെ ചെന്നു മാറ്റി പറയുന്നു:—

‘വിദ്യാഭ്യാസപാഠികൾ അക്ഷോഭ്യഭൂമിയിലായില്ല’

ജന്മപ്രാപ്തിയുടേതായതായും ഈ കഥകൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസപാഠികൾ മാത്രമായി അനുഭവിച്ചു മടിയനായിരിക്കേണ്ടത പരമാർത്ഥമാണെന്നു തന്നെ വേണ്ടി താൻ വളരെ ശ്രമങ്ങളെ പരിചരിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി വളരെ യത്നംചെയ്യുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസപാഠികൾ ഭീഷണകാലം യശസ്സോടെ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു മഹവൃന്തം സമുദായമാണെന്നുപ്രസിദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരിച്ച ഭൂമിയിൽ:—

൧. ചേതനപ്രകാശം (അദ്ദേഹവും സാമൂഹികചർച്ചയും കൂടി)

൨. ചൈതന്യമെന്നല്ല പ്രാമുഖ്യമേകദേശം.

൩. പരമശാസ്ത്രജ്ഞാനം.

൪. സാമൂഹികവിശ്വാസം (മുസ്ലീം മതം ഉൾപ്പെടെ).

൫. സമുദായസംഗ്രഹം (ഇന്ത്യയിലെ സകല ദൈവങ്ങളുടെയും സംരക്ഷണമാർഗ്ഗം ഒരു പരിശോധനാഗ്രന്ഥം).

ന. ദാഹപനിഷ്ഠിചിക, ബ്രഹ്മശക്ത, പഞ്ചഭൂതി, അപ
ശോഷാജ്വലിഷ്ടിക എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പിന്നെയും അക്കപ്പെതമാ
യി വളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ര. ശങ്കരവിജയം—ഇത് അർത്ഥപ്രകാശനാധാരമായ ശ
ങ്കരാചാര്യരുടെ ഒരു ചരിത്രസംക്ഷേപമാകുന്നു.

ദ്വ. ജീവനുക്കുപ്രകരണം—ഇതും വിദ്യാഭ്യാസസാഹിത്യുടെ
യൊരൊന്നു തോന്നുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം വളരെ പ്ര
സിദ്ധിയുള്ളവയാകുന്നു.

൧൩. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം.

യഥാർത്ഥമായ കവിയുടെ ലക്ഷണമെന്തെന്ന്? കവിതയെ
ന്നു വെച്ചാൽ എന്താണ്? യഥാർത്ഥമായ കവിത? ഈ വി
ഷയത്തെപ്പറ്റി ഒന്നാമതായിട്ടു നിരൂപിക്കുക.

കുറേ ശ്ലോകങ്ങളെക്കൂടാതെ ഉണ്ടാക്കിയാൽ ഒരുവൻ ഒരു കവി
യാകുന്നതല്ല. ആ ശ്ലോകങ്ങൾ വളരെ വിലപിടിച്ചതാകുമെങ്കിൽ
വിശ്വാസ്യമായ സ്വഭവി, ആനന്ദമായ തത്വങ്ങളെ കാണുന്നതിനുള്ള
കണ്ണ്, ഇവയാണ് ഒരു കവിക്ക് പ്രധാനമായിട്ടു വേണ്ടത്. അതിര
ഹിതമായ പ്രപഞ്ചതത്വങ്ങളെ കാണുവാൻ എവൻ ശക്തനാക
ുന്നുവോ അവൻ കവിയായിരുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന രഥാസ്ത്രങ്ങള
െളെ കാണുന്നവനാണ് കവി എന്ന് ഗാന്ധി എന്ന പേരായ ജർമ്മൻ
കവിവർത്തൻ പറയുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന രഥാസ്ത്രമെന്നവെ
ച്ചാലോ?—എല്ലാവർക്കും പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുള്ളത്, എങ്കിലും മിഥ്യവേ
ദം കാണാത്തത് എന്നർത്ഥം.

ഈ കാണുന്ന പ്രപഞ്ചമോശകലം ഈശ്വരസങ്കല്പത്തിന്റെ
വ്യക്തി മന്ത്രമാകുന്നു. മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാകുന്ന മുതലാ പദാർത്ഥങ്ങളും
അവയുടെ സങ്കല്പത്തിന്റെ സ്പർശമായിട്ടുള്ള വ്യക്തിയാകുന്നു. ഇ

ഇപ്രകാരം ഈ പ്രപഞ്ചമാസകലം—ബ്രഹ്മാൻ്റെ ഭൂതൽ തുണവരോടുള്ള സകല പ്രപഞ്ചവും—ഈശ്വരസങ്കല്പത്തിൻ്റെ വ്യക്തിത്വമാണു്. സകലദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിൻ്റെയും കരുണയുമായിരിക്കുന്ന സകല്പാലങ്കാരമായ ഈശ്വരതത്ത്വം എല്ലാദിശിലും എല്ലാപദാർത്ഥങ്ങളിലും എന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈശ്വരസങ്കല്പം കട്ടിപിടിച്ചു കിടക്കുന്ന സമുപദായം ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ ചുറ്റിത്തുടങ്ങുന്ന പരമാർത്ഥമായിരിക്കുന്ന അത്യാപരത കാണുവാൻ ശക്തിയുള്ളവൻ എന്തെന്നു അവനാണു് അന്വേഷകവി; ആ തത്വത്തെ നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നതാണു് കവിയമ്മാ. എന്നെന്നാൽ, അതിനെക്കുറിക്കുന്ന കവി ആ അത്യാപരത സമുപദായം കണ്ടുകാണാണിരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യശിക്ഷയായ ഇതാമാധ്യർ ആ അത്യാപരത ചിലാപ്പാലം മാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ എന്നാൽ കവി അതിനെ എല്ലാപ്പാഴും സാക്ഷാത്കരിച്ചുകാണുതന്നിരിക്കുന്നു. കവി എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു സമുപദായം എന്നർത്ഥം പാകുന്നു. സൂക്ഷ്മമായിട്ടാലാചിമ്ബാൽ അതു വളരെ ശരിയായെന്നു തോന്നുന്നു. ഉത്തമകവിയും ഉത്തമഭക്തനും പരമജ്ഞാനിയും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. ഭക്തനായവന്നു കട്ടിപിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം അതിനിൽപടയ ഒരു കണ്ണാടിപ്പിഴുപോലെയുണു് തോന്നുന്നതു്. അതിൽച്ചുടി അവൻ ഐശ്വര്യമായ സൗന്ദര്യത്തിലയറത്ത കാണുന്നു. (തന്നും ഒന്നുതന്നെയൊക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ സ്നേഹമുള്ള ദിക്കിലെ സൗന്ദര്യമുദമുള്ളു) അതിനാൽ ഭക്തന്നു സകല പദാർത്ഥങ്ങളും സ്നേഹത്തിന്നു വിഷയമായി ഭവിക്കുന്നു; സകലപദാർത്ഥങ്ങളും അവന്നു സുന്ദരങ്ങളായും തോന്നുന്നു. ഇങ്ങിനെ കാണുന്നവൻ ഒരു കവിയുമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള അത്യാപരത നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നതാണു് ഉത്തമകവിയുടെ ധർമ്മം. ഇപ്രകാരമുള്ള ഉത്തമകവികൾ പണ്ടും ഇന്നും വളരെ ഉള്ളു മോതിട്ടു ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മം നോക്കുന്നതായാൽ അവരും പരിപൂർണ്ണന്മാരല്ലെന്നു കാണാം.

കലാതീനയും (എന്നെന്നാൽ ശബ്ദം കട്ടി പിടിച്ചതാണ് സമൃദ്ധ്യ
 ണമം എന്നത് തത്ത്വപരീക്ഷപണം ചെയ്യുമ്പോൾ അറിയാമെന്ന
 താണ്) — അതിന്റെ സമൃദ്ധ്യവശമാകുന്നു. നാടോപാസനം ചെയ
 ജുന്നവരോട് ചിത്തവൃത്തി ഗാനരസാഭിപ്രായികളെന്നതാണ്. അ
 വരോട് സകല രാധനകളും ഗാനരസത്തോടു കൂടിയിരിക്കുന്നു. അ
 ര്യാൾ ഒരു വക ചിത്തവൃത്തികളെ പൂർത്തയ്ക്ക പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന
 അവരോട് വാക്കു ഗാനരൂപമായിത്തന്നെ തീർക്കുന്നു. എന്നെ
 ന്നാൽ, അവരോട് സകല ചിത്തവൃത്തികളും, സമൃദ്ധ്യപരമായി
 ന്നു അഭിസ്ഥാവമായി സമൃദ്ധിനും ആനന്ദമായി അഭിസൃഷ്ടമാ
 യി സമൃദ്ധ്യാ അനുസ്മരണമായി കിടക്കുന്ന പ്രേമാകാരമായും സുന്ദര
 കാരമായും ഗാനരൂപമായിരിക്കുന്ന ഇഴപ്പാടസഭ്യതയെ ഉൾക്കൊ
 ള്കുന്നതാണ് വാഗ്യാപ്തമായി പൂർത്തയ്ക്ക പ്രകാശിക്കുന്നത്. അതി
 ന്നാൽ അവരോട് വാക്കു പ്രേമാകാരമായിരിക്കുന്നു; സുന്ദരമാരോ
 യിരിക്കുന്നു; ഗാനരൂപമായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള വാക്കാണ്
 കവിത, ഇങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നതാണ് കവിതയ്ക്ക് ഇങ്ങിനെ വി
 ചാരിക്കുന്നവനാണ് കവി. അതിനാൽ വശാന്തമായിരിക്കുന്ന ക
 വിത ഗീതാനെന്നയാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ അതിനെ പ്രകാശിപ്പി
 ച്ചിട്ടുള്ള കവിയുടെ രാധനകൾ ഗാനരസത്തോടു കൂടിയിരിക്കുന്നു.
 അവൻ ഗാനരൂപനായാണ് വിചാരിക്കുന്നത്. അവന്റെ സകല
 വിചാരങ്ങളും ഗാനരസഭ്യതയിൽ അർപ്പണമാണെന്ന്. വരുണൻ.*
 ഭഗവൽഗീതം—ഓ! ആ ശബ്ദംതന്നെ എത്ര മധുരം! മേൽ നോക്ക
 അഭിപ്രായത്തെ ആ ശബ്ദം നമുക്ക് എത്രതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാ

* ഇതിൽ ചില പ്രകാരം കവിത വരുണൻ. അതായത് വരുണൻ
 ഒരു ദൈവമാണ്. അതിന് മൂലം അവർക്ക് ഉത്തരവ് തന്നു. എന്തെന്നാൽ
 വരുണൻ എന്തെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഗാനരൂപം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ
 അവരോട് മേൽ നോക്കൂ എന്ന് അഭിപ്രായം തന്നു. അതായത് അവർക്ക്
 അവർക്ക് ചെയ്തിട്ടുണ്ടാ.

തന്നെ പറ്റാതെ പോകുക. പ്രേമത്തെക്കുറിച്ചും സുന്ദരമാകുന്നതായും ഗ്രാസപത്ര പരായ്ക്കുചിരിക്കുന്ന സാക്ഷരൻ ജഗദീശ്വരൻതന്നെ ഭൂതൻമാനായി ആ പതരിച്ച സ്പതതപങ്ങളെയും സ്വപ്നമാർദ്ദങ്ങളെയും വെളുത്തുപണ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതാണ് യഥാർത്ഥമായ ഗീത; അതാണ് യഥാർത്ഥമായ കവിത; അദ്ദേഹമാണ് യഥാർത്ഥ കവി. ബാലിയുള്ള പരമല്ലാ അതിൽ താഴെയുള്ള സ്ഥാനത്തെ മാത്രം വഹിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

ഒരു പദ്യത്തിൽ വൃത്തം, പ്രാസം മുതലായവയെക്കണ്ടുവരുന്ന ശ്രാവ്യത മേലാണു ഗാനരസത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകതന്നെയാണ്. പക്ഷെ ഒരു കേവലം തൊലിപ്പുറമേ മാത്രമേതാകുന്നു. വിചാരിച്ചാൽ ആതിഥ്യം വെക്കുകയില്ല. അതാർ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതുമില്ല. എങ്കിലും ആരംഭാവസ്ഥയിൽ അതു വേണ്ടതാണ് എന്നും.

ഇപ്പോൾ പണ്ഡിതനും മറ്റും വിചാരിച്ചാൽ മൗലംപറഞ്ഞു കാർന്നവൻ എന്ന മാറാൻ കഴിഞ്ഞുപ്പോയി എഴുതിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തെ ഇവിടെ ചേർക്കാം: “ഗാനരസത്തോടു കൂടി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വാക്യത്തെ ഏവനും കാണുന്നപോ അതിൽ ആനന്ദമായിട്ട് ഉൾക്കൂപ്പുമായ ഭരതമുണ്ടാകുമെന്നു കരുതാവുന്നതാണ് എന്ന് കോളറിങ് എന്ന മാറാൻ പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിൽ വളരെ വാസ്തവമുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ, ദേഹവുമെങ്ങുമെന്നപോലെ വാക്കും അർത്ഥവും വളരെ സംബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഗാനം — പഴമയിലുള്ള പ്രതിപദനമാരുടെ കൃതികളെല്ലാം ഗീതങ്ങളാകുന്നു. യഥാർത്ഥമായ എല്ലാ കവിതകളും ഗീതങ്ങളാണ്. ചില കിണറുകൾക്കിടയിലുള്ളതോടുകൂടി നെൽക്കിണറുവെച്ചാണെന്നു ഒരു വാക്യം — വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തെ ദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും വായനക്കാരെ ദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും മാത്രമായ ഒരു വാക്യം — കവിതയാണെന്നു മിതാരിക്കുന്ന പണം വിചാരിക്കുമ്പോൾ വല്ലതുവെന്നെങ്കിൽ അതു മാത്രമേ

ഇവിടെ ആവശ്യമുള്ള അതിനെ എന്തിനാണ് അവൻ വളച്ചു കിണക്കിപ്പോയുന്നത്? ഉള്ളതു വ്യക്തമായിട്ടു പറയരുത്? ദാസ്യവും പറയുന്നതായാൽ, ചിത്തവൃത്തി അത്യന്തകൃഷ്ടനിലയിൽ എത്തുക നിമിത്തം അതതാവശ്യപ്പെട്ട വാക്കും ഉച്ചാരണവും ഗാനരസങ്ങൾ ഉച്ചിയിരിക്കുന്നുവോ അവന്നുമാത്രമേ പദ്യമുണ്ടാക്കുവാനധികാരമുള്ളൂ. അവനോ കവിയാവുകയുള്ളൂ. അവന്റെ വാക്കുമാത്രമേ ഞാൻ കേൾക്കേണ്ടതുള്ളൂ. അങ്ങിനെയാണത്രെ കവികളാണെന്നു നൽകുന്ന വർ അറിയേണ്ടത്. അവരുടെ പദ്യങ്ങളെ വായിക്കുക എന്നതു വളരെ സങ്കടമായിട്ടുള്ളതാണ്. ആവശ്യമില്ലാത്ത ഘട്ടങ്ങളിൽ പദ്യമഴിയിട്ടുള്ള കാര്യമില്ല. കിണകിണിയിൽപ്പോലെയെന്നും കൂടാതെ തന്നെ വിചാരിച്ചതു വ്യക്തമായി പറയാമല്ലോ. അവരവരുടെ വിചാരങ്ങളെ പറയുവാൻ ശക്തിയുള്ളവരായും അവരായ പരമേശ്വരൻ (പദ്യത്തിലെഴുതാൻ) ശ്രമിക്കരുത് എന്നു ഞാൻ എല്ലാവരോടും പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, കുറച്ചു വിചാര ശീലനായ ഒരുവൻ അവരായ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പാട്ടാക്കിട്ടു വേണമെന്നില്ല. ഉൽകൃഷ്ടചിത്തവികാരത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതായും അതു പോരായ്മയിട്ട് എന്തോ ഒരു ദിവ്യരചനയെപ്പോലെയിരിക്കുന്ന അയ്യമുള്ള യഥാർത്ഥീതത്തെ ഞങ്ങൾ എത്രത്തോളം സ്നേഹിക്കുന്നുവോ അത്രയുംതന്നെ അയ്യമർത്ഥമായ ഗാനത്തെ ഞങ്ങൾ നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അതു കേവലം ഒരു മമതാഭാവം കൊണ്ടുതന്നെ ശബ്ദപോലെയുള്ളൂ. അഗാധമായി വിചാരിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ കവികളുടെ വിചാരങ്ങൾ മൂന്നുകാലത്തും നിലനില്ക്കുന്നു. മരിച്ചു, കേവലം ബാഹ്യമുഖനായവന്റെ വിചാരം കണത്തിൽ നശിച്ചു പോകുന്നു.”

മുൻ പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു ഉത്തമകവിത്വമെന്നാണെന്നും ഉത്തമമായ കവിത എങ്ങിനെയുള്ളതാണെന്നും ഉത്തമകവിയുടെ ലക്ഷണമെന്താണെന്നും ഒരുവിധം മനസ്സിലായല്ലോ. അപ്പോഴേത

ഒന്നു അധഃപതനമായ കവികൾ ആകെല്ലാംകൂടാണെന്നും അധഃപതന കവിത എങ്ങിനെയാകുമെന്നും കൂടി കർക്കശമായിട്ട് എന്നു മഹാന്റെ വാക്കിൽനിന്നു ശരിക്കുചൊരിയുമെന്നല്ലോ.

നമ്മുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായി പദ്യമാത്രമേ കവിതയാണുള്ളൂ എന്ന് അനേകം പേർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. അതു തീരെ ഒരു റാഷ് എന്ന് ഇതേയൊരു പ്രതിപാദിച്ചു സംഗ്രഹിക്കുകയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. കവിതാലക്ഷണങ്ങൾക്കു കൂടിയ ഗദ്യങ്ങളെ അനേകം കാണുന്നുണ്ട്. നോക്കുമ്പോൾ, കവിതാലക്ഷണം ലഭ്യമല്ലെങ്കിൽ പദ്യങ്ങളും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഒരു കവിതയുടെ ലക്ഷണത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുമ്പോൾ അതു ഗദ്യമോ പദ്യമോ എന്നല്ല പ്രധാനമായി നോക്കേണ്ടത്. അതു കേവലം യാദൃച്ഛികമാകുന്നു. എന്നതെന്നാൽ, മഹാകവികളായിട്ടുള്ളവരുടെ മിക്ക കവിതകളും അധികം ഗദ്യത്തോടാണ് അടുത്തുകിടക്കുന്നത്. റ്റുസേർ മുതലായ ക്രിസ്തീയന്മാർ ഇതിന്നുദാഹരണമാകുന്നു. അതിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നാൽ, പ്രാസംമുതലായ ശബ്ദാലങ്കാരവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ പദ്യ വ്യവസ്ഥ അധികം ബന്ധിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടവിചാരശീലന്മാരും യഗാർത്ഥകവികളായവർ കേവലം ഹൃദയമായ ശബ്ദാലങ്കാരംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതല്ല. അവരുടെ ഉൽകൃഷ്ടതയോടുകൂടിയാണ് രചന ഒരു പ്രതിബദ്ധമായിട്ടാണ് അവർ കരുതുന്നത്. അതിനാൽ അവർ അതിൽ പ്രാബല്യമുണ്ടെങ്കിലും, ആ അവസ്ഥയായ അതിക്രമിച്ചിട്ടാണ് അവരുടെ നില.

ഉത്തമകവിതാരചനകളുള്ള ഭാഷ ഗദ്യമാകണം എന്ന് ഒരു ദ്വിചിന്ത ഈ ലോകം അറിയാതെ തന്റെ അറിവിന്റെ അതിപ്രാമുഖ്യംകൊണ്ടു തിരുമനസ്സിലേക്കു ലോകംകൊണ്ട് അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. തിരുമനസ്സിലേക്കു ലോകംകൊണ്ട് അഭിപ്രായമെന്നതാണ് എന്നു ഭവഗത്തിൽ മനസ്സിലായി; അതു ശരിയാണ് എന്നു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും തത്സമയം അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ചൈതന്യമിടത്താണ് അത്ര സമ്മതമായില്ല. 'അ

തിന്നയാണെങ്കിൽ വാങ്ങേണ്ടതെന്നിവയെ പറഞ്ഞാൽ അതുതന്നെ
 മായ കവിതയായേഴ് എന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. ഈ ചോദ്യം അ
 ത്ര മുക്തിയുക്തമായോ എന്നു സംശയമാണ്. എങ്കിലും അദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ ആ പൂർവ്വപക്ഷത്തെത്തന്നെ നിമിത്തമാക്കിക്കൊണ്ട് ഈ
 സംഗതിയെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കാം. ബന്ധാവസ്ഥ നി
 ശ്ചയവും ഭക്താവസ്ഥ ഉൽകൃഷ്ടവുമാണെന്നത് എല്ലാവരും സമ്മ
 തിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. എങ്കിലും ബന്ധാവസ്ഥയിലിരുന്ന്
 കൊണ്ടു ചില അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ശീലിച്ചു പരിചാരം വന്നിട്ടുവേ
 ണ്ടു ഭക്താവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുവാൻ എന്നും എല്ലാവരും സമ്മതി
 ക്കുന്നതാണ്. കർമ്മശാസ്ത്രംകൊണ്ടു നൈഷ്ഠ്യമുത്സാഹി ഉണ്ടാവു
 കയ്ക്കുള്ള വേദന ഭഗവൽഗീതാസിദ്ധന്തരം. സാത്തപികമായി വിചാരി
 ക്കുക, സാത്തപികമായ വാക്കു പറയുക, സാത്തപികമായ കർമ്മങ്ങളെ
 ചെയ്യുക— ഇങ്ങിനെ മാനസികമായും വാചികമായും കാമ്പികമാ
 യും ഉള്ള സാത്തപികകർമ്മങ്ങളെ വീട്ടുകൂടാതെ അനേകകാലം നീലി
 ക്കുമ്പോൾ അവന്റെ ചിത്തം ശുദ്ധമായി ഭവിക്കുന്നു; അദ്ദേഹം
 അവൻ മുക്തിയുക്തനാകുന്നു; അനന്തരം അവൻ ഭക്തനാ
 വുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ള നിഷ്ഠാമക
 മ്ഭയോഗം ഭക്താവസ്ഥയ്ക്കു മുന്പായി തൽപ്രാപ്തിയുള്ള മേദ്യസവി
 ശേഷമാണെന്നു വരുണമല്ലോ. ബന്ധാവസ്ഥയിലാണ് ആ അ
 മ്ഭയാസമെന്നും വരുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ അനേകകാലത്തെ അമ്ഭയാസം
 കൊണ്ടു പകുപാൽക്കുന്നതായതിന്റെ ശേഷമാണ് അവൻ ഭക്താ
 വസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നത്. ആ അവസ്ഥയിൽ അവൻ ബന്ധ
 ത്തിൽനിന്നു മോചിച്ച് തീർത്ത സ്ഥിതിയായി ഭവിക്കുന്നു. എങ്കി
 ലും തോന്നിയതു പറയുന്ന ഭ്രാന്തന്റെതിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെ
 ട്ടിട്ടാണ് അവന്റെ നില എന്നതും എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന
 താണ്.

ഇനി ചേരാനുഭാവമെന്നും— സാമാന്യം എഴുതാനായിട്ടുള്ള

ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ ഒരു രൂപത്തെ എഴുത്തുമ്പോൾ അവൻ അതിശയോക്താക്കൾക്ക് പല വസ്തുക്കളെയും ഉപയോഗിക്കുന്നു. അതിനാലുള്ളതും വളരെ മിന്നസമായി എഴുതുന്നു. വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള അതിനിഷ്ഠയോടുകൂടി ചായമിട്ടു മിന്നിക്കുന്നു. ആകട്ടെ ഒരു പാർശ്വത്തിൽ അതൊരു നല്ല ചിത്രമായിത്തീരാനുമാകും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഉയർന്നതും ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ ആ വക ചിത്രങ്ങളിൽ തുച്ഛിതാനുമാകും. ഉൽകൃഷ്ടാവസ്ഥയെയും രസങ്ങളെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് അവൻ മനസ്സു വെക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിക്കൂടെ ഒരു ചിത്രത്തിനുള്ള ഉപയോഗനാശിയാൽ കുറെ ചായങ്ങൾ അവിടവിടെ വാരി തേച്ചിരിക്കുന്നവെന്നല്ലാതെ അതൊരു ചിത്രമേയ്ക്ക് എന്നുതന്നെ തോന്നുകയില്ല. അതിനനുസരണ കുറെ അകന്നുവീണു പോകുക. അപ്പോൾ, ആ ചിത്രകാരൻ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള ചായങ്ങളും രസങ്ങളും അതിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ചിത്രവികാരം ചിത്രംതന്നെയാണെന്നുവരികിൽ ഉള്ളിൽ ഉൾക്കൊള്ളും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ, അതൊരു ചിത്രമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഉണ്ടാവുകയില്ല; അത്ര ജീവനോടുകൂടിയാണ് അതു പ്രകാശിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിലും ചിത്രമെഴുത്തിൽ ഈ ഉത്സാഹവുമായ പ്രാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ആദ്യം പഠിക്കേണ്ട എഴുത്തുകാരന്റെ നിലയിലുള്ള അത്യാസാധ്യം ഏറ്റവും വലിയതാകുന്നു. വിവിധവസ്തുക്കളെയും അവയുടെ കൂട്ടവിശേഷങ്ങളെയും വെളിച്ചം, നിഴൽ എന്നിവയുടെയും മാത്രം സംഗ്രഹിക്കുകയും അതിനായ സ്വരൂപത്തോടുണ്ടാകുന്നതിന് ഈ അത്യാസം അവൻ ഏറ്റവുമധികം. ഇങ്ങനെയൊരു കുറെ കഴിയുമ്പോൾ ആ വക വിഷയങ്ങൾ അവൻ അനുഭവമായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ അവൻ അവയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന വശാവുകയും, പകരം ഉൽകൃഷ്ടാവസ്ഥയെ എഴുതിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുള്ള താല്പര്യം വെളിച്ചവശാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇ

തിന്നെ ക്രമത്തിൽ അവൻ ഉയർന്ന നിലയിലുള്ള ഏഴത്തുകാരനായിത്തീർന്നു.

പ്രകൃതവിഷയത്തിലേക്കു തിരിയുന്നതിന്നു മുമ്പായി സംഗീതവിഷയമായിട്ടൊരു അദ്ധ്യായം കൂടി പറയാം. ഒരു രാഗത്തിൽ കീർത്തനം മുതലായവയെ ചിത്രിക്കുന്നതിൽ താളാഭിനിബന്ധനകൾ ആവശ്യം വേണ്ടതായിട്ടു വരുന്നു. തന്നിരിക്കുന്ന ഗാനകണ്ഠം ആ രാഗത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാവുന്ന ഉൽകൃഷ്ടഭാവങ്ങളെ മുഴുവൻ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്ത വരുന്ന. അതുകൊണ്ടാണ് ത്രാഗരാജയുക്ത, ഭീഷ്മിന്റെ മുതലായ മഹാമാർ തങ്ങളുടെ ഉൽകൃഷ്ടഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു രാഗത്തിൽത്തന്നെ അനേകം കീർത്തനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. കീർത്തനാദിരചനയിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യരംഗം കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഉത്തമമായ രാഗാലാപനം കീർത്തനാദികളുൾക്കൊള്ളും അധികം ഉൽകൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയാണെന്നതിലും കീർത്തനങ്ങളേയും പല വർഗ്ഗങ്ങളെയും നല്ലവണ്ണം താല്പര്യപ്പെട്ട് താതന്ത്രരംഗങ്ങളിലുള്ള ഭാവങ്ങളുടെ സ്വഭാവപരതാനം വേണ്ടപോലെ ഉണ്ടാക്കിയാൽ മാത്രമേ രചകൻ ഉത്തമരീതിയിൽ രാഗാലാപനം ചെയ്യുന്നതിന്നു ശേഷനാവുകയുള്ളുവെന്നതു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

ചിത്രമഴത്തിലും സംഗീതത്തിലുമെന്നപോലെ കവിതാവിഷയത്തിലും ഉത്തമകവിതപരത പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി ശബ്ദാലങ്കാരം മുതലായ ചില നിബന്ധനകൾ ഏറ്റവുമുമാവശ്യമായിത്തീർന്നുവരികുന്നു. ശബ്ദശുദ്ധി വരുന്നതിന്നും പദങ്ങളെ ഉചിതമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നുള്ള സ്വാധീനം വരുന്നതിന്നും മാനം ശബ്ദാലങ്കാരം മുതലായവയെ പ്രയോഗിച്ചു നീലിക്കുക നല്ലതാകുന്നു. അതു കൂടെ താണകൃഷ്ണിവിജനംകൊണ്ടു ചെയ്യുണ്ടു മെട്ടാസവിശേഷമാത്രമാകുന്നു. ഒരു ശാസ്ത്രം വർദ്ധിക്കുമത്രമേ അതുകൊണ്ടാവശ്യമുള്ളു. അതു കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ രചകൻ മനുഷ്ഠിതത്തിട്ടു കല്പ

കിട്ടി കവി അവയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെ ചോദ്യോത്തര പാഠകനാ പാഠകൻ ആ അവസ്ഥയിൽ അത്യാവശ്യങ്ങളാണെങ്കിലും ഉപരിജാതിയിൽ പഠിക്കുന്നവന് അവ വിശ്വാസ്യതയോടെയായിത്തീരുന്നു. എങ്കിലും അവൻ അവയെ നിർദ്ദാൻ പാടില്ലതാനും. അതുപോലെത്തന്നെ അത്യാവശ്യമായ രാജ്യാലങ്കാരങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. എങ്കിലും എപ്പോൾ തെവയാർ ചിത്തവൃത്തി അവയെ അതിക്രമിച്ചു ഉൽകൃഷ്ടനിലയിലെത്തുന്നുവോ അപ്പോൾ അവന് അവയെക്കൊണ്ടു വളരെ പ്രയോജനമില്ലാതായിത്തീരുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ ഉഷ്ണനിലയിലുള്ള ചിത്രാമൃതമുതലായവയെ ഒരു ചിത്രാമൃതമുതലായ വ്യാസമാർഷിന്റെ കൃതികൾക്ക് ഏതൊരു യോജിച്ചതായ ഭക്തമാണെന്നാകുന്നു. യോഗാഭക്തത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രകൃതത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെ കാരാജ്ഞാതാക്കു വായിച്ചപ്പോൾ യോഗി അവയിൽ ഒരു ചമൽകാരവുമുള്ളതായി അനൗകയില്ല പിന്നെ, ആ പ്രകൃതത്തിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ കണ്ടിട്ടു വായിക്കുമ്പോൾ വ്യാസമാർഷി എഴുതിട്ടുള്ള ആ ചിത്രം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ വളരെ വ്യാപാരമായി പരിയുന്നു; നമ്മുടെ ചിത്തവൃത്തി കലാകരമായി മാറിക്കൊണ്ടു നാം ഭാരതഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നതെന്ന വിചാരംതന്നെ തല്ലാതെ നമ്മളിൽനിന്നു പോകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സാമർത്ഥ്യമാണ് ഭക്തതമകവിയുടെ ലക്ഷണം.

കവിതാവിഷയത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു രാജ്യാലങ്കാരത്തിന്റെ ഒരുശതമാനം ദ്രിതിയക്ഷരപ്രാസംപേണമോ പേണമോ എന്ന വിചാരംതന്നെ നിഷേധമാണ് എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. അവസ്ഥയിൽ അത്യാവശ്യമാകുന്നു; മറ്റൊരവസ്ഥയിൽ അത്യാവശ്യമല്ല; എന്നുമാത്രമേ അതിനെപ്പറ്റി പറയാൻ തരമുള്ളൂ. പേണം എന്നത് അത്യാവശ്യമായ അവസ്ഥയെക്കണ്ടു വേണ്ട എന്നത് ഉൽകൃഷ്ടനിലയിൽ എഴുതിട്ടുള്ള അവസ്ഥയാകുന്നു. അതാവസ്ഥയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ രണ്ടും ശരിതന്നെ.

൧൪. മലയാളഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണം.

മലയാളഭാഷാ സാഹിത്യസംസ്കരണകാര്യത്തിൽ ഓരോ പ്രായപര്യവേശി ഈ കാര്യങ്ങൾ അവിട്ടുവെട്ടിയും അപര്യവേശി എന്നു എഴുതുക കിട്ടി. 'മലയാളഭാഷാസാഹിത്യം' എന്ന ശബ്ദത്തിന് അതി വിസ്തൃതമായ അർത്ഥമാണ് ഇവിടെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന വിചാരത്തോടുകൂടി ആ വിഷയത്തിൽ എനിമുള്ള അഭിപ്രായത്തെ അല്പ പറയുന്നു.

സാധാരണ.

2. എഴുത്തിലെ ആശയപ്രകാരം (അത് പിഴച്ചു പോയിട്ടില്ലെങ്കിൽ) ഈ പ്രകൃതത്തിൽ ആലോചിക്കേണ്ട വിഷയത്തെ രണ്ടായി തിരിക്കേണ്ടതിരിക്കുന്നു. (1) മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തെ എങ്ങിനെയാണു് പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു് (2) ഭാഷാസാഹിത്യസംസ്കരണത്തിന്നായി ഇപ്പോൾ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ഇരുപതിന്നായിരത്തു് അപര്യവേശിത്തോളം രൂപ കൊണ്ടു് എന്നാണു് പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതു്. ആദ്യത്തെ സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതു് രണ്ടാമത്തേതു് അതിന്റെ പൂർവ്വകമായ ഒരു അടിസ്ഥാനമാകുന്നു. അതിനാൽ ആ ക്രമത്തിൽതന്നെ അവയെപ്പറ്റി വിശദീകരണം.

3. നോമ്പാക്കിട്ടു് ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കമ്മിറ്റി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ഏറ്റവും വ്യക്തമാകുന്നു; എന്നെന്നേക്കും മേധാവിമുഖത്തോടുകൂടി ആരംഭിച്ചാൽ മാത്രമേ ഉദ്ദേശ്യകാര്യം പരിപാടിക്കാൻ കഴിയൂ. അങ്ങിനെപ്പോലെ ഒരു കമ്മിറ്റി ഉണ്ടാകണം ഗവണ്മെന്റു് ഇക്കാര്യത്തിൽ കഴിവുന്ന സഹായം ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു സംഗതിയും ഇല്ലാത്തപക്ഷം ഭാഷാ ആലോചിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഒരു ഇന്നത്തെപ്പോലെയോ അല്ലെങ്കിൽ അതിനേക്കാൾ കഴിവുന്നവർ അതിനാൽ വേണ്ട രണ്ടു വിധ പദ്ധതികൾ കഴിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഈ വിഷയത്തിൽ അഭിപ്രായം പറയുന്നതായിരിക്കുന്നതു്.

ഭാഷയ്ക്കുള്ള ന്യായതകൾ.

4. ഇപ്പോൾ ചിലപ്രകാരമുള്ള വലിച്ചുവരായിട്ടുള്ള പ്രകൃതി തത്ത്വപ്രതിപാദകങ്ങളായ അറനകം ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ തത്ത്വങ്ങളെ ചേർത്തുവെണ്ണും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും, ആ വക ശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളവയും എല്ലാതരം വ്യവസായങ്ങൾക്കുമാത്രമായിട്ടുള്ളവയും അതിനാൽ ഉപജീവനസമ്പന്നമാക്കുന്നതിന്നുതാവശ്യകതയുണ്ടായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നവയും ആയ പലമാതിരി വിദ്യാഭ്യാസ സ്വരൂപങ്ങളോടുണ്ടാക്കിത്തരുന്നതിനും, വിദ്യാ, ചിന്താശാക്തകങ്ങളും ബുദ്ധിഗുണങ്ങളും പുറമെ നല്ലൊരുതരമായി കൂട്ടിക്കിടത്തുന്നതിനും അതിനുവേണ്ടിയുള്ള അസംഖ്യ ചിന്താഗുണങ്ങളും ചേർത്തുവെണ്ണും സംസ്കരിച്ചു പാഠശാലകളിൽ അതിനായി സമർത്ഥങ്ങളും ആയ സ്കൂളുകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സ്വരൂപം സൃഷ്ടിച്ചുവെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നതിനും ഉള്ള സാമർത്ഥ്യം നമുക്കു ഭാഷയ്ക്കില്ല എന്നുള്ളതാണ് അതിന്ന് ഏറ്റവും ഗൗരവമുള്ളതായ ന്യായത.

5. ശാസ്ത്രരീതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മേലുള്ള ഭാഷയിൽ ദുർബ്ബലമാകുന്നു. പ്രകൃതിതത്ത്വപ്രതിപാദകങ്ങളായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ അതിവേഗം ദുർബ്ബലമാകുന്നു. ആ വക ശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളാണ് എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസം അടിസ്ഥാനം. ആ ഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ഉള്ള അധ്യാപകർ അപരമായിട്ടാണ് അധ്യാപകസംഘടനയെ സൃഷ്ടിച്ചുവെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നതിനും. ഒരു ജനസമൂഹം അതിനുള്ള ധനസമൃദ്ധിയും ഐക്യവും ആ സമൂഹത്തിലുള്ള വിവിധ വ്യവസ്ഥകളുടെ പുഷ്പിയ അനുസരിച്ചുവെളിപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ ജീവിതമുദേശത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ വിഷയങ്ങളിൽ ഏതൊരു വ്യവസ്ഥയും സംവാദിക്കുന്നതുമുള്ള സിദ്ധമായിത്തരുന്നതിന്റെ

യന്ത്രതല്പാദിയും യാത്രയാനും ധരിക്കുകപോലും ചെയ്യാനുള്ളതാണ് നമ്മുടെ ജനസമുദായം കാലാകാശിച്ചുളളുന്നത്. നേരിട്ടുള്ളതിൽ മാത്രം ലഭിക്കപ്പെടുന്ന ഉൽകൃഷ്ടസുഖങ്ങളിൽ ഈയൊരു വലിയ അംശത്തെ നമ്മുടെ കൂട്ടർ അനുഭവിക്കാതെ വിട്ടുകളയുന്നു.

7. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ ഉത്തരഭീതിയിൽ കുറവു ക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഒരു ചെറു യോഗ്യനാക്കിത്തീർക്കാൻ അവസ്യ വേഷമായ ഒട്ടുമിക്ക ജ്ഞാതവ്യവീഷയങ്ങളേയും നമ്മുടെ ഭാഷ വഴിക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ താമില്ലാത്തയാണിരിക്കുന്നത്; ആവശ്യ വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലഭയാളുടേയ്ക്കായി ലിപ്യ എന്നുതന്നെ താല്പര്യം. അതിനുള്ള കാരണം ഭാഷയ്ക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യക്കുറവു തന്നെ—സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ രചിച്ചിട്ടുണ്ടായിത്തരുന്നതിന്നു തക്കതായ ശബ്ദങ്ങളും പദപ്രയോഗങ്ങളും ലഭയാളുടേയ്ക്കായിലില്ല.

8. തരംതാമിട്ടുള്ള വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും ഇല്ല എന്നുള്ളതു ലഭയാളുടേയ്ക്കുള്ള വേദാന്ത സ്മരണയാകുന്നു.

9. അന്യാവ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളെ ചില വിഭാഗങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവ പല ഘട്ടങ്ങളിലും അന്യോന്യവിരുദ്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങളോടു കൂടിയവയാകുന്നു. അതുകാരണം ചില ദിക്കിൽ ചിലർ അവയിൽ ചിലതിനെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയും ചില ദിക്കിൽ ചേററ ചിലർ മേറ ചിലതിനെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയും അതായിട്ടെ അവരവർ തങ്ങളുടെ ബലബലമെ പരിപ്ലിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ചേററ ചില വിഭാഗങ്ങൾ അവയിൽ ഒന്നുതന്നെ കൈകൊള്ളാത്തേയ്ക്കിരിക്കുന്നു. വ്യാകരണശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ ലഭയാളുടേയ്ക്കു യാതൊരു വ്യവസ്ഥമില്ലാത്തതാണ് ആകപ്പാടെ ഇപ്പോൾ വന്തകൂടീട്ടുള്ളത്.

10. നിഘണ്ടുക്കളും ലഭയാളുടേയ്ക്കായില്ലെന്നില്ല; പക്ഷെ അവ ചേർന്നുണ്ടത്തോളമുണ്ടെന്നോ ഉള്ളവതന്നെ സ്മരണയ്ക്കുവാനു

കിരീടനാമകങ്ങൾ പാടില്ല. നാലു തരത്തിലുള്ള നിശ്ശബ്ദരൂപം തൽക്കാലം ആവശ്യമാകുന്നു. (1) ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളോടും ചില പദപ്രയോഗങ്ങളോടും അർത്ഥം മലയാളത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. (2) സംസ്കൃതവാക്കുകളോടും ചില പദപ്രയോഗങ്ങളോടും അർത്ഥം മലയാളത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. (3) മലയാള പദങ്ങളോടും പദപ്രയോഗങ്ങളോടും അർത്ഥം ഇംഗ്ലീഷിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. (4) മലയാളഭാഷയിലുള്ള എല്ലാ ശബ്ദങ്ങളെയും—മലയാളത്തിലെല്ലാദിക്കിലും ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ളവയും നടപ്പിൽ നിന്നു പോയിത്തുടങ്ങിയവയും നഷ്ടപ്രായങ്ങളായിട്ടുള്ളവയും ആയ സകല ശബ്ദങ്ങളെയും—തെളിപ്പിച്ചിട്ടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു ക്രമപ്പെടുത്തുകയും അവയ്ക്കു മലയാളത്തിൽ അന്നു അർത്ഥം കൊടുക്കുകയും ഓരോ ശബ്ദങ്ങളെയും വ്യുല്പത്തിയെ കാണിക്കുകയും ഓരോ പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ ഉദ്ധരണപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുന്നതിന്നു വിഭാഗമാക്കട്ടെ ആ പക പദപ്രയോഗങ്ങളുള്ള വാക്യങ്ങളെ പ്രമാണമായി എടുത്തുചേർക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു നിശ്ശബ്ദം. ഇങ്ങിനെ നാലു തരം നിശ്ശബ്ദങ്ങളാണ് മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടാകാവേണ്ടത്. അവയിൽ ഭൂതകാലത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും സാധ്യമായ എന്ന ആദ്യം ഉണ്ടാകുന്നതായിട്ടുണ്ട്. മൂന്നാമതരത്തിൽ ഭൂത കാലം ഉണ്ടാകട്ടെ എഴുതിട്ടുണ്ട്. ആ രണ്ടു തരത്തിലുള്ളവയെ കരാളൂതി പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഏകിലും അതു തൽക്കാലം ചെയ്യാമെന്നില്ല. ഇനി രണ്ടാമതരത്തിലും നാലാമതരത്തിലുമാണ് നിശ്ശബ്ദങ്ങളുണ്ടാകേണ്ടത്. അവ രണ്ടും അസ്ത്രപാത്രമാകുന്നു. അവയിൽ അവയ്ക്ക് നാലാമതരത്തിൽ ഭൂതകാലം ഉണ്ടായിത്തീരേണ്ടത്. ഏകദേശമായി, ഭാഷാ പദങ്ങൾക്കുള്ളതും അടിപ്രായങ്ങളോടും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്നനുപയോഗ്യമായ പദപ്രയോഗങ്ങളും നമ്മുടെ ഭാഷയിലിരിക്കട്ടെ ആ കഥാകാസ്തിയെക്കുറിച്ചു പലകാരും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും അപ്രമാണമായി

ലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ അനാവശ്യമായി പ്രയോഗിച്ചു ഭാവമുള്ള രേഖകൾ രചിച്ചു വന്നിരുന്നു. അതിന്നു പുറമെ ശബ്ദങ്ങളുടെ ശരിയായ സ്വരത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ അവർ പല പരസ്യങ്ങളും വിഴിച്ചു എഴുതുകയും പ്രയോഗിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. ചിട്ടയായാണ് അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ രാജാക്കന്മാർ തോന്നിയപോലെ പ്രവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

11. എഴുത്തിൽ കുറുകുതുപ്പിയില്ല എന്നുള്ള നമ്മുടെ ഭാവമുള്ള രേഖകളോടുകൂടി അവർക്കു മുമ്പാകെ മുമ്പാകെ എവിടെയെല്ലാമാണ് പ്രയോഗിക്കേണ്ടത്; അവയ്ക്കു കാര്യം (അല്ലെങ്കിൽ ചില വിഭാഗങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കുന്നതുപോലെ അവയ്ക്കു കാര്യം) എഴുതുന്നതിന്നുള്ള സാക്ഷ്യം എന്ത്? 'ഇ' എന്നക്ഷരം എവിടെയെല്ലാമാണ് പ്രയോഗിക്കേണ്ടത്? "ചെയ്തു എന്ന്" എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ സന്ധിചർച്ചകളുമായി വരുത്തേണ്ട അക്ഷരങ്ങളെക്കുറിച്ചും എന്ത്; "തല്ലി തിരി"; "വരുത്തി തരുവാൻ" എന്നൊക്കെ "തല്ലി തിരി"; "വരുത്തി തരുവാൻ" എന്നൊക്കെ എഴുതേണ്ടത്? ഒരിടം വേണമെന്നുള്ളപക്ഷം എന്തെല്ലാം ഘട്ടങ്ങളിൽ അതാവശ്യമുണ്ടു്? എന്നിങ്ങനെ സംശയമായിരിക്കുന്ന പല സംഗതികളേയും സൂചനയുമാകും വണ്ണം തീരുമാനപ്പെടുത്തി വെച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ കുറച്ചുഴത്തിലാകട്ടെ അച്ചടിക്കിലാകട്ടെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥയും കാണുന്നില്ല. എന്നതാണായല്ല രാജാക്കന്മാർ രാജാക്കന്മാർ പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പരിഹരിക്കുന്നതിന്നുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ.

12. മേൽ വിവരിച്ച പ്രകാരമുള്ള ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളിലും സാമാന്യരായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും മേൽ എഴുതപ്പെടുന്ന മേൽക്കോശങ്ങളിലും ആയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇതിന്റെ അവതാരികയെന്നതുപോലുള്ള സ്ഥാനത്തുവെക്കുകയും പ്രയോഗിച്ചു തിരികെ ഭാഷയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതു തോന്നുന്നപോൾ അതായത് സഞ്ചാരികൾ (ദ്ര

വ്യത്യസ്തമാണ് കൊടുക്കണം. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആ പക്ഷ സമ്മാനങ്ങളെ മാത്രം ഇഷ്ടപ്പെട്ടു പരിശ്രമിക്കുകയല്ലെന്നും അവർക്കു വലിയൊരു ജ്ഞാനമില്ലെന്നും സമ്മാനങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞു പോകുന്നത് മാത്രം ലക്ഷ്യമായ ഒരു സംസ്കൃത കൊടുക്കുന്നതായാൽ നല്ല ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കമ്മിറ്റിക്കാൽക്കു സഹായിനല്ലെന്ന് പറയുന്നതല്ല; അപ്പോൾ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരിക്കും. അതിന്നു പുറമെ, സമീപകാലത്തിനിടെ സമ്മാനമായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെയും സമ്മാനം കൊടുത്തവരെയും അപമാനിക്കുന്നതായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗവർണ്മെന്റും യഥാർത്ഥം കൊടുക്കേണ്ടത് ഏറ്റവും ഉചിതമാകുന്നു. അതിനുള്ള വഴി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ വിജയികളായ വിദ്യാർത്ഥികളെ അവസ്ഥപോലെ മാനിക്കുന്നതിനായി കൊല്ലത്തുനിന്നും കൂടാതെ കാരാപ്പാലക്കാലം എന്ന നദിയുടെ സമീപത്തായി സ്ഥിരകാലത്തിനിടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ കൊല്ലത്തുനിന്നും ഒരു വലിയ വിദ്യാർത്ഥി ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നതിന്നും അവരെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിന്നും പേണ്ടി കൂടെയെന്നാകുന്നു; അതിലെ സഭാസമിതി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുണ്ടായിരിക്കണം. കമ്മിറ്റിക്കാൽ ശിപാശിപ്പിച്ചതിനുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും വീരചങ്ങല മുതലായ സമ്മാനങ്ങളും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ കമ്മിറ്റിക്കാൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പ്രത്യേകമായ സമ്മാനങ്ങളും കൊടുക്കണം. ആ സന്ദർഭത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥിയെ ഒരാൾ സാഹിത്യവിജയമായിട്ടാണുപന്ത്രണ്ടാം എഴുതി വായിക്കേണ്ടതെന്ന് ചട്ടവും വെക്കണം.

13. എത്രതന്നെ നിഷ്പക്ഷമായിരിക്കേണ്ടതിലും വ്യക്തമാണുഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ അവ സർവ്വസമ്മതമായി വന്നുകൊള്ളുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. അതിനാൽ ആ കമ്മിറ്റിയിൽ മറ്റൊരുവിധം പ്രവൃത്തിക്കുന്നതായി

കുടുംബം നല്ലത്. കമ്മിറ്റി മോശൻ ഉപയോഗത്തിലേക്ക് തന്നെ മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ രാഷ്ട്രകുടുംബങ്ങളിലെ മാനേജർമാരെയും ഗ്രാമപ്രവാചകന്മാരെയും പത്രാധിപന്മാരെയും സ്കൂളുകളിലുള്ള എല്ലാ മുൻ‌നിർദ്ദേശിച്ച വിദ്യാഭ്യാസരായ മാനേജർമാരെയും കമ്മിറ്റിയുടെ അതികാലത്തോടെ ഒരു യോഗം കൂടണം. അങ്ങനെയൊന്നിടത്തു സംഭവമുള്ള പല സംഭവങ്ങളും ആ സമയത്തിൽ വെച്ചു പ്രതിപാദിച്ചു കീഴ് വെക്കേണ്ടതാണ്. ആ വിധം തീരുമാനപ്പെട്ട വർത്തമാനം എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണ് നിശ്ചയവും വൈകാരികതയോടെ മോശൻ ഇപ്പോൾ ഒരു വ്യവസ്ഥയ്ക്കുമാത്രം കിടന്നു സാധിക്കുക പലതും കൂടേണ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. അപ്പോഴേ വ്യവസ്ഥാഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങിയേ. ഒരു ഭാഗത്തിലുള്ള വ്യവസ്ഥാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിയും സമാധാനം ഈ ഭാഗത്തിൽ തന്നെയാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ മോശൻ അനുസരിച്ചാണ് വ്യവസ്ഥാഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതേണ്ടത്. ആദ്യം മോശൻ, പിന്നെ വ്യവസ്ഥാഗ്രന്ഥങ്ങൾ; അപ്പോൾ, ആദ്യം വ്യവസ്ഥാഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതിട്ടു പിന്നെ അനുസരിച്ച ഭാഗങ്ങളെഴുതേണ്ടതല്ല. അതു സാധ്യമാകുന്നതാകുന്നു.

1.1. ആദ്യകാലത്തെ സംസ്കൃത-ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി മുഴുവനും അല്ലെങ്കിൽ അതിൽനിന്നു ചില അംശം തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും മറ്റൊരു മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതായാൽ മറ്റൊരു ദൈവത്തിലുള്ള ഒരു നിഷ്കണ്ഠാധിപൻ്റെ ആവശ്യം നിവൃത്തിയാക്കുന്നതാണ്. പിന്നെ ആ ഇനത്തിൽ വാലാമതായി പറഞ്ഞ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു നിഷ്കണ്ഠാധിപൻ്റെ തർജ്ജമയോ അല്ലെങ്കിൽ അതിനിടയിൽ. അത് അസംസ്കൃതപേരുടെ ഉത്തരവിലുള്ള പ്രയോജനകാരി സാധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാകുന്നു. അതിലേക്കു വളരെ ചെലവും വേണ്ടിവരും. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു നിഷ്കണ്ഠാധിപൻ്റെ രീതിയിലാണ് എഴുതേണ്ടതെന്നും അതിനുള്ള സംഗ്രഹം

ഇന്നുപ്രകാരം മേൽവിവരണമെന്നും മറ്റുള്ള സഹനിയമ 'ലേഖനമേഖലാസാഹിത്യ' എന്ന ലേഖനത്തിൽ വിവരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപ്രകാരം പ്രസ്തുതിനടത്തുന്നതായാൽ ആ കാര്യം സാധിക്കാവുന്നതാണ്.

15. കാര്യത്തിലും അച്ചടിയിലും രഹിതരായിത്തീർന്നു കഴിയാത്തതും പരിഹാരവും ശബ്ദശാസ്ത്രസംബന്ധമായ സംശയങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കായി മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉപായംകൊണ്ടുതന്നെ സാധിക്കാം.

അഭിപ്രായങ്ങളെ മാറ്റങ്ങൾ:

16. നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കുള്ള സ്വന്തകളെ പരിഹരിച്ച് അതിനെ പുഷ്പിപ്പിച്ചു നൽകുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് ഇതെന്നും ചിന്തിച്ചത്. അപ്രകാരം പുഷ്പിപ്പിച്ചുവരുന്ന ഭാഷയെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതെന്തെന്നാണ് എന്നൊക്കെ ഇനി നിരൂപിക്കേണ്ടതാണ്. ജനങ്ങൾ സ്വഭാഷയിൽ അറിവു സമ്പാദിച്ചു കണ്ടതിന്റെ കാര്യം കേൾക്കുക സാധ്യമാക്കിത്തീർന്നതിനും മോഹനമായിത്തീരുക, ഉൽകൃഷ്ടമോശമോത്തോടുകൂടിയവരായിത്തീരുക, ഗോത്രങ്ങളും സുഷുങ്ങളുമായ ആശയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കത്തക്കവരായും, ലോകോപകാരികളും രാജഭരണിയുൾപ്പെടെയായിത്തീരുക മുതലായവയാണ് അതു കൊണ്ടുള്ള പരമപ്രയോജനം. സ്വഭാഷയിലുള്ള വിദഗ്ദ്ധസംരക്ഷണ പരമം ജനങ്ങൾക്ക് ഉപജീവനത്തിനുള്ള വഴി സുലഭമായിത്തീരുന്ന കിട്ടുക എന്നത് അവയിലെല്ലാവർക്കും വെച്ച് ഏറ്റവും മികച്ചതായ സംഗതിയാകുന്നു; എന്നതാണ് അതു സാധ്യമായാലേ മറ്റൊരു സാധ്യമായ കാര്യം.

17. 1912 ജനുവരിമാസം 6-ാം- കൽക്കത്ത സർവ്വകലാശാലക്കാർ കൊടുത്ത മഹദ്വൈതത്തിനു മോക്ക് ചിത്രപതിപ്പോടും മറ്റും ചൊല്ലു മറുപടി പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറ

ത്തിരിക്കുന്നു:—“ഇന്ത്യാരാജ്യത്താസകലം സൂക്ഷകളും കാളേങ്കുളും സ്ഥാപിക്കണമെന്നും കൃഷിയിലും കച്ചവടത്തിലും വിവിധവ്യവസായങ്ങളിലും എന്നല്ല കാലക്ഷപത്തിനനുരൂപമായ മറ്റൊരുകെന്തിലുളളിലും അന്യന്മാരോടൊപ്പം ഫിടിക്കത്തക്ക യോഗ്യതയുള്ളവരും നാജകുരിയുള്ളവരും ധീരന്മാരും ലോകോപകാരികളും ആയ അസംഖ്യം പേർ ആവക വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട രാജ്യത്താസകലം സ്വാപിച്ചു കാണണമെന്നും ആണ് നമ്മുടെ ആശയം. അതിന്നു പുറമെ, പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അറിവും അതിനെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടുവരുന്ന പല ഏല്പാടുകളും വധിച്ചു വശാവുന്നതാകട്ടെ ഇന്ത്യാക്കാരായ നമ്മുടെ പ്രജകളുടെ ക്ഷമക്കേടും അധികം സുഖകരമായിത്തീരണമെന്നും അവർ ഉയർന്നിറങ്ങിപ്പുള്ള ആലോചനകളിൽ എത്തത്തക്ക സ്ഥിതിയിലാകണമെന്നും ആ പങ്ക് ആരാഗ്രയും സംസ്കാരവും അധികമുണ്ടാവണമെന്നുംകൂടി നാം ആശംസിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം വഴിക്കേ നമ്മുടെ ഈ ആശംസ പൂർണ്ണഫലവത്താകുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ ഇന്ത്യയിലുള്ള നമ്മുടെ പ്രജകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസക്കാര്യം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.”

18. ചക്രവർത്തിമാനരാജാവിന്റെ മേൽകണ്ടിച്ച ആശംസയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസവിഷയമായി ഇനി മേലിൽ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് വേണ്ടുവണ്ണം ആലോചന ചെയ്യതിന്റെ ശേഷം ഈ ഫെബ്രുവരി 21-ാം നം പ്രസിദ്ധാചര്യ പല നിശ്ചയങ്ങളുടെയും കൂട്ടത്തിൽ ഈ പ്രകൃതത്തിലേക്ക് ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു വകുപ്പുള്ളതിനെ ഏടുത്തതായാ ചേർക്കുന്നു. “വിദേശഭാരതാജ്ഞാനത്തിന്റെ ആവശ്യം കൂടാതെകണ്ടുള്ള ഉയർന്നതരം പാഠങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കേണ്ട മാറ്റം തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്ന മേഖലയിലെ പാഠങ്ങളാകുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പാഠങ്ങൾക്കു

ജലമുപാധ്യായങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നു. പക്ഷെ അക്കാലത്തുണ്ടായ നൂതനകാവ്യപാരമ്പര്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയവർക്കു മാത്രമേ അറിയും. പലവിധത്തിലുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. വർദ്ധിച്ചതും തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ഉപജീവനസമ്പാദനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം പലതും ഉണ്ടായിത്തീർന്നതിനെത്തുല്പരമാകുന്നു."

19. ഇന്ത്യാഗവർണ്മെന്റിന്റെ ഈ നയങ്ങൾക്കനുസൃതമായിരിക്കാൻ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാണ് ഇവിടെയും ചേരുന്നത്. അത് എങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു ചുരുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായിട്ടുള്ള സൗകര്യം കാര്യത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ മലയാളഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിനായിട്ട് ഒന്നാം തരം കാര്യങ്ങളുള്ള ഈ തത്ത്വശാസ്ത്ര പ്രധാനപട്ടണങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കണം. പിന്നെ മൊത്തസ്തംഭപാഠത്തിനുള്ള സ്കൂളുകളെ എല്ലാ തരംകളിലും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ളവയായ ഒട്ടനവധിതരങ്ങളിലും സമാപിക്കണം. പലതരം വ്യവസ്ഥകളിലും ഗവർണ്മെന്റുദ്യോഗങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നു തന്നെയുള്ള മോശ്ശത്തറക്കിത്തീർക്കത്തക്ക വിധത്തിലായിരിക്കണം അവയിലെ പാഠങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടത്.

ഗവർണ്മെന്റുദ്യോഗം.

20. ഗവർണ്മെന്റുദ്യോഗം കിട്ടുവാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പരീക്ഷ ഒഴികെണം എന്ന നിശ്ചയം വന്നതുകണ്ടിതുകൊണ്ടു കി ജനങ്ങൾക്കു സ്വതഃശാസ്വാധിത്യത്തിലും സ്വതഃശാധിഷ്ഠിതവും പ്രതിപത്തി കാണത്തക്കവിധം. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞും മലയാളം മാത്രം അറിയുന്ന ഒരുവനും അറിവു സമമാണത്തിലും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചവരെന്ന ഗവർണ്മെന്റുദ്യോഗത്തിൽ ചെയ്യുന്നതും മറ്റേവനെ ഇംഗ്ലീഷിറിയത്തുകൂടാ എന്ന കരാത്തിലേക്ക് അതിർന്നിടുന്നാഴിവാക്കുന്നതും ജനങ്ങൾക്കു സ്വതഃശാധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്ന കാലത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥന്മാരുണ്ടാവുന്നതിന്നു കാരണമായി കവികുന്നു.

അതിനാൽ ചലച്ചിത്രരംഗത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നല്ലപോലെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പക്ഷം ഗവണ്മെന്റാക്റ്റാഗങ്ങളിൽ കഴിയുന്നതും പ്രാവശ്യം കൊടുക്കേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളിൽ— രജിസ്ട്രേഷൻ, ട്രേഡ്, ആർച്ച്, കോർ, ലേബർ മുതലായ ചില ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളിൽ— ജോലിക്കാരികളും അത്യാവശ്യ ഉയർന്നതും ഇഷ്ടവുമായും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരുമായിരിക്കണം എന്നു വെള്ളാറൻ നല്ലൊരു ശുപാർശ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുവേണ്ടി അപ്രകാരമായ കോളേജ്കൾ നിശ്ചയം വെക്കുന്നതുകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല; എന്നു അന്നയല്ല, പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അതു കൊണ്ടു വളരെ അനാശകരമായതെന്നു തെളിക്കുന്നുണ്ട്.

21. ചലച്ചിത്രരംഗത്തിൽ സ്ഥിതി കുറച്ചുള്ളിടത്തുള്ള കലാ നവരൻ മാസപ്പടി കുറച്ചുള്ളിടത്തുള്ള ചലച്ചിത്രരംഗത്തു കുന്നു.

22. ഗവണ്മെന്റാക്റ്റാഗങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ചലച്ചിത്രരംഗത്തു സ്റ്റാൻഡർഡ്കൾ ഉയർത്തുന്നതിനായിട്ടുള്ള പരിഷ്കരണം. അതിനെ നന്നാക്കുന്നതിനായിട്ടുള്ള പരിഷ്കരണം— ഉപയോക്താക്കൾക്ക് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകൾ, കോർസ്പോണ്ടന്റുകൾ, മെമ്പർമാർക്കുവേണ്ടി, വെബ് സൈറ്റുകൾ എന്നിവയിലെ കൂടുതൽ എഴുത്തുകൾക്കും വിവിധതരത്തിലുള്ള നല്ല രചനകൾക്ക് വേണ്ടുന്ന വിശദമായ പരിശോധനകൾ, ഗവണ്മെന്റാക്റ്റാഗങ്ങളിൽ വിജ്ഞാപനങ്ങൾ, റദ്ദ്ചെയ്തതുകൾ, വിജ്ഞാപനങ്ങൾ മുതലായവ നല്ല രചനകൾക്കുവേണ്ടുന്നതിനായിട്ടുള്ള പരിഷ്കരണം— ഈ വക വിജ്ഞാപനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ള പരിഷ്കരണം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്കും ചലച്ചിത്രരംഗത്തുള്ളവർക്കും തുടങ്ങിയവർക്കും നല്ല പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ചലച്ചിത്രരംഗത്തുള്ളവർക്കും ചലച്ചിത്രരംഗത്തുള്ളവർക്കും തുടങ്ങിയവർക്കും നല്ല പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ചലച്ചിത്രരംഗത്തുള്ളവർക്കും ചലച്ചിത്രരംഗത്തുള്ളവർക്കും തുടങ്ങിയവർക്കും നല്ല പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

23. മേൽപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരിശോധനകൾക്കും

ആ പേഗത്തിൽ സാധിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഭാഷാഭിവിദ്യപിക്ടർ
 ുന്നിൽ മേൽക്കാണിച്ച സംഗതികളെ പരമോദ്യോഗമായിട്ടു കരു
 ത്തി നാലരയ ലക്ഷ്യമാക്കിവെച്ചു ഗവൺമെന്റും സമിരകമ്മിറ്റിക്കുമെങ്കിലും
 സാധ്യമാകുന്നതിൽ പ്രവൃത്തിയാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ. ലേബർ മോശാ
 യിൽ ഉന്നത നിലയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തേണ്ട കാര്യത്തിൽ
 ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന്റെ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ പ്രമാണമാക്കി
 പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നോ രണ്ടോ അതിലധികമോ പന്റീവാണ്ടുകൾ
 കൊണ്ട് അതു സാധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ നമ്മുടെ ഗവൺമെന്റു
 സ്ഥിതിപ്പെട്ടിട്ടു മരു മെമ്മോറാണ്ടം ഏഴുതി റിക്കാട്ടാക്കുകയും അതനു
 സരിച്ച് ഉടനെ ഭാരതം പ്രവർത്തികൾ നടത്തിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ
 ഞേണ്ടതാകുന്നു.

തല്ലാല ചെങ്കുണ്ടത്.

24. ഇതമ്പര പരത്തുപന്നപ്രകാരം പ്രവൃത്തിയാക്കിച്ച്
 ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം ഒരു വിധം പൂർത്തിയാക്കി സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഈ വി
 ശ്വമത്തിലേക്ക് ആദ്യത്തെ കൊല്ലത്തിൽ ഗവൺമെന്റിന്നു ചു
 ള്ളത്തിൽ മുറിയുപത്തായാകിലും രൂപ ബഡ്ജറ്റിൽ ചെലവ് ഇ
 ന്നതിൽ ചേർക്കേണ്ടതായും പിന്നെ ആ സംസ്ഥാനത്തെ കൊല്ലത്തോ
 ളും ക്രമേണ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് ഒരു ലക്ഷത്തോളമായിക്കൊണ്ടതായും
 വരുമെന്നതിന്നു വരുമില്ല. അതിന്നു തല്ലാല ഗവൺമെന്റ് മരുക്ക
 രുണ്ടാ എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇപ്പോൾ അ
 ന്നാചരിച്ചിട്ടുള്ള ഇരുപത്തോ ഇരുപത്തഞ്ചോ ആയിരം രൂപയെ ഒരു
 രൂപധാരണനാക്കിപ്പിടിച്ചു ആ സംസ്ഥാനകോണ്ട് എന്തുചെയ്യ
 യെന്നും എന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്. കൊല്ലത്തിൽ 1200 രൂ
 പയിലധികമായ ഒരു സംഖ്യ അതിന്നു പരിശോധിച്ച് കിട്ടുമെന്നു
 കണക്കാക്കുവാൻ കരുമില്ല. അപ്പോൾ കൊല്ലത്തിൽ ഒന്നിച്ച് 120
 രൂപയോ അല്ലെങ്കിൽ മാസാന്തരം ആറ് രൂപ വീതമോ ചെലവു
 ചെയ്യുവാനുള്ള വകുപ്പു ഉള്ളു. അതുകൊണ്ടു നോക്കൂ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു

കാഴ്ചയിൽ ഒരു എന്തെങ്കിലും പൂർത്തിയാക്കി സാധിച്ചാൽ കഴിയുന്നതല്ല. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടം പൂർത്തിയാക്കി സാധിക്കുന്നതിലേക്ക് ഇപ്പോൾ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള സംഖ്യ ഭേദവും ഉപയോഗിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം നല്ലത്. മുമ്പത്തെ വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പലതരം വിവരങ്ങൾക്കുള്ള കൂട്ടത്തിൽ നാലാമതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തരത്തിൽ ഒരു നിഷ്പന്നമാണ് ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യമായിട്ടു വന്നിരിക്കുന്നത്. ആ നിഷ്പന്നം ഇന്നു സമ്പ്രദായത്തിലായിരിക്കണമെന്ന് അവിടത്തെ വേദാന്തമുള്ളതായ പരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ വിധം ഉണ്ടാക്കിത്തന്നതിലേക്കു പലിയതനുസാരം തിരുത്തലുകളെ ചിലപ്പോഴായിട്ടു ഒരു നല്ല സൂചകമായിട്ടു ഭവിക്കുകയും ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിൽ ഒന്നെങ്കിലും പൂർത്തിയാക്കുവാനും സാധിച്ചാൽ അത് ഉപരികയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

ശ്രീ. മലയാളനിരലിപ്പം.

“ചോബേഴ്സ് റെറൻറിൽക്ക് സെന്ററി ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ താഴെ പറയുന്നവരോട് പങ്കെടുക്കണം” എന്നുള്ളതു വഴിയായ പച്ച നടന്നു, കഴിഞ്ഞ ചോബേഴ്സിനിസയെക്കൊണ്ടു ഒരു നിഷ്പന്നമാകുന്നു. മലയാളചോബേഴ്സിന്റെ ഈ നിഷ്പന്നമാകുന്നത് ഇപ്പോൾ വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേദാന്തവിധത്തിലുള്ള ഒരു നിഷ്പന്നവിധം സമ്പ്രദായമാണ് നമ്മുടെ ഒരു വഴി ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്ക് അതിലേക്കു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ഒരു തല്ലാലം അനുവശ്യമാകുന്നു എന്നും മേറേത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു എന്നും ഉള്ള രണ്ടു സംഗതികളെപ്പറ്റി കാരണത്തോടു കൂടി നിരൂപിക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ഭാവിക്കുന്നത്.

ചോദയ്ക്ക് മറുപടിയെന്ന് സഞ്ചരി ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്
 ഞ്ഞി എന്ന ഗ്രന്ഥം വളരെ വിപരീതിപ്പെട്ട ഒരു വിവരണപരമാണു
 ന്നതിന്നു യാതൊരു വാദവുമില്ല. പക്ഷെ അതിനെ വേണ്ടപോലെ
 ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യത മലയാളികൾക്കു കുറെ കാലം
 തേജസ്വിയായിരുന്നു എന്നാണ് സംശയിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ,
 സംസ്കൃതഭാഷയിലേർ ഇന്ത്യയിലുള്ള വേറെ ഭാഷകളിലോ ഇല്ലാത്ത
 വരായ അനേകം നവീനശാസ്ത്രങ്ങളിലെ സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങൾ
 ആ നിഘണ്ടുവിൽ കാണുന്നതാണ്. ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സാ-
 മ്യപരതാനുകൂലത എങ്ങിനെയാണ് തത്സംബന്ധമായിട്ടുള്ള ശ-
 ബ്ദങ്ങൾക്കു തക്കതായ മലയാളപദങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുൻ സൂചിപ്പി-
 ന്നത്? എങ്ങിനെയാണ് അവയുടെ അർത്ഥം ശരിയായി വിവരിച്ചു
 കാണിക്കുന്നത്? മേൽപറഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു തത്ത്വമെന്തെന്നു
 സഭ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കമ്മിറ്റിയിൽ പലരും ഇംഗ്ലീഷ്
 ഭാഷയിൽ വിശദമായ സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളവർ അന്നുതാണ്. പ-
 ക്ഷെ ആർക്കു കേൾക്കുകപോലും ചെയ്യാത്ത ശാസ്ത്രങ്ങളെയും മറ്റും
 വിഷയങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് അനവധി ശബ്ദങ്ങൾ അതിൽ
 കാണുന്നതാകുന്നു. ഇമ്മാർത്തയിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനുണ്ടെങ്കിൽ
 എന്തെന്നാൽ പക്ഷേളുടെ വ്യാപാരം പദാർത്ഥങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പി-
 ക്കുകയാണല്ലോ. മേൽപറഞ്ഞവിധമുള്ള ശാസ്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളുടെ
 ആ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സാമ്യപരതാനുഭവം
 ന്നതിനുള്ള യോഗ്യതയും അപ്രകാരമുള്ള അനവധി അടിസ്ഥാ-
 നമായി ആ സംസ്കൃതവലിയ കാര്യങ്ങളെ ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയും മ-
 ലയാളിസമുദായത്തിന് അനവധികാലത്തേക്കുണ്ടാകുന്നതല്ല. ആ-
 പ്തോടൊത്ത ആ അർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ആ
 വക ശബ്ദങ്ങളെക്കൂടി നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പ്ര-
 യോജനം? പിന്നെ, സമുദായം മരിക്കാലും മരവിച്ചതാലും ഉപയോഗ-
 രാജിയിരിക്കാത്ത ആ പദാർത്ഥങ്ങളെയും മറ്റുമുള്ള അസംസ്കൃത പദങ്ങളെ

മേലും ഭാഷാപുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ചും വരും. അതുകൊണ്ടും വരിയ പ്രയോജനം കാണാനില്ല. അതിനും പുറമേ, മേൽപറഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി മേലിലും നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു ഗുണമാകുന്നു. വേണ്ടിയിടുന്നതായാൽ അതിനെ ഭാഷാപുസ്തകങ്ങളോടും നമ്മുടെ ഇനിയത്തെ തലമുറക്കുമായി നീട്ടിവെച്ചാൽ അതുകൊണ്ടുണ്ടായ ദൈവശിശ്യവും വരുവാനില്ല. ഭാഷാമിശ്രിതമായി ഉൾപ്പാടും നാം അവശ്യം ചെയ്യേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ വേറെ അനുചയിക്കേണ്ടതാകാം. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ നാനാവിധമായി കിടക്കുന്നതും കടലുപോക്കത്താലും നശിച്ചുപോകുന്നതുമായ സ്വതസിന്ത നിലനിൽക്കുവാൻ ശ്രമമെടുക്കേണ്ടതാണ് നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ചുമതല.

ഭാഷാപഠനസിദ്ധിയുടെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശ്യം നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ യോഗ്യതയെപ്പറ്റി ചർച്ചയാണ് എന്നു സിദ്ധമാകുന്നുണ്ട്. യോഗ്യതയെന്ന് അപ്രാപ്യമായിരിക്കുന്ന അപേക്ഷിതവസ്തുവിന്റെ പ്രാപ്തമാകുന്നു; അങ്ങനെയൊരു സ്ഥിതിയിരിക്കുന്നതിന്റെ പരിഹാരമാകാം. യോഗ്യതയെന്ന് സമ്യുപദേശത്തിൽ യോഗ്യതയുമാണ് കമ്പിട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിലും സ്ഥിതിയിരിക്കുന്നതിന്റെ പരിഹാരമായ ഒരു ചെയ്യുകയാണു വേണം അപ്രാപ്യമായിരിക്കുന്ന അപേക്ഷിതവസ്തുവിന്റെ ലഭ്യതയെ ഇക്കാര്യം എന്തെങ്കിലും എല്ലാവരും അനുഭവിക്കാണ്ടു സിദ്ധമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാകുന്നു. നോട്ടക്കരവു നിമിത്തം പല്ലുപിടിച്ചു കാടായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു തോട്ടത്തെ വളങ്ങരും മേൽത്തൂ വേണ്ടപോലെ രക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു മുമ്പായി പുതിയതായിട്ടൊരു തോട്ടത്തെ സംസ്കരിക്കേണ്ടതാണ് വേണ്ടതെന്നു നല്ല കൃതിക്കാരാലും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ടുണ്ടെന്നില്ല. ഇങ്ങനെ എല്ലാകാര്യത്തിലും സർവ്വതും യോജിക്കുന്നതായ ഈ നിയമത്തെ അനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, പൊതുവേദത്തിൽ കണ്യാകമാനിവരുന്ന പ്രായാളരങ്ങളിൽ പല പ്രകാരങ്ങളിലായി പലവിധം തെറ്റിലുള്ള ചെയ്യുകയാണും പലവിധം തെറ്റാക്കങ്ങളെ അ

സംവിദ്യാ വാസനാഭായുവരുന്ന ലേയാളികളായ നാനാജാതിക്കാരും ഈപ്പാലം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സകല ശബ്ദങ്ങളേയും, പിന്നെ പ്രയോഗനാശമില്ലാത്തതിനും ജീവ്വത്തായ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന തായ ശബ്ദങ്ങളേയും, അവയ്ക്കും പുറമേ, ഈപ്പാലം നഷ്ടപ്രായങ്ങളും എങ്കിലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരും അവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ എല്ലാ ലേയാളികളായും ഒത്തൊത്തിച്ചുള്ള പ്രയോജനങ്ങൾ ലഭിക്കത്തക്കവുമായ ശബ്ദങ്ങളേയും ശേഖരിച്ചു കൂട്ടപ്പെട്ടതതിനിന്നുമാണു് വെർണ്ണനാശങ്ങളുത്ഭയിച്ചത് നാം ഒന്നാമതായി ശ്രമം ചെയ്യേണ്ടതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായം എത്രത്തോളം ഗൗരവമുള്ളതാണെന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വായനക്കാരെ അനുഭൂതിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കാം.

ദേവാലയം എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു മഹത്തുരുനങ്ങൾക്ക് ഈ ശ്രമമേനത്തിന്നായി പണിചെയ്തപ്പിട്ടുള്ള ധർമ്മമെന്നാണ് സാധാരണയായിട്ടുള്ളതും. അപ്പോൾ ആ ശബ്ദംകൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കളുടെ മേൽനോക്കും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പള്ളിയെന്നും മുഹമ്മദിയരുടെ പള്ളിയെന്നും കൂതപ്പയ്ക്കി എന്നും മറ്റും കാലംകൊണ്ട് അതിന്നു ഗ്രാമീണാചാര്യനാണ്. ഇപ്രകാരം സാമാന്യരായ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ദേവാലയശബ്ദത്തെ വിട്ടു തദ്ദേഹത്തോടു വിശേഷാൽമെന്ന സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ക്ഷേത്രം എന്നു ശബ്ദത്തെ മാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു തദ്ദേഹത്തോടു താല്പര്യമുള്ളതി ചേർന്നു എന്നെല്ലാം പര്യായങ്ങളുടെ സംഖ്യയനുസരണമെന്നാകുന്നതെന്നും തത്ത്വമനുസരണമെന്നാകുന്നതെന്നും ശബ്ദങ്ങളെയാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതെന്നും സാക്ഷാത്കാരികളായിട്ടു നിരൂപിക്കുക. കുറച്ചു പ്രധാനമായ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്ന് ഒന്നാമതായി ഒരു മതിൽക്കെട്ടും നാലുഭാഗത്തേക്കും ഓരോ ഗോപുരവും ഉണ്ടായിരിക്കും. മതിൽക്കെട്ടിന്നകത്തു നാലുഭാഗത്തും വിസ്താരം ശരിയാക്കിയിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ മറ്റാരുമില്ലാത്തതിരിക്കും. അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായി നടത്തുന്നതെ കോടിമം, പെരിശെല്ല

ര, പിന്നെ നാലമ്പലം, നാലമ്പലത്തിന്റെ പുറം വിളക്കുക്കും
എന്നിവയെല്ലാമുണ്ടായിരിക്കും. നാലമ്പലത്തിനകത്തു തിരുമുറയ്ക്കും,
അമ്പലത്തിൽ നടയ്ക്കുന്നതെ മണ്ഡപം, അതിന്റെ മുമ്പിലായി
ശ്രീകോവിൽ; അതിനകത്തു പ്രധാനദേവപ്രതിഷ്ഠ. ഇവയ്ക്കു പുറ
മെ തിരുമുറയ്ക്കും പിന്നെ നാലമ്പലത്തിന്നു പുറത്തു 'മതിൽക്കെ
ട്ടിനകത്തുള്ള പ്രഭാമിണവഴിക്കു സമീപിച്ചു വേറെ ദേവന്മാർക്കു
പ്രത്യേകം ശ്രീകോവിലുകളുണ്ടായിരിക്കും. പിന്നെ മതിൽക്കെട്ടി
നകത്ത് ഒരു ഭാഗത്തോ മറ്റൊരിടത്ത് നാലമ്പലത്തിന്റെ ഒരോ
ഭേദം മൂന്നമ്പലമുണ്ടായിരിക്കും.

ഇവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവയെ മാത്രം എടുത്തുക. പ്രധാ
നഭാഗം, നാലമ്പലം, പ്രധാനശ്രീകോവിൽ എന്നിവയുടെ ഭാ
ഗഭാഗത്തിന്നും പ്രത്യേകം പേരുണ്ട്. തെട്ടിടങ്ങളെ സംബന്ധി
ത മൂന്നു ഭാഗമായി വിഭജിക്കാം. ആസ്തിവാരമുതൽ തറവരെ ഒരു
ഭാഗം; താമുതൽ ഉത്തരംവരെയുള്ള ഭിത്തി വേടനായ ഭാഗം; ഉത്ത
രമുതൽ നാഴികക്കുടംവരെ മൂന്നാമത്തായ ഭാഗം. ഇവയിൽ ആ
സ്തിവാരമുതൽ തറവരെയുള്ള ഭാഗത്ത് അറുപതുവകകൾക്കും പ്ര
ത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. ഭിത്തിയിനേലുള്ള സകല പേരങ്ങൾക്കും
അതിനേൽ പണിചെയ്തപ്പറ്റിട്ടുള്ള വിചിത്രശില്പാവലകൾക്കും
പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. അപ്രകാരംതന്നെ മേൽപ്പുറമുതൽ വല
ത്താഴ്വരക്കും പെട്ടപ്പുറ പേരുകൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇനി
ക്കേന്ദ്രാധികാരികളായിട്ടുള്ളവരെ എടുത്തുക. കേന്ദ്രത്തിലെ ഉട
മസ്ഥാനമായിട്ട് ഉത്തമനാമങ്ങളായിരിക്കും. കാരുവീചാലത്തിന്നു
യോഗിമാതിരി, താമുതലകൾക്കും, കോയ്യ, സമുദായം എന്നിങ്ങി
നെ അതേ പേരുകളോടു കൂടിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അവരുടെ കീ
ഴിൽ പാട്ടമ്മളി, പട്ടാലമേനോൻ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഉദ്യോഗ
സ്ഥന്മാരുണ്ടായിരിക്കും. ഇവയെല്ലാവരും പ്രത്യേകം അംശിക
രും അവയ്ക്കു പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. പിന്നെ, കേന്ദ്രസ്ഥ

സ്വയം വസ്തുക്കളെ പ്രദാനത്തിന്നു ചേരിക്കലും ഏതെന്നാൽ ഭാഷയിലു ദിക്കുകളിൽ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ആവക വസ്തുക്കളെ കൃഷിചെയ്യുന്ന കടിയന്മാർക്കു ക്ഷേത്രസംസ്ഥനമായി ചില കൃത്യങ്ങളുണ്ട്. അവയ്ക്കും ദാരാദാരാ ശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഇതിക്ഷേത്രത്തിനകത്തു പ്രവൃത്തിയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി വിരൂപിക്കുക. അവരെ സാമാന്യമായി മൂന്നുതരമായി വിഭജിക്കാം. ഒന്നാമതു, ദൈവികകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണർ; രണ്ടാമത്, ആവക കാര്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങളെ തേടിദൈവമുട്ടുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന അമ്പലവാസികൾ; മൂന്നാമതു, കലാരം മുതലായതിന്നു വേണ്ട പല സാമാനങ്ങളെയും ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നു അവകാശികളായ ശുഭർ. ഇവരിൽ ദൈവികകാര്യത്തിൽ മുഖ്യൻ തന്ത്രിയെക്കുന്നു. ബിശ്വപ്രതിഷ്ഠ, കലാരം, ശുദ്ധി എന്നീ പ്രധാനകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതാണ് തന്ത്രിയുടെ ജോലി. ഇവയെല്ലാം താനേക്കും ചടങ്ങുകളോടും അനേകം ഉപകരണങ്ങളോടും അനേകം പരികൽപ്പങ്ങളോടും സാധാര്യത്തോടും കൂടി നിർവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ട കാര്യങ്ങളാകുന്നു. അവയ്ക്കുമാറ്റാതിന്നും പ്രത്യേകം പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ദൈവികമായ സകല സംഗ്രഹങ്ങളെയും തിടുന്നതിന്നുള്ള അധികാരവും തന്ത്രിയെക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കും പുറമെ കൊല്ലാത്തരം ക്ഷേത്രത്തിൽ നടക്കുന്ന ദാരാ അടിയന്മാർക്കുമാത്രം തന്ത്രി ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്കും പേരുകൾ കൂടാതെ കടിയല്ലെല്ലാ, തന്ത്രി കഴിക്കാൻ പഠിക്കുന്ന ജോലി. ദിവസംപ്രതി മൂന്നും അഞ്ചുനേരം പൂജകൾ നടത്തുന്നതിന്നുള്ള ദാരാ ജോലിയാകുന്നു. അദ്വൈതത്തിന്നും സഹായികളായിട്ടു വിളക്കുവെപ്പു, നിവേദ്യവെപ്പു മുതലായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു കീഴ്ക്കാണിക്കാരുണ്ടായിരിക്കാം. അവ ക്ഷോദാദാരുതരക്കും പ്രത്യേകമുള്ള ദാരാ ജോലിക്കും അതാതിനെ സംബന്ധിച്ച് അവരവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങൾക്കും വേ

റെ പേരെ വാക്കുകളാൽ. അവയവചാസികളിൽതന്നെ പ്രവൃത്തി ഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പല ഭാതിഭാഷകൾ. അവയെക്കൂടെ ഞാൻ അവരിൽ അനേകം, അവയെ അറിയുകയും ആ പാതം മുതലായതിൽ ഇവയ്ക്കു ഭേദങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു പ്രത്യേക പദങ്ങൾ വേണമല്ലോ. ഇതിനെ മോശ എന്നു മേയ്യരമട്ടുള്ള നിഷ്കർഷിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചു, അനവധി ശബ്ദങ്ങളെ ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചുപോകുന്നതായി കാണാം. കേരളം എന്ന ഒരു ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം അതായത് ചേർന്നുകൊണ്ട് എത്ര അനവധി പദങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് അത് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും അവയെക്കുറിക്കുന്നതും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായിട്ട് എത്രയനവധി ശബ്ദങ്ങളാണുള്ളത് എന്നും ഇപ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ആവക വാക്കുകളേയെല്ലാം ശേഖരിച്ചു അവയുടെ അർത്ഥത്തോടുകൂടി ഒരു പുസ്തകം തയ്യാറാക്കുന്നതായാൽ അതുതന്നെ ഒരു 'ഇണ്ടി' 'ഡിക്ഷണറി'യുടെ പകുതിയോളം വലിപ്പമുള്ളതായിത്തീരുന്നതെന്നു പറയുന്നതിൽ വളരെ അതിശയോക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാമാന്യമായ അർത്ഥത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായ ഭേദാലയം എന്ന ഒരു ശബ്ദത്തിന്റെ വിശേഷാൽമാത്രമാത്രം കാണിക്കുന്ന കേരളപദത്തെ സംബന്ധിച്ചതെന്ന അർത്ഥത്തെ പ്രകാരത്തിൽ അസംഖ്യം വാക്കുകൾ ഹിന്ദുക്കളായ മലയാളികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരമെന്ന പള്ളി എന്ന ശബ്ദത്തോടു സംബന്ധമുള്ളതിനെക്കൊണ്ട് മലയാളികളായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന വാക്കുകളും അസംഖ്യമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മറ്റുമതീയപ്പള്ളി, കൂതപ്പള്ളി എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചു മലയാളികളായ തത്ത്വജ്ഞാതന്മാരും അനേകം പദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവികവിഷയമായി അതതു മതസ്ഥന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പദങ്ങൾ അവയവയുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ളൂ. അതു മോശമായിട്ട് ആവക വിഷ

തങ്ങളുടെ സംരൂപത്തോടെ അതോടൊപ്പം ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു സഹായിക്കുവാൻ ഒരു വഴിയുണ്ടില്ലാതെയാണ് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്.

ഇനി മലയാളത്തിലുള്ള ആ സംസ്കൃത ജാതിക്കാരെ പ്രാമാണ്യം എന്നൊരു ജാതിയെ എടുത്തു തത്സംബന്ധമായി എത്ര അന്വയിപദങ്ങളുമാണ് ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത് എന്നു വിചാരിക്കുക. മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണജാതിയെ മലയാളബ്രാഹ്മണൻ എന്നും പാദോണ്ണാഥനൻ എന്നും രണ്ടു വകയായി വിശിഷ്ടം. ഈ രണ്ടു വകയിലും പല ഉൾപ്പെരിവുകൾ ഉണ്ട്. എങ്കിലും ഇരുമുഖം തിരിച്ചിൽ നിന്ന ബ്രാഹ്മണജാതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് എല്ലാ ബ്രാഹ്മണർ, ബന്ധുക്കളായിട്ടുള്ള അനേകം ജാതിപേരുകളും ആചാരങ്ങളുമായിരിക്കണമല്ലോ. ആവക ധർമ്മങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകശബ്ദങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയില്ല. പിന്നെ പാദോണ്ണാഥനെ വിശ്വസിക്കുന്ന മലയാളബ്രാഹ്മണനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന രായ ആസംസ്കൃത പേരുകളും ആചാരങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെല്ലാം വെച്ചോർ ചേർക്കേണ്ടതാണ്. മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു ഭക്തന്മാരിൽചിലർക്കും വകഭേദങ്ങളുണ്ടത്രെ. ആ ഭക്തന്മാരിൽചിലർക്കും വകഭേദങ്ങളെ ചേർത്തിരിപ്പുവാനിന്നു അത്രയും സംഭവകൾ കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. കലാ, ആഭിജാത്യം, ചേട്ടഭേദം, ചേട്ടപാദാന്ത, അനാന്ത, വൃത്തിഭേദം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലാണ് മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു മേൽപറഞ്ഞവകഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാവാറുണ്ടായത്. അവയെല്ലാംനിന്നും ചേർത്ത വെറൊരു സംജാകളാണ്. പിന്നെ മേൽപറഞ്ഞ വകഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ച് ഓരോ വകക്കൊക്കെ ജീവകാശത്തിൽ അധ്യന്തം മെരുക്കേണ്ടതായി വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആചാരങ്ങളും ന്യായങ്ങളുമുള്ള വിശിഷ്ടനിശ്ചിതനമിക്കൽക്കാരങ്ങളാണുള്ളിലും പാദോണ്ണാഥന്റെ ആചാരവിശേഷങ്ങളിലും ഇരുമുഖംതരങ്ങൾക്കു കണ്ടെന്നുവരുന്ന. അത്രയും സംഭവകൾ കൂടാതെ ആ വകഭേദങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയുന്നതല്ല

ഒരു ഫലമായിട്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങൾ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ഒരു ദേവൻ ചെയ്യുന്നവൻ മറ്റൊരാൾ. അവൻ പണിക്കുപയോഗിക്കുന്ന കരുക്കൾ വീതിയളി, ചെറുളി, നെല്ലുളി, ചിറ്റുതളി, കൊടുവടി, മട്ടം, മുഴക്കോൽ എന്നിങ്ങിനെ പല പേരുകളോടുളളി പല രീതികളാൽ വിരിക്കുന്നു. ചെറുവെട്ടുതളി, ചതുര ചെട്ടുതളി, പട്ടം ചെട്ടുതളി, കോരം ചതുരക, പൊഴിത്തളി, ചാത്തുതളി, ചിറ്റുതളിത്തളി എന്നു ശബ്ദങ്ങൾ അപരന്റെ പ്രവൃത്തിവിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു. കട്ടിള, ജനലി, തൂണി, ഉത്തരം, കഴിമോൽ, പേര, കരസരി, മരിക്ക മുതലായ പദങ്ങൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമായ വിവിധ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സംജ്ഞകളാകുന്നു. ഈ പദങ്ങളെത്തന്നെ മറ്റു പണിയുടെ സാമാന്യമായ ചില ദേവങ്ങൾ മാത്രമേ ആവൂള്ളു. മറ്റു പണി പലതരമാകുന്നു. ഭവനപണി, ഭവനത്തിനകത്തുപോയ ഗുഹപ്പട്ടത്തു പണിത്തരങ്ങൾ, വണ്ടി മുതലായ കരകളുള്ള വാഹനങ്ങളുടെ പണി, തോണി മുതലായ വെള്ളത്തിലുള്ള വാഹനങ്ങളുടെ പണി, കൃഷിക്കുപോകുവാൻ പറ്റിയുള്ള പണി, സംഗീതത്തിന്നുപയോഗിച്ചുവരുന്ന അനേകവിശേഷങ്ങളുടെ പണി എന്നിങ്ങിനെ മറ്റു പണിയിൽ അപരന്റെകാര്യങ്ങൾ വളരെ ഉണ്ട്. അവ കാര്യത്തിലുള്ള ഉൾപ്പെരിവുകളുടെ കണക്കെടുക്കുവാൻതന്നെ വളരെ പ്രയാസമാകുന്നു. ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള മറ്റു പണി എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിൽ തൂണി, കട്ടിള, ജനലി, കരുപ്പി, സാക്ക, തൂലാം, ഏകയിടക്ക്, കഴി, തട്ടുപലക, ഉത്തരം, കഴിമോൽ, പട്ടിക, വാടക, തൂലാൽപലക, യോന്നാഴം എന്നിങ്ങിനെ പല പണിത്തരങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതായിട്ടറിയുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഭാരം എന്നത്തിൽത്തന്നെ പലതരമുണ്ട്. ഉരുണ്ടതൂണി, ചതുര തൂണി, പട്ടത്തൂണി എന്നിങ്ങിനെ തൂണുതന്നെ പലതരം; ജനലി എന്ന എന്നത്തിൽ ഓരക്കത്തായിട്ടുള്ളത്, നടുത്തണ്ടുള്ളത്, നടുത്തണ്ടില്ലാത്തത് എന്ന വകയേറേണ്ടും; കരുപ്പി ചട്ടക്കട്ടിയത് ഒരു

വക, ചട്ട പൂർവ്വതയോടെ വക. ഇത്തരം എന്നു എന്നതിൽ മണ്ണു
 ഞ്ഞം, ചിറകുതരം, വാതുതരം എന്നു മേളങ്ങൾ. കട്ടിക്കാൽ
 എന്നു പണിക്കരന്മാരിൽ ഒരുമിമർ, കോടി, ചേക്കർ തുടങ്ങിയ
 മേളങ്ങൾ; ഇപ്രകാരം അതേരം ഉൾപ്പെടുത്തിയോടുകൂടിയാൽ പ
 ണിക്കരന്മാർക്കു വേണ്ട ഭാഗങ്ങളെല്ലാം പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. തു
 ണ്ണന്മാർക്കു കൂടിച്ച് ഒരു പുത്തൻ മേൽഭാഗത്തിന്നു പേരികളെ എ
 ന്നും ചെയ്യുന്നു. കട്ടിയുടേതിന്നു കട്ട് ചോറുപടി, കറുപ്പടി, ക
 ള്ളിപ്പടി എന്നും ഇങ്ങനെ സകല പുറങ്ങളുടെയും അളവുകൾക്കു
 പ്രത്യേക പേരുകൾ കാണുന്നതാണ്. അതുപോലെത്തന്നെ മ
 ത്തെ മേളത്തിന്നു കൂട്ടു പേരുകളുണ്ടുള്ളതായ പദങ്ങളെല്ലാം പലപ്പോ
 ളിലായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാം. കേസരിതന്നെ കേസരികാ
 ലി, കയ്യൂണത കേസരി, കയ്യൂണ കേസരി എന്നു പലവിധമായി
 ികുന്നു. മേളങ്ങളിൽ ചതുരഞ്ജനം, വട്ടമഞ്ജനം, ചാഞ്ചന്ദ്രം
 എന്നു വകകളുണ്ടു. പട്ടിത്തലത്തിൽ എട്ടു തുളുപട്ടി, മിട്ടു
 പെട്ടി, അരിപ്പട്ടി എന്നുള്ള അക്ഷരങ്ങളുണ്ടു. ചീനം മരിക എന്നു
 പുറത്തിൽ പേരുമരിക, വട്ടമരിക, വാലമരിക എന്നു വകകളു
 ണ്ടു. അധികം വിറപ്പിച്ചിട്ടു കാഴ്ചപ്പിപ്പിച്ചാൽ മേളങ്ങളെ പ
 ണിക്കരങ്ങളുടെ മുൻപോളപ്രകാരമുള്ള സാമാന്യ വിഭാഗത്തിൽ
 തന്നെ അടയ്ക്കുക. മേളവർഗ്ഗവിഭാഗങ്ങളും അവയിൽ കാണുന്നിപ്പോ
 ളായാലും അക്ഷരങ്ങളും അവയ്ക്കു പേരുകളും പ്രത്യേക പേരുകളു
 ള്ളതാണ് എന്നുള്ളത് മേൽക്കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽകൊണ്ടുത
 നന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതായിരിക്കുന്നു. ആ വക രസ്യങ്ങളിൽ അധികഭാഗ
 ളും ആശാരിമാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ നടപ്പുള്ളതായി കാണു
 നുള്ളൂ.

ഇങ്ങിനെ മേളങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുവത
 ന്ന പലപ്രകാരത്തിലുള്ള തൊഴിലുകളിൽ കാണുന്നിരുന്നതും സംബ
 ന്തിച്ച് അതതു തൊഴിലുകാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന രസ്യങ്ങളെ

ഒരു കൊണ്ടാടാത്തുനിമിത്തം ഇപ്പോൾ അവയെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും വളരെ കുറവായിരിക്കുന്നു. ആ കാരണത്താൽ തന്നെ മരതാമിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അനുവധി പദപ്രയോഗങ്ങളും തീർമ്മങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവയുടെ അർത്ഥവിചാരകളാണ് സാമുദായികമായ അനേകം കാര്യങ്ങൾ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ളതും കാലാനുസൃതമാകാൻ ആവശ്യമായ നയിച്ചുപോകുന്ന അക്ഷരവും നാം ഇപ്പോൾതന്നെ അപായമുള്ള സംസ്ഥാനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഇനി തിരഞ്ഞെടുത്തുപോയിട്ടുള്ളവയും നമുക്കു പ്രായങ്ങളായിട്ടുള്ളവയുമായ പല പദസമൂഹങ്ങളിലുള്ളവയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം നിരൂപിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനായി അവയിലും ഒന്നരണ്ട് എന്തെങ്കിലും എടുത്തു കാണിക്കാം. പണ്ടു ബ്രാഹ്മണന്മാർക്ക് രാജ്യം, രാജ്യത്ത് ഇഷ്ടിയിൽ കാർ ആശ്രയിക്കുന്നതുവരെ മലയാളരാജ്യം പല രാജാക്കന്മാരും സമ്രാജ്യാധിപന്മാരായിത്തന്നെ ഭരിച്ചിരുന്നുവെന്നു സാധനം ചരിത്രരചകന്മാരും അനേകം പണ്ഡിതന്മാരും ഉൾപ്പെടെയുള്ളവർക്കും അറിവുണ്ടല്ലോ. അക്കാലങ്ങളിൽ തത്ത്വതത്കാലഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ചുണ്ടായിരുന്ന കാര്യഭേദസമ്പ്രദായങ്ങൾ, ഭരണസൗകര്യങ്ങൾ രാജ്യത്തെ ചങ്ങലകളായി തിരിച്ചിരുന്ന മാതിരികൾ, പ്രജാപരിപാലനത്തിനായിരുന്നത് കേരളം ചങ്ങലകളായി തിരിച്ചിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ വകഭേദങ്ങൾ, സിവിൽനിയമം, ക്രിമിനൽനിയമം, അവയുടെ നടപടിക്രമങ്ങൾ, ശിക്ഷയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ, പ്രജകൾ രാജാക്കന്മാരായി കൊടുത്തിരുന്ന അടയങ്ങൾ, ദൈവസ്തുതികൾ എന്നെല്ലാമെന്തിനാണുപയോഗിച്ചിരുന്നവയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായിട്ടും അവയെ കാണുന്നതിനെയും സംബന്ധിച്ച് അനുവധി കാര്യങ്ങൾ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതായിട്ടും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്. അവയുടെയെല്ലാം ശരിയായ അർത്ഥം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതെന്നതു പദപ്രയോഗങ്ങളിലുൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇക്കു പുറമ്പോക്കുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ആവക പദങ്ങൾ. മിക്ക
തും ഇപ്പോൾ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയെ വളരെ വ്യസനത്തോ
ടുകൂടി പാരമ്പര്യത്തിലിരിക്കുന്നു. അവയിൽ അപൂർണ്ണ ചിലർ ഭക്തി
പ്രഭുവായിത്തീർന്നു ചിന്നിച്ചിതായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലരുടേയും
ചില തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നതാണ്. പലപ്പോൾ കാല
അന്തര്യമായിട്ടുള്ള ഇപ്പോൾത്തന്നെ നാം വളരെ പണിപ്പെട്ടു കേൾ
പ്പിയിട്ട് അവയെ സമ്പാദിച്ചുവെള്ളാണെന്ന് ഇവിടെയെ കേൾ
നാകുന്നവർക്കും ഉള്ളതുകൂടി പോകുന്നതാണ്. മേൽപറഞ്ഞ
പഴയ ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിത്തന്നിരിക്കാൻ ചരിത്ര
സംസ്ഥാനമായി ഏതു അനവധി തത്വങ്ങൾ നമുക്കു വെളിപ്പെ
ട്ടു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു!

നാഷണലും നാഷണലിസത്തിനും പദസമുദായങ്ങൾക്ക് ഇവി
ടെത്തന്നെയാണ് പരമ്പര. മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ യുദ്ധം
പ്രാതഃകാലത്തുകൂടി കളരി എന്ന ഏറ്റവും നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു. അ
തോടുകൂടി പലവിധ ആയുധാഭ്യസനങ്ങളും ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു. അ
പ്പോൾ എന്തു ചെയ്തെന്നതിനും അടുത്തുതന്നെ കാലമായി
ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന പലമാതിരി ആയുധങ്ങളുടെ പ്രയോ
ഗവിശേഷങ്ങൾ നാഷണലിസത്തിനും പ്രയോഗനാശത്തോടുകൂടി,
പ്രയോജനാശം വരുത്തിയത്, ആവക ആയുധങ്ങൾതന്നെ മി
ക്കളും നൽകിപ്പോയി. ആയുധങ്ങൾ നൽകിപ്പോയി അവയെ ഉ
ണ്ടാക്കുക എന്ന തൊഴിലുകൾക്കു നാശം സംഭവിച്ചു. തൊഴിലുക
ളില്ലാതായതോടുകൂടി അതതു തൊഴിൽക്കാർത്തന്നെ നിർമ്മാണത്തി
നായിരിക്കാൻപ്രയോജിച്ചിരുന്ന കരുക്കളും അവരുടെ പ്രവൃത്തി
വിശേഷങ്ങളും കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. അതോടുകൂടി തങ്ങൾ
സംസ്ഥാനമായി നാഷണലിസത്തിന്റെ ഇടയിൽ നൽകിത്തന്ന പദസ
മുദായങ്ങൾ മിക്കതും നാഷണലിസത്തിനും പദസമുദായങ്ങൾ
മൂലം, മുൻപുനിന്നുതോടുകൂടി പടന്നവകുപ്പുകളുടെ സംസ്ഥാനസമുദായ

ങ്ങൾ, അവർക്കായിരുന്ന അധികാരികളോടും, സൈന്യത്തിന്റെ മുമ്പാകെയും, യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന കൂടും, ഭക്തന്മാരുടെ ഉദ്യമങ്ങളും എന്നിങ്ങനെയും നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു. അവയുടെ നാശത്തോടുകൂടി ആ പട്ടണങ്ങൾക്കിടയിലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വാക്കുകളും ക്രമേണ മറഞ്ഞുപോയി. ഇത്രയുംകാലമായില്ല, പക്ഷേ വട്ടം ചേർന്നു വന്നതോടുകൂടി, മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള വിവിധനാഡികളുടെയും ഞരമ്പുകളുടെയും സ്വഭാവജ്ഞാനം, ഞരമ്പ് പണങ്ങളിൽ നേരേയോക്കേണ്ട കൈകൾ, മുറിക്കും മറ്റുമുള്ള ചില സിദ്ധൗഷധങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം, പിന്നെ വൈദ്യശാസ്ത്ര സംബന്ധമായ ശസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ പലതും നശിച്ചു പോയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം പ്രത്യക്ഷമായിരുന്ന വാക്കുകളും ക്രമേണ നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു. ദൈവശാസ്ത്രം ഒരപ്പാടിന്നു നാശം സംഭവിച്ചതോടുകൂടി നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് എത്ര വലിയ നഷ്ടമാണ് വന്നുവരുന്നത് എന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുക. മേൽ കാണിച്ച ശസ്ത്ര സൂത്രങ്ങളിൽ മിക്കതും തിരഞ്ഞെടുത്തുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ കൊണ്ടുപിടിച്ച ശ്രമിച്ചാൽ ചിലതെല്ലാം കണ്ടു കിട്ടുന്നതാണ്.

അതിനാൽ മേൽ നിരൂപിച്ച പ്രകാരം നാനാപ്രകാരം പഠനം നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ പദസമൂഹങ്ങളെ ആസക്തം ഭാവരിച്ചു കൂട്ടപ്പെടുത്തി അവയുടെ അർത്ഥചിഹ്നം, ചെയ്യവതന്മൂലം അതോടുകൂടി ചരിത്രപിണ്ഡമായിട്ടുനേകം തത്വങ്ങൾ വെളിപ്പെട്ടുകയും മലയാളത്തിലെ വിവിധസമൂഹങ്ങളുടെ അതതു കാലത്തുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം കുറച്ചൊന്നുണ്ടാകുന്നതിന്നു അർദ്ധവരികയും ചരിത്രഗ്രന്ഥമെഴുതുന്നതിന്നു കരുന്ന അതു പലവിധത്തിലും സഹായമായി വേദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു നിബന്ധന ഏകദേശം ഭാവമുണ്ടാകാം

മുൻപ് പത്തുപേരെക്കൂടാതെ ആറാളുകളെക്കൂടാ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ നാഡിക്കുന്നതുമല്ല. മേന്മയുള്ളതിലുള്ള എല്ലാ സമുദായക്കാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു ചേർന്നുനിൽക്കുകയും വളരെ കാലം പ്രവർത്തിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു കാര്യമാകുന്നു. ഇത്, ഈ വിഷയത്തിൽ നാമുൾപ്പെടെ എല്ലാവർക്കുമാണ് പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടത് എന്നതിനപ്പുറം ഈ ലേഖകനു തോന്നിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തെ ഇവിടെ സംക്ഷേപമായി പ്രസ്താവിക്കാം. ഒന്നാമതായിട്ട്, മേന്മയുള്ളതിൽ പദ്ധതികളിലുള്ള വിശ്വാസം മറിച്ച് ചേർന്നു നിൽക്കുകയും അതിലുള്ള നാനാവിധശബ്ദങ്ങളെയും ശോചിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം തെറ്റായി ചിന്തിക്കുന്നു. ആദ്യംതന്നെ ശബ്ദങ്ങളെ അകറ്റാൻ ശ്രമത്തിൽ ശോചിക്കുക എന്നതു തീർച്ചയായും അസാധ്യമാകുന്നു. തുടർന്നായിട്ട്, മേന്മയുള്ളതിലുള്ള വിവിധസമുദായങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെയും തെറ്റിദ്ധാരണകളെയും അവയിലുള്ള അപമാനരവിഭാവങ്ങളെയും മറ്റും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തത്ത്വസംബന്ധമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ശോചിക്കുവാനു സാധിക്കുകയുമില്ല. അതിലേക്ക് സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടുകളുടെയും പേരെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും മറ്റും സാഹായത്തോടുകൂടി ഒഴുതിപ്പിച്ച് വിചാരിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുകയും കൂടി ആവശ്യമായി വന്നുവരുന്നില്ല. പിന്നെ, ആ വിസ്തൃതിയുള്ള ഓരോ എന്തിനെയും ശബ്ദങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു പല ഫോറങ്ങളും തയ്യാറാക്കി അയച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം ഈ കാര്യത്തിലേക്കായി മേന്മയുള്ളതിൽ എവിടെയെങ്കിലും 'ഒരു പ്രധാനസംഭവം' എന്തുണ്ടാകുന്നു. ആസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതിനു കഴിയാത്തതിനാൽ നിലനിന്നു പോരുന്ന അധർമ്മത്തിന്റെ സഭ അന്നുതന്നെ അധികം നല്ലത്. തദ്ദേശങ്ങളായി നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള എല്ലാ പ്രധാനസംഭവങ്ങളിലും ഉപസരകൾ എന്തുണ്ടാകുന്നു. ആവക സങ്കേതിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ മേൽപറഞ്ഞ ഫോറങ്ങളെ അതതു ദേശങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന

ഭാഷാഭിമാനികളായിട്ടുള്ളവരെ എല്ലിച്ച് താമസക്കൊണ്ട് അത്യാ
 എറണിയുള്ള ശബ്ദങ്ങളും അവയുടെ ശരിയായ അർത്ഥങ്ങളെ
 യും ശോചിപ്പിക്കണം. അപ്രകാരം ശോചിക്കപ്പെട്ട ശബ്ദങ്ങളെ
 എല്ലാ ഉപസഭകളും മാസാന്തേന പ്രധാനസഭയിലേക്ക് അയച്ചു
 കൊടുക്കണം. പ്രധാനസഭയുടെ മോഹമായി ഒരു മാസിക നടത്ത
 ണം. അതിൽ മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം വന്നുചേരുന്ന ശബ്ദസമു
 ധങ്ങളെ അർത്ഥത്തോടുകൂടി രാസീകരണം അച്ചടിക്കണം. പ്രതി
 മാസം വന്നുചേരുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ മാസികവഴിക്ക് അപ്പുറത്തു
 പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതായാൽ ചില ശബ്ദങ്ങൾക്കു കൊടുത്തുള്ള
 അർത്ഥത്തിൽ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കു
 വാനും ചിലതിനെക്കൊണ്ടുവന്നു കൂടുതലായ അർത്ഥത്തെ ചൂണ്ടി
 കാണിക്കുവാനും എല്ലാ പക്ഷം തരം വരുണതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഒരു
 കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ പ്രധാനസഭയിലെ കമ്മിറ്റിക്കാർ അതേവ
 രെ ശോചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ എല്ലാം താങ്കന്മാരിൽ
 കൂറുവെച്ചുകൊണ്ടും ആ ഒരു കൊല്ലത്തെ പ്രവർത്തനപ്പറ്റി ഒരു
 റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്യും' അവയെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യണമെന്നു
 താമസം. ഇങ്ങിനെ കരാറാലും കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമേ അവ
 ഒരു എല്ലാം ഒരു നിഘണ്ടു പിന്നെ ആകൃതിയിലാക്കുവാനുള്ള ശ്ര
 മ തുടങ്ങുവാൻ പാടുള്ളൂ. ആ ഘട്ടത്തിലാണ് ശബ്ദങ്ങളുടെ ശരി
 യായ വ്യുച്ഛിതയെ സ്ഥാപിപ്പാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്. അതിന്ന്
 എല്ലാ പ്രധാനദാവിധാർമ്മികളിലുള്ള നിഘണ്ടുക്കളുടെയും അ
 സ്ത്രഗന്ധങ്ങളുടെയും സഹായം ചേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഈവിധ
 നിൽ ഒരു നിഘണ്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നതായാൽ അതാണ് നമ്മുടെ
 ഭാഷയ്ക്ക് ഏറ്റവും വിലപിടിച്ചതായ ഒരു സ്വത്തായി ഭവിക്കുക.
 അതാണ് മലയാളഭാഷയെ സംസാരിക്കുന്ന നാണമല്ലാവരും ഒ
 ഞ്ഞെടുത്തു വേല ചെയ്യും മുന്നാമതായി സ്ഥാപിക്കേണ്ടത്. മലയാ
 ളഭാഷയുടെ മോഹങ്ങളെക്കൊണ്ടുവന്ന ഭാഷാഭിമാനികളായി

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ഏറ്റവും ഗൗരവമായിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ കൃത്യവും ഈ തരുന്നതാകുന്നു. ഈ കാര്യാന്വേഷണ മഹാസഭയിലുള്ളവർ ഫിസോസോയറ്റാടുകൂടി ശ്രമം തുടങ്ങുന്നതായാൽ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, ത്രിപ്പൂർ എന്നീ മൂന്നു ഗവണ്മെന്റുകളും രൂപ്യകൊണ്ടും മേമ്പ്രകാരത്തിലും തക്കതായ സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്നു ധാരാളം കരുതാവുന്നതാണ്. വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവത്തെയും ഇതിനും ആ കാര്യാന്വേഷണ മഹാസഭയിൽ കാണിച്ചാലുള്ള ദൈവശുഭത്തെയും പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഒരു നിമിഷാധികവും കളയാതെ ആ കാര്യാന്വേഷണ പ്രയത്നമാരംഭിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന് ഏവനും തോന്നാതിരിക്കുകയില്ല. ലോകത്തിലുള്ളവരെല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നു വേല ചെയ്തു സാധിക്കേണ്ടതായ ഇത്രയും തന്നെ ഗൗരവമുള്ള പേരായ കാര്യാന്വേഷണസംഗ്രഹം ഇതിൽ ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കാം.

൧൬. ഗദ്യരചനാരീതി.

ചിലരുടെ വാചകമഴുത്തിന്റെ രീതി നല്ലതായിരിക്കുന്നതെന്നും പേരെ ചിലർ എഴുതുന്നരീതി അത്രയെന്ന നല്ലതായിരിക്കുന്നില്ലെന്നും നാം പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതാണ് നല്ല രീതി—നല്ല ഗദ്യരീതിയുടെ ലക്ഷണമെന്താകുന്നു—എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ശരിയായ സമാധാനം പാടുപാൾ ആർക്കും അത്ര വേഗത്തിൽ കഴിയുന്നതല്ല. ലോകത്തിൽ തനിച്ചുള്ള ഭക്തവ്രതാർത്ഥങ്ങൾ തന്നെ വധിയുണ്ടാക്കിലും ഒരുവനെ തനിച്ചുള്ള മനോരമത്തെ തനിക്കു മായിരിക്കുകയില്ല. ഇങ്ങനെ ഭാരതവർഷത്തെയും തനിക്കു പറ്റാത്ത വിഷയംകുറിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇന്നു പരേതമാണ് തനിച്ചുള്ളത് എന്നു സർവ്വസമ്മതമായിട്ടാണിന്നു എടുത്തുപറയു

വാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഗദ്യമഴുത്തിലുള്ള ഭീതിയെ സംഭവ സ്ഥിതിയെ അധിഷ്ഠിച്ച് ഇപ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായത്തിനുള്ള കാരണം അപ്രത്യക്ഷശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചില സമാന്യതകളുടെ അനന്തരകാലം മാത്രമേ നമുക്കു വെളിപ്പെടുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ ആദ്യംതന്നെ ആവക തത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ധരിപ്പിച്ചുപോയിരിക്കുക.

മനുഷ്യരുടെ പല സ്വഭാവങ്ങളെയും പരിശോധിച്ചറിയിക്കുന്നതിന്നു നാം ശ്രമം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ വാചകമഴുത്തിൽ പല ഭീതിയും വാതിരിപ്പാൻ നിറുത്തിയിട്ടു എന്നു നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. ചില ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഈ സംഗതിയെ വിശദമാക്കാം. ചില മനുഷ്യർ സ്വഭാവം മിക്കവാറും കളിയാക്കിയവരാണ്. അവർ പാവുന്നതെല്ലാം സാരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് ഭാരാധിപ്യത്തിന്റെ കാര്യം സംഭവസംബന്ധത്തോടുകൂടി യുക്തിയുക്തമായും പ്രകൃതം ലോകം വിടാത്തതും ആരംഭിച്ച യഥാക്രമം അന്യസാഹിത്യങ്ങളിലെയും പ്രതിപാദിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം ഇഷ്ടം. അതിനെ അനുസരിച്ച് അവർ വാചകമഴുത്തു വേർതിരിച്ചോ വാചകത്തിലുള്ള പദങ്ങളെ എല്ലാം നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ച് അതതു ഘട്ടങ്ങളിൽ അർത്ഥത്തിനു കുറച്ചെങ്കിലും സംഭവം വരാത്തവിധത്തിൽ തക്കതായ പദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുകയും അനുവശ്യപദങ്ങളെ വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാചകമഴുത്തിൽ അവർ കുറെ പിണ്ണുകുടിക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാർകളാണ്. കുറച്ചു വാചകങ്ങളെക്കൊണ്ട് അധികം കാര്യം പറയണമെന്നാണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. പ്രാമുഖ്യം ലോകത്തിലുള്ള ആനന്ദമായ തത്വങ്ങളെ കാണുന്നവർ അങ്ങനെയുള്ളവരായിരിക്കും. പിന്നെ, സ്വഭാവത്താൽത്തന്നെ കുറെ അധികം സംസാരിക്കുന്നവരായിട്ട് ഇനി ഒരു കൂട്ടരുണ്ട്. ലോകത്തിൽ പുറമെ കാണുന്ന ഭാരത കാര്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്താൻ അവർക്ക് സാധാരണയായിട്ടുണ്ടല്ല സമ്മർദ്ദമോ

ഈ അവരിൽ ചിലരുടെ സംഭാഷണത്തെ വളരെ ഘടിതമാക്കി കൂട്ടിയുമായിരിക്കും. മറ്റൊരുവനെ 'കലശൽ' കൂട്ടുന്നതായിട്ടുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ചിലപ്പോൾ വ്യക്തപ്പെടുത്തിലും അവന്നു സുഖക്കേട് തോന്നരുതെന്നും കരുതാതിട്ടുള്ളവരുൾക്കു യാതൊന്നും അതിൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അതിനാൽ അവരായിട്ടുള്ള സംഭാഷണം വളരെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നതാണ്. നാലാമ്കൂടി 'വെടി' പറയുന്ന സമയത്ത് അധികം സംസാരിക്കുക അങ്ങിനെയുള്ളവരായിരിക്കും; ബാക്കിയുള്ളവർ മിശ്രസംഗതികളിലും കേവലം ശ്രോതാക്കളായിരിക്കുകയേയുള്ളൂ; അവരുടെ വാക്ക് അത്ര വ്യക്തമായിരിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ 'വെടി' അവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവർ എന്തെല്ലാമാണ് പറഞ്ഞത് എന്ന് മാർദ്ദവച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ വിലപിടിച്ച് അംശം അതിൽ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ ഉള്ളു വന്നിരിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ വാചകമഴുത്തും പ്രാബല്യം അവരുടെ സംഭാഷണത്തെ അനുസരിച്ചു തന്നെയായിരിക്കും. ഈ കൂട്ടരിലുള്ള എഴുത്തുകാർ ആദ്യം പറഞ്ഞവകൾക്കുശേഷമുള്ള വാചകത്തിൽ ഒട്ടേറെന്നു പിന്തുണച്ചിട്ടിരിക്കുന്നവരല്ല. അവർക്കുപുറമെ ഓരോ പദത്തെയും ഭൂതമണ്ണാടിയിൽക്കൂടി നോക്കി പരിശോധിക്കുകയോ തുലാസ്സിലിട്ടു പണയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. മൊത്തമായിട്ടുള്ള കയ്യടക്കത്തന്നെയാണ് അവരുടെ പദപ്രമാണങ്ങൾക്കുള്ള പ്രമാണം. നാമങ്ങൾക്കും ശ്രീയകൾക്കും വിശേഷണങ്ങളെ കൊടുക്കേണ്ട കാര്യത്തിലും അവർ അങ്ങനെയോ പറ്റിയോ കാണിക്കുകയില്ല. 'അധികസ്വധികം ഘലം' എന്ന ന്യായപ്രകാരം ഒന്നോ രണ്ടോ അധികം കിടന്നോടെ എന്ന് അവർ വിചാരിക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ ഓരോ വിധത്തിലുള്ള മനോഹര സംഭാഷണത്തെ മനസ്സിലാക്കി നോക്കുന്നതായാൽ അതങ്ങിനെയൊരു പദ്ധതിയോടോ വാചകരീതിയോ ഉണ്ടാവാതെ കഴികയില്ല എന്നു ധൃഢമായിക്കാണാവുന്നതാണ്.

ഇതാട്ടുകൂടി ചേരുന്ന സഹകരി അറിഞ്ഞുതെയ്ക്കുണ്ട്. അതും വിദ്യാഭ്യാസവാൻ പാടുള്ളതല്ല. വിഷയങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ചും വാചകരീതിയെ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതായിട്ടു വരുന്നു. ശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോൾ ഓരോ പദങ്ങളും ഭൂതങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടു നോക്കി പരിശോധിക്കുകയും ഉപാസ്മിയിട്ടു തുടങ്ങുകയും മറ്റും വാക്യവശമായി വേർതിരിക്കുന്നു. അതേമതിന്നു സംഗ്രഹം വരുത്തേയും പ്രയത്നംവിട്ട് അപ്രത്യുതയിലേക്കു ചാടാതെയും ഇല്ലാത്ത പണ്ടി പദങ്ങളെയും വാക്യങ്ങളെയും പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ഹൃദയം പുത്തു കാണിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ഉപപദാഭിപ്രായം വ്യക്തിയെക്കൊണ്ടു തന്നെയും അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നഗരത്തെ വ്യക്തിയെക്കൊണ്ടു തന്നെയും ഒരു വരന്റെ ഒരു ദേശയാത്രയെപ്പറ്റി വിവരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ മുൻപ്രസ്താവിച്ച രണ്ടാമത്തെ വാചകരീതി ഒരു പ്രയോഗിച്ചാലായിരിക്കും ഭവനങ്ങൾ അധികം അധികം. ഇങ്ങനെയൊന്നു എല്ലാദിക്കിലും അറിഞ്ഞു പ്രയോഗിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

എന്നാൽ അതിയായി ക്ഷോഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഹൃദയാഭിപ്രായവ്യതികര പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയുള്ള വാക്കോ എഴുത്തോ മുൻപാണു രണ്ടു രീതികളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാകേണ്ടതായിരിക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയൊന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു സമയം അല്പമേയുണ്ടാകുന്നു. അതേമതിന്നു ആശ്രയിക്കണം. സ്വഭാവത്താൽത്തന്നെ തത്ത്വപരമായവ, സൂക്ഷ്മഗ്രാഹണം എന്നീവക ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഹൃദയാഭിപ്രായവ്യതികരതയും അന്വേഷം വേർതിരിക്കുന്ന കിന്നങ്ങളായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ പർവ്വതങ്ങൾക്കുപോലും പരിവർത്തിതമാകുന്ന സമയത്ത് രാഗാഭിപ്രായമോ അപമാനമോ ഉണ്ടാകുന്നവ്യതികരതയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വാഗ്മരും അത്ര പ്രകാശിക്കുന്നതല്ല. മറിച്ച് രാഗാഭിപ്രായമോ അപമാനമോ വരുത്താൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതും മതിപ്പെടുന്നു. കാര്യം പ്രാപ്തിയിലാക്കണമെന്നാണ് ഒരുവന്റെ മനസ്സിലുള്ളത്. അതേപ്രകാരം സംഭവിക്കുമ്പോൾ അവനെ കാഴ്ചകാഴ്ച

അല്ല തിരിച്ചറിഞ്ഞത്, കാര്യകാരണസംബന്ധത്തെ ചിന്തിച്ച് യുക്തിയുക്തമായിട്ടാണുചിന്തിച്ചതല്ല ശക്തിവില്പനയെന്നും എന്നാൽ, അതിന്നു വിപരീതമായിട്ട്, വിവേകമുണ്ടാകൂടി ആലോചനചെയ്യുന്ന സമയത്ത് കാഹളികൾക്കു ശക്തി കുറയുന്നു. ഇതു രണ്ടും എല്ലാവർക്കും അനുഭവസാധ്യങ്ങളായ സംഗതികളാകുന്നു. അനുഭവമുണ്ടാക്കിന്റെ അനുഭവസ്ഥാഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ച് ഒരുവന്റെ വാമനം പ്രകാരമേ വന്നുപോകുന്നു. ചിത്തം ബോധിച്ച സമയത്തു പറയുന്ന ഒരുവന്റെ വാക്കുകൾ ന്യായമഹിതമായും യുക്തിപരമായും ദീർഘാലോചനയാകൂടിയല്ലാത്തതും ചുറ്റും സംബന്ധകൂടാത്തതും ഇരിക്കുന്നതാണ്. ചിത്തം സ്വസ്ഥമായിരിക്കുന്ന സമയത്തു മാത്രമേ ഒരുവന് ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി യുക്തിയോടുകൂടി വഴിപ്പെടിയായി സംസാരിപ്പാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അപ്രകാരംതന്നെ ചിത്തത്തിന്റെ അവസ്ഥാഭേദത്തെ അനുസരിച്ച് ഒരുവന്റെ എഴുത്തിന്റെ സ്വഭാവവും ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്. അതിനാൽ രാഗാദിചിത്തപുനരുകൂടെ അതിയായ കോപം നീമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ചിത്തത്തിന്റെ അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി എഴുതുന്ന രീതി സ്വസ്ഥ ചിത്തമായ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള എഴുത്തിന്റെ രീതിയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നു മുൻപറഞ്ഞതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ചിത്തസ്ഥധാരണിനും അസ്വാസ്ഥചിത്തത്തും തമ്മിൽ എത്രത്തോളം വ്യത്യാസമുണ്ടോ അത്രയും അത്തരം അനുഭവസ്ഥയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടുള്ള എഴുത്തിന്റെ രീതിക്കും വ്യത്യാസമാകുന്നു. ചിത്തം സ്വസ്ഥമായിരിക്കുന്ന സമയത്തെ ഒരുവൻ കാര്യകാര്യങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു യുക്തിയോടുകൂടി ആലോചിക്കുന്നു എന്നുവന്നു ശക്തിയുണ്ടാവുകയുള്ളതെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ. അപ്പോൾ ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ ആ അവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ എഴുതാവൂ സാധിക്കുകയുള്ളതെന്നുകൂടി വരുന്നുണ്ട്. ശാസ്ത്രവിഷയം

മെപ്പാരി എഴുതുവാൻ കാര്യം പരേതനും ഭൂതമെണ്ണാടിയിൽ കൂടി
 നോക്കി പരിശോധിക്കുകയും രൂപാസ്തിവിട്ട തുടക്കവും പേണമെന്നും
 അർത്ഥത്തിന്നു സംശയം വരാതെയും പ്രകൃതം വിട്ടു ചാളിപ്പോകാതെ
 മുളിരിപ്പാൻവേണ്ടി പദങ്ങളേയും വാക്യങ്ങളേയും പ്രയോഗിക്കുന്ന
 തിൽ വളരെ മനസ്സിരുത്തേണ്ടതാണെന്നും മുഖ്യ പാഠങ്ങളിട്ടുണ്ടല്ലോ.
 അതിനാൽ സ്വാഭാവിക സമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന വി
 ധയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ വാചകരീതിയിൽ മുൻപറഞ്ഞ നി
 യുധ്യാകളെ കഴിയുന്നതും നോക്കേണ്ടത് അത്രാവശ്യമാകുന്നുവെന്നു
 തെളിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഹർഷാദിചിന്താരവ്യാസികളെ അതിയാക്കി
 ട്ടു പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി എഴുതുന്ന ഘട്ടത്തി
 കൽ മുൻപറഞ്ഞ നിയുധ്യാകളെ നിജമെന്ന അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ചാടി
 ല്ല; അതു സാധിക്കുകയുണ്ടില്ല. കർത്തൃകർമ്മക്രിയകളെ ക്രമപ്പെടുത്തേ
 ന്ന കാര്യത്തിലോ അവയ്ക്കു വിശേഷണങ്ങളെ കൊടുക്കേണ്ട കാര്യ
 ത്തിലോ അവയെ അതതുസ്ഥാനത്തു വെക്കേണ്ട കാര്യത്തിലോ വ്യാ
 കരണനിയമങ്ങളെ അത്രം അവലംബിക്കുന്നതായാൽ ആ എഴു
 തത്തിൽ ഒരു ജീവനാമുണ്ടാകുന്നതല്ല; വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ വിശേഷി
 യിച്ച വികാരമൊന്നുമുണ്ടാകുന്നതല്ല; എഴുത്തുകാരൻ ഉദ്ദേശിച്ച ഫ
 ലം യാതൊന്നും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതുമല്ല. എന്തുവിധത്തിൽ
 പ്രയോഗിച്ചാലാണ് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്ന് അധികം
 ടക്കി കിട്ടുന്നത് ആ വിധത്തിൽ പദങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടതാ
 കുന്നു. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ കർമ്മമായി നിലുറ്റ പദങ്ങളെ മുൻപിൽ
 പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായി വരും; ചിലപ്പോൾ ക്രിയാപദത്തെത്തുടർ
 ക്കെ ആദ്യം പാഠ്യമായിവരിക; വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കുള്ള നി
 യതസ്ഥാനങ്ങളേയും ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടിവരും. അപ്രകാരംതന്നെ
 ക്രിയാപദങ്ങൾക്കു കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ചില
 സമയം പദപ്രയോഗങ്ങളെ വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തേണ്ടതായിട്ടു വര
 നും. ഭൂതത്വംവരെയും ഭവിഷ്യത്വംവരെയും കാണിക്കുന്ന ചില ദി

കിഴി വാധികം ശക്തി കൊടുക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അതിലുള്ള ക്രിയാപരങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരും. പിന്നെ, പല വാക്യങ്ങൾക്കും കൂടി ഒരു ക്രിയാപരത്തെ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ചില ദിക്കിൽ (ഏകദേശം കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടിത്തന്നെ) ആ ക്രിയാപരത്തെ ഓരോ വാക്യങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ചില ദിക്കിൽ, പറഞ്ഞതു തന്നെ രണ്ടും മൂന്നും പ്രാവശ്യം എടുത്തു പറയേണ്ടതായിട്ടും വരുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ പല സംഗതികളിലും വ്യാകരണശാസ്ത്രപ്രകാരം സാമാന്യമായി വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പലതിന്മേലുള്ള വിട്ടു പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായിട്ടു വരുന്നു.

അതിനാൽ നല്ല ഗദ്യരചനാതീതിയുടെ ലക്ഷണമെന്നു പറയാം എന്ന ചോദ്യത്തിന്നു തക്കതായ സമാധാനം കിട്ടണമെങ്കിൽ ആദ്യം തന്നെ നമുക്ക് അദ്ധ്യായശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചില തത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്പോൾ സ്റ്റുഡന്റമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. മനസ്സു് തന്റെ സ്വഭാവം പലതായിരിക്കുന്നതിനാൽ അതതു സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ച് പലതായിരിക്കുന്നതിനാൽ അവയെ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ അതതിന്റെ സ്വഭാവത്തിനനുസരമായ ഗദ്യരീതിയെ മേന്മയോടെ പ്രയോഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളു എന്നും ഇപ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഭിന്നരചിഹ്നം ചോദ്യം എന്ന പ്രശ്നത്തെ നോക്കുമ്പോൾ ഗദ്യരചനാ വിഷയത്തിൽ സമ്യസമ്മതമായിട്ടുള്ള തീർപ്പ് എന്നത് അസാധ്യമാണെന്നും പല തീർപ്പിൽ തന്നെ നല്ല ഗദ്യങ്ങൾ അവയ്ക്കും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ഗദ്യരചനാ രീതി പലതാണെങ്കിലും അവയെല്ലാം നല്ലതായിരിക്കുന്നതിന്നു സമ്യക് യോജിക്കുന്നതായിട്ടു ചില നിമിത്തങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞ ഭക്ത്യാപരമായ ആത്മീയതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുള്ളതും, ഭാഷാഭാരത

ക്ക് ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങളിലാണ് താമി എങ്കിലും അവ ഓരോരുത്തരും താമി കരമായിത്തീർന്നെങ്കിൽ സാമാന്യമായിട്ട് അവയ്ക്കുതന്നെ ഇന്നിന്ന ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷം ചെയ്തു കേൾക്കേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയുടെ വേദ്യ ശരിയായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും കരിക്കത്തരം പൊക്കത്തോ പേരോടുകൂടിയതാണെന്നും, പിന്നെ, പക്ഷം ചെയ്തതായതവയാണെങ്കിൽ അവ കെട്ടുപോവാതെയോ ചിത്തതുപോവാതെയോ ഉണങ്ങി വരണ്ടു പോവാതെയോ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും മറ്റും പരക്കെ സംബന്ധിക്കുന്നതായ ചില സാമാന്യ സംഗതികളെ എടുത്തു പറയാവുന്നതാണ്. അതുപോലെത്തന്നെ വാചകമഴുത്തിലും ഓരോരുത്തർക്കു തന്നെപ്പോലെയുള്ള അനുസരിച്ചു ഓരോ രീതിയിലായിരിക്കും താമി എങ്കിലും എല്ലാറ്റിനും ബാധകമായിട്ടുള്ള ചിലസാമാന്യസംഗതികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം.

അതായത് ഘട്ടങ്ങളിൽ ഉചിതമായിട്ടുള്ള പദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുക; ആദ്യവാഗ്വാക്യം ഓരോതിരി പദങ്ങളോ വാക്യങ്ങളോ എഴുതി തുടർപ്പിക്കാതെ അവയ്ക്കു മേൽഗതി വരുത്തുക; ഒരു ദീർഘമായ വാചകത്തെ ആരംഭിച്ചാൽ അതിനെ പെട്ടെന്നു അവസാനിപ്പിക്കാതെ രണ്ടു തലയ്ക്കുലും മൂന്നു ശരിയായി നിർത്തുക; എല്ലാം ഓരോതിരി ഭാഗങ്ങളായ വാചകങ്ങളല്ലാതെ (രണ്ടുതലയ്ക്കുലുള്ള തൂക്കത്തിന്നു പ്രത്യേകം വരാതെയിരിക്കാൻ) ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചില ചെറിയ വാചകങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുക; വായിക്കുന്നവരുടെ ഉള്ളിൽ പതിയത്തക്കവണ്ണമുള്ള ദാർഢ്യങ്ങളെ എടുത്തു പറയുക; ഉച്ചാരണത്തിനും പ്രവൃത്തിക്കും രസാനുഗുണമായിട്ടു സുഖമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള പദങ്ങളെ കഴിയുന്നതും ഉപയോഗിക്കുക; എന്തിനെയല്ലാ എല്ലാമായിരി വാചകരീതിക്കും അത്യന്തം ആവശ്യമാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം പരമാർത്ഥത്തിൽ സഹജമായിട്ടുണ്ടാക

അവനാണ്. അല്ലാതെ കേവലം പരിച്ഛേദകാണുമാത്രം അവനാ-
 ഏതെങ്കിലും ഈ വക ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതല്ല. ആ വക ഗുണങ്ങൾ
 ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും വാചകങ്ങൾ അതേ സ്വാസ്ത്യാനുഭവങ്ങൾ
 കൂടാതിരിക്കുകയോ അർത്ഥത്തിന്നു സംശയം വരുത്തുകയെന്നും പദ-
 അർത്ഥം വാക്യങ്ങളെയും അസ്ഥാനത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുകയോ
 ചെയ്യുന്നതായാൽ എന്തു വാചകരീതിയാവാമോ അതു നല്ലതാണെന്നു
 പറയുവാൻ പാടില്ല. വാചകങ്ങൾ അനാചരിക്കാത്തു നിശ്ചിതം
 അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാനെ കഴിയില്ലാത്തതു ഇടവരുത്തുന്നതു തീരെ
 തെറ്റാതെന്നയാകുന്നു. അതിനാൽ ആ ഭാഗം നന്നായതായി മന-
 സ്സിലാക്കത്തക്കതാൽ ഖഗമി എന്തുതന്നെയും ഒരു പ്രയോജനവും ഉ-
 ലഭിക്കുന്നതല്ല. പിന്നെ, കഴിയുന്നതടങ്ങാതെ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളെ
 അതന്നു ഉപയോഗിക്കണം. ചില അഭിപ്രായങ്ങളുള്ള പ്രകാശി-
 ക്കുമാരന്മാർ തങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്തതാണെന്നു
 മേൽ സാധ്യതമെന്നോ അതു പ്രാപ്തമാകുമെന്നു പദങ്ങളെ ഉപയോ-
 ഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളു. അവയിൽ തന്നെ പ്രസിദ്ധപദങ്ങൾക്ക് അ-
 പ്രസിദ്ധങ്ങളാക്കിത്തള്ളുവാനോ മറ്റു കൊടുക്കുകയും വേണം. ഒ-
 രുഭാഗത്തിൽക്കൂടി സംസ്കൃതപദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചാൽ വിശോധമില്ല.
 തന്നെ മുന്നോ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന അ-
 ര്ത്ഥത്തെ ചിലപ്പോൾ ഒരു സംസ്കൃതപദംകൊണ്ടു വെളിവാക്കാൻ
 കഴിയും. അങ്ങിനെയുള്ള ദിക്കിൽ അനവധി ഭിത്തിച്ചു് അർത്ഥ-
 ത്തിന്നു വ്യക്തിപോലാതെ വരുമെന്നു തോന്നിയാൽ അവിടെ ആ
 വക സംസ്കൃതപദങ്ങളെത്തന്നെ പ്രയോഗിക്കണം. ഒരു വാക്യ-
 ത്താ മനസ്സിലാവാത്തതായിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വളരെ ഭേദം ഒരു ശ-
 ബ്ദത്തിന്റെ മാത്രം അർത്ഥം മനസ്സിലാവാത്തതാണെന്നു പറയേണ്ട
 തില്ലല്ല. വാക്യതത്ത്വം മനസ്സിലാവാത്തതു കേവലത്തേക്കാൾ പദാ-
 ത്ത്വം മനസ്സിലാവാത്തതു കേവലം ലഘുവാതിതിക്കുന്നതാണ്. പി-
 ന്നെ, പദ്യരചനയിൽ അനവധിപ്പിച്ചുള്ളവയാണെന്നിലും ഗദ്യര-

ചാനിൽ വഴിയായി യോജിപ്പിച്ചുവെക്കുകയായിരുന്നു ചില പ്രയോഗങ്ങളുണ്ട്. അവയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു തന്നെയാകുന്നു.

ഇനി കർമ്മനിപ്രഭാഗത്തെപ്പറ്റിയുമാണ് കർമ്മങ്ങളുടെ വിശദീകരണങ്ങളുണ്ട്. മലയാളഗദ്യരചനയിൽ ആ പ്രയോഗമിഷ്ടമില്ലാത്ത വിഭാഗമാർ അധികമുണ്ട്. എങ്കിലും അതു തീരെ അന്യവശമാണെന്ന് അവരും വാദിക്കുകയോ കോസണില്ല. വെറുക്കുന്ന മലയാളഗദ്യങ്ങളിൽ ആ പ്രയോഗം കുറവാണ് എന്നുതന്നെ വാസ്തവം തന്നെ; ഇപ്പോഴത്തെ ഉത്ഭവമേന്തിയിലുള്ള സംഭവങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു കറവാണ് എന്നതും സമ്മതിക്കേണ്ടതാകുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ആ കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇപ്പോഴത്തെ ഗദ്യരചനയിലിതിലും അതന്യവശമാണെന്നു വരുമ്പോഴോ എന്നാണ് സംശയം. ഈ വിഷയത്തെ തുടർന്നതിനുമുമ്പായി ഇവിടെ ഒരു സംഗതി പറയാനുണ്ട്. അതിനെ മനസ്സിലാക്കത്തക്ക വിട്ടുകളയുവാൻ പാടില്ല. വളരെ പുഷ്പിയെ പ്രാചീനത്തെ ഒരു ഭാഷയിൽ അതിസൂക്ഷ്മമായ ഭാഷാ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഗദ്യരചനയ്ക്കു കാൽ എത്രത്തോളം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുപാധിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം ആ ഭാഷയിലുള്ള പദങ്ങളുടെയും വിവിധപ്രയോഗങ്ങളുടെയും ഭാരിച്ചതെ അവർക്കുവിപ്ലവനീയവെന്നുവെന്നും തൽപരിഹാരമായി അവർ കഴിയുന്നതും പുതിയതായ ഭാഷാ പ്രയോഗങ്ങളെ ആ ഭാഷയിൽ നടപ്പാക്കുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ ആർക്കും വാദമുണ്ടാവാൻ പാടില്ലതല്ല; എന്നെന്നാൽ അതിനെ യല്ലാത്ത എന്നതാണ് ഭാഷയും പുഷ്പിയെ പ്രാചീനത്തല്ല എന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. മുമ്പില്ലാത്ത അനേകം പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങളെ മുമ്പാളിഭാഷയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ ഗദ്യരചനയ്ക്കു കാൽ ഇപ്പോൾ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതും പരക്കെ സമ്മതമാകുന്നു. അതിനാൽ മുമ്പു നടപ്പില്ല എന്നു കാണുന്നതാൽ ഇപ്പോഴത്തെ ഗദ്യരചനയിൽ കർമ്മനിപ്രഭാഗം അന്യവശമാണ്

എന്ന യുക്തി നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ, അതുകൊണ്ട് ആ പ്രയോഗം മലയാളത്തിൽ വളരെ ഭംഗമുള്ളതാണ് എന്നും അങ്ങനെയൊരു സാധിക്കുന്നില്ല. പരിചയം പോരാഞ്ഞിട്ടാണോ എന്നറിഞ്ഞില്ല. ഭംഗി കൂടെ കഴിയാമായിട്ടുതന്നെയാണ് തോന്നുന്നത്. എങ്കിലും ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചില ദിക്കിൽ അത്ഭുതികൾ സാധാരണ വരാതിരിപ്പാനും മറ്റും ആ പ്രയോഗം അത്യന്താവശ്യമാകുന്നു എന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമാണ് താനും.

എന്നാൽ മുൻ പറഞ്ഞ വിദ്വാന്മാർക്കു കമ്മണിപ്രയോഗത്തിൽ അതിലും തോന്നുന്നതിനും കാരണമില്ലെന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ചില ഗദ്യമേന്മകൾ ആവശ്യമില്ലാത്ത ദിക്കിൽ കൂടി അതു സുചോദി പ്രയോഗിക്കുന്നതു കാണുന്നുണ്ട്. അതു കഴിയുന്നതടക്കവും കറുത്തുണ്ടുതാണെന്നു പറയുകയല്ലാതെ അതിന്ന് ഒരു വ്യവസ്ഥ കല്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇനി പറയുവാൻ മാറിക്കൊണ്ടു സംഗതി വളരെ സാരമായിട്ടുള്ളതല്ലെങ്കിലും അതിനെ വിട്ടുകയറ്റുവാൻ പാടില്ല. മിക്ക ഏഴത്തുകൾക്കു ചില പ്രത്യേകമായി പദങ്ങളെയും വാക്യങ്ങളെയും ഇടക്കിടക്കു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വാസ്തവ സാക്ഷ്യമായിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. നിത്യപരിചയംകൊണ്ട് ആ സ്ഥാനത്തായ അവർ സ്തബ്ധമായിക്കാണുകയില്ല. ഈ തത്ത്വം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ചേർച്ചകൾ തന്നെ സ്വന്തം ലേഖനങ്ങളെ പലതും പരിശോധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ പലേടത്തും മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്ഥാനങ്ങളെത്തന്നെ നിറുത്തുകയായിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അതില്ലാതെയായിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഭംഗം. അതിനാൽ ആ കാഴ്ചയിലും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഗദ്യമേന്മയെന്ന കാഴ്ചയിൽ പ്രധാനമായിട്ടൊരു തത്ത്വം കൂടി ധരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഏതു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു എഴുതേണ്ടതെന്നു തീരുമാനിക്കുമ്പോൾ ആ വിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു നല്ലവ

ഇന്നു ഉള്ളിലുണ്ടായിരിക്കണം. അതാണ് ഒന്നാമതായിട്ടു ചോദ്യം.
 ത്. പിന്നെ അതിന്റെ ഏതൊക്കെ ഭാഗങ്ങൾ അതിന്റെ പ്ര-
 തിപാദിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു എന്ന് ആലോചിച്ചു നിൽക്കു-
 ത്തിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ ആദ്യം മുതൽ അവസാനം വരെ
 പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ള കൂടാതെ അതിന്റെ പ്രതിപാദിച്ചു തലയിൽ ന-
 ുറയ്ക്കാൻ ചെയ്യണം. തന്നെത്തന്നെ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കായ ചേരുമി-
 കൾ സംസാരിക്കുന്ന രീതിയെ അനുസരിച്ച് എഴുതിത്തുടങ്ങുന്നതാ-
 യാൽ അത് ഒരു നല്ല രീതിയിലുള്ള ഗദ്യരചനയാണെന്നായിരിക്കുക
 തീർക്കും.

മു. ൩ ൦ 5 കി. ൦.

നാടകീയമായ അഭിനയം നാട്യം, നൃത്തം, നൃത്യം എന്നു മൂ-
 ണ്ഡവിധമാകുന്നു. അന്ധധം എന്നും ലാസ്യം എന്നും രണ്ടു വക
 പിന്നെ ചേർക്കപ്പെട്ടവമാകുന്നു. ഈ അർത്ഥവിധമുള്ളവയ്ക്ക് നാ-
 ട്യമാണ് ശരിയായ നാടകവിദ്യ. വാഗ്ഗദ്വൈതം തോർത്തു കൂടിയ അ-
 ഭിനയത്തിന്നാണ് നാട്യം എന്നു പറയുന്നത്. വാഗ്ഗ കൂടാതെ തു-
 ള്ള അഭിനയം നൃത്യമാകുന്നു. വൈരം പാദനൃത്യത്തിന്നു നൃത്ത
 മെന്നും പറയുന്നു. ഭക്തിയും പരിഞ്ഞിട്ടുള്ള അന്ധധം, ലാസ്യം എ-
 ന്നു രണ്ടു വക ഭേദമുള്ള നൃത്തത്തിന്റെ വകഭേദമാകുന്നു. ഇതു രണ്ടു
 പണ്ടത്തെ കാലത്ത് അഭിനയത്തിന്നും നൃത്തത്തിന്നും ഭേദ-
 മായ സംസ്കാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു.

എല്ലാ നാടകീയകൃതികൾക്കും രൂപകമെന്നാണ് സംഗ്രഹണ
 പേര് പറഞ്ഞു വരുന്നത്. മനുഷ്യസ്വഭാവങ്ങളെയും അനുഭവങ്ങളെ-
 യും സംഗ്രഹിക്കുകയും സമീകരിക്കുകയുമുള്ള രാഗാദിവിശദീകരണത്തി-
 കളെ യഥാവിധി പ്രദർശിപ്പിക്കുകയുമാകുന്നു അതുകൊണ്ടുള്ള മ

ഈ ഉദാഹരണം നാടകഗ്രന്ഥങ്ങൾ രൂപകരണവും ഉപരൂപകരണവും ആകുമായി വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രൂപകം പത്തുവിധമാണ് ഉപരൂപകം പതിനെട്ടുവിധമായും പിന്നെയും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. താഴെ കാണിക്കുന്ന രേഖകൾക്കാണ് രൂപകത്തിന്റെ പത്ത് അംഗങ്ങളേയും അറിയാവുന്നതാണ്.

“നാടകം സ്വപ്രകരണമുണ്ടല്ലോസന്ദർശിച്ച്
വ്യായാസമഹാകാശം വിമുക്തമാകുഗാദരേ.”

നാടകം—നാട്യസംവേഗമായ കൃതികളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും തികഞ്ഞതും നാടകമാകുന്നു. അതിലെ കഥാവിദ്യാസം പ്രസിദ്ധമാകിത്തന്നതായിരിക്കണം. കഥ ഇതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നും പുരാണങ്ങളിൽനിന്നോ മന്ത്രമേ തിരഞ്ഞെടുക്കാവൂ; അല്ലെങ്കിൽ, എന്താനും ഐതിഹ്യമായും എന്താനും കവിയുടെ ഭരണാധികാരമായിരിക്കാം. നാടകൻ ഒരു രാജാവാ അല്ലെങ്കിൽ ദ്രോണാദികൾ ഒരാളോ ആയിരിക്കണം. അതിലെ മനം ഗ്രാഹ്യപ്രധാനമായും വിദ്യപ്രധാനമായും ഇരിക്കണം. കഥാപാത്ര സമുച്ചയവും സംസാരസംക്ഷാപ്തമായിരിക്കണം. അനാവശ്യമായ ഉപകഥകളൊക്കെ കഥയിൽനിന്നു നീക്കം ചെയ്യണം. വാചാവിദ്യാസങ്ങളെല്ലാം സ്പഷ്ടമായും പരിശുദ്ധമായായിരിക്കണം. കൃതി അഞ്ചുഭാഗങ്ങളായി കഥാപാത്രവും പാത്രങ്ങളിലും കഥാപാത്രങ്ങളിലായിരിക്കണം.

കഥാസംഭവം ഏകസമയത്തോടുകൂടി പാട്ടുള്ളതാണെന്നു ഇത്ര വിവരണത്തിനുള്ള സംഭവിച്ചതേവല്ല. എന്നോ റിയലിസ്റ്റ്. ‘ഉത്തരരാജാവിനും’ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ശോകപാശ്ചന്ധസാനായ നാടകം വിശുദ്ധമെന്നു ഇടയിൽ ഇല്ല. വ്യസനകരമായ സംഭവങ്ങൾ നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വലം രംഗത്തിൽ ഒരു പാട്ടില്ല.

മാത്രമേ രൂപകംഗങ്ങളേക്കാൾ നാടകമാണ് അധികം നാടകം

പുണ്യം. ശാകുന്തളം, ശുക്രാർക്കുരം, വേണീസംഹാരം, അനന്താ
പാലം മുതലായവ അതിന്റെ ചില ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു.

ഒരു നാടകത്തിന്റെ സാമന്ത്രിയെന്ന—എല്ലാ നാടകവും ഒരു
നാടകിയോടുകൂടിയാണല്ലോ കലാപരമായും ആരംഭിക്കുന്നത്. സാധാ
രണമായി ഒന്നോ രണ്ടോ അതിലധികമോ ശ്ലോകങ്ങൾ നാടകിയായി
കാണുന്നുണ്ട്. വേണീസംഹാരത്തിൽ ആറു നാടകികളാണുള്ളത്. സു
ര്യധാരനാണ് നാടകചാലിക പതിവ്. അതിന്റെ ശേഷം പ്രസ്ഥ
കർത്താവിനെപ്പറ്റി കുറച്ചു പറയും. അതു മിക്കതും സ്തുത്യർത്ഥമാ
ണ്. അതു സാധാരണയായി പ്രസ്ഥകർത്താവിന്റെ കൃതിയെന്ന
യോ ചിലതിൽ അന്യർക്കും ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ കാളിദാസ
ന്റെ കൃതികൾക്ക് ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ രാ
ശിരി മുഖവുരകൾ വളരെ വിനയത്തോടുകൂടിയും തന്റെ കൃതിയിൽ
തെറ്റുകൾ ധാരാളമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു.

സമുപാസാദയനം പാർത്ഥത്തിന്റെ ശേഷം പ്രസ്താവനയു
ടയ്ക്കുന്നു. പ്രസ്താവനയിൽ ഒരു പാത്രവും പ്രവേശിക്കും. മേൽപ്പരി
കർത്താവിന് ഒരു പാത്രം പോയത് ഉടനെ മറ്റൊന്നു പ്രവേശിക്കു
ന്നു. ഒരു കത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരിക്കലും രംഗം ഭ്രമിക്കുകയോടുകൂടി എന്നാ
ണ് നിയമം. ഒരു കത്തിന്റേയും മറ്റൊരു കത്തിന്റേയും ഇടയ്ക്കുള്ള
സമയത്തെ വിജ്ഞാപനം, പ്രവേശനം എന്നിവയെക്കൊണ്ടു പൂരിപ്പി
ക്കുന്നു.

മേൽപ്പരികർത്താവിന് എല്ലാ പാത്രങ്ങളും പോവുകയെന്നു ഒരു
കുറവു സംഭവിക്കാത്തവിധം ലക്ഷണം. നാടകം ആരംഭത്തി
ലെല്ലാപ്പോഴും ഒരു മേൽപ്പരികർത്താവിനെ സംബന്ധിക്കുന്നു. സകല ഭാ
ഗങ്ങളും ശ്രേയസ്സിനേയും അശ്വമേധയേയും നൽകട്ടെ എന്ന ഒരു
പ്രാർത്ഥനയായിരിക്കും മേൽപ്പരികർത്താവിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രധാനപാത്ര
മാണ് അതു ചൊല്ലുക പതിവ്.

പ്രകാശനമെന്നു രൂപകത്തിന്റെ കലാശ്ലോകമല്ല. അതി

ബ വിഷയം ഒരു പ്രധാനജനസമുദായത്തിന്റെ കാലശേഷത്തെ
 പരാമർശമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു കെട്ടിച്ചമച്ച ഒരു കൃത്രിമക
 മയമായിരിക്കും, രസം ശ്രോഗരൂപധാരയായിരിക്കും. ഇതിന്നു പ്ര
 മണം:—

“മേവൽപ്രകരണേവമതം ഹൈകികകേവികല്പിതം
 ശ്രോഗരോഗീനായകസ്തു വിപ്രോജാത്യാഥവാ വണീക്.
 സാധാരണയജ്ഞാതപരോധീഭൂതാണകഃ

മൃത്യുകടികവും മാലതീഭാഗവവും പ്രകരണത്തിൽ ചേർന്നു
 യാകുന്നു. നാടകം, പ്രകരണം എന്നിവയെപ്പോലെ നാടിക, പ്രക
 രണിക എന്നു രണ്ടു വകയുണ്ട്. അവ ഉപരൂപകത്തിൽ ചേർന്നു
 യാകുന്നു. അവയ്ക്കു നാലകളെ പാടുമുദയവന്നു നിർമ്മുഖമുണ്ട്. ഓ
 ന്നാവാവി നാടികയാകുന്നു. ഇനി ശ്രോടകം എന്നൊരുവകയുണ്ട്.
 ആതിന്ന് അഞ്ചോ ഏഴോ എട്ടോ പേർക്കു അഭയാവാം. വിഷയം
 ഏതാനും മാനുഷമായും ഏതാനും ദിവ്യമായുമിരിക്കും. വിക്രമോദ്യഗീ
 യം ആടകമാകുന്നു.

വിക്രമോദ്യഗീയം, മാലതീഭാഗവം മുതലായ പ്രസിദ്ധങ്ങളാ
 യ കൃതികൾ ഇപ്പോൾ മലയാളികൾക്കു ധാരാളം പരിചയമുള്ള ഗ്ര
 ന്ഥങ്ങളാകയാൽ അവ ഇന്നു ഗണത്തിൽ ചേർന്നവയാകുന്നുവെ
 ന്നു കാണിപ്പാൻ ഭേദമില്ലാത്ത നാടകമെന്ന പ്രകൃതത്തെ വിട്ട് ക
 റച്ചു പറഞ്ഞത്.

മന്വ. ൭. എന്നക്ഷരം.

“൧” എന്ന അക്ഷരം ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ ഒരു പ്രത്യേകശബ്ദ
 ത്തിന്റെ സംജ്ഞയാകുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു തമിഴിലും മലയാളത്തി
 ലും മാത്രമേ നടപ്പുള്ളൂ. ഇത് ജ, ല (ള) എന്നീ രണ്ടുരൂപം കൂ

ഉച്ചയ്ക്കുള്ള ഒരു ഉച്ചാരണമാകുന്നു. ഏകദേശം ഇതിനെ ശരിയായി ഉച്ചരിക്കുന്നത്.

ഈ അക്ഷരത്തെ യുവാപ്രദായകളിൽ ഉച്ചരിക്കുന്നതിനു പല പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ ഭാരതത്തിൽ ഓരോ അക്ഷരങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നവയെ കാണിക്കുന്നു.

ഡിഗ്രിബാൽഗ് എന്നാലും 'ഗ്' എന്നതിന്നു പകരം 'ജ്' എന്നും 'ജഹള' എന്നും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓ ഡി എന്നാലും 'ഗ്' എന്നതിന്നു പകരം 'ജ' എന്നുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലിസ് 'സ്ഫ' എന്നും ആൻഡർസൻ 'റ' എന്നും ബ്രെയ്ൻഫീൽഡ് 'സ്ഫ' എന്നും കാൽഡ്വെൽ 'റ' എന്നുമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

നേറിയസ് എന്നാലും 'ഗ്' എന്ന അക്ഷരത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:— "ഇംഗ്ലീഷിലാകട്ടെ ആന്യയുവാപ്രദായകളിലാകട്ടെ 'ഗ്' എന്നതിന്നു ശരിയായ ഉച്ചാരണമില്ല. അതു 'റ' എന്നും 'ജ്' എന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ട് നാവ് അണ്ണാക്കിൽ മുട്ടിച്ചു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഒരു ശബ്ദമാകുന്നു." അയാൾ 'എഴുത്ത്' എന്ന വാക്ക് അയാളുടെ ഭാഷയിൽ 'എർട്ടുത്ത്' എന്നെഴുതുന്നു.

അതിൽ വളരെ പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കാൽഡ്വെൽ എന്ന പാതിരിയുടെ അതിരമ്പറ്റയിൽക്കുള്ള അഭിപ്രായം താഴെ പേർക്കുന്നു:— "ഈ പ്രത്യേകദ്രാവിഡാർബുപരം അതിരിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. തദ്ദേശം തമിഴ് രാജ്യത്തു സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ അതിനെ 'ഉ' എന്നാണ് ഉച്ചരിക്കുന്നത്. കണ്ണാടകഭാഷയിലും 'ഗ്' എന്നതിന്നു പകരം 'ഉ' എന്നുപയോഗിക്കുന്നു. അഞ്ചാറു കോ പുതുശ്ശേരിക്കും മദ്ധ്യേയുള്ളവർ അതിനെ 'ഖ്' എന്നും അപ്പറന്നും ഉച്ചരിക്കുന്നു. മദിരാശിയിലും അതിന്നു സമീപമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും ആ അക്ഷരം മിക്കവാറും ലോപിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. മദിരാശിയിൽനിന്നു രണ്ടു മി പന്ത്രണ്ടു വഴി വടക്കുകാട്ടു പോയാൽ തെലങ്കനായ്ക്കായി

അവിടെ ആ അക്ഷരം തീരെ ഇല്ലാത്തതിരിക്കുന്നു. അതിന്നുപകരം സ്വഭാവമോടുകൂടി അവിടങ്ങളിൽ 'ഡ' എന്ന അക്ഷരമാണ് ഉപയോഗിച്ചുപരന്നത്. അവിടെ 'കീഴ്' എന്നതിന്നു തെളുപ്പത്തിൽ 'കീഴ്' എന്നും അവിടെ 'വിഴുക' എന്നതിന്നു തെളുപ്പത്തിൽ 'വിഴുക' എന്നും കാണുന്നു. ഇതുതന്നെ '൧' എന്നക്ഷരം ആദ്യം തെളുപ്പത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഉച്ചാരണം ക്രമേണ പ്രാപിച്ചു ഇല്ലാതെമായി എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടുമല്ല. ഇതിന്നു ഉദാഹരണം ഇപ്പോൾ മലിയാളിൽത്തന്നെ കാണുന്നുണ്ട്. അവിടെ 'കീഴ്' എന്നതു 'കീഴ്' എന്നാണ് ഉച്ചരിക്കുന്നത്."

ഈ വക അഭിപ്രായങ്ങളെക്കൊണ്ടു സംശയിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ '൧' എന്നതു ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽമാത്രം കാണുന്ന ഒരുക്ഷരമാണെന്നും അന്യക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ട് അതിന്റെ ഉച്ചാരണം കേൾക്കുകാണിപ്പാൻ പ്രയാസമാണെന്നുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഇതു ദ്രാവിഡഭാഷയിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളുവെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഹിമാലയൻ വടക്കുവശമുള്ള ചില അപരിഷ്കൃതജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും ഈ അക്ഷരം കാണുന്നുണ്ട്.

ഹാഡ്ജ് സൻ എന്നാൾ ഇതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:— "ഈ അക്ഷരം ആയുർവ്വേദത്തിൽ ഇടയില്ല. അവരുടെ സംസ്കൃതം അധികമുള്ള (ദ്രാവിഡ) ഭാഷകളിലും അതു തീരെ ഇല്ലാത്തതിരിക്കുന്നു. കണ്ണാടകഭാഷയിൽനിന്നും തെലുങ്കഭാഷയിൽനിന്നും ആ അക്ഷരം തീരെ പോയിരിക്കുന്നു. ഒരു ധാരാളത്തിൽനിന്നു അവിട്ടു '൧' എന്ന അക്ഷരത്തോടുകൂടിയ ചില വാക്കുകളിൽ തെലുങ്കും കണ്ണാടകവും ആ അക്ഷരത്തിന്നുപകരം അന്യക്ഷരങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇതിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ അങ്ങ് കാണിക്കാം:—

തരിഴ്	മലയാളം	തെലിങ്	കണ്ണടക്ക
കോഴി	കോഴി	കോഡി	കോളി
എഴ	എഴ്	എഡു	എളു
എഴുതുക	എഴുതുക	എഡുതുക	എളുതുക
മെഴ	മഴ	വാന	മെള
കീഴ	കീഴ	കിന്ദ	കെളിഗ.

മേൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് 'ഴ' എന്നക്ഷരത്തിന്നു സാധാരണയായി തെലുങ്കിൽ 'ഡ' എന്നും കണ്ണടക്കത്തിൽ 'ള' എന്നുമുള്ള അക്ഷരങ്ങളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു കാണാം.

രണ്ടു മണലി എന്നൊരു തരിഴ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'ഴ' എന്നതിന്നു 'ള' എന്നതിന്നും ഭേദമില്ലെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ—കഴക്കം=കളക്കം; ചോഴം=ചോളം; മഴത്തു=മളത്തു.

സംസ്കൃതത്തിൽ പാണിനി 'ഡളയോരഭേദോ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്നു അനുസരിച്ചാണ് രണ്ടു മണലിക്കാരൻ 'മളയോരഭേദോ' എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അന്യമൊന്നും 'ഴ' എന്നക്ഷരം ഒരു പ്രത്യയദ്രാവിഡാക്ഷരമാകുന്നു. അത് ആർയന്മാരുടെ രണ്ടു മണലിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിനാൽ അവയുടെ സംസ്കൃത വന്നപ്പോൾ പ്രമേണ ഇല്ലാതായതിനാലാകണം.

പ്രമുഖ. അമ്പലി കുന്നത്തിൽപ്പുതുവാൾ.

'പുതുവാളമ്പലി പുതുവാൾ'

ഭാഷാകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുന്നത്തിൽപ്പുതുവാളുടെ പേര് മലയാളികൾക്കു പരിചയമുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമാകുന്നു. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തന്റെ "ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്ര"ത്തിൽ ഈ കവിയുടെ യോഗ്യതയ്ക്കു തക്ക അറ ഒരു സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പുതു

വാഴാട കൃതികളെ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു കൈമാറ്റിച്ചു പരിശോധിപ്പാൻ രത്നധാമത്തിനാലായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ആ സ്തോത്രം എന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ക്ഷണികൃഷ്ണപുതുവാൾ 937-കേരളാസമിതിയിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ സഹോദരമായ അന്ധാദി എന്ന പുതുവാൾകവനത്തിൽ ജനിപ്പിച്ചു. പുതുവാഴാട സ്വാധ്യക്ഷാലാഭത്തോടി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയാനില്ല. യൗവനാശയത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവൃത്തിയാക്കിരുന്നു. അന്ധാദിപ്പുതുവാൾക്ക് വടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ വളരെ അധികാരങ്ങളും അധികാരങ്ങളുണ്ട്. കാലാതിരിയെ ചെറുപ്പക്കാരാണ് ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രവൃത്തി നടത്തിവരിക പതിവ്. അതിനെ അനുസരിച്ച് ക്ഷണികൃഷ്ണപുതുവാളും തന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ആ പ്രവൃത്തി നടത്തിയിരുന്നു. അക്കാലത്തിനിടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്തു പോന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ താഴക്കാട്ട് നാണുപ്പുതുവാളു് എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു വിദ്വാൻ അഭിമാനമായിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കലാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്. കൊച്ചിദിവാന്മാരായ അടുക്കാട്ട് ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, കൊച്ചുഗോവിന്ദമേനോൻ എന്ന രണ്ടു സോദരന്മാരും നാണുപ്പുതുവാഴാട ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. ക്ഷണികൃഷ്ണപുതുവാളും ആ മഹാത്മാക്കൾ സ്ഥാപിക്കുകയായിരുന്നതിനാൽ അവർ മൂവാറ്റുരുത്തി അധികാര അധ്യക്ഷായ ശങ്കരവായിരത് ദിവാൻജി അധികളുടെ സേവ പിന്നീട് പുതുവാൾക്കു സമ്പാദിച്ചാൻ ഇടയായി. ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ പുതുവാൾ പഠിപ്പ് നിറത്തിയിരിക്കണം. പ്രായേണ മേലാളികൾക്കു സഹജമായ മടി എന്നത് പുതുവാളേയും ധാരാളമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ശാസ്ത്രപരിശ്രമം ഒന്നും അദ്ദേഹം ചെയ്തില്ല. എങ്കിലും, സംശയമെന്ന പറഞ്ഞുവരുന്ന 'ലോകവൃദ്ധത്തി' അദ്ദേഹത്തിന്നു നല്ലവണ്ണം ആയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില സാധ്യ അർത്ഥങ്ങളിലെ അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കവി

ന, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്തു മുതലായവകളിൽ വാസ്തവമുള്ളവർ അതിനെ ഉപയോഗത്തിൽതന്നെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയെന്നു നിശ്ചയമാണല്ലോ. പുതുവാളും വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ കവിതയ്ക്കു ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാഠ്യത്തക്കതായ ആദ്യകവിത ഒരു താഴ്വാരപ്പുത്രംകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു മരുമകൻ ശിശുപാലിപ്പിള്ളേമ്പാൾ അതിനെ ഉറക്കുപാൽപ്പൊരി ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. യുദ്ധത്തെ അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്നു:-

(സുരഭോദരനായിട്ട് 'കോശിനാഥൻ' എന്നപേരിലാ)

കുഞ്ഞിനെടുത്തുപാൽ
കൊണ്ടിക്കളിപ്പിക്കുമ്പാൾ
ഇങ്ങനെയിട്ടു കാല കരയുന്നതേന്ത്
അമ്മയുമിങ്ങു വന്നു-
നോക്കിത്തന്നിട്ടിരിക്കുന്നു-
ല്ലമ്മിങ്ങെന്നു വാചാലനാക്കിത്തന്ന
കുഞ്ഞിനെക്കൊണ്ടുനല്ലോ-
രമ്മിങ്ങെന്നാക്കിക്കൊണ്ട്
കുഞ്ഞു നീ കുട്ടുകൾ കടിച്ചുകൊൾക
അപ്പുറിനീങ്ങുവെന്നു
കൊച്ചിനെക്കൊണ്ടുതന്നെ-
ആദ്യത്തിൽ പാടിപ്പാടി കളിപ്പിച്ചിട്ടാ

അമ്പാടിപ്പുതുവാന്മാർ പണ്ടുകൊണ്ടു തിരുവിതാംകൂടു രാജാക്കന്മാരുടെ സേവനംനോക്കിത്തന്നു. ഒരു കൃഷ്ണപ്പുതുവാളുടെ സേവനത്തിൽ അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂടുരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്നു 'തൃശ്ശിവപേരൂർ' ഒരു വലിയ മേയനം പണിയിച്ചു കൊടുക്കുകയും അവിടെ വളരെ വസ്തുക്കൾ പിടിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ചില പുതുവാന്മാർ തിരുവിതാംകൂടു 'കാൽക്കാരന്മാരായിട്ടുണ്ട്'. ഇങ്ങനെയുള്ള പഴയതെ അനുസരിച്ചു കുഞ്ഞികൃഷ്ണപ്പുതു

പട്ടാ തിരുവനന്തപുരത്തോടെ പുറപ്പെട്ടു. 22-ൽ നാട്ടുനീങ്ങിയ തമ്പുരാന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞ ഉടനെയാണ് പുതുവാരിക അവിടെ ചെറുത്തുയർന്നത്. അന്നത്തെ കലശലായ ക്രൈസ്തവങ്ങളായ 36-ൽ നാട്ടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവ് സമാധാനപ്പെട്ടുവന്നു. ഉടനെ പുതുവാരിക കോലാണിത്തറയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് വഴിയിൽ പലതവണ നിന്നിട്ടും സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും ചില സേവന്മാർ വഴിയരികിൽ കൈകൾ തിരുമനസ്സിലോക്കുന്നിടത്തു കാട്ടുപാൻ പുതുവാരിക തരമായി. ഉടനെ തിരുമനസ്സിൽ ചെല്ലുന്നതിനും സാധിച്ചു. അന്നു മുതൽ മലയിടുക്കിൽ സേവനമുള്ള ആരും തുടങ്ങി. തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്നിട്ട് ഉടനെ ഉണ്ടാക്കിയ കൃതി 'പട്ടാഭിഷേകം' എന്ന ഒരു തുളുലോകം. 22-ൽ നാട്ടുനീങ്ങിയ തമ്പുരാന്റെ അന്ത്യസമയത്ത് അവിടെയുണ്ടായ കോലാഹലവും, പിന്നെ ആ തിരുമനസ്സിലെ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ആലോചനയിന്റെ വഴിയും അതിന്റെ ശേഷം 36-ൽ നാട്ടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെ പട്ടാഭിഷേകമേറ്റു സേവനം മറവാണു് അതിലെ വിഷയം. ഈ തുളുൽ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുമനസ്സിൽ വെച്ചു പുതുവാരിക എന്ന ചൊല്ലിപ്പോയിട്ടുള്ളതായാണ്. പുതുവാരിക കണ്ണം നല്ല സുഖമുള്ളതായിരുന്നതിനാലും അദ്ദേഹം വളരെ അനുഭവത്തോടെ ചൊല്ലിയതിനാലും അതു തിരുമനസ്സിലെ നല്ലവണ്ണം രാശിപ്പെട്ടു; എന്നുതന്നെയല്ല, തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ 22-ൽ നാട്ടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെ ചരമശേഷം വഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു ചൊല്ലുന്ന സമയം തിരുമനസ്സിലെ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണിൽ ഇറവിവന്നു എന്നും കൂടി ഒരു കേൾവിയുണ്ട്. തുളുൽ ആ പഴയ സാന്നിദ്ധ്യം മഹാരാജാവ് പുതുവാരിക വീരചര്യപത്രമേ തെലുവ സമാനങ്ങൾ വളരെ കൊടുത്തു. സമാനങ്ങൾ വാങ്ങി തിരുമനസ്സിൽനിന്നു പോന്നപ്പോഴും സേവന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായുള്ളവർ പലരും പുതുവാരിക തലയ്ക്കുകിൽ സമാനങ്ങൾ കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. അതിനാൽ തന്നെ

പുതുവാൾക്കു കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു 20 കവിഞ്ഞ് പണം ഭരണമു
ഖം പതിഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ അവിടെ താമസിക്കുമ്പോഴാണ് പുതുവാൾ താ
ഴെ കാണിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി തിരുമുൽക്കരയ്ക്കു വെച്ചത്.

ഉപകീഴ്വിരോഭവൽകൃപാണീ-
പദഗോല്ലായുധജാപശാപതന്നിൽ
പലഭാവതികൾമുക്തകൃതിയുട്ടി-
സ്ഥലമോരാനിപ്തിപ്പരതയുക്കണ്ടൻ.
ഒരുവാളതിലുണ്ടുപുത്തനായ-
കുരുവാളത്തിലാഹോതുരുവുകേരി
ചിലദിക്കുദ്രവിച്ചിടുന്നരാജൻ!
പലനാളുണ്ടുനടുക്കിടാജ്ഞാതപ.

ഉടനെ പുതുവാൾക്കു തേച്ചുകുളിപ്പാൻ എണ്ണ പതിവായി കൊടു
പ്പാൻ കല്പനയായി. പിന്നെ കുറെക്കാലം തിരുവനന്തപുര
ത്തുതന്നെയായിരുന്നു പുതുവാളുടെ താഴ്വാരം. ഒരുതവണ തിരുമന
സ്സിൽനിന്നു സവാരിയെടുത്തെന്നുള്ളതും സമയം ഒരു ചുവലിന്മേൽ
ഇങ്ങിനെ ഒരു സമസ്യ കണ്ടു:—

“അട്ടിക്കിൽനിന്നുകലേ മുറയിട്ടിടുന്നു.”

തിരിയെ എഴുന്നള്ളിയ ഉടനെ പുതുവാളെ വരുത്തി അ
തിനെ പൂരിപ്പിപ്പാൻ കല്പനയായി. താലസംകൂടാതെ തിരുമുമ്പിൽ
വെച്ചുതന്നു അങ്ങിനെ പൂരിപ്പിച്ചു. ആ ശ്ലോകം താഴെ ചേ
ർക്കുന്നു:—

മുക്കാലുവാരിയുക്കുതൊക്കുകൾപുറത്തു
ദുഷ്ടാലരവചവനാലൊരുക്കിതതിമാരാ
പര്യക്കിടാവിനെയഹോമുഴുവൻപൊറഞ്ഞി-
ട്ടട്ടിക്കിൽനിന്നുകലേമുറയിട്ടിടുന്നു.

അതുകൂട്ടെ ഉടനെ തിരുവനന്തപുരത്തുചെന്ന അന്റെ സങ്കടത്തെ തിരുവനന്തപുരത്തിലിരിക്കുന്നതിന്നു അദ്ദേഹം ചേർത്തിരിക്കുന്ന ജ്യോതിഷത്തെ തിരിച്ചുകൊടുത്തുവെച്ചു:—

കുടുംബത്തോടുവന്നു ചുറ്റും പരമപുരുഷൻ തമ്പരുന്നാണ് സത്യം എന്നു തന്നെ മറ്റൊരാളെക്കിന്ദ്രവിദ്യകളിൽ തൽപരനായാണെന്നാൽ പലത്തരപ്പെട്ടങ്ങളെപ്പോലെ വിധമുഴയുടേതാകുന്നതിന്നു കാരണം. കുന്നിനടുത്തുനിന്നു കാട്ടാമ്പടിയെ തിരിച്ചുകൊടുത്താലോ പലപ്പോഴും പലപ്പോഴും.

36-ൽ നാട്ടുനീക്കിരു തമ്പരന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം പുതുവാൾ തിരുവനന്തപുരത്ത് ജയിച്ച മേതിയാക്കി. പിന്നെ മുഴിക്കുളത്തു തന്നെയായിരുന്നു താമസം. ആയില്യത്തിന്നാൾ മറ്റൊരാളായിന്റെ കാലത്ത് കിരീടം തിരുവനന്തപുരത്തുപോയി ഒരു ജ്യോതിഷത്തിൽ തിരിച്ചുകൊടുത്തതിനെ അദ്ദേഹം ചേർത്തു:—

“കായില്ലാമരമെന്നപോലെ മരമുണ്ടാകുമ്പോൾ പലപ്പോഴും പലപ്പോഴും പഴയതേറുന്നതായ്ക്കൊണ്ടു മരമുണ്ടാകുന്നതായാലോ
ആയില്യത്തിന്നാളിൽ വന്നുവെച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും
അതുപോലെ തന്നെ വെളിച്ചത്തോടെ വെളിച്ചത്താക്കി വെളിച്ചം”

മുഴിക്കുളത്തിൽ കിരീടം വെളിച്ചം കൊണ്ടുവന്നു ചില തുണികളും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പുതുവാളുടെ ശകാഭം സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. ഒരു തമ്പര പുതുവാൾ പുഴയിലേക്കു കളിപ്പാൻ പോയപ്പോൾ പുഴയിലുള്ള ചന്ദ്രപ്പുറച്ചുവരികൾ വെളിച്ചത്താക്കി വെളിച്ചമായി,

“അമ്പാടിത്തമ്പരയെന്നു പേരുള്ളവന്റെ മുമ്പിൽ
വെളിച്ചത്താക്കി നിറഞ്ഞതായാകുന്നതിന്നു
വെളിച്ചത്താക്കി വെളിച്ചത്താക്കി വെളിച്ചത്താക്കി
അമ്പാടിത്തമ്പരയെന്നു പേരുള്ളവന്റെ മുമ്പിൽ.”

എന്നിരിക്കുന്ന ഒരു ജ്യോതിഷം എഴുതിയിരിക്കുന്നതുകണ്ടു. അതു അന്റെ

നാളെ മുഴിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു നമ്പൂരിയുടെ പണിയാണെന്നു
പുതുവാൾക്കു മനസ്സിലായിട്ട് ആ ജ്ഞാകത്തിന്റെ രാമദള ഇപ്രകാ
രം രണ്ടു ജ്ഞാകങ്ങൾ ഏഴുതി.

മുമ്പ് ക്താനത്തിന്റെ അന്താളികളിനുള്ള പട്ടുകൾക്കായിരുന്നതോ
ശുഭതയായൊളിപ്പോട്ടെരാറസിന്റെ സമാകരവന്നിത്രമേത്രം
അമ്പ അറക്കാരെത്തച്ച പരിവെഴുതിയോത്താൻറു മേപ്പിടിക്കാണാൻ
അമ്പ അറക്കാരെത്തച്ച പരിവെഴുതിട്ടുവൻറു മേപ്പിടിക്കാണാൻ.

യത്രപ്പണിത്തോറവരനോടത്തുവിന്ന-
മുത്രപ്പുറച്ചുവരുത്താൻറു പാതിയാക്കി
മത്രപ്പുറക്കളിൽനില്ക്കുന്നവെഴുപത്തു-
പത്രപ്പുറക്കളിൽനില്ക്കുന്നവെഴുപത്തു.

അത് ആ നമ്പൂരിയുടെ ഭാര്യയുടെ പ്രൊണയിലുണ്ടാണ് എഴുതി
മുട്ടിക്കുറുന്നതെന്ന് പിന്നെ അറിയുകയാൽ പുതുവാൾ ആ സ്ത്രീക്കുളളി
ഇപ്രകാരം രണ്ടു ജ്ഞാകങ്ങൾ ഏഴുതിയതുകൂടി:-

.....പാറയരിച്ചിടക്കും
എറക്കളിക്കുറവെഴുതിക്കുറല്ല
മാത്തുതിങ്ങുന്നതാടിത്താറവ
മാത്തുവാറക്കുവന്നാരുതനം.
മരുത്തുണ്ടാപ്രിയനെന്നുവെച്ചി-
മുട്ടാത്തതെന്തൊന്നുണ്ടുളളിക്കുറാറി
താത്തീലനല്ല പണിത്തരംകേൾ
ഒരുത്തിനിമാറത്താത്തതെന്നാണ്.

എന്നു മുഴിച്ചിട്ടുണ്ടിരിക്കും ചേരവെഴുതിയതുകൂടി പുതുവാൾ
'മാരാചാരം' എന്നൊരു തുളുക്കു ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അത് അച്ച
കിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള തുളുവാക്കുന്നു. അതു വള
രെ ഭംഗിയായിട്ടുണ്ട്. പരിയാസവും ശങ്കാരവും ഇത്രത്തന്നെയെ

ന്നു പാവമാൻ പാടില്ല. അത് ആ സ്ത്രീ കേട്ട ഉടനെ പുതുവള്ളി നടക്കുകയ്ക്ക് വന്ന് അമ്പലം പിണഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞു കൽപിപ്പിച്ചുവത്ര!

തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരത്തിൽ പാറമേക്കോവുകാർ, തിരുവമ്പാടിക്കാർ എന്ന രണ്ടു കക്കിക്കാരെ ധാരണക്കാർ പ്രസിദ്ധമായി കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. അവരിൽ പാറമേക്കോവുകാരെ ദൂഷിച്ചു വെണ്ടെന്നിരുന്നെന്ന് നമ്പൂരിപ്പാട്ടു കരെ സ്റ്റോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ആ കക്കിക്കാരനായ പുതുവള്ളി ആ കേട്ട ഉടനെ മറപടിയായി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു മറയങ്ങു സ്റ്റോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അയച്ചു. അതു കിട്ടിട്ടു പിടന്ന അദ്ദേഹം എട്ടുകൊല്ലത്തക്കു (പുതുവള്ളി നടക്കുന്നപ്പോൾ) തൃശ്ശിവപേരൂർ കടന്നിട്ടില്ലെന്നു കഥ ഇവിടങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമാണ്. അവയെ ഇവയിൽ പ്രസ്ഥാനചന്ദ്രൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നില്ല.

ഒരു തവണ പുറത്തുള്ള നമ്പൂരി അവിടെയുള്ള 'വെറൊരു സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചു ദൃഷ്ട്യമായി ഒരു കവിതയുണ്ടാക്കി. അതിനെതിരായി നമ്പൂരിയെ കൊതിച്ചു' എന്നുണ്ടാക്കേണമെന്ന് ആ സ്ത്രീ പുതുവള്ളി നടക്കുകയ്ക്ക് വന്ന് ആവലാതി പറഞ്ഞപ്പോൾ നമ്പൂരിയെ കൊതിക്കുന്നതിന്നു പകരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു വിപരീതമായി ആ സ്ത്രീയെപ്പറ്റി സൂതിച്ചിട്ട് ഒരു 'പദം' ഉണ്ടാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതിന്റെ രീതി കാണിക്കുന്നതിന്നു കുറച്ചപ്പോൾ അത് ചേർക്കാം:-

(കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ 'പ്രണനാഥനിക്കനുകിന' എന്ന കാമാദരിപദം പോലെ)

പാതപലങ്ങളിലിങ്ങിനെ യുദ്ധമുണ്ടാക്ക

.....വാളാക്കത്താവല്ലെന്തും

കാത്തിടുന്നനുവേലമവളെ

കാത്തായനിനിമുക്കളെപ്പോൽ—

പാതപല

കാർക്കണ്ടങ്ങഴുന്നമേലം
 കൈവണങ്ങിട്ടെന്നാത
 വാർകുന്തലതുഞ്ചെറീളം
 തിരണ്ടുമധുനേർമൊഴിയാർക്കണ്ടെടിയേളം
 ഉണ്ടതുനന്നായ്ചെർപെടുത്തതിൽ
 മുല്ലച്ചല്ലികുചെർപെടാത്തതാലങ്കരിച്ചെൽ

വാർകുഴലിന്റെമരണാഹാരായസുഗന്ധം നിറയുന്നതി. ഗന്ധം. — പ
 അംഗം സൗജ്വധംകണ്ടാൽ അംഗമുദാരങ്ങളും
 മെട്രോജകോണിൽചെറുന്നാളികൾ
 മന്ത്രയുമല്ലാതുംഗമയോനിയുംഭൂമിക്കും
 ഈവണ്ണമുടമുദാരംഗനാമണിയെക്കൊതിച്ചുമെങ്ങിറാനുസഞ്ചയം
 പുതിയങ്ങിനവേദനപുണ്ടുതൻ അങ്ങതിവേദനവലയുന്നിതുകാരും.
 പുനനുകണ്ഠിംശവത്തിന്നു നാണമുളവാക്കുന്നു ദോണമേലിയുടെവദ
 അത്രയുമല്ലപാണനവക്കുന്നസുദിനം. [നം
 ഭൂലാകനാരികൾ പോഴനമേഹ്നീറ്റാണതാരികൾ നാണമെന്നിയെ
 അണുനിന്നടന്നണവിലോചനയുളയ്ക്ക കലുഴിയേണം കളിയല്ലരി
 യേണം. — പാഞ്ചല

മുഴിക്കളം നാദീതീരത്താകയാൽ അവിടെയുള്ളവർ സാധാര
 ണ പുഴവെള്ളമാണുപയോഗിക്കുക പതിവ്. അന്നിമീതം അവിട
 ണ്ണിൽ കിണറ് കയ്യിക്കാരില്ല. ചിലപ്പോൾ പുഴവെള്ളം വല്ലതെ
 കലങ്ങി പരാമുക്ക് ജനങ്ങൾ കുടിപ്പാനും മരവും അമ്പലക്കിണരിൽ
 നിന്നു വെള്ളംകോരിച്ചു കൊണ്ടുപോകയാണ്. ഇതും. ഒരുതവണ ഒരു
 നമ്പൂരി രാജാ കറച്ചു ദേവതയന്നു കൊടുത്തിട്ടുള്ള “വനിതാരത്ന
 മേയണമായി” എന്ന സമസ്ത പൂരിപ്പിക്കാഞ്ഞിട്ട് പുതുവർഷാഴ്ച വ
 ുളരെ പരിചയം പാഞ്ഞു. ആ നമ്പൂരിക്ക് അവിടത്തെ അമ്പലത്തി
 ന്റെ സമീപവെള്ള ഒരു പാത്രമെടുത്തതിലായിരുന്നു സംബന്ധം.
 ചെച്ചുണ്ണുന്നതിന്ന് അവിടക്ക് ആമ്പലത്തിൽനിന്നു വെള്ളം രാജൻ

മുദ്രാക്ഷിജനാനകചരണ
മുദ്രാങ്കിഷ്കലായിതാരണേ,
വേഷ്ണീവിചയേനമഃപൂരി
വാടിട്ടെന്നതുമാണ്
താണിടന്ന മോളെപ്പുകി
ഭക്തിക്കൊന്നൊന്നിനമു.

[illegible][illegible]

ഒന്നാമതും പൂർണ്ണമായും പുതുവാരിയ്ക്ക് അർപ്പിക്കുന്ന കൂട്ടി എന്ന് എടുത്ത പരമാർത്ഥമല്ല.

അക്കാലങ്ങളിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർവടക്കുന്നാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു വളരെ വിഖ്യാതമായിത്തീർന്നു. കർമ്മപ്രദമായ ഒരു മഠം ആയി. അതിനാൽ ഇവയൊക്കെ അതിന്നു പൊല്ലിസ് കാഴ്ചക്കുവേണ്ടി എത്തുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തൃശ്ശിവപേരൂർ വന്ന് അഭിഷേകമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. കാഴ്ചക്കാർ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ അടുത്തുവെച്ച് നിൽക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആ കാഴ്ചയിൽ സന്തോഷപര്യവേഷിച്ചവർ പലരും അന്നത്തെ അതിന്റെ അടുത്തുവെച്ച് നിൽക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആ കാഴ്ചയിൽ സന്തോഷപര്യവേഷിച്ചവർ പലരും അന്നത്തെ അതിന്റെ അടുത്തുവെച്ച് നിൽക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ണത്തിന് എന്താണ് കാരണമെന്നു കർമ്മക്കർമ്മങ്ങളെ ചോദ്യത്തിന്നു വിരോധ സാമീപ്യാൻ പാടില്ലാത്തതാണ് എന്നാൽ അന്നു പുതുവാളുടെ ഉത്തരം. ഒരു പാഞ്ഞിട്ട് താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ ഒരു സ്വരം മറന്നി എന്നാ പാല കയ്യിൽക്കൊടുത്തു.

പൊല്ലിസ്സിൽ കരിയരാരവങ്ങളെ തിരുവാന്തകളെ ചെന്നാന്നു കണ്ടു വില്ലിസ്സിൽ മാട്ട് ചാരത്തോളമെത്തിയാടിത്തരം ഗന്തങ്ങളും [ക്രമസ്തോതിച്ചു] ടെടുക്കുന്ന തിന്നൊരുവഴി കാണാത്തതു മുഴുന്ന് പ്രദേശം. മരമല്ലെങ്കിൽ പത്തുക്കുഞ്ഞിട്ടൊരു വിധമെങ്കിൽ അതെന്തിന്നെന്നാൽ അത്.

പി. നി. മൂലമാണു സൂക്തവനമല്ലാത്തതാണോ [ദേവ] കമ്പനം ആരുടെക്കുന്നീലു പന്താലയുണ്ടെന്നു വാൻ."

പുതുവാളുടെ ഹൃദയപ്രാപ്തികൾ വളരെ മനോഹരമാകുന്നു. പുതുവാൾ ചരമമുണ്ടായശേഷം ഒരു പട്ടക്കു കൈയ്യുപ കൊടുപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. ആ പട്ടത്തെ കുട്ടി വന്നു പണം മോദി ചുറ്റപ്പാടി അപ്പോൾ വിവരമെല്ലാം പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു പണം കിട്ടുന്നതെന്നു കുട്ടി നിർദ്ദേശിച്ചു. അപ്പോഴുണ്ടാക്കിയ ശ്ലോകമാണിത്.

പട്ടമാതാപിരകിപട്ടാശ്ചഭഗീകാരക
താഗ്നിരതയധവൽത്തുളംമുണ്ടവൽകുട്ടിയേവ ച.

കാലിക്കു വാറാണ. സി എന്ന പേർ വരുവാനുള്ള കാരണം നേര ബോധത്തി ഒരു ശ്ലോകരൂപം പുതുവാൾ പറയുന്നുണ്ട്.

വാറാണ സീമത്തു കേരളസംസ്ഥാനം
ആരാണാ രാമിയിച്ചു വരിതുപ്രവൃത്ത
നേരാനെ തങ്കിച്ചു മനീപതേജവാളൻ
വാറാണ സത്യമിതാനപരീ പ്രസിദ്ധാ.

(വാറാണ—അ സീമത്തു കേരളം ഇവ എന്നു പദാക്ഷരം)

കൈവികളും കലടകളും എല്ലാക്കലത്തുണ്ടെന്നതിന്നു പുതുവാളുടെ

“വിദ്വൽകവതകവയർ

കേവലകവയസ്സുകേവലം കവയർ

കവലാ ജാമാ ജാമാ

കേവലജാമാസ്സുകവലാമാമാ

എന്ന ശ്ലോകം ഒരു ലക്ഷ്യമാകുന്നു.

പുതുവാൾ അധ്യാപനകാലങ്ങളിൽ രോഗംപാടിയിട്ടു കഠിനമായിരുന്നിരിക്കുമെന്നായി. അന്നു തെക്കോട്ടുകുസ്സിന്ന് ആചാര്യനായി കഠിന ശ്വാകുണ്ടുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തവയിൽനിന്ന് ഭംഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ദിനരാത്രനല്ലപുതുപുരയിലപ്പഴനല്ലപ്പുറത്തുജലിക്കും തെക്കോട്ടനാചാര്യനടിക്കുന്നതുതനിലമാവണമിന്നെവദ്രാഗ്ര ഗണ്യൻ മഹാജ്ഞാപ്രാധിജ്ഞാഗ്നിമിമിമപോനയിച്ചിട്ടുമെന്നോളുപോന്ന ചാലിട്ടത്തിൽതിരിച്ചിട്ടിടമെന്നവലയിച്ചിടക്കാജീവാനന്തം. [൯

പുതുവാളുടെ ഭക്തനായ കവിത വടക്കുനാഥനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഗുണിയാകുന്നു. മരുതണ്ടാമുട്ടി പിന്നെ വളരെ താത്സര്യത്തെ അന്നു അദ്ദേഹം മറിച്ചുപോയി. 1956 മക്കരമാസത്തിലാണ് ചാമ ഗതിയെ പ്രാപിച്ചത്.

പുതുവാളുടെ കവിതയ്ക്കു നല്ല ചാഴക്കമ്പനിയിരുന്ന കവലത്ത് അദ്ദേഹം ‘പ്രാസാധല്ലത്തി’ എന്നൊരു തുള്ളലുണ്ടാക്കുവാനാലിച്ചു. സംഗതിവശാൽ അതു കഴിവനാക്കുവാൻ തരമായില്ല. ഗുരുവന്ദനാചാര്യകൃതിയാണ് ആ തുള്ളലു് ആരംഭിക്കുന്നത്. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവായ താഴക്കാട്ട് അണപ്പുതുവാളെ ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നാണ്. ഒരു ഗുരുവിന് ഒരു നിഷ്പ്രതികരിന്ന് അതിലും മേലെ ഒരു ഗുരുക്കുറിഞ്ഞ ആവശ്യപ്പെടുവാൻ അവകാശമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്—അത് അത്ര വിശേഷമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആ രോഗമുക്തി എടുത്തിട്ട് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചു കളയാം.

ഗുരുവന്ദനം

അസ്വതുരയാന്നുളളളക്കരണനാവി-
 ലഭസ്വാദഭൂതീട്ടുനന്നാണലിന്റെ
 മുമ്പിൽപരിശ്രമിച്ചിപ്പോഴഭരണിക-
 അസ്വരാൻനാരായണാധ്യൻദയാപരൻ.
 ഗൗരീരചിതതൻമുദ്രാസുരമുശ്ശവ-
 ശ്രോതാഭാമനൻരബ്ബാദസ്യ പിമളണൻ
 അംഭരപ്രധാനാതാവല്ലഭാമന-
 ശ്ലോകപ്രഭാപദകമഭവൻമഹൻ-
 സഭാവനിയൻസരസ്വതീകരണ-
 സമ്പൽസുധാസാരസമുണ്ണഭാജനം
 വരമ്പഴംവിഭവജനങ്ങളിൽവെച്ചാരു
 ഭുവനമൽഗുരുതന്നല്ലാവില്ല
 നാടകാലകാരകാവ്യതന്മാവത-
 ഭോദപാദനന്ദപരിപിച്ചവിദ്യയാ
 ചാകരചാതുര്യവോൻവിശയിച്ചാരു
 പാടിപുരുഷനനന്ദലോകസമരം
 ബലിച്ചുരുക്കംപിച്ചവനകിലും
 വല്ലിച്ചാരുമുൾക്കൊണ്ടുപരനകിലും
 സിദ്ധമായ്തചാല്ലാമചേതനതപനേവ
 കൊത്തിയചുളളമല്ലാവനയങ്കിലും
 അല്ലാപനേ താനൊരുനവകുമാരനാ-
 രധാദനമേളമകുടാതനാലയ്യ
 സ്വാശ്വാതമണിനനചല്ലംവിശയചിത്ത
 ശ്ലോകപിതാവിശേഷണാതിശ്ചരം
 ആചാർയനവദപരനൊന്നിൽപരം
 നീചാർയമുദികളെളുക്കവിദ്യയാ

വാചസ്പതിയോടുതുല്യരാക്കേണ
 വാചാപറഞ്ഞതുപോതുല്യമോ
 കാണാദേശസ്യംകരമുദ്ദിഗ്രന്ഥം
 കാണാദതെച്ചാൽ ചാൽതടവുതരികില്ല.

* * * * *

ഭക്ഷാണീസുരന്മാരിലുള്ളവണക്കവും
 കാണികൾമരോന്നിലുള്ളൊരിണക്കവും
 പ്രാണിപ്രപഞ്ചങ്ങളിലേകരുണയും
 പ്രാണാവസാനപയ്യങ്കുകരവില്ല.
 എന്താകപ്പുകൾലഭിക്കിത്തുരഗിയും
 ജിഹ്വയെ വിശ്വാസനാൽബുദ്ധിശക്തിയും
 താനുനിലയുംതനിചോരവിദ്യയും
 കാണാൻപ്രയാസമൊരാളുതരവംവിധം.

അപ്പുറപ്പാളായി പുതുവാൾ വളരെ ഭൂതകുടുംബം കൈക്കൊ
 ട്ടിക്കുപിപ്പാടുകളും തുള്ളലുകളും മറ്റുമുണ്ടാകിട്ടുള്ളവയെ എല്ലാം വാ
 തിപ്പാൻ തരമാകുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാചാതുര്യ
 കരുത്തുപറ്റി വായനക്കാർക്ക് ഒരു ഗുണഭോജനമുണ്ടാകുന്നതിന്ന് ഇ
 ത്രയും പ്രയാളം മതിയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

൨.൦. വിചാരസംഗ്രഹം

കോരാത്ത് നാരായണമേനോൻ എന്ന മഹാൻ ഭാഷകളെ
 തെളിഞ്ഞ പേരാജശാസ്ത്രപ്രതിപാദകനായ വിചാരസംഗ്രഹം എന്ന
 ഗ്രന്ഥം അഭിപ്രായത്തിനായി ഞങ്ങൾക്കയച്ചതന്നിട്ടു കറച്ചുദിവ
 സമായി എങ്കിലും സംഗതിവശാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെയൊ
 ന്നം എഴുതുവാൻ സാധിച്ചില്ല എന്ന സംഗതി കറച്ചു കൂടുതലോടു
 കൂടി പാശ്ചാത്യത്തിരിക്കുന്നു.

സാധുവിശ്വലോകൻ എന്ന ഒരു മാരാണാപ് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള വേദാന്തശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തത്ത്വത്തെ ഗ്രഹിച്ചു ഹിന്ദു സ്ഥാനിഭാഷയിൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് വിചാരസാഗരം. അതിനെ ശിവാദ്ധ്യ എന്നൊരു മേനാൻ തന്റെ ഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തു. അതിനെയാണ് നാരായണഭടനോൻ മലയാളത്തിലേക്കു മേന്മപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. വേദാന്തശാസ്ത്രതത്ത്വത്തെ നല്ല വണ്ണം അറിയുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് ഇത്ര ഗുണമായിട്ട് വേദാന്തഗ്രന്ഥം മലയാളഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ ഇല്ല എന്നു ഞങ്ങൾ നിശ്ചയം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ, സാമാന്യന പഠനനുവരുന്ന ഹിന്ദുക്കളിൽ അധാരമായിട്ട് എന്നെല്ലാം തത്ത്വങ്ങളുണ്ടോ, അവകളുടെ ജീവനും, സുഖമേയും എന്നിങ്ങനെ പലതെ എന്നെല്ലാം തത്ത്വങ്ങളുണ്ടോ, എന്നെല്ലാം തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളുണ്ടോ അവയുടെ സൂക്ഷ്മത തത്ത്വങ്ങളുടെയും പരിഭാഷയിച്ചിരിക്കുന്നത് അവയെ മുഴുവനും പഠിപ്പിച്ചു അവയെ അറിയാത്തവർക്കെ സമാപിച്ചിട്ടുള്ള, സമീപംപോല അപരമേതെ തത്ത്വമുള്ളതും ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ മിസ്റ്റർ നാരായണഭടനോൻ വേദാന്തശാസ്ത്രതത്ത്വത്തെ അറിയാനിഷ്ഠിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു ഭാസാക്ഷരത മേന്മയിലാകത്തക്കവിധത്തിൽ വളരെ പ്രയത്നമായി മേന്മപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ നാരായണഭടനോൻ വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുളക്കുന്നതും തത്ത്വശാസ്ത്രമായ വിവിധവിഷയങ്ങളുടെ സമഗ്രപഠനം നാലു അദ്ധ്യായത്തിന്നു നല്ല പണ്ണമുണ്ടെന്നും ഈ തർജ്ജമെടുപ്പായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

വിചാരസാഗരം എന്ന നാമധേയം പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിന്ന് ഏറ്റവും ഉചിതമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. അതിനെ അനുസരിച്ചു തന്നെ ആ ഗ്രന്ഥം ഏഴു തരംഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ മേന പന്തറ തർജ്ജമയുടെ ആദിയിൽ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ശിഷ്ടത്തിൽ കൊല്ലം വടക്കോട്ടുണ്ടു നാരായണൻനായർ എന്നതെ

ഹനാണ് ഒരു പ്രസ്താവന എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിവിധവിഷയങ്ങളുടേയും ചുരുക്കം അദ്വൈതം അതിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും ചെറുതായ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു ശാഖപിപാണാ ഇത്ര വിശദമായും ഭംഗിയായും എഴുതി അസ്യന്മാർ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിൽ നാരായണൻനായർ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെ ഞങ്ങൾ വളരെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ആ പ്രസ്താവന വായിച്ചാൽ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആസക്തമുള്ള ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനം വായനക്കാർക്ക് അനായാസേന ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ അതിൽ എത്രയും ഭംഗത്തെ അർപ്പിച്ചേക്കാം.

“വിചാരസാഗരം ഒന്നാമതായി ഉണ്ടായിച്ചത് ഹിന്ദുസ്ഥാനി രാജാജിവാകുന്നു. ഇതിന്റെ കർതാവ് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ‘മോക്ഷദാളി’ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ തിഷ്ഠിതായ സാധുനിശ്ചലഭാസജി എന്ന മഹാശയനാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം തന്റെ വ്യാകരണം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിശേഷിച്ചു സാമ്പ്രദായം, വൈശേഷികം, പ്രാജ്ഞികം മുതലായ എല്ലാ തത്വഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ചേദാനശാസ്ത്രത്തിലും അസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാവുമാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. യുക്തിവാദം ചെയ്തു കാഴ്ചയുള്ള വിവരിച്ച മന്യുലേഖകളെ ഉണർത്തുന്നതിന്നു ചേണ്ടുന്ന സാമർത്ഥ്യം ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ളതുപോലെ മറ്റുസ്മരണസരസ്വതി മുതലായ പൂരാണഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്കുള്ളതവനുള്ളതു വിചാരസാഗരത്തിന്റെ എത്രമാത്രം നോക്കുന്നവർക്കു തോന്നുന്നതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രംഗലാചരണംമുതൽ അവസാനംവരെ എത്രകാഴ്ചയുള്ളയും പൂർണ്ണജ്ഞസമധാനങ്ങളാൽ ഇദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളതു ബോധത്തിന്റെ ദർശ്യത്തിന്ന് അത്യന്തം ഉപയുക്തമായിരിക്കണമെന്നുള്ളത് ഇതിലുള്ള ഒരു പ്രധാനഗുണമാകുന്നു.

പ്രാജ്ഞാ എത്രാശാസ്ത്രങ്ങളിലും ആ ശാസ്ത്രങ്ങളിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെയും അതുകൊണ്ടുള്ള പ്രമാണനാശയും അതി

നാധികാരിയേയും ഇപ്രകാരം തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും ഒന്നാമതായി പ്രതിപാദിക്കുകയെന്നത് ഒരു നിഷേധമായി പ്രാമുഖ്യം നേടിയതിനായി സാധിക്കുകയാണെന്നാണ്. ഈ ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്നു ശാസ്ത്രത്തിൽ അനുബന്ധചതുർത്വയനിരൂപണമെന്നാണ് സംജ്ഞ നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്നത്. അനുബന്ധചതുർത്വയനിരൂപണത്തിൽ വേദാനുബന്ധ അന്തർലക്ഷ്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അധികം സൂക്തമായി പ്രവേശിക്കുമെന്നാണ് അവർ ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായം നേക്കേമ്പാളിയിലായുന്നതാണ് എന്നാൽ വിചാരസംഗ്രഹത്തിലുള്ളപോലെ അനുബന്ധചതുർത്വവിചാരം ഒരു വേദാന്തഗ്രന്ഥത്തിലും അത്ര സൂക്ഷ്മമായും സൂക്ഷ്മമായും ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. ഇതിൽ ഒന്നും രണ്ടും അംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രസ്തുതവിഷയത്തെ വിവരിക്കുകയും പല പുരൂഷങ്ങളും എടുത്തു ശാസ്ത്രതത്ത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പിന്നെ, ഗുരുവിന്റെ ലക്ഷണം, ഗുരുത്വശ്രോതാളം, അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരാനുരൂപം—ഈ വിഷയങ്ങളെയാണ് മൂന്നാമത്തെ അംഗത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സാമാന്യരായ അംഗങ്ങളിൽക്കു ഗുരുത്വസംവാദരൂപമായി അനുബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നു. ആ അംഗത്തിൽ തർദ്ദശ്വതി, അർദ്ദശ്വതി, തത്ത്വ-ദശ്വതി എന്നിങ്ങനെ മേന്മയുടേതായിരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന മൂന്നു ശിഷ്യന്മാരെ കല്പിക്കുകയും അവരുടെ അവസ്ഥാനുസരണം താനെത്രത്തോളം ഉപദേശിച്ചെന്നും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനുപുറമെ കള്ളു സമുദ്രമുറന്നും, തീവണ്ണമെങ്കിലും എന്നീ വിഷയങ്ങളെ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലുൾക്കൊള്ളാൻ വിധി ചെയ്തപക്ഷത്തു എടുത്തു ചെന്നിട്ടു വെട്ടു തുക്കികളോടുകൂടി വിസ്മരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അഞ്ചാമത്തെ അംഗത്തിൽ ശാസ്ത്രം, ആചാര്യൻ മുതലായി

ജഗദന്തർദ്ദൃതങ്ങളായ വിശ്വരൂപധനങ്ങളാൽ അജ്ഞാനനിവൃത്തി
 തുണാകാണുന്നതല്ല യുക്തികളും മായ, ഈശ്വരൻ, ജീവൻ, സൃഷ്ടു
 സ്തൃപ്തി, സമൃദ്ധസ്തൃപ്തി, പഞ്ചമകാശവിഭവകം, ലയചിന്തനം, പ്രണ
 യോപാസന മുതലായ കാര്യങ്ങളും വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആദാമന്തര തരംഗത്തിൽ ജാഗ്രത്സ്വപ്നാവസ്ഥകൾ സമോ
 തിരിക്കണമെന്നും സമുച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായി ജനനമരണരഹി
 തമായി അസംഗമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മമാകുന്ന ഞാൻ എന്ന പദ
 അതിന്റെ താല്പര്യംകൊണ്ടും സൃഷ്ടിക്കുകൊണ്ടും ഈശ്വരനല്ലാതെ
 ജീവനല്ലെന്നും ഭൂതിസംധനം ജ്ഞാനം അന്നു കർമ്മമല്ല എന്നും കേ
 രണം ഈശ്വരനല്ലാതെ ജീവനല്ലെന്നും സമുക്തികൾ പ്രതിപാദിക്ക
 പ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മഹാവാക്യപരമേശ്വരന്റെ പദങ്ങൾമേലുള്ള വാച്യത്വ
 ലക്ഷ്യമർത്ഥവിവരണവും ഈ തരംഗത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഏകാമന്തര തരംഗത്തിൽ സമാധിയുടെ അർത്ഥംഗങ്ങളിന്ന
 വിധമെന്നും ജ്ഞാനീകൾക്കു പ്രസ്തുതാനിവൃത്തികളിൽ റിയമയില്ലെ
 ന്നും പ്രാമണ്യബാലന്മാർക്കൊന്നിങ്ങു വ്യവഹാരമുണ്ടാകുന്നുമെന്നും
 4 വേദങ്ങൾ, 4 ഉപവേദങ്ങൾ, 6 വേദാംഗങ്ങൾ, പുരാണം, നൃപ
 തം, മീമാംസ, ധർമ്മശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള 18 വിദ്യപ്രസാ
 നങ്ങളും അദ്വൈതജ്ഞാനത്തെ അന്നുമാണ് ഹോധിപ്പിക്കുന്ന
 തെന്നും യുക്തിപ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ
 വിദ്യപ്രാധാന്യങ്ങളുടെ ഭേദങ്ങളും ലക്ഷണങ്ങളും ജീവജ്ഞതിവി
 ദോമുക്തികളുടെ സ്വരൂപവും സാംഖ്യം, പഞ്ചതന്ത്രം, നൈവ
 മൈസ്സവഗ്രന്ഥങ്ങൾ, നാസ്തികമതം, വാമദേവ് (ശങ്കരിപൂജ) വി
 ജ്ഞാതിവാദി ദൈവതോപാസനകളെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യാസാദിപ്രമാ
 നാശ്വരങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രമാണം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പല വിഭവ
 ങ്ങളും ആ തരംഗത്തിൽ വിസ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭേദപരമൈവകൂടാ
 തെ മേവായും പല കാര്യങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെട്ടി
 രിക്കുന്നുണ്ട്. 'വിചാരസംഗ്രഹം' എന്നു മതത്തിലുള്ള പല ശാസ്ത്ര

രാമായണങ്ങളുടെയും ഒരു നിധിയാണെന്നതിന്നു സാധ്യമായില്ല. ഇതിൽ ഓരോരോ മതങ്ങളുടെ സമരൂപവും മാരം സൃഷ്ടമായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ ഓരോരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു സർവ്വമതസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുതന്നെ പറയാം. വിശേഷിച്ചു ശ്രുതികൾ പറയുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അദ്വൈതികൾക്കു ശ്രദ്ധയും സുഖഭോധവ്യക്തമാകത്തക്കതാകയാൽ യുക്തിപ്രധാനമായിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ജിജ്ഞാസുക്കളുടെ ബുദ്ധിയെ പ്രത്യേകം ആകർഷിക്കുന്നതായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. അനേകം മതസിദ്ധാന്തങ്ങളും രൂപാസമുച്ചയങ്ങളുമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചു പഠിക്കുന്നതിന്നു കരവെല്ല ശ്രദ്ധയുള്ളവർക്കു സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഓർമ്മയുടെ ചുമൽക്കാരത്തെ അഭിലയിക്കണവമെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു സമയം കൈമനസ്സുധാരകമായിത്തീർത്താൽ എന്നുള്ള സംഭവം പരിഭാഷകനായുള്ളതുപോലെ വായനക്കാരിൽ പലർക്കുണ്ടാകുമെന്നും. എങ്കിലും മാനുഷമായിരിക്കുന്ന ഈ അസ്പഷ്ടഗ്രന്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം പരിഭാഷകൻ 'കാഴ്ചയെ മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്യമത്തെമാത്രം കർഷവ്യമായി' സ്വീകരിച്ചതിനാലും ആ ഉദ്യമം സഫലമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും അയാൾ മൽക്കാരുടെ പറ്റാറി വിശേഷിപ്പിച്ചാൽ പറയുന്നില്ല".

പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടി ഭാരമോട്ടത്തിങ്കൽ നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നാമങ്കിലും നിഷ്കർഷിച്ചുണ്ടെന്നുവോൾ അതിൽ ചില സ്തവതകൾ കാണുന്നതിന്നു എടുത്തുപോയുന്നതിൽ ക്ഷത്ത്രം ബ്രദർസ് അഗ്രന്ഥം വിചാരിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി ചൊല്ലാ പരമേശ്വരൻ ഇടയ്ക്ക് ചൊല്ലാ 'സ്പെസ്' ഇടനാതിൽ ഒരു നിയമവും അച്ചടിയിൽ കാണുന്നില്ല. കാര്യം നിസ്സാരമാണെങ്കിലും അസ്പഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാർക്ക് അവയുടെ ശരിയായ അർത്ഥഗ്രഹണത്തിന്ന് അനേകം പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നുവെങ്കിൽ അച്ചടിയെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം അനേകം വലി

യന്ത്രണമായി കമ്പിക്കുന്നതാണ്. വിനയം, വളരെ വാദത്തിൽ കിടക്കുന്നതാണെങ്കിലും, അതേയുകാരം എന്ന വിഷയത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു നിയമത്തെ അനുഷ്ഠിക്കാനാണത്രേ ശോചനീയം തന്നെ. ഇപ്പോൾ സാധാരണയായി ആ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച തീരുമാനങ്ങളിലും കരാർച്ചിലും ബ്രിട്ടീഷ് ഉപസാഹിത്യം ചേരുന്നവർ രീതിയെയാണ് അനുസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടിയിൽ അപരിഷ്കൃതമായിട്ടുള്ളതും മറ്റു രീതിയെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടും, അല്ലെങ്കിൽ ആ അച്ചടക്കം കണ്ടെത്തുന്ന സാധനമായിട്ടാണു് തീർത്ത അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടും കാണുന്നില്ല. 'പ്രസ്' വായനയിലും കറുപ്പുള്ളി മെസ്സേജ് വായനയിലും.

പി. ജെ. ജോർജ്ജ്.

(အသံသရာကဏ္ဍ)

ഇന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകനും 'ജസ്റ്റീസ്' ശേഖരണന്മാരും വായനക്കാരുടെ സ്വീകൃതരിയുടേയും മിസ്റ്റർ വി. ഓ. എം. മണാടിയാർ അഭിപ്രായത്തിനാധി എനിക്കയച്ചതന്ന അതിന്റെ ഒരു പ്രതി കയ്യിൽ കിട്ടിയ ഉടനെ ടൈപ്പിൽപേജ് മുതൽ വിഷയമാക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു ഭാഗത്തെ സ്വന്തം വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ കേരളീയരായ നമുക്ക് എറ്റാവുമധികം അഭിമാനിക്കത്തക്കതായിട്ടു രണ്ടു സംഗതികളെ കണ്ടെത്തുകയും അവയെപ്പറ്റി വളരെ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ആധുനികപ്രവൃത്തിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പ്രവർത്തനത്തെ പരിശോധനയിൽ കലുശംകൂടാതെ നില്ക്കത്തക്കതാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതും അങ്ങനെയൊരു സാഹചര്യത്തിൽ പരമശിവന്റെ അപരമംകൂടിയ ശ്രീ

ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ഒന്നാമത്തെ പേരായ ഒരു കേരളീയനാണെന്നും സമുദ്രം പടന്നുപോയ അഗസ്ത്യമഠത്തിൽ കണ്ടെടുത്ത മൃതശ്വരനാണെന്നും പ്രാമുഖ്യം അർജ്ജുനൻ അഭിമാനിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ മുമ്പുള്ള ഗുരുസന്നിധിയിൽ പാർത്തിരുന്നതായാണ് അതിന്റെ നിമിത്തമുണ്ടായ ജലപ്രവാഹത്തെ മുഴുവൻ കുടഞ്ഞിനാകത്തക്കവിധം നമ്മുടെ മുമ്പുള്ള ഗുരുസന്നിധിയിൽ പാർത്തിരുന്നതായ സാധുജനങ്ങളെ കണ്ടിട്ട് മഹാമഹാശ്വരനായ സ്വാമികൾ കാലടി കയ്യിലിട്ട് ഇല്ലാത്ത ശങ്കരൻ നമ്പൂരിയെന്ന നമുക്കും മേനിപറയാമെന്നും ഉള്ളതാണ് നമ്മുടെ അഭിമാനത്തിന്നു വിഷയമായിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ സംഗതി. കേരളത്തിലുള്ള വിവിധജനസമുദായങ്ങളെയുമെറിയിക്കുന്നതിന്നു പലവിധത്തിലും അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യുകയാണുണ്ടായിരിക്കുന്ന മാന്യപ്രയത്നം ഇന്ത്യയിൽ എന്നല്ല, യൂറോപ്പിലും കൂടി പ്രസിദ്ധി നേടിയുള്ള ആളും, മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തെ സകല തീർത്ഥാടകരെയും നടത്തുന്നതിൽ സമുദായവും വാരിക്കണ മദ്രാസ് നെഹറുക്കൾട്ടിലെ ഒരു ന്യായാധിപനും ആയ ജസ്റ്റീസ് ശങ്കരൻ നായരവർകൾ നമ്മുടെ ചേരൻ ശങ്കരൻ നായരാണ് എന്നുള്ള സ്മരണയാണ് ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായ അഭിമാനാധിഷ്ഠിതം. ഇക്കാലത്തു പല മേന്മയുള്ള കൂടി കയറി ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിലെത്തിയുള്ളവരും പ്രബലന്മാരും ആയ, ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച വിദഗ്ദ്ധരും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള കേരളീയരായ പലവിധത്തിലുള്ള ഭരണാധികാരികളിൽ മാത്രമേ കേരളാ ഓർത്തഡോക്സിയനുസരണമുള്ളവനായിട്ടുള്ളവനായിട്ടുള്ള സംഗതിയാകുന്നു. ആ വഴിക്കു മാത്രമേ അജ്ഞാനാസക്തരായിട്ടുള്ളവർക്കു നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള അജ്ഞാനാസക്തരായവനെ വെളിച്ചം കണ്ടാണെന്നുപോലെ അറിയേണ്ടതെന്നു സിദ്ധമാണ്. അങ്ങിനെ മെല്ലെമാണെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച കേരളീയരായിട്ടുള്ള മിക്ക കേരളീയരും ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രാമുഖ്യമുള്ള വിമുക്ത കൈകൾ പലപ്പോഴും എന്തിനും മെല്ലെക്കൂടി ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ, ആ ക

ട്ടിൽ എല്ലാകൊണ്ടും അഗ്രഗണ്യനും സ്വദേശഭിമാനിയും സ്വദാഷാഭിമാനിയും ആയ ജസ്റ്റീസ് ശങ്കരൻനായർ അവർകളുടെ പേര് ഒരു കേരളഭാഷാവാചനശാലയ്ക്കായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സംഗതി വളരെ ഉത്താഹതയായും സന്തോഷത്തോടും ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്നുണ്ട്. ഇതരന്മാർക്ക് അതൊരു പാഠമായി തീർന്നതാണു്.

ഇങ്ങിനെ ദ്രേഡാ ശങ്കരസ്തോകമായിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയെ അതൊരു പ്രതിഫലവുമായിക്കൊണ്ടു കേവലം ലോകോപകാരത്തിനായിക്കൊണ്ടുമാത്രം “ജസ്റ്റീസ്” ശങ്കരൻനായർ വായനശാലയ്ക്കായി ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്ത മിസ്റ്റർ ശാമുവേലായുധന്റെ ഒരു ഉപഹാരവും പ്രാപ്തമായിരിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകം പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതിനായി മിസ്റ്റർ വി. ഓ. എം. മന്നാടിയാർ വേണ്ടതിലധികം അർപ്പണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിയിച്ചിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമായി പ്രശംസിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഇവിടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചൊന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. പുരാണരീതിയെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെയാണു് ഇതിന്റെ പോക്ക്. അസുരാരോധം പിറന്നിട്ടുള്ള ഭൂമിയിലെ ആളുകളുടെ ഭാരം സ്ഥിരമായി വളരുന്നതിട്ടു ഭൂമിദേവി ബ്രഹ്മാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നുവലാതി പറയുന്നതും തന്നാലാകാഞ്ഞിട്ടു ബ്രഹ്മാവ് ഭൂമിദേവിയേയും കൊണ്ടു വെവകണ്ണത്തിൽ പോകുന്നതും ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവും ദേവന്മാരും ഭൂമിദേവിയും കൂടി കൈലാസത്തിലേക്കു പോകുന്നതും, വിഷ്ണുപതാരമാണങ്കിൽ ബ്രഹ്മാവും ശിവനും ശേഷമുള്ളവരും കൂടി വെവകണ്ണത്തിലേക്കു ചെല്ലുന്നതും മറ്റുമായ പുരാണ ചിട്ടയെത്തന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥകാരനും പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. നാരദമഹർഷി ആസുരമേതന്മാരോടും അന്തരപ്രേതനിന്ദകന്മാരുമായ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭൂലോകം അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പ

തിന്യാപദം താഴെപ്പട്ടി പ്രാമാന്യം വെക്കുകയും, "ഈ ആവ
 ലാതിരേ തിപ്പാനായില്ലെന്നായിപ്പോയി" എന്നു പറഞ്ഞു ധാരാളം
 നാരദന്മാർക്കിടയിൽ ചെയ്യുന്നു; ഇതിനെയാണ് ഈ
 ഗ്രന്ഥത്തിൽ തിന്യാപദം എന്നുള്ളതു് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. ആ
 ദ്രുപദൻ നാലുപ്രകാരം 'ശങ്കരവിജയവിരോധം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ
 നിന്നും രണ്ടാം മഹാഭാരതം വിദ്യാഭ്യാസപാഠികളുടെ 'ശങ്കരവി
 ജയം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും എടുത്തു ചേർത്തിട്ടാണ് മണ്ഡൂക്
 ശാങ്കരനാഥൻ ഭാഷ്യപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത്. ആ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും
 പരിഭാഷയായ ശങ്കരവിജയമെന്നാണ് അതതു ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു
 തന്നെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്. ഉപദേശ്യഭാഷ്യങ്ങൾ തന്നെ ശങ്കര
 ചെട്ടാരിയെക്കുറിക്കുന്നു. 'ശങ്കര പ്രദേശങ്ങളുടെ വർണ്ണനകളും അതി
 ഭാഗീയമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ശങ്കരഭാഷ്യം ഒരു സമ്പൂർണ്ണമായ
 ദൃഷ്ടിക്കൊണ്ടാണ് കാണുന്നത് എന്നു ഉള്ളു. അതും കൈതളമോ
 യിങ്ങെന്നാണ് തോന്നിയത്. ഗ്രന്ഥങ്ങളായ ശങ്കരന്റെ പിന്നെ
 യും പിന്നെയും ചെട്ടാരിയുടെ കാവ്യങ്ങളെ വിട്ട് ഇതിലേക്കു പ്രവേശി
 ക്കുന്ന പക്ഷം സങ്കടാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു പുത്രനും അതിൽ വിശദ
 പദമായ ഒരു സപദം തോന്നാതിരിക്കുന്നതല്ല. ഇതിലെ രണ്ടാമതും
 മറ്റൊരത്തിൽ ശങ്കരന്റെപ്പറ്റി ചെയ്തിട്ടുള്ള അതിജ്ഞാപരമായ
 വർണ്ണന നമുക്കിഷ്ടമായിട്ടു വന്നു വരുന്നു.

പ്രവൃത്തിമാറ്റത്തെയും നിവൃത്തിമാറ്റത്തെയും സുഖമായി ന
ത്തിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ള ആചാര്യസിദ്ധാന്തത്തെ ഈ ഗ്രന്ഥ
ത്തിൽ ക്ഷോഭിതനായിരിക്കുമ്പോൾ വളരെ അംഗീകാരത്തി
ലാണ്. കുമാരിലാട്ടം ആചാര്യസ്വാമികളായിട്ടുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച,
മണ്ഡനമിശ്രൻ സ്വാമികളോടു വാദത്തിൽ തോറ്റതിന്റെ ശേഷം
നെയ്തിനീക്കാലിയെ ഗ്രഹിച്ചു പ്രത്യക്ഷമാക്കിട്ട് അവർത്തിൽ
ഉണ്ടായ സംഭവം എന്നും മുതലായ ചെട്ടങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ വിഷയ
ത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയാകുന്നു.

ന്നു തന്റെ കിസ്തീനെ അമ്മിച്ചപ്പോൾ അന്യന്റെ പ്രജനായ ഒരു റിപ്പാധാണുടനുള്ള അസൂയയ്ക്കുതോട്ടുകി അവയെടുത്തുകൊള്ളുവാൻ പഠിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സമാധിയിലിരിക്കുന്നവനുള്ള കഥ സമാഹരിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന് ആത്മതപശിരോമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് തന്നെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരോപകാരമുണ്ടായതുമായ നന്നായി ഉദ്ധാരപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

സമാധിമുഖം നാലു പ്രധാന കിസ്തീമാരിൽ ഒരാളായും അവയെടുത്തുകൊണ്ടു ചരിതങ്ങളും ഒരു ഗ്രന്ഥം പട്ടു മണ്ഡലത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചതും ഹരി മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ള ഐതിഹ്യത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഹാജരായിരിക്കുന്നതിനും അമ്മിൽ കുറെ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിൽ ചരിത്രകാരന്മാരിടുത്തും എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ തന്നെ രീതിയാക്കട്ടെ.

കേരളത്തിൽ പരമാമല്ലായ്മ മുതൽക്കുണ്ടാട്ടു പരമ്പരങ്ങളിലും സമാധിമം പല ആചാര്യന്മാരുമായി പാഠം നടത്തിയ കഥ ചുറ്റിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പരിവർത്തനങ്ങളായതിൽ കണ്ടുന്ന മണ്ഡലമിത്രമായിട്ടുള്ള വാദനയായാണ് വിദ്യാഭ്യാസസാമിക്തം ഹിന്ദുവുമായി പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതും ഹിന്ദുവുമായി വിന്യസിച്ചിട്ടുള്ളതും കേരളത്തിൽനിന്നും കേരളത്തിൽനിന്നും അറിഞ്ഞു കൊണ്ടു വന്നു ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഭാവനാമോദനം പരമപ്പെട്ട നവം സാക്ഷാൽ ശാസ്ത്രാടി കുന്ന അടുത്തായിട്ടുള്ളവനായ മണ്ഡലമിത്രന്റെ അടുത്തുവെച്ച് ആചാര്യസമാധിമം പരമാമല്ലായ്മയെടുക്കി ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം വാദനയിന്നായിരുന്നു. സമാധിമം കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന സമാധിമംവന്നായി ഇങ്ങിനെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു:-

“ബ്രഹ്മാമം പരമാമം സമുദാനം ശിവം

വിമലമനാദ്യമനാദ്യമോതിട്ടാഹ്!

വിശ്വത്തിൻസപത്രപമാർവിളങ്ങീടുന്നിതേവം
 നൽകുകൻ രൂപരൂപമാർവിളങ്ങുന്നപോലെ.
 ആയതിൻദയാധരകാഴ്ചയാനാമപണ്ടുനമിപ്പോ-
 ത്താഴിസഹമാർഗ്ഗത്തിൽചെന്നിട്ടുവ്യവസ്ഥയോട്.
 നിപ്പാദപരമജനമെന്നാദികൾവിട്ടു-
 നിപ്പാന്നപുത്രനോരേപ്രത്യേകിതവൃക്ഷണന.
 മണ്ഡനപാദത്തിൽതോർത്താരവനാനാകിൽകന്നി-
 മുണ്ടുതരകയില്ലസന്യാസാവസ്ഥയെന്തെന്ന്
 ഒപജ്ഞയുള്ളവസ്ത്രാണാമുതരിടുന്നതു-
 ണ്ടിപ്പിന്നിപ്പാപാപാസനമൊത്തോർത്തോ-
 ജകാശ്ചാന്നതോർവിയാർത്തോണമു കാട്ടു-
 ദപയഭാരതിതന്നമകുട്ടിത്തായിക്കൊട്ടു.”

ഉടനെ മണ്ഡനമിത്രൻ അതിനെ മണ്ഡനിക്കു ചാനം കർമ്മമുരമു-
 യിരിക്കുന്ന കെരളിനിസിദ്ധമാനത്തെ സ്വാമിക്കുവാനൊരിടത്തു
 ണിദാരോണ്ടു താഴെ പരയുപ്രകാരം പ്രതിജ്ഞചെയ്തൊ:-

“എന്നോമഹിമയാവിൽപദാനന്ദപ്രമാണമാർ
 പിന്നിടാരണ്യകാകിയവിനകത്തെത്താജ്ഞാൽ
 വാക്യസ്ഥാധിതമായകാളു പന്തുവിളെല്ലാം
 നീക്കിപ്പല്ലതുപുച്ഛമൊന്നെൽപ്രമാണമാ.
 ചൊൽക്കൊള്ളുമാണ്യകാകിയുമാത്രത്തിൽചെന്നു
 നിൽക്കുന്ന, കൽത്തിൽനിന്നൊക്കുന്നിതുമുക്കം
 കൽമീലോകത്തിൽമുഖിതെന്നവരമല്ലാം
 ജന്മമധാരംതൊട്ടുതാപമുമാണുതാനും.
 ഞാനാശാധിപോനോട്ടവാദത്തിൽത്തോരപോയാൽ
 നൂനമകരവടിഞ്ഞിടൊഴുതസ്ഥാശ്ചമുക്കൻ.
 സന്യാസംസമീകരിക്കാംസന്യാസമെല്ലെപ്പി-
 ണ്ടെന്നുപെണ്ണിതന്നമപ്രസ്ഥമാനജ്ഞാമുട്ടു-

നാം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും കൂടിച്ചേർത്താൽ തൃപ്തസ്സജ്ജനാസമാശ്ലേഷ് അവയെല്ലാം സുവ്യക്തമായിരിക്കുന്നതാണ്.

വിവിധശാസ്ത്രപുരാണനിഹാസാദികളാലോങ്ങി പരമേശ്വരിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ശീർഷാണാദിദാമ്പകളിൽനിന്നു വളരെ നാനാ സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്ന കേരളദാമ്പതിലേക്ക് ഒരു ഗ്രന്ഥം അർപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്റെ ദൈവധർമ്മം അനുചരിച്ചുവെക്കണമെന്നായിരുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും മാരാഭയമുള്ളതായ ചില ഭാഗങ്ങളെ മേനവൻ ഭാഷരപ്പട്ടത്തിടുള്ളതിനെ വായിച്ചുനോക്കുന്ന സമയത്ത് അത് എല്ലാവർക്കും സുഖമായ സാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകാം. മേനവന്റെ പ്രയാഗചാതുർയ്യമനുഭവമാകട്ടെ. ഒരു വിഷയത്തിലുള്ള പാടവത്തിന്റെ പരമകോഷ്ഠവും അതുതന്നെയാകുന്നു.

‘പോദശമഞ്ജരി’, ‘ചതുർശമഞ്ജരി’ എന്നീ ഗാനപ്രയോഗങ്ങൾ അനുപുഷ്പത്തിടുള്ളതും വളരെ മധുരമായിരിക്കുന്നുവെന്നു വിശേഷിച്ചും എടുത്തു പറയാതിരിപ്പാൻ മനസ്സുവരുന്നില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം മൂലപാതകടത്തുകയാകയാൽ എനിക്കു തരംവന്നില്ല. എങ്കിലും രാജ്യാധിപതിയിൽ അർപ്പിക്കുകയും ഒരു അഭ്യർത്ഥനയായി അന്നാക്കത്തിനാൽ അതു മൂലത്തോടു വളരെ കത്തിരിക്കണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു.

വ.വ. വർണ്ണത്തുവർഷാഭയാചാര്യപ്രബോധിണീസഭ.

ഉത്തരപാത്ത സഭയിൽ നടന്ന സംഗതികളെ എല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്ത് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള ‘ഭാഷാപ്രബോധിണീ’ 15-ാം പുറവും രണ്ടാം ഭാഗം ലക്കങ്ങളെ വായിച്ചുതീർത്താൽ എല്ലാ

കുറേനേരം അറിയാതെക്കൂടി ഈ കുറിപ്പിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കഥ. "പലയോളം കൂടി" ഇപ്പോൾ അച്ഛന്റെ സമാനം വർത്തിക്കുന്ന ആ സമയത്തെ സമാനാചാര്യന്റെ പ്രസംഗങ്ങളാണ്. മേൽ അതിൽപ്പെട്ടു നടന്ന കാര്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്നതിന്നു വാദമില്ല. നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ പണ്ടത്തെ അവസ്ഥ, ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി, ഇന്ത്യയിലെ അന്യഭാഷകളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി, നമ്മുടെ ഭാഷയെയും അന്യഭാഷകളെയും കൂടി അമർത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിരൂപണം, നമ്മുടെ ഭാഷയിലുള്ള പദ്യശൈലികളുടെയും ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി, ഗദ്യശൈലികളുടെയും സ്ഥിതി, അവയെ പരിശുദ്ധീകരിക്കേണ്ടതിന്, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി എന്നീ ഗവണ്മെന്റുകൾ ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തിന് ഇനിയും ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ, ഭാഷാപരിഷ്കാരികൾ മേൽ ചെയ്യേണ്ട കൃത്യങ്ങൾ - ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊക്കെയായിരിക്കണമെന്ന ഈ വിഷയത്തെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ് പറയുക എന്നതു നമ്മുടെ ഇടയിൽ വളരെപേർ സംശയിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല. അതിന്നും പുറമെ, തിരുമനസ്സിലെ ഗദ്യശൈലിയിലുള്ള നോക്കുക. പദ്യശൈലിയിൽ എത്ര ഉചിതമായിരിക്കണം, പദ്യങ്ങളിൽ അർത്ഥം എത്രതന്നെ നിറഞ്ഞിരിക്കണം, പ്രധാനവാചകങ്ങളും ഉപവാചകങ്ങളും എത്ര തോതിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. ആകയാൽ അതു വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഉപക്രമം, മനോഹരം, ഉപസംഹാരം എന്നിങ്ങനെ എഡിറ്റിംഗ് ക്രമത്തിൽ വിഭാഗം ചെയ്തിട്ടുള്ള ആ പ്രസംഗങ്ങളെ ഒരു ലഘുപത്രികയായി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും, അയാൾക്കായിക്കൂടി എല്ലാവരും അതിനെ മനസ്സിലാക്കി പഠിക്കേണ്ടതാണെന്നുമാണ് തോന്നിയത്.

* * * * *

ടി. സി. കുലശാണിത്തമ്പലം പ്രസംഗം സമാധാനമായിരിക്കട്ടെ.

ന്നു. അതിൽ പറയുന്ന സഹനിക്കരുത്തുപോലും ആരെപ്പോലും അറിയാതെ
 മരണം. എന്തെന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളത്തിന്റെ നോക്കുക.
 മലയാളം ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഇന്നു കൽ പിള്ളയുടെ മുമ്പെഴുതിയതാണ്. ചാലു
 ചന്ദ്രൻ്റെ ശ്രീകൃഷ്ണപ്പട്ടിയെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പരിഭവം. എ
 ന്നാൽ പലായന ആചാരത്തിനനുസരിച്ച് ഭാരതത്തിലുള്ള ഭാരത
 നരക സങ്കല്പം വെള്ള, മഞ്ഞ, ചുവപ്പ്, കറുപ്പ് എന്നീ നിറങ്ങളെ
 അനുസരിച്ചു തന്നെ നാലായി വിഭജിക്കുന്നു. ഇവരിൽ ചാലുചന്ദ്ര
 ന് കാച്ച കാലമായിട്ടു തലവനായിട്ടു വിശ്വസിക്കുന്നു; അതിനാലാ
 ല് ഇദ്ദേഹത്തെ മഞ്ഞക്കിടക്കകളായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളിൽ
 പെട്ടെന്ന് മരണമുണ്ടായും മോക്ഷമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിയ്ക്കാനും മരിക്കി
 ലുള്ള മരണശേഷിയും മരണശേഷിയും വിട്ടിട്ടു പലിക്കുകയാ
 ചെന്നിരുന്നു; ഇപ്പോഴും മരണമുണ്ടാകുന്നു. പലരും ഇപ്പോൾ ഇതാ
 ആകട്ടെ ഉണ്ടാകും തലവനായി നാലുപോലും നോക്കുന്നു; കാഴ്ച
 മനസ്സിലാക്കുന്നു; പിടിച്ചുകൊണ്ടു പെട്ടെന്നു അതിനിറം ചാൽ ശ്ര
 മിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ, മലയാളം, മൂന്നു, പേർ, കടൽ, മൂലപ്പെട്ട് എ
 ന്നീവരുന്നതിനാലും ഇപ്പോഴത്തെ സമിതി മേൽപറഞ്ഞ രീതി പ്രകാരം
 പെട്ടെന്ന് മരണമുണ്ടാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മരണമുണ്ടാകും
 മേൽ ഉന്നമിച്ചു പനതായി കാണുന്നു. അതുപോലെ മരണമുണ്ടാകും,
 പെട്ടെന്ന് എന്നു മരണമുണ്ടായി തിരിക്കുക. ഇവരിൽ ആരെപ്പോലും
 അറിയാതെ മരണമുണ്ടാകുന്നു, പെട്ടെന്ന് മരണമുണ്ടാകും പെട്ടെന്ന്
 മരണമുണ്ടാകും അപകടമുള്ള മരണം അറിയാതെ മരണം. ഇതിൽ
 മേൽ മരണമുണ്ടാകും മരണമുണ്ടാകും നോക്കുന്നു. എന്തിനും നോക്കുന്നു.
 സ്ത്രീകൾ അങ്ങനെ മരണമുണ്ടാകും കാലത്തുതന്നെ അപകടമുള്ള മര
 മലയാളം നോക്കുന്നു ചാൽ പെട്ടെന്നു മരണം മേൽ അങ്ങനെയും സാധി
 മ്പിട്ടില്ല. മേൽമരണമായി പെട്ടെന്നു മരണമുണ്ടാകും നോക്കുന്നു. മരണമുണ്ടാ
 ലാൽ മരണമുണ്ടാകും മരണമുണ്ടാകും മരണമുണ്ടാകും മരണമുണ്ടാകും
 മരണം മരണമുണ്ടാകും മരണമുണ്ടാകും മരണമുണ്ടാകും മരണമുണ്ടാകും

കൂടി വെടിപാറുന്നവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യും, ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നാക്കേണ്ടി വാങ്ങും. വിട്ടിൽ ചെന്നാൽ കഥ പരത്താൻ അന്നു. മേൽമുറി ഇരിക്കുമ്പോഴത്തെ സ്മിതിയെന്ന ഇങ്ങിനെ. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയായി വെണ്ണങ്ങൾ ഒന്ന് ഉണർന്നു വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആനാങ്ങളുടെ അധികപ്രസ്ഥം കലശലായി ഇങ്ങിനെ എന്നു വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴെയും, അമരിക്കുമ്പോഴും, ഇങ്ങിനെതന്നെ പക്ഷേ അല്ലെങ്കിലുള്ള സ്ത്രീകളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നില ഇതാണ് ഉദാഹരിക്കുന്നു. ആ സ്മിതിയെന്നുള്ള ഒരു സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിലും സമാധാന അങ്ങിനെ ഒരു ഉണർച്ച അവസരം വരുന്നതാകുന്നു. അതിനാൽ കല്യാണിത്തയുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പറയുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ ന്യായമായിട്ടുള്ളവ അന്നാക്കും. സഭയും ആ പായ കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്നതു കൊണ്ടു സഭയായിരിക്കുന്നു.

പരമമുള്ള കേരള വർത്തമാനം തിരുമനസ്സിലെ പത്രങ്ങൾ വളരെ സൗകര്യമായി വായിച്ചു. മെറ്റേസിയം; നല്ല മധ്യം; പക്ഷേ കടന്നു കയറി. സഭാനാഥൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ "അനാഥനായ ഗൗരവാനുഭവം"യെ വിട്ട് ആവശ്യമായ സാഹിത്യം അധികവും അനാഥന്മാർ (കാലത്തെ അനാഥരിൽ) അവയെ ഭംഗിയാക്കുന്നതിന്നു പണ്ടുതൊന്നുവായിട്ടുള്ള കവിതകളെ കവികൾ മേലിൽ ഉണ്ടാക്കിയതാൽ കൊള്ളാമെന്നാൽ പക്ഷേ. ഇതിന്നു സ്വല്പമായിട്ടുള്ള ഒരു ഭൂഷണം നമുക്കു പ്രത്യേകമായി നമ്മുടെ സ്ത്രീകളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ആരോഗ്യങ്ങൾ നോക്കുക; പണ്ടത്തെ കഥയും വിചാരിച്ചു നോക്കുക. ഇപ്പോഴുള്ളവയ്ക്കു കണ്ണിൽ പിടിക്കാത്ത മായകളോടുകൂടി എത്ര അനവധി പണ്ടുള്ളോണ് അവർ വാരി അണിഞ്ഞിരുന്നത്? ഇപ്പോഴെന്ന് കസിക്കനായ ഒരു മൃഗത്തി, വെട്ടുമേയായാട്ടൊഴിവിൽ, കാതു മുറിച്ചിട്ടൊ മുറിക്കാത്തതായ കമ്മൽ, നല്ല റവുക്കി, പുതപ്പു, മേൽമുണ്ട്... കഴിഞ്ഞു. എത്ര ഭംഗിയായിരിക്കുന്നു! പണ്ടത്തെകാലം എണ്ണയും

വസ്തുതയെപ്പറ്റിയുള്ള ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ കവിതാചരിത്രം അറക്കുകയെന്ന കാര്യത്തിലും കാലം നോക്കേണ്ടത് അതു കവികളുടെ ഭാരമല്ലേ? അതിനുംപുറമെ, ആ വസ്തുതയെക്കുറിച്ച് അപകാരത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന കൂട്ടർ അപരിഷ്കൃതന്മാരാണ് എന്നാണ് ഹെർബർട്ട് സ്പെൻസർ എന്ന ചോദ്യോത്തരവാദിയുടെ അഭിപ്രായം. 'അപരിഷ്കൃതന്മാരാണ്' എന്നാണ് സാധാരണയിൽ നിർദ്ദിഷ്ടമാക്കിയത് അതു ഏതെങ്കിലും വാസ്തവമാണ് എന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. ഏതെന്നാൽ അപകാരം എവിടെ അധികമായി കാണുന്നുവോ അവിടെ വസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥാനമില്ല എന്നു കാണാവുന്നതാണ്; അപകാരംതന്നെ വസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥാനമല്ലെന്നു കണ്ടാൽ അതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ച അപകാരംതന്നെ നിലനിൽക്കുന്നതല്ല എന്നു കാണാം. ഇതു സൂത്രീയമായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നിജമമാകുന്നു. ഈ വിഷയം കുറെ കഴിയാകുമ്പോൾ ഈ കുറിപ്പിൽ പൊതുവായൊരു പ്രസ്താവം അതിന്റെ വിസ്താരം ഇനിയായിരിക്കട്ടെ ചോദ്യം തിരിച്ചറിയുക. നിട്ടനായിരിക്കട്ടെ നല്ലത്.

* * * * *
മിസ്റ്റർ കി. കെ. കൃഷ്ണമൂർത്തിയുടെ പ്രസംഗവിഷയവും ഭൂപ്രമാണിപ്പുള്ളിയെന്നും അദ്ദേഹം അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും നന്നായിരിക്കുന്നു. വിഷയത്തിന്റെ ഒരു മിക്കഭാഗത്തെയും അദ്ദേഹം തെറ്റാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അപ്രാപ്തമായിരിക്കുന്ന പൂർവ്വചരണത്തിന്നുകൂടി സമാധാനപരമായ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിന്റെ ചുരുക്കം നോക്കിക്കണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം.

* * * * *
മിസ്റ്റർ സെന്റാസ്റ്റാന്റെ അഭിപ്രായവും അറക്കുകയും കണ്ടിട്ട് എനിക്കു വളരെ സന്തോഷം തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനായിട്ടുള്ള ആവേശത്തോടുകൂടിക്കാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം വാസ്തവമാണ് എന്നു ശരിക്കും അറിയിക്കണം. ച

നിത്യകാരന്റെ നോട്ടത്തിൽ അതിൽ ചിലതെല്ലാം വെട്ടുപോകുന്നതാണ്. വേദം ചിലതിനെ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെയും ഭക്തിയോടെയും സമാനപരന്റെ പ്രസംഗത്തെ കേട്ടതിന്റെ ശേഷമേ ഇം ശരിപ്പെടുത്താമായിരുന്നു. പിന്നെ, ഭാഷാപോയിസിസന്റെ പതിനെട്ടു കൊല്ലത്തെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകേൾക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം നമ്മുടെ ഭാഷയെപ്പറ്റി ഇത്ര മേന്മ പറയാനൊന്നാണ് വഴി? സ്വഭാഷാഭിമാനത്തിൽ മിസ്റ്റർ സെബാസ്റ്റ്യൻ നമ്മുടെ ഒട്ടും താഴെ നില്ക്കുന്ന ഏലിക്കും സ്തുതികേൾക്കാൻ തയ്യാറെന്നാണ്. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമെന്താണ്? വാക്കു കറച്ചു പ്രവൃത്തി അധികമാക്കേണ്ട കാലം അവകിയിരിക്കുന്നു.

* * * * *

മിസ്റ്റർ രക്ത. വർഗീസുമാപ്പിള തെരുവിൽ നല്ലഭാഷയിൽ കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഡോഡിച്ചു; ചുരുക്കമൊന്നാണോ? പരാമർശമുള്ള കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോവേണ്ടിയിരിക്കേണ്ടതൊന്നാണ് വേണ്ടത്. മാനുസക്രൈസിക്ളിന്റെ (അല്ലെങ്കിൽ മാനുവൽ നമ്മുടെ) വിചാരിച്ച സമയത്തെ അനാവശ്യമായി ചിലവാക്കുന്നില്ല എന്നുള്ള സംഗതി ചില കൂട്ടർ ഒരു നാടകത്തെയും പരയും (അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു പേരുമേയും). ഇതു കരം നൽകുമല്ലോ? ഒരു ദിവസം ഒരാൾ എന്റെ അടുത്തെ വന്നു തന്റെ കയ്യിൽക്കൊണ്ടു കഥ വിസ്മയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്റെ ഗ്രാഫിറ്റിക്കു ഞാൻ അതു കേൾക്കുവാൻമുൻപായിരുന്നു. ദിവസം ഒരു കഴിഞ്ഞു. അമ്മയുടെ കാര്യമായുള്ള അന്ധം കെട്ടിക്കഴിഞ്ഞില്ല. അതിൽ പിന്നെ ഞാൻ അമ്മയെ കണ്ടാൽ ചുട്ടിക്കൊല്ലണം എന്ന് പതിവ്. മിസ്റ്റർ വർഗീസുമാപ്പിളയുടെ ഉദ്ദേശപ്രകാരമുള്ള ഒരു പുസ്തകപ്പട്ടിക ആവശ്യമാണെന്ന്. അതില്ലാത്തതാലുള്ള ദോഷം സമാനപരൻ വളരെ ശക്തിയോടെയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. “പുസ്തകപ്രദർശനം” എന്ന അലോചനയോടെയും ഒരു ലേഖനം ‘ലക്ഷ്മിഭാഷി’യിൽ കണ്ടു

തായി മാർന്നുണ്ടല്ലോ. ദീപമാണിന്റെ ഭാരതപിലാസം വക വാ
 ഫി:കാബ പദി:വസം മുക്കി:തായി പത്രാധിപരോട് അടിക്കനയുള്ള
 ഭാരതാഭി: കൂട്ടുന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക് ഒരു പുസ്തകപ്രദർശനം കൂടി നട
 ക്കിയാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതി
 ന്റെ ഭാരതാ കണ്ടെക്കപ്പെട്ടു തമ്പരൻ തിരുമനസ്സിന്നും അനേക
 ങ്കി അതിരപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. അന്ന് എനിക്ക് വേറെ ഒരു
 പിതാക്കളാലായിരുന്നതിനാൽ തിരുമനസ്സിന്നു കരുന്ന ഒരു ചേല
 നമസ്തു വാദപക്ഷിച്ചു. അതുപ്രകാരം എഴുതിട്ടുള്ളതാണ് ആ
 ചേലനം. മിസ്റ്റർ വാഗീശ്വരപ്പിള്ളയുടെ ഉദ്ദേശവും വേറെ വേ
 ങ്ക അനേകം ഉദ്ദേശങ്ങളും സ്ഥിതിക്കുമെന്നു കരുതിട്ടാണ് പുസ്തക
 പ്രദർശനം നന്നായിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ ആ
 സംഗതി ഭാഷാപാലിണിസഭയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വെട്ടണിയുവാൻ
 വേണ്ടില്ല.

“നാട്ടുഭാഷയും നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാലയങ്ങളും” എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മിസ്റ്റർ ആർ. ഈശ്വരപ്പിള്ളയുടെ ഉപന്യാസം വളരെ കേൾക്കാൻപറ്റിയതാണ്. അതു വായിച്ചപ്പോൾ ഇനി ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒന്നുംതന്നെ പറയാനില്ലെന്നു തോന്നി; വിഷയപ്രതിപാദനം അത്ര പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. മിസ്റ്റർ ഈശ്വരപ്പിള്ള സപതമത ബുദ്ധിശാലിയും, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ നല്ല വിദഗ്ദ്ധനും, വിദ്യാലയങ്ങളെയും വിദ്യാർത്ഥികളെയും അത്യാപകന്മാരെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ അധികകാലത്തെ പരിചയമുള്ള ഒരാളാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്ന ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ചോദ്യത്തെയുടെ ഒരംശം ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ നല്ല പണ്ണം പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട് എന്ന് തന്നെ സംശയമില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേരിറ്റായങ്ങളെ മേന്മാളികളായ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ തങ്ങളുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാക്കിത്തീർക്കുന്നത് എന്തായാലും താക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥ

[illegible]

യായത്—പ്രിയനായവരായ പ്രമാണനും വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇത്തരക്കാലങ്ങളിലായിത്തന്നെയാണ് മോശായ നോട്ടണിനും മേയ്ക്കു അറിയാൻ ഇംഗ്ലീഷ് മോശായനോടും സമ്പാദിക്കേണ്ടത്. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടുള്ള മുഖ്യപ്രയത്നമെന്നും അതാകുന്നു. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അപ്രകാരമുള്ള മുഖ്യപ്രയത്നമെന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് മോശായ സാധിക്കുവാൻ നമുക്കു ഇടയിൽ അധികം പേരെ അനുകൂലമായ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ കാലാവസ്ഥയെ അനുസരിച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് മോശായനും മേയ്ക്കായും വന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ നാം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് മോശായിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാൻ സൗകര്യമുള്ളവർ അതിനെ ചെയ്യേണ്ട എന്നു വെക്കുക; പക്ഷെ ജനങ്ങൾക്കു, ഇംഗ്ലീഷ് മോശായനോടൊന്നു മറ്റുള്ളവർക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ഫലം—മുഴുവനുള്ളതിൽ അതിന്റെ എത്രയും ഭാഗമെങ്കിലും—നാടുമേഖലയിൽ സിദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാപ്രയത്നം ചെയ്യുക. വളരെ നേരമുള്ള ഈ സംഗതിയെ ശരിയാക്കിട്ടു മനസ്സിലാക്കി മേയ്ക്കുപോലെ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ട ചുമതല പ്രധാനമായിട്ടു അണക്കൽക്കാരമാകുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള ചുമതലയെക്കുറിച്ചു കാണുന്നതല്ല. നാടുമേഖലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിന്നു ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളോ ഒരു സ്കൂളത്തായി കണക്കാക്കുവാൻ ഫലമില്ല. ആവശ്യം വേലമായിട്ടുണ്ടാകുന്നതായാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളും വന്നുചേരുന്നതാണ്. മേയ്ക്കത്തിൽ മനസ്സു നീർത്തിട്ടുള്ള സകല പരാമ്പര്യങ്ങളും, അതൽക്കാലങ്ങളിൽ അതായിട്ടുള്ള ആവശ്യം നേരിട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയെക്കുറും. അല്ലാതെ ആദ്യം അവയെ ഉണ്ടാക്കിട്ടു പിന്നെ അവയെക്കണ്ടുള്ള പ്രയത്നം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടല്ല ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വ്യക്തമായൊരു സ്കൂളായിട്ടല്ല അങ്ങനെയായത്. മനസ്സിലായ സമയത്തിലാണുള്ളതായതിന്റെ

ശേഷമുള്ള മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ശാസ്ത്രസംഗമങ്ങളുടെ ജന്മാനുഭവമാണ്.

* * * * *

മിസ്റ്റർ ഈശ്വരപ്പിള്ളയുടെ ഉപന്യാസം 'പ്രാദേശിക'ത്തിന്മേൽ കയറിയിരുന്ന പ്രസ്ഥാനമോടെ രീതിയിൽ രചനയാണ് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിലേക്കു സദൃശതയുടെ ശ്രദ്ധയായ ആകർഷണത്തിന് ആരംഭത്തിൽ മനോഹരമായി ചില വാചകങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു തരക്കോടില്ല. ആകപ്പോഴെ എല്ലാം നന്നായി. എങ്കിലും ലഘുവായ ഒരു ഭാഗം തോന്നിയതു പാഞ്ഞാൽ വിശ്വസ്യമാകുന്ന വിവരിക്കണം. മിസ്റ്റർ പിള്ള വിഷയമെല്ലാം ആദ്യ ഇംഗ്ലീഷിൽ ചിന്തിച്ചുതിരുത്തു ശേഷം പിന്നീടു ചേർത്തതിലേക്കു (സാധാരണ ചായത്തുപോലുള്ളതുപോലെ) 'റോജ്'കാൽ ചെട്ടച്ചരിച്ചതാണ് എന്നാണ് ആ ഉപന്യാസത്തിലുള്ള പല പ്രയോഗങ്ങളെയും കണ്ടപ്പോൾ തോന്നിയത്. മെമ്പർമാരുടെയെന്ന ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയെ പഠിക്കുകയും, വിദ്യാഭ്യാസം ഒട്ടുമുഴുവനും ആ ഭാഷയിൽതന്നെ നടത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒരാളെ സംബന്ധിച്ചുകാത്താലും ആ സ്വന്തം ഭരണിധം കണ്ടുപോയത് എന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഭാഷയായ സംബന്ധിച്ച് ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്വന്തം മിസ്റ്റർ ഈശ്വരപ്പിള്ള മറ്റും പറയാതെയാണ് എന്നല്ല പറയുന്നത്. നാട്ടുകാരിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച വിദ്യാർത്ഥികളുള്ള പലരും ഈ കാഴ്ചയിൽ അപരസ്യികളാകുന്നു. നാട്ടുകാരും മേനകൾക്കുമൊക്കെയും മലയാളഭാഷയെ ആദരിക്കുന്നതു പോരാ എന്ന മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ ഉപന്യാസവിഷയത്തിലേക്ക് ഇതുതന്നെ ഒരു നല്ല തെളിവുകുന്നു.

* * * * *

സമസംവത്സരമായിട്ടുണ്ടാൽ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ മേൽ നിരൂപിക്കാൻ മാത്രമേ ഏതെങ്കിലും കാരണങ്ങൾ തരമുള്ളൂ. വേറെയും

പല മലയാളർ പല വിവിധതരങ്ങളിലായി പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി. എന്ന ഭാഷാപര്യടാനി പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ നിർദ്വന്ദ്വമായി കണ്ടു ന്നുണ്ട്. അവയിൽ എന്തും പ്രധാനമായി ഒരു മഹത്ത്വം എടുത്തു പറയുന്നതു മിസ്റ്റർ ഉള്ളൂർ. എസ്. പരമേശ്വരയ്യരുടെ പ്രസംഗ മാകുന്നു. തന്റെ പ്രസ്തുത പ്രശ്നവിഷയം പുഴയംഗമല്ല സാധാരണയായ വൃത്തിയുടേതും ഗംഭീരമെന്നീയതും (!) ആയതാണ്. എന്നു പറഞ്ഞിട്ടും വില്ലാർട്ട് മത്സരമായിട്ട്, 'മിസ്റ്റർ' 'താഴെ' താഴെയാവാൻ അനുവാദമില്ലെന്നായിട്ട് ഗംഭീരമായിട്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു. എന്നിങ്ങനെ പ്രസംഗം കേട്ടവർക്കെല്ലാവരും വിചാരിച്ചുപോയി 'എന്നിങ്ങനെയൊക്കെ വില്ലാർട്ട് വെച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത് വാസ്തവമല്ല, സ്തുതിയോ, കലാശക്തിയോ ആണോ? ഇത്രവളരെ വിശേഷണങ്ങളോടുകൂടി വിശിഷ്ടമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രസംഗത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ അന്ധതയോ അറിയാത്തതോ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു.

學 術 研 究 報 告

സമാനമായങ്ങളെ പഠിക്കുന്നത് ഇതി കരാർച്ചയ്ക്കു പരമാ
 നത്താണ്. സമൂഹീയ പാസ്റ്ററലിൽ നല്ലൊരു നിശ്ചയമെന്നെ അറി
 ക്കാനു വകയ്ക്കുക 'സീനിയർ' തങ്ങളെ വേർതിരി സമൂഹ
 കെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള മൂന്നു നാളു സംഗ്രഹിക്കും വിശദീകരിച്ചുവെ
 ക്കുന്നതാകുന്നു. ഒരു പതിൽ 'എല്ലാ പാസ്റ്റർ' കോളിക്കളിലും മ
 റാറ്റിസ്റ്റു കളിലും സ്വയംഭരണത്തന്നെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നും മ
 ലയാളത്തിൽത്തന്നെ എല്ലാവിടങ്ങളിലും ചെയ്യുവെക്കണമെന്നും
 കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റുകൾക്കുവെച്ചുതന്നു 'എ
 ന്ന നിശ്ചയം ഏതാവും ആ വശമായിട്ടുള്ളതാണ്' എന്ന് ആ രണ്ടു
 ഗവണ്മെന്റു പകരായി പ്രാദേശികചെയ്യുവാനു ഗവണ്മെന്റുകൾ പ
 ഡ ഭാഗങ്ങളിലുള്ള ഭാഗത്തുകു പീതി നോക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഭാഗ
 ത്തുകൾ. വളരെ ഗൗരവമുള്ള ഭാഗമായിട്ട് ചെയ്യാമെന്നു മേൽ

ജയിലുംബാങ്ങളെ ഇത്ര ആലോചനയോടെ വിധി എഴുതി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുവതുന്നതിനെപ്പറ്റി ആശങ്കയും വ്യസനവും തോന്നാവുണ്ട്. ഭരണകർത്താക്കൾ ഈ കാര്യത്തിൽ എത്രതന്നെ ആശ്രയമാണ് കാണിക്കുന്നതെന്നും ഗസറ്റിലും നല്ല പണ്ണി വെളിവാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും വിധിയിൽ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതി ഉണ്ടാക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് അതിന്നു വാസനയുള്ളതൊരു പ്രത്യേക നിയമിക്കുക പതിവുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവംപോലെ ഭാര്യയും നന്നായിരിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ അവർക്ക് അതിനിഷ്ഠയുമാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലുംകൊച്ചിയിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭരണം ഇത്ര കലശലാക്കുന്നതിന്നുമുമ്പ്, വിഷയത്തിന്റെ വലിപ്പമനുസരിച്ച് മറ്റൊരു ഭാര്യയിൽ എഴുതിയിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന് പലരുണ്ടായിരുന്നു. സർക്കാർ വക പഴയ റിക്കോർഡുകളെ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ സംഗതി സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ഗസറ്റു വായിക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ നമുക്കു സ്ഥാനം ഭാര്യയും മലയാള ഭാഷ എന്താ മനസ്സാക്കിയതുമാണ് എന്നാണു് തോന്നുന്നത്. നമുക്കു ഗവണ്മെന്റുകൾക്കു സ്ഥാനഭാര്യയെ സംബന്ധിച്ച് ഇത്രയും ആദരവില്ലായ്മ വന്നുവരായതു മറ്റൊരു കാര്യംതന്നെ എന്നു പറയാനുള്ളു. ഭരണകർത്താക്കൾ ഈ കാര്യത്തിൽ കുറച്ചൊന്നു മനസ്സുവെച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുതോന്നേണ്ടു്. ഗസറ്റു് ഭാര്യയെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ സാമ്പ്രവൃത്തിയും മലയാളത്തിൽ പൂർണ്ണവിപര്യയം ഗദ്യമെഴുതാൻ ശുദ്ധമുള്ളതൊരു ഗസറ്റു് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ വെക്കുക. അയാൾക്കു സഹായികളായി ഒന്നോ രണ്ടോ പേരെയും നിയമിക്കുക. ഗസറ്റിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ട സകല കാര്യങ്ങളേയും ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പരിശോധിച്ചതിന്റെ ശേഷമേ അച്ചടിക്കുകയുള്ളുവെന്നും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുക. ഭാര്യയെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരർത്ഥം

ഗവർണ്ണമെന്റുകൾ ചെയ്യുന്നതായാൽ പിന്നെ ബാക്കിയുള്ള സർക്കാർ റിക്കാക്ടുകളുടെ ഭാഷ ഇന്റർലോക്കേഷനിനുള്ള മാറ്റം എളുപ്പമായിരിക്കുന്നതാണ്. കാലക്രമേണകാണ്ടി സർക്കാർ റിക്കാക്ടുകൾ മിക്കതും മലയാളഭാഷയിൽതന്നെ ആയിത്തീരുകയും വഴിയുണ്ട്. 'എന്റെ നാട്ടിലാണ്' എന്നാൽ, ഓരോ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് നല്ലഭാഷയിൽ എഴുതാൻ വരുമല്ല എന്ന കാരണത്താൽ മാത്രം റിക്കാക്ടുകളെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതാണ് ഒട്ടും അസാധാരണമല്ല. എന്നാൽ ഗവർണ്ണമെന്റുകൾ ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ നിഷ്പക്ഷരെന്നും വരുമ്പോൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് അതു് ശീലിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നാവും. അപ്പോൾ മിക്ക റിക്കാക്ടുകളും പ്രാദേശിക നല്ലഭാഷയിൽതന്നെ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

“ചോദ്യോത്തരം” റെഡ്ഫോർഡ് സെഞ്ചറി ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി [Chambers's Twentieth Century English Dictionary] എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തവൻ താഴെ പറയുന്നവരോട് വേദക്കിടന്നും” എന്ന സഭാനിയമം കൂടെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ തോന്നിയത്. അതിനെപ്പറ്റി ഈ കുറിപ്പിൽ പറഞ്ഞാൽ മതിയാവില്ല. അതിനാൽ ആ വിഷയം വേറൊരു ഭാഗത്തു കൈകാര്യം ചെയ്യാം.

മലയാളഭാഷാഗദ്യരചനയ്ക്ക് ഐക്യരൂപം വരുത്തുന്നു കാ-
 ുത്തിൽ ചില നിഷേധങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതാണ് എന്നു മിസ്റ്റർ വി-
 ധ്യാവൻപിള്ള അഭിപ്രായപ്പെട്ടതോടുകൂടി ഞാനും യോഗിപ്പനും
 29 സംഗതിയെ പറ്റി രണ്ടുവാക്കു പറയാനുണ്ട്. ലവലേശം ദു-
 ്ഖിചാരങ്ങളോടുകൂടിയല്ലായ്കയാൽ താഴെപറയുന്നതിനെ അധി-

* ഇവിടെയൊക്കെ കടന്നുപോകുന്ന ട്രാക്കിംഗ് വാഹനങ്ങൾ ഇവിടെ സൂപ്പർവൈസിംഗ് (പ്രസാധകൻ).

ക്ഷേപവാക്കായിട്ടെടുക്കാതിരിപ്പാൻ മാനുവായനക്കാരോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഭാഷയ്ക്കു കനം പിടിപ്പിക്കുവാനോ എന്നു തോന്നുമാറ് ചിലരുടെ ഗദ്യങ്ങളിൽ “ഘടപടായമാനമായും ദ്രവണവലിയമാനമായും ഇദംപ്രഥമമായി ശ്രവണപുടങ്ങൾക്കു പുത്തനീയമാനമായും കൂലാക്ഷായമാനമായും സർവ്വക്ഷായമാനമായും കിരബഹുനാ ശേഷനും ശേഷിപോരാ എന്നു മാനമായും” എന്നിങ്ങനെയുള്ളതീതിയിൽ ചിലരുടെയും പ്രയാഗിച്ചു കാണുന്നത് അത്ര സ്തംഭനീയമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വലിയ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചാലേ ഭാഷയ്ക്കു ഗൗരവമുണ്ടാവുകയുള്ളുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു തെറ്റാകുന്നു. സംസ്കൃതജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ വലിയസംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അവ അസ്ഥാനത്തായിപ്പോകുവാനെളുപ്പമാകുന്നു. അപ്പോൾ അതു ചിരിവരത്തക്കവിധം ഗോഷ്ഠിയാവുകയുംചെയ്യും. വലിയവർ കൂട്ടിയതു കണ്ട ഭൂമിച്ചു ചെറിയവരെന്നമ്മളിൽ ചിലർ അതുപോലെ കാട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതിഭയങ്കരമാകുകയും ചെയ്യും. അതിനും പൂർവ്വം, വലിയ വാചകങ്ങളെ കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുമ്പോൾ ഉപവാചകങ്ങളായിട്ടുള്ളവ പ്രധാനവാചകത്തോളം വേണ്ടപോലെ സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ—എല്ലാം ശരിയായിട്ടു നോക്കുന്നുണ്ടോ—എന്ന സംഗതിയിൽ ചില ഗദ്യകാരന്മാർ മനസ്സിരുത്തുന്നതു മതിയാകുന്നില്ല. അപ്പോൾ പ്രായേണ സർവ്വക്ഷായമാനമായിട്ടുതന്നെ ഭവിക്കുവാനു വഴിയുള്ളു.

